

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

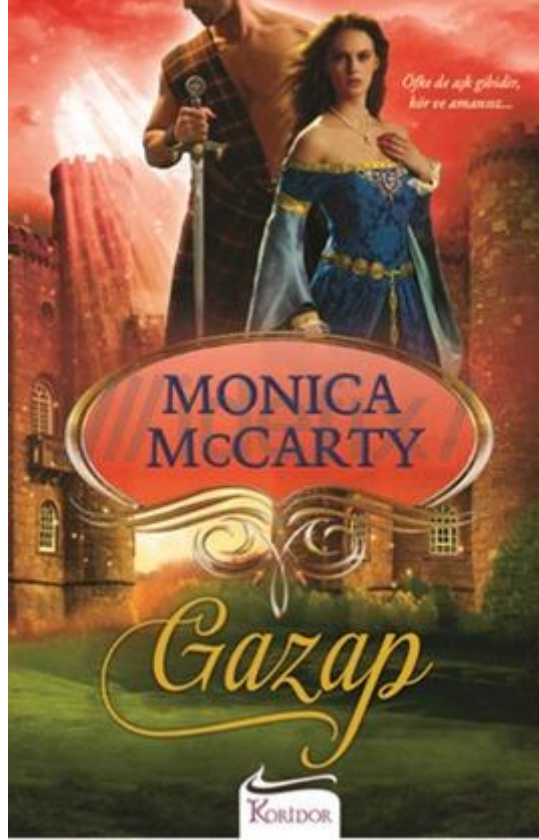
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Gazap

Monica McCarty

Üstün keşif becerilerinden dolayı kralın gözde ordusuna seçilerek düşman cephesine sızan Arthur Campbell, bir sonraki adımı için emir beklemektedir. Adeta bir gölge gibi hareket ederken, babasını öldüren liderin klanına karşı yüreği intikam ateşiyle yanıp tutuşmaktadır. Ancak düşman cephesinin tam kalbinde karşısına beklenmedik bir engel çıkar. Gizli kapaklı işleri aydınlatmadaki becerisiyle ondan aşağı kalır yanı olmayan, efsanevi güzelliğiyle Anna MacDougall.

Babasının kuvvetlerine yeni katılan bu sert görünümlü, yakışıklı adamdan etkilenen Anna, onun kendisine karşı kararlı bir tavırla kayıtsız kalışını bir meydan okuma olarak kabul etmeye hazırdır. Savaşın bir an önce bitmesini dileyen Anna, sevebileceği iyi bir adamla sakin bir hayat paylaşma hayalleri kurarken, onu gözleriyle kendine çeken ancak sözleriyle uzaklara iten bu esrarengiz şövalyeye gönlünü kaptırır. Fakat tehlike, yalan dolan ve ufukta görünen savaş, ikisini birbirlerinin tutkularını ve sırlarını öğrenmeye sürükleyince, adeta çelikten bir vücuda sahip bu savaşçı bir seçim yapmak zorunda kalır: Aşk mı? Yoksa intikam mı?
(Tanıtım Bülteninden)

İSKOC MUHAFAZ ALAYI

1307-1308 kışı

Kral Robert Bruce ile birlikte,

Tor “Lider” MacLeod: Alay lideri ve kılıç ustası

Erik “Şahin” MacSorley: Denizci ve yüzücü

Gregor “Nişancı” MacGregor: Hedef ustası ve okçu

Eoin “Vurucu” MacLean: “Korsan” harbi strateji uzmanı

Ewen “Avcı” Lamont: İz sürücü ve insan avcısı

Lachlan “Yılan” MacRuairi: Pusu, casusluk ve adam kaçırma

Magnus “Aziz” MacKay: Dağ rehberi ve silah yapımcısı

William “Tapmakçı” Gordon: Simya ve patlayıcılar

Robert “Akıncı” Boyd: Fiziksel güç ve serbest dövüş

Alex “Ejder” Seton: Kama ve yakın muharebe

İngilizlerle birlikte,

Arthur “İzci” Campbell: İzcilik ve keşif

ONSOZ

Yıl milattan sonra bin üç yüz yedi. Akıntı tersine dönmüştür, ancak Robert Bruce’un İskoçya tahtını ele geçirme çabası hâlâ bir zaferle sonuçlanabilmiş değildir.

En büyük düşmanı olan İngiltere Kralı I. Edward’ın ölümünün ardından İngiltere kaos içindeyken, Bruce içerideki düşmanları alt etmeye karardır. Halkının büyük bir bölümü hâlâ ona boyun eğmeyi reddetmektedir. Özellikle de Comynlar, MacDowelllar, Ross Kontu ve MacDougalllar.

Bir grup seçkin savaşçıdan oluşan gizli muhafız alayının yardımıyla Bruce, düşman topraklarını nesillerce hatırlanacak bir yıkıma uğratarak, devrim niteliğindeki “korsan” harbi taktiklerini uygulamaya devam etmektedir.

MacDowelllar’ı Galloway’de zapt etmesinin ardından, Kuzey İskoçya’ya doğru ilerlemeye başlar. Ross Kontu ve MacDougalllar ile geçici olarak ateşkes ilan ettikten sonra, Inverlochy, Urquhart, Tnvmess ve Naim’de Comynlar’a karşı taarruza geçer.

Ancak kral olarak hüküm sürme arzusunda olan Bruce, tam zafer elde etmek üzereyken, tuhaf bir hastalığa yakalanarak ölümün eşiğine gelir. Adamları tam bir belirsizlik içinde kışın geçmesini beklerken dondurucu soğuk ve açlıkla bir düşman gibi yüzleşmek zorunda kalırlar.

8 Monica McCarty

Tam bir yıl önce her şeyini kaybedip krallığını geride bırakarak firar etmek zorunda kalan Bruce, hayatta kalmak için İskoç Muhafız Alayı’ndaki savaşçılarından yardım istemiştir. Şimdi ise, amacını gerçekleştirmesine mani olan güçlü soyluları yenmek için onlara her zamankinden çok ihtiyacı vardır.

GİRİŞ

Aziz John Kilisesi, Ayr, İskoçya, 20 Nisan, 1307

Arthur Campbell orada değildi - ya da en azından olmaması gerekiyordu. Kral Robert Bruce'u, gümüşün Bothwell Kalesi'ndeki İngiliz garnizonuna götürülmeden, bu gece kilisede el değiştireceğinden haberdar etmişti. Bu görevin kendi payına düşen kısmım yerine getirmişti.

Bruce'un adamları, en fazla elli metre ötede ağaçların arasına gizlenmiş, atlıların gelmesini bekliyorlardı. Arthur'un orada olmasına gerek yoktu. Aslında *olmamalıydı* da. Kimliğini gizlemesi çok önemliydi. İki yılı aşkın süredir Kral Edward'a sadık bir şövalyeymiş gibi rol yaptıktan sonra, içinde "kötü bir his" uyandı diye işleri riske atamayacak kadar kendinden ödün vermişti. Tek derdi sırf İngilizlere neden orada olduğunu açıklamak değildi. Eğer Kral Robert'm adamları onu orada görürlerse, onun tam da dışardan ne gibi görünüyorsa öyle olduğunu düşüneceklerdi: Düşman.

Arthur'un esasen kime sadık olduğunu yalnızca bir avuç insan biliyordu. Hayatta kalması buna bağlıydı.

Ama gel gör ki, kilisenin arkasındaki sık ağaçların kapladığı tepe yamacında gölgelerin içine gizlenmiş duruyor¹⁰

Monica McCarty

du. Çünkü bir şeylerin ters gideceğine dair içine doğan bu kötü histen bir türlü kurtulamıyordu. Bu hislere öyle uzun zamandır bel bağlamıştı ki, sezgilerini şimdi bir anda hiçe sayamazdı.

Kilise çanlarının duyulmasıyla, etrafını saran mezar gibi karanlık bir anda paramparça oluverdi. Günün son duası. Akşam ayini başlamıştı. Artık zamanı gelmişti.

Arthur, atlıların yaklaştığına dair en ufak bir işarete karşı dahi dikkat kesilmiş halde, hiç kıpırdamadan bekledi. Arazide önceden bir kez keşif yaptığı için, Bruce'un adamlarının kiliseye giden yol boyunca dizili ağaçların arasında konuşlandırıldığını biliyordu. Bulundukları yer hem gelen gideni görebilmeleri için elverişliydi, hem de şayet kilisedekiler - kilise o sırada İngiliz askerleri için geçici olarak hastane görevi görüyordu - saldırıyı fark ederse, oradan çabucak tüyebilmelerine olanak sağlayacak bir uzaklıktaydı.

Aziz John Kilisesi'nin, bir saldırı gerçekleştirmek için en uygun yer olmadığı aşikardı. İçerdeki yaralı İngiliz askerlerinin oluşturduğu tehdit yetmiyorsa bile, en fazla yarım kilometre ötedeki Ayr Kalesi'ne konuşlandırılan garnizondaki askerler, Bruce'un adamlarının durup düşünmesine sebep olmalıydı.

Ama ellerindeki istihbarata göre hareket etmek zorundaydılar.

Arthur, gümüşün o gece kilisede el değiştireceğini öğrenmişti öğrenmesine, ama hangi yoldan taşınacağını öğrenememişti. Şehirden Bothwell'e giden en az dört farklı yol olduğu düşünülürse, Bruce'un adamları atlıların hangisini izleyeceklerini bilemiyordu.

Mevcut durumda işin ucundaki ödül, riski göze almaya

değerdi. Bothwell Kalesi'ndeki İngiliz garnizonunun ödeneği olan gümüş - aşağı yukarı elli sterlin değerindeydi - Bruce'un Gallovvay ormanlarında gizlenen dört yüz savaşçısını aylarca doyurmaya yeterdi.

Gazap 11

Hem gümüşü ele geçirmek sırf Bruce'un kesesini doldurmakla kalmayacak, dahası İngilizleri de zarara uğratacaktı - ki böyle ani saldırıların başarmayı hedeflediği şey de tam olarak buydu. Düşmanın huzurunu kaçırmak, aralarındaki iletişimi sekteye uğratmak, sayıca çok olmalarının ve cephaneleriyle zırhlarının sağladığı avantajı yok etmek ve en önemlisi de yüreklerine korku salmak için ansızın gerçekleştirilen şiddetli baskınlardı bunlar. Diğer bir deyişle; Arthur daima nasıl savaşmışsa, öyle savaşıyorlardı: Bir Kuzeyli gibi. İşe yarıyordu da... Korkak İngilizler yanlarında kendilerini koruyacak bir ordu olmadan küçük gruplar halinde seyahat etmeyi sevmezdi. Ama Bruce ve adamları onların başına öyle bir bela olmuştu ki; düşman, gümüşü hedefine gizlice ulaştırmak için sinsice taktikler benimseyerek, sadece birkaç kurye ve rahip kullanmak zorunda kalmıştı.

Arthur aniden dikkat kesildi. Etrafta herhangi bir ses duyulmasa da, birinin yaklaştığını sezmişti. Bakışlarını yola kaydırıp, gözleriyle karanlığın içini bir ileri bir geri taradı. *Hiçbir şey görünmüyordu.* Atlıların yaklaştığına dair en ufak bir işaret bile yoktu. Ama ensesindeki tüyler diken diken olmuştu ve bütün duyuları onu tam aksi yönde uyarıyordu.

Hemen sonra bir ses duyuldu. Üzerine bastıkça ezilen yaprakların, arkadan gelen hafif ama kuşku götürmez hışırtısı kulağına çalmıyordu.

Arkadan gelen.

Arthur bir küfür savurdu. Kuryeler, köye uzanan yoldan değil, sahile uzanan patikadan geliyorlardı. Bruce'un adamları onları yine de görebilecekti; ama saldırı, kilisenin istemedikleri kadar yakınında gerçekleşecekti. Adamlar beklenmeyene karşı hazırlıklı olmak üzere eğitilmişlerdi, ancak bu sefer ucuz kurtulacaklardı... Bayağı ucuz kurtulacaklardı. Arthur, içinden deli gibi, "rahip dışarı bakmaya çıkma!"

Monica McCarty

sın" diye umut ediyordu. En son istediği, vicdanına bir de ölü bir din adamının külfetini yüklemektir - vicdanı zaten yeterince ağır basıyordu.

Kulaklarını daha da açarak dinledi. Adımlar iki farklı kişiye aitti. Birininki hafif, diğerinki sertti. Art arda yerdeki ince dalların çıtırtısı duyuldu. Yaklaşıyorlardı.

Bir an sonra, iki pelerinli silüetten ilki, aşağıdaki patikada görüldü. Uzun boylu, cüsseli bir adam, dolambaçlı patikayı sert ve güçlü adımlarla tırmanıyor; çalılıarı iteleyerek peşinden gelen askere yolu açıyordu. Arthur, adam önünden yürüyüp geçtiği sırada, üzerindeki kalın yün katmanların altından çeliğin parıltısını ve renkli cüppesini güç bela seçebildi.

Adam şövalyeydi.

Evet, bunlar kesinlikle onlardı.

İkinci siluet yaklaştı. İlkinden daha kısa boylu ve ince yapılıydı; adımları da çok daha zarifti. Arthur tam onu daha önemsiz bir tehdit olarak belleyip, dikkatini öndeki adama veriyordu ki, aniden durdu. Bakışları arkadaki adamın üzerinde yoğunlaştı. Karanlıktan ve askerin üzerindeki pelerinin başlığından, ince ayrıntılar seçilemese de, bir şeylerin ters gittiğine dair içinde uyanan hissi bir türlü üzerinden atamıyordu. Asker adeta önünde uzanan patıkada süzülüyor gibiydi. Kolunun altında bir şey taşıyordu; sepet gibi bir şey. Arthur'un yüreği yerinden fırlayacak gibi oldu. *"Hay, lanet olsun. "* Bu gelen kurye değil, kadının tekiydi. *Feci şekilde* kötü bir zamanda çıkagelen bir kadın.

Sezgileri Arthur'un yüzünü kara çıkarmamıştı. Kötü bir şeyler olacaktı sanki... Eğer kadın oradan uzaklaşmazsa, Bruce'un adamlarının da, onun düştüğü hataya düşeceğine hiç şüphesi yoktu. Ama onların, hatalarını düzeltmek için vakti olmayacaktı. Kadın ve refakatçisi olan şövalye, görüş alanlarına girer girmez saldıracaklardı - bunun olması da an meselesiydi.

Gazap 13

Kadın, yürüdükçe ardında hafif bir gül kokusu bırakarak, tam önünden geçtiği sırada, Arthur gerildiğini hissetti. *"Geri dön "* diye içinden onu cesaretlendirdi. Kadın duraksayıp başını onun olduğu yöne doğru hafifçe çevirince, bir an sessiz yakarışını duyduğunu sandı. Ancak kadın kulak asmayıp ölümcül bir tuzağın tam ortasına doğru yoluna devam etti.

"Tanrım. Gel de çık şimdi işin içinden. " Arthur'un görevi az önce adeta cehennemin dibini boylamıştı. Bruce'un adamları, şaşırtma taktiklerini heba etmek üzereydi - hem bu arada bir de kadının canına kıyacaktı. Arthur'un bu işe bulaşmaması gerekiyordu. Kim olduğunun açığa çıkmasını göze alamazdı. Geri planda kalması gerekiyordu. Görevlerini bir gölge gibi yerine getirmesi gerekiyordu. Olan bitenin içinde yer almamalıydı. Kimliğini gizlemek için *ne gerekiyorsa* yapmalıydı.

Bruce ona güveniyordu. İskoç Muhafız Alayı olarak bilinen seçkin savaş gücünde yer almasını sağlayan değerli izcilik becerileri, şimdi hiç olmadığı kadar kıymete binmişti. Geri planda durup düşman hattının derinlerine sızarak, arazi ve ikmal yollarıyla düşmanın dirayeti ve konumuyla ilgili istihbarat toplama kabiliyeti, Bruce'un savaş stratejisinin ayırıcı özelliği olan şaşırtma taktikleri için daha da önemliydi. Tek bir kadın için bu riski göze alamazdı.

Hatta burada olmaması gerekiyordu, lanet olsun.

"Bırak gitsin. "

Kalbi göğsünü yumruklarına atıyordu. Arthur olan bitene bulaşmazdı. Görevlerini geri planda yürütürdü. Bu onun sorunu değildi.

Miğferinin ağır çeliğinin altında alnı boncuk boncuk terlemişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar karar vermesi gerekiyordu.

“Kahretsin. ”

Ağaçların gerisinden çıktı. Öyle uzun zamandır şövalye

u **Monica McCarty**

gibi rol yapıyordu ki, artık buna kendi bile inanmaya başlamış olsa gerekti. Kör olasıca bir budala gibi davranıyordu, ama öylece durup hiçbir şey yapmadan masum bir kadının ölümüne yürümesine seyirci kalamazdı. Belki ikisi birden Bruce’un adamlarının görüş alanına girmeden onları durdurabilirdi. Belki... Ama adamların tam olarak nerede konuşlandırılmış olduğundan emin olamıyordu.

Gölgelerin içinde gizlice hareket ederek kadının arkasından yaklaştı. Kadın çılgılık atmaya fırsat bulamadan, bir tek hamlede eliyle ağzını kapadı. Kolunu belinin etrafında kanca gibi dolayarak onu sertçe kendine doğru çekti. —

Biraz fazla sertçe çekmişti. Kendi bedenine mıhladığı vücudunun her bir kadınsı kıvrımını hissedebiliyordu - özellikle de kasıklarına yasladığı o hoş, yuvarlak kalçasını. Gül kokusu yine burnuna dolmuştu. Bu sefer daha yoğun duyuluyordu. Tuhaf bir biçimde başını döndürüyordu. İstemsizce derin bir nefes aldı ve başka bir şeyin daha kokusunu hissetti. Sıcak, tereyağlı, hafif elma aromalı bir şeyin. Turta kokuşuydu bu. Belli ki sepetinde turta vardı.

Kadının, kollarında kıvranmaya başlamasıyla Arthur kendine geldi. “Sana zarar vermeyeceğim, güzelim,” diye fısıldadı.

Ancak bedeninin, kadının vücuduna verdiği tepki, bu dediğiyle ters düşer nitelikteydi. Kadının her bir hareketiyle, durdurulamayan bir yangın gibi, her yamını ateş basıyordu. Onu gafil avlayan şiddetli bir farkındalık hissi içinde dalga dalga yayılıyordu. Kadının beli incecikti, ancak Arthur, oldukça iri ve fazlasıyla dolgun göğüslerin baskısını kolunda hissedebiliyordu. Kasıklarına bir sıcaklık üşüşüverdi.

En son ne zaman bir kadınla birlikte olduğunu hatırlamıyordu.

Gazap 15

Şimdi bunu düşünmenin de tam sırasıydı.

Kadının muhafızı, hareketlenmeyi duymuş olacaktı. Şövalye hışımla arkasını döndü. “Leydim?”

Arthur’un, kadını kısıvrak yakaladığını görünce kılıcına davrandı.

“Şşş...” diye onu uyardı Arthur, alçak sesle. Hem duyulmamak için, hem de sesinden kim olduğu anlaşılmasın diye usulca konuştu: “Size yardım etmeye çalışıyorum. Buradan uzaklaşmanız gerek.” Kadının ağzını kapatan elini hafifçe gevşetti. “Şimdi seni serbest bırakacağım, ama sakın çılgılık atma. Yoksa hepsi başımıza üşüşür. Anladın mı beni?”

Kadın başını sallayınca Arthur, yavaşça onu serbest bıraktı.

Kadın ona doğru dönüp yüzüne baktı. Ağaçların gölge yaptığı ay ışığında Arthur’un tek görebildiği, kadının pelerininin

katlannın altından ona bakan bir çift iri, yuvarlak gözdü.

“Kim başımıza üşüşecek? Kimsin sen?”

Kadının tatlı, yumuşak bir sesi vardı ve neyse ki duyulmayacak kadar alçak çıkıyordu. Ya da en azından Arthur öyle umuyordu.

Kadm bakışlarıyla onu şöyle bir süzdü. Arthur, görevde olduğu zaman hep yaptığı gibi, bu gece de sade bir kılık kuşanmıştı. Yalnızca siyaha çalan bir zırh yeleği, zincirden bir başlık ve çelik dizlikli deri paçalık giyiyordu. Ama kıyafetleri kaliteli malzemedendi ve başındaki miğferle - yüzünü gizlesin diye siperini indirmişti - üzerindeki silahlar şövalye olduğunu ele veriyordu. “İsyancılardan değilsin,” dedi kadm gördüklerinden yola çıkarak. Böyle söyleyerek Arthur’un onun hangi tarafta olduğuna dair tahminlerini doğrulamış oldu. Kadm, Bruce’un dostu değildi.

“Leydinin sorusuna cevap ver,” dedi refakatçisi. “Yoksa kılıcımla seni deşerim.”

Arthur, gülme isteğine karşı koymaya çalıştı. Şövalye

16 **Monica McCarty**

sırf kaba kuvvetten ibaretti ve ancak bir duba kadar çevik hareket ediyordu. Ama Arthur içinde bulundukları durumun bilincinde olduğundan, askeri haksız çıkarmakla zaman kaybetmek istemiyordu. Onlan buradan mümkün olduğunca çabuk ve sessiz biçimde uzaklaştırmalıydı.

“Dostunuzum, leydim,” dedi. “Kral Edward’ın hizmetindeki bir şövalyeyim.”

En azından şimdilik öyleydi.

Arthur aniden kendini frenledi. Sanki bir şeyler farklılaşmıştı. Bilincinin derinlerinde hissettiği huzursuzluk ve havada sezinlediği değişiklik dışında, bunu nasıl bildiğini tanımlayamıyordu.

Bruce’un adamları geliyordu. Görülmüşlerdi.

Arthur içinden sövdü. Vaziyet hiç iyi değildi. Kadını kibarca ikna etmeye zaman yoktu. “Derhal buradan gitmeniz gerek,” dedi; sesinde hiçbir itiraza yer bırakmayan çelik gibi bir tınıyla. Kadının gözlerinde alevlenen telaşı gözüne çarptı. O da tehlikeyi sezmiş olmalıydı.

Ama artık çok geçti. Üçü için de...

Havayı delip geçen okların vızıltısı duyulmadan hemen önce, Arthur bir hışımla kadını yana doğru savurarak en yakındaki ağacın arkasına itti. Kadını hedef alan ok, onu koruyan ağaca zınk diye saplandı, ancak bir diğeri hedefini vurmuştu. Kadının refakatçisi bir inilti koyuverdi. Mükemmel bir açıyla atılan ok, adamın zincir gömleğini delip kamına saplanmıştı. Arthur’un tepki vermeye zamanı bile olmadı. Son anda yan döndü ve kalbini hedef alan ok, omzuna isabet etti. Dişlerini sıkarak okun sapım tutup kırdı. Ucunun pek derine girdiğini sanmıyordu, ama yine de oku şimdi çıkarmaya kalkışmayacaktı.

Bruce’un adamları onu kuryelerden biri sanmıştı. Böyle bir yanılgıya düşmeleri anlaşılabilirdi, ancak bu durum onu

tam bir çıkmazın içine sürüklemişti. Ya yoldaşlarına karşı

Gazap 17

savaşarak kendini savunacaktı ya da gerçek kimliğini ifşa edecekti.

Hâlâ kaçabilirdi.

Adamlar belki de gelenin bir kadın olduğunu anlarlardı.

Ama Arthur, kendini buna inandırmayı başaramıyordu. Eğer şimdi kaçarsa, kadın ölecekti.

Daha bu düşünceyi tam sindiremeden kıyamet koptu.

Bruce'un adamları saldırıya geçmiş, cehennemden gelen zebaniler gibi karanlığın içinden adeta fıskırıyorlardı. Kamına saplanan oktan dolayı hâlâ sendeleyeyen muhafızın beline bir mızrak, kafasına da bir savaş baltası isabet etti. Adam dev bir meşe ağacı gibi küt diye yere devrildi.

Arthur hemen arkasından bir çığlık duydu. Bunu takiben gelecek tepkiyi önceden tahmin ederek, kadın daha yerdeki askerin yardımına koşmadan yolunu kesti. Ona yardım etmek için artık çok geçti.

Ama Bruce'un adamlarından biri kadının öne atıldığını görmüş olmalıydı.

Arthur tamamen içgüdüleriyle hareket ediyordu. O kadar hızlı hamle yaptı ki, başka türlü hareket etmiş olması imkansızdı.

Bir mızrak kadını hedef alarak havayı deldi geçti.

Arthur düşünmedi bile, yalnızca davrandı. Eliyle yukarı uzanıp mızrağı kadınla arasında bir iki metre kala havada yakaladığı gibi, tek seferde dizine yaslayıp ikiye ayırdı ve kırılan parçaları yere fırlattı.

Arkasından kadının korku içinde nefesinin kesildiğini duydu, ancak gözlerini kendisine doğru hücum eden güruhtan bir an bile ayırmadı. "Geç şu ağacın arkasına," diye bağırıp, sağından gelen bir kılıç hamlesinin önünü kesmek için davrandı. Kılıcı savuran adam ona bir açıklık bırakmıştı, ama Arthur bu fırsattan yararlanmadı.

Küfrederek bir hamleyi daha savuşturdu. Ne halt edecek18

Monica McCarty

ti şimdi? Kim olduğunu ele mi verecekti? Adamlar ona inanır mıydı? Arthur buradan savaşarak kurtulabilirdi, ama bir de kadını düşünmesi gerekiyordu...

Bir an sonra ise, bu karan vermek artık onun elinde değildi.

Ağaçların arasından bir adamın sesi duyuldu: "Bekleyin!"

Savaşçılar bir an afallamış gibi göründüler, ama hemen yeni gelen adamın dediğine uyup hücumu kestiler. Saniyeler sonra, gölgelerin içinden tanıdık bir silüet belirdi:

Gregor MacGregor. Önceden dikkatini çeken o mükemmel ok atışı şimdi daha bir netlik kazanmıştı. MacGregor, Kuzey İskoçya'daki en iyi okçu olarak, "nişancı" lakabını hakını veriyordu. Bu *nom de guerre**, ona İskoç Muhafız Alayı'nın bir üyesi olarak kimliğini gizlemesi için, Bruce tarafından verilmişti.

Arthur, eskiden düşmanırken İskoç Muhafız Alayı'nda

partneri olan adamı gördüğüne şükretsin mi etmesin mi bilemiyordu. Hatta MacGregor, bir süreliğine ona adeta bir dost olmuştu. Ama, Arthur bir buçuk yıl önce İskoç Muhafız Alayı'ndan ayrılmak zorunda kalınca, bu durum değişmişti. O sırada alaydaki yoldaşlarının hiçbiri - MacGregor bile - işin aslını bilmiyordu. Arthur'un düşmana katıldığını öğrenince, onun bir hain olduğunu sanmışlardı. Sonradan gerçeği öğrenmiş olsalar bile, Arthur'un görevi onu diğerlerinden ayınyordu.

İki adam kollarını sertçe bitiştirip el sıkıştılar. Arthur en başta tereddüt etse de, kendini miğferinin altından gülümserken buldu. MacGregor'u görmek *gerçekten* güzeldi, lanet olsun. Onun o nam salmış yakışıklılığından ne kadar rahatsız olduğunu bile bile, "Bakıyorum henüz kimse o güzel suratını dağıtamamış," dedi.

* Savaşçı lakabı. (Cev. N.)

Gazap 19

MacGregor güldü. "Hâlâ uğraşıyorlar işte. Seni görmek çok güzel de ne yapıyorsun burada? O mızrağı yakalayabildiğine göre şanslısın."

Arthur bir seferinde yine bir mızrağı havada yakalayarak MacGregor'un canını kurtarmıştı. Aslında bunu yapmak görüldüğü kadar zor değildi - tabii insan önce korkusunu yenebilirse. Çoğu kişi yenemiyordu.

"Ok için kusura bakma," dedi MacGregor, Arthur'un sol omzuna işaret ederek. Sapı kırık okun bir kısmı omzundan dışarı çıkmış, saplandığı yerden kesik kesik kan damlıyordu. Arthur omuz silkti. "Önemli bir şey değil." Daha kötüsünü de görmüştü.

"Bu haini tanıyor musun, Kaptan?" diye sordu adamlardan biri.

"Tanıyorum," dedi MacGregor, Arthur onu uyarmaya fırsat bulamadan. "Hain falan değil o. Bizden biri."

Kahretsin. Kadm oradaydı. Arthur, onu unutuvermişti.

Kadının sert iç çekişini duyar duymaz, onun MacGregor'u duymadığına ya da söylediklerinin ne anlama geldiğini kavramadığına dair bütün umutları suya düşmüştü.

MacGregor da duymuştu. Yayma doğru davrandı, Arthur onu durdurdu.

"Güvendesin," dedi. "Artık çıkabilirsin, güzelim."

"Güzelim mi?" MacGregor bıyık altından sövdü. "Mesele buydu demek."

Kadm ağacın arkasından çıktı. Arthur uzanıp onu dirseğinden yakalayınca sanki dokunuşu ağırlına gitmiş gibi kaskatı kesiliverdi. Her şeyi bal gibi duymuştu işte.

Pelerininin başlığı geriye doğru kayınca, kadının sırtından aş'a dökülen saçları gözler önüne serildi. Saçlarının katıksız güzelliği öylesine gerçek dışıydı ki, Arthur bir an için kendini afallamış halde buldu. Hele ay ışığının gümüş

pırlıtsı kadının yüzüne vurunca, neye uğradığını şaşırması gibi nefesi büsbütün kesildi.

Tanrım, kadın güzeller güzeliydi. Uzun kirpikli gözleri, o küçük, üçgen şekilli yüzünün büyük kısmını kaplıyordu. Ufak, hafif kalkık bir burnu, çıkık bir çenesi ve hoş kıvrımlı kaşları vardı. Kusursuz, yay gibi dudakları pembe, cildi ise kaymak gibi pürüzsüz ve kadifemsiydi. Yüzüne; küçük, tüylü bir hayvanın o kırılgan, sevimli ifadesi yerleşmişti - tıpkı bir tavşan ya da yavru bir kedi gibi.

İçinde bulundukları savaşa taban tabana zıt düşen, böylesine masum bir görüntü, Arthur'un karşılaşmayı hiç beklemediği bir şeydi.

O an ancak dili tutulmuş gibi gözlerini kadına dikip bakmak elinden gelirken, MacGregor - soysuz herif - bir adım öne çıktı, siperli miğferini çıkardı ve kadının elini tutup önünde eğildi.

"Mazur görün, leydim," dedi. Yüzüne, Kuzey İskoçya'daki kadınların yarısının - zira diğer yansıya henüz tanışmamıştı - kalbini yaralayan bir gülümseme takınmıştı.

"Başka birini bekliyorduk."

Arthur'un tahmin ettiği üzere kadın, Kuzey İskoçya'nın en yakışıklısı olarak bilinen adamın yüzüne bakınca soluğu kesildi.

Ama sonra kendini çabucak toparladı, hatta gayet aklını başma devşirmiş görünerek onu şaşırttı. Çoğu kadın şimdiye kadar ağzında saçma sapan bir şeyler geveliyor olurdu. "Başka birini beklediğiniz belli. Çeteci Kral artık kadınlara karşı da mı savaşıyor?" dedi kadın, kanun kaçağı ilan edilen kral için İngilizlerin benimsediği yakıştırmayı kullanarak. Gözlerini ilerideki kiliseye çevirdi. "Yoksa yalnızca rahiplere karşı mı?"

Etrafı düşmanlarla çevrili biri için şaşılacak derecede korkusuz görünüyordu. Kaliteli malzemeden pelerini onu şimdiye kadar ele vermemiş olsaydı, Arthur, sırf bu gururlu tavırlarıyla, kadının soylu biri olduğunu anlardı.

Gazap 21

MacGregor yüzünü ekşitti. "Dediğim gibi, bir kusur işledik. Kral Robert yalnızca hakkı olanı ondan esirgeyenlere karşı savaşır."

Kadın, bu söylenene hiç de katılmadığını belirten tiz bir sesle konuştu: "Burada işimiz bittiyse, rahibi bir yere götürmem gerek." Gözleri yerde cansız yatan muhafıza takıldı.

"Refakatçim için artık çok geç, ama kendisi belki hâlâ kalede bekleyenlere huzur bahsedebilir."

"Ölüm döşeğindeki son yolculuğuna uğurlamak üzere," diye içinden geçirdi Arthur. Geçen hafta Trool Vadisi'nde yaralanan askerler için dua okunuyor olmalıydı.

Miğfer yüzünü örtse de, kim olduğu anlaşılmasın diye alçak sesle konuştu. Gizliliğini zaten yeterince tehlikeye atmıştı - sonradan kadının onun kimliğini teşhis etmesine fırsat vermek istemiyordu.

Kadın, Bruce'u yakalamak için Ayr'a çağrılan asilzadelerden birinin akrabası olmalıydı. Arthur bundan sonra kaleden

çok uzak durmaya özen gösterecekti. “İsminiz nedir, leydim? Ve neden yanınızda bu kadar yetersiz bir korumayla seyahat ediyorsunuz?”

Kadın sırtını dikleştirip, ona küçümseyici bir bakış attı.

Ufacık burnunun o sevimli kıvrımıyla bu halinin gülünç görünmesi gerekse de, Arthur’dan hiç hazzetmediğini, insanı şaşırtır derecede belli etmeyi başarmıştı. “Rahibi getirmeye gitmek çoğunlukla tehlike arz eden bir iş değildir. Eminim, bir casus bile bunun aksini iddia etmeyecektir.”

Arthur’un çenesindeki kaslar seğirdi. Kadın ne de güzel teşekkür ediyordu böyle. Arthur onu kaderine terk etmekle daha iyi ederdi belki de.

MacGregor bir adım öne çıktı. “Bu adama hayatınızı borçlusunuz, leydim. Eğer o müdahale etmeseydi,” deyip başıyla yerde yatan muhafıza işaret etti, “İkiniz de şimdiye kadar ölmüş olurdunuz.”

22 Monica McCarty

Kadın gözlerini iri iri açıp; küçük, inci gibi dişlerini göstererek dolgun alt dudaklarını ısırdı. Arthur, belden aşağısının bir kez daha istemsizce kasıldığını hissetti.

“Özür dilerim,” dedi kadın usulca ona bakarak. “Teşekkür ederim.”

Güzeller güzeli bir kadının kendisine teşekkür etmesi öyle sıradan bir olay değildi. Sesindeki o inişli çıkışlı kısık tını, Arthur’un aklına; içinde bir yatak, çıplak bir vücut ve haz dolu, fısıltılı iniltiye olan düşünceler getiriyordu. Bu düşünceler, kasıklarındaki gerilmeyi daha da şiddetlendiriyordu.

“Omzun...” Kadın tereddütlü bakışlarını onu» yüzüne çevirdi.

“Yaranın durumu kötü mü?”

Arthur tam cevap verecekti ki, bir ses duydu. Bir hareketlenme olduğunu fark ederek gözlerini koruluktan kiliseye kaydırıldı.

“*Lanet olsun.*” Kilisedekiler saldırının sesini duymuş olmalıydı.

“Buradan gitmeniz lazım,” dedi MacGregor’a dönüp.

“Geliyorlar.”

MacGregor, Arthur’un yeteneklerine, tereddüde yer vermeyecek kadar çok defa birebir tanıklık etmişti. Adamlarına gitmeleri için işaret etti. Bruce’un savaşçıları ne kadar süratle başlarına üşüştülerse, o kadar süratle koruluğun karanlığına karışuverdiler.

“Bir dahaki sefere,” dedi MacGregor, adamlarının peşinden gitmeden önce.

İki adam göz göze gelip sessiz bir mutabakata vardılar. Bu gece onlara gümüş falan yoktu. Birkaç dakika içinde kilise, yaklaşanları tehlikenin varlığından haberdar edercesine, adeta bir işaret fişegi gibi aydınlatılıp askerlerle kaynıyor olacaktı. Bir tek kadın yüzünden Bruce, adamlarına erzak sağlayacak gümüşten mahrum kalmıştı. Önlerine başka bir fırsat çıkana ka**Gazap**

dar, kırsaldan toplayıp aşırıdıklarıyla yetinmek zorundalardı.

“Sen de gitsen iyi edersin,” dedi kadm sertçe. Arthur tereddüt edince ise, yüzündeki ifade yumuşar gibi oldu. “Bana bir şey olmaz. Git sen,” deyip bir an duraksadı. “Tekrar teşekkür ederim.”

Karanlıkta bakışları birleşti. Arthur, bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini bilse de, bir an için kendini varı yoğu ortaya dökülmüş gibi hissetti.

Ama kadm onu göremiyordu. Yüzünü örten miğferin çeliğindeki tek açıklık, gözlerinin hizasındaki iki yarık ve nefes alması için açılmış küçük iğne delikleriydi.

Yine de garip şeyler hissetmişti. Kendini tanımasa, aralarında bir bağ kurulduğunu söylerdi. Ama Arthur tuhaf kadınlarla arasında bağ mağ kurmazdı. Hatta kimseyle arasında bağ mağ kurmazdı, lanet olsun. Böylesi daha kolaydı. İçinden bir şeyler söylemek geldi - gerçi ne olduğunu bilse namertti - ama fırsat olmadı. Kilisenin dışında meşaleler belirdi. Bir rahiple birkaç yaralı İngiliz asker onlara doğru geliyordu.

“Bir şey değil,” dedi Arthur ve ait olduğu yere, gölgelerin arasına döndü. O bir hayaletti. Aslında var olmayan bir adam gibi. Tam da istediği gibi.

Kadının kendini rahibin kollarına bıraktığı sırada dudaklarından dökülen avuntu hıçkırıkları, karanlığın içinde kulağına çalındı.

Bu gece olanlardan pişman olması gerektiğini biliyordu.

Kadının canını kurtarmak için yalnızca gümüşten değil, gizliliğinden de feragat etmişti. Ama pişmanlık hissetmiyordu.

Gümüş için önlerine başka fırsatlar da çıkacaktı. Hem kadınla yollarının tekrar kesişmesi zayıf bir ihtimaldi - bunun bir daha tekrarlanmayacağından kesinlikle emin olacaktı. Sırrı güvendeydi.

Bir

Dunstaffnage Kalesi, Argyll, İskoçya, 24 Mayıs 1308

“Lütfen ölmüş olsun. Lütfen bunların hepsi artık bir son bulsun.

”

Anna MacDougall sepetini yere koydu ve babasının önünde diz çöktü. İçinden, hayatının her gününe damgasını vuran savaşı sona erdirecek haberi duymak için dua ediyordu.

Hem de gerçek anlamda her bir gününe...

Anna, İskoçya’nın tarihine kazınmış bir günde dünyaya gelmişti: 19 Mart 1286. Kral III. Alexander’ın, adamlarının tavsiyesini hiçe sayıp, gece vakti fırtınanın ortasında son sürat Fife’deki Kinghom’a, genç karısıyla birlikte olmaya giderken, bir uçurumdan aşağı yuvarlanıp canından olduğu günle aynıydı. Kralın şehvet düşkünlüğü; ülkesini, kendi soyundan gelip tahta geçecek bir vâristen yoksun bırakmış, tacını kimin devralacağını belirlemek için yirmi iki yıl süren bir savaşa ve ihtilafa sürüklemişti.

Aynı anda on dört rakibin bile taht için mücadele ettiği olmuştu. Ama asıl mücadele hep Balliol-Comyn cephesi ve

Bruce ailesi arasındaydı. İki yıl önce Robert Bruce, kendi

Gazap 25

işini kendi görmek üzere esas rakibi “John Kızıl Comyn”ı - Anna’nın babasının kuzenini - öldürünce, sonsuza dek MacDougalllar’ın ezeli düşmanı haline gelmişti. Bir tek soydaşları MacDonaldlar, Robert Bruce kadar nefretle anılıyordu. Bruce’un yaptıkları, MacDougalllar’ı İngiltere ile gönülsüz bir ittifak kurmaya itmişti.

Tahtta Bruce’u görmektense Edward Plantagenet’i görmeyi tercih ederlerdi.

Anna da şimdi onun ölmesi için dua ediyordu. Bruce’un kuzeye ilerlerken ne olduğu bilinmeyen bir hastalığa yakalanıp yatağa düştüğünün haberi ulaştığından beri, bu illetin onun sonunu getirmesini dilemişti. Doğanın, düşmanlarını mağlup etmesi için dua etmişti. Bir kişiye beddua etmek tabii ki korkunç bir günahı. Bu, zalimliğiyle bilinen ve ölüm saçan Robert Bruce olsa bile. Manastırdaki rahibeler duysa, dehşete düşerlerdi.

Ama bütün bunlar Anna’nın umurunda değildi. Eğer sonunda bu kanlı, lanetli savaş son bulacaksa değildi. Halihazırda nişanlısının ve ağabeyinin canını alan bu savaş, sadece yaşı ilerleyen dedesi, Argyll Lordu Alexander MacDougall’a değil, oğluna da - Anna’nın babası Lom Lordu John MacDougall’a - bela getirmişti.

Babasının yakın zamanda baş gösteren göğüs ağrıları daha yeni dinmişti. Anna onun daha ne kadarına katlanabileceğini bilmiyordu. Bruce’un son zamanlarda kazandığı zaferler durumu daha da kötüleştirmişti. Babası kaybetmekten nefret ederdi.

Daha bir yıl öncesine kadar “Çeteci KraF”ın, davası hemen hemen kaybedilmiş halde, bir avuç yandaşıyla firarda olduğuna inanmak gücü. Ama kaçak kral geri dönmüş ve büyük ölçüde İngiltereli I. Edward’ın ölümü sayesinde İskoç tahtı üzerindeki iddiasını yeniden diriltmişti.

26 Monica McCarty

İşte bu yüzden, günah olsun olmasın, Anna düşmanlarının ölümü için dua ediyordu. Babasını ve klanını, onları yok etmeyi amaçlayan adamdan korumaya yarayacaksa, bu zalim düşünceleri için seve seve cezasını çekmişti.

Hem rahibelerin de ona daha önce defalarca söylediği gibi, yaradılışı zaten onlardan biri gibi yaşam sürmeye uygun değildi. Anna şarkı söylemeye, gülmeye doyamazdı. Ve en önemlisi, kendisini asla ailesine adadığı kadar, Tanrı’ya adayamamıştı.

Anna gözleriyle babasının yüzünü taradı. Adamın, elindeki zarfı yırtıp içindeki mektubu okuduğu şifada vereceği en ufak bir tepkiye dahi dikkat kesilmişti. Babası öyle huzursuzdu ki, katibini çağırmakla uğraşmamıştı bile. Anna, onu adamlarıyla düzenlediği bir konsey toplantısından hemen sonra çalışma odasında tek başına bulduğu için şanslıydı.

Çoğunlukla babasının başında endişeyle dırdır ederken görülen annesi bahçeye çıkmış, babasının ciğerlerindeki tıkanıklığı gidermek üzere rahibin tavsiye ettiği yeni bir tentür için otların toplanmasıyla ilgileniyordu.

Anna haberlerin iyi olmadığını hemen anladı. Babasının keskin hatlara sahip yüzü, tekinsiz bir kızarıklıkla al al oldu; gözleri sanki ateşi çıkmış gibi alevlendi ve ağzı ince, bembeyaz bir çizgi halini aldı. Yüzü, en çetin savaşçıların bile yüreğinde korku uyandıran bir ifadeye bürünmüştü, ancak bu hali Anna'ya yalnızca kaygı veriyordu. Zira o, bu haşin savaşçının ardında sevecen bir baba olduğunu biliyordu. Babasının oturduğu tahta benzer sandalyenin kolunu sıkıca kavradı. Tahtanın üzerindeki kabartmalar avuçlarına batmaya başladı. “Ne oldu, babacığım? Haberler nedir?” Adam bakışlarını ona doğrulttu. Anna, babasının öfkesinin gitgide arttığını görünce, anlık bir korku hissetti. Babasının inme gibi gelen öfke nöbetleri, daima dehşet verici olur**Gazap**

27

du - öyle ki İngiltere'nin Plantagenet hanedanına mensup kralların Angevin soyuna has hiddetiyle bile boy ölçüşürdü - ama asla geçirdiği krizden sonra gelenler kadar değil. Babasının kollarında ve göğsündeki ağrıların sebebi geçen sefer öfkeydi. Banlar öyle ağrıları ki, onu felç etmiş, soluğunu kesmiş ve neredeyse iki ay boyunca yatağa bağlamıştı. Babası elindeki parşömeni yumruk yaptı. “Buchan kaçmış. Comynlar yenilgiye uğramış.”

Anna gözlerini kırptırdı. Haberler kulağa gerçek dışı geldiğinden babasının söylediklerini ancak bir an sonra idrak edebildi. Buchan Kontu John Comyn - öldürülen Badenoch Kontu John Comyn'ın soydaşı - İskoçya'daki en güçlü adamlardan biriydi.

“Ama nasıl olur?” diye sordu Anna. “Bruce ölüm döşeğindeydi.” Babası hep çocuklarını soru sormaya teşvik etmişti. Kadınlarda bile cehalete tahammülü olmayan bir adamdı. Bu nedenle de kızlarının hepsinin manastırda eğitim görmesi konusunda ısrar etmişti. Ama Anna, şimdi karşısında onu yüzüne ateş basmış, vücudu hiddetten kaskatı kesilmiş halde görünce, içinden neredeyse sorduğu soruyu geri alabilmeyi diledi.

“Bu baş belası adam, hasta yatağından bile mucizeler gerçekleştiriyor,” dedi babası tiksinierek. “İnsanlar şimdiden onun bir nevi kahraman olduğunu düşünüyor - sanki Arthur ve onun Camelot'u geri dönmüş gibi, lanet olsun. Buchan, o namussuzu Inverurie yakınlarında köşeye sıkıştırmış, ama adamları “Ekselansları Bruce'u ordunun başında görünce bocalamış.” Adam, yumruğunu yan taraftaki masaya sertçe vurunca, kadehindeki şarap etrafa sıçradı. “Comynlar, savaş alanına taşman hasta bir adamı görünce ödleğ gibi dağılmışlar. Kahrolası kötürüm herifin tekinden kaçmışlar!”

28 **Monica McCarty**

Babasının yüzü öylesine kızarmıştı ki, şakaklarındaki damarlar belirginleşmişti.

Anna'nın içini bir korku sardı. Babasının öfkesinden korktuğu için değil, adam böyle yaparak sağlığını tehlikeye attığı için. Anna gözlerinde beliren yaşlara karşı koymaya çalıştı. Başı dik babası, kızının gözyaşlarını görse, onun zayıf olduğunu düşündüğünü sanırdı. O güçlü bir adamdı; korunup kollanmaya ihtiyacı olan bir adam değil.

Ama bu savaş onu adeta usulca yayılan bir zehir gibi yavaş yavaş öldürüyordu. Eğer Anna, onun Bruce ile olan bu belayı atlatmasını sağlayabilirse, her şey yoluna girecekti. Yalancı kral neden haddini bilip şu hastalığa yenik düşmemişti ki? O zaman bütün bunlar geride kalmış olurdu.

Anna'nın, babasını sakinleştirmesi gerekiyordu. Gözyaşları içinde yalvarıp yakarmak yerine, onun elini tuttu ve yüzüne zorla muzip bir gülümseme yerleştirdi. "Annem benim yanımda böyle konuştuğunuzu duymasın. Biliyorsunuz benim 'bir hanımefendinin ağzına yakışmayan' kelime dağarcığımdan sizi sorumlu tutuyor." Bir an için sözlerinin bir tesiri olmadığından korksa da, havadaki öfke bulutu yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Nihayet babası dönüp onu gerçek anlamda görür gibi bakınca, "Yoksa şimdi gidip onu çağırayım mı?" diye ekledi Anna masum masum.

Babası, ciğerlerindeki tıkanıklıkla hırıltılı bir kahkaha attı. "Sakm ha. O iğrenç iksirlerinden birini daha boğazımdan aşağı boca eder sonra. Tanrı biliyor ya, annenin niyeti iyi, ama böyle tasalana tasalana bir azizi bile çileden çıkarır." Ardından başını iki yana sallayarak Anna'ya, onun ne yaptığını gayet iyi bildiğini belli eden sevecen bir bakış attı. "Korkmana gerek yok, cidden. Ben gayet zindeyim," deyip gözlerini kıstı. "Ama sen zeki kızsın, biricik Annie.

Gazap 29

Senin bana ne kadar benzediğini her fırsatta dile getirmişimdir zaten."

Anna, babasının iltifatı karşısında gamzelerini göstererek gülümsedi. "Evet, babacığım."

Babası onun cevabım duymamış gibi konuşmaya devam etti: "Ta baş parmağını emerek tıpış tıpış çalışma odama gelip, savaş haritasına attığın tek bir bakışla adamlarımızı taarruz için en uygun yere itelediğin günden beri."

Anna güldü. Bu olayın olduğu günü hatırlamıyordu, ama hikayesini önceden çok kez dinlemişti. "Ben tahtadan oyulmuş askerleri oyuncak sanmıştım."

"Fakat içgüdülerin hakikiydi," dedi babası ve şöyle bir iç geçirdi. "Korkarım bu sefer işler o kadar kolay olmayacak. Buchan, İngiltere'ye sığınacağını yazıyor. Comynlar da yenildiğine göre, gaspçı gözünü bize çevirecek."

Bize mi? Anna zorla yutkundu. İçini bir korku kapladı.

"Ama ateşkes ne olacak?"

Aylar önce, Bruce kuzeye doğru ilerlemeye yeni başladığı sıralarda, bir ara Argylliler ile savaşmak isteyip onları denizden ve karadan tehdit etmişti. Yeterli sayıda adamı olmayan hasta babası da ateşkesi kabul etmişti. Anna bu ateşkesin savaşa son vereceğini ummuştu.

“Ateşkes, 15 Ağustos’ta sona eriyor. Zalim, hemen ertesi gün kapımıza dayanabilir. MacDovvellar’ı Galloway’de önüne katıp kovaladı. Comynlar da olmayınca...” Babası tekrar tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

Onun öfkesinin yeniden baş gösterdiğini sezen Anna, bir hatırlatmada bulundu: “Buchan Kontu savaşta hiçbir zaman iyi bir komutan olmadı. Siz de bunu daha önceden pek çok kez söylediniz. Çeteci Kral size karşı o kadar şanslı olamaz. Zaten başta ateşkes istemesinin nedeni de kuşkusuz buydu. Dal Righ’m anısı zihninde hâlâ taze.”

Monica McCarty

Babası, boynuna taktığı irice gümüş iğneyi parmaklarının arasında gezdirdi. Etrafı ufak incilerle çevrili büyük oval kristal, kaçak kralı yakalamaya ne kadar yaklaştığının bir yadigarıydı. Bruce’u kelimenin tam anlamıyla köşeye sıkıştırmışlardı. Yaşanan itiş kakış sırasında ise, bu iğne yerinden çıkmıştı.

Anna, babasının yüzündeki belli belirsiz gülümsemeden, söylediklerinin onun hoşuna gittiğini görebiliyordu. “Haklısın, ama önceki zaferimiz onu bu sefer durdurmayacak. Tacı ele geçirmesinin önündeki tek engel biziz.”

“Peki ya Ross Kontu?” diye sordu Anna. “O da bizimle savaşacaktır şüphesiz, değil mi?”

Babası çenesini kastı. “Ross’a güven olmaz. Topraklarını savunmasız bırakmaya yanaşmayacaktır. Ama onu, Çeteci Kral’ı bir seferde kesin olarak yenmek için kuvvet birliği yapmamız gerektiği konusunda ikna etmeye çalışacağım.” Babası aslında suçlayıcı bir tavırla konuşmamış olsa da, Anna’nın içi suçluluk duygusuyla burkuldu. Geçen sene Ross’un oğlu Hugh’un evlenme teklifini kabul etmiş olsa, kontu ikna etmek daha kolay olabilirdi.

“Emrim altındaki baronlara ve şövalyelere çağrıda bulunup yardım istemek için Edward’a haber göndereceğim. Bu kral, babasının yansı bile değil; ama Comynlar’ın yenilgisi, belki de kuzeye daha fazla adam göndermenin ehemmiyetini nihayet görmesini sağlar.”

Ancak babası bundan hiç de umutlu görünmüyordu. II. Edward’tan fazla yardım ummamak gerektiğini, Anna da en az babası kadar iyi biliyordu. İngiltere’nin çiçeği burnunda kralının asıl derdi, İskoçya için endişelenmesine fırsat vermeyecek kadar fazlaydı. İskoçya’daki pek çok kilit öneme sahip kalede - özellikle de sınır bölgelerde - İngiliz askerlerinin kurduğu garnizonlar hâlâ mevcutsa bile Edward, yeni Pembroke Kontu, Aymer de Valence d a dahil olm^ birçok komutanını geri çağırmişti. ^

Anna duygularına hakim olmaya alış tı. “Peki ya / gelmezse?” ^

Babasına teslim olup olmayacağını sormaması ğini biliyordu. O, Bruce’un önünde d iz çökeceğine , ölüsünü görmeyi yeğlerdi. “Ya Zafer, Ya Ölüm.” gali ilkesine de yürekten bağılıydı.

Çalışma odası sıcaktı fakat Anna y in e de ürperdi. # “Yardım gelmezse o namussuzu te k başıma **yenecMv11/**

Dal Righ’da neredeyse avucumun içindeydi - canına0 mama ramak kalmıştı. Bu sefer başladığım işi bitirme/^1 rarlıyım.” Babasının gözleri tehditkar biçimde kısıldı. ^ yaz bitmeden Robert Bruce’un kellesini kapımda, akba^ gözlerini oyarken göreceğim.”

Anna içinin huzursuzlukla sızlamasını önemsemek çalıştı. Babasının böyle konuşmasından nefret ediyordu ^ haliyle o çok sevdiği babasına değıl, zalim ve acıması/ ^ adama benziyordu.

Bakışlarını babasının yüzüne çevirip, ifadesindeki **kt\$** lılığı görünce ondan bir an bile şüphe etmedi. O, İskoçya’^ ki en iyi savaşıçılardan ve komutanlardan biriydi. Kader ^ larm aleyhine işliyor olabilirdi, ama Lom’lu John buna ^ son verecekti.

Belki de savaşın sonu gerçekten de ufukta görünüyor^ Bütün bu belirsizlik, ölüm, yıkım, yalan dolan hepsi bitecek ti. Babasını gün geçtikçe öldüren zehir yok olup gidecek' Ailesi güven içinde olacaktı. Anna evlenecek, kendisine b’1” yuva kuracak, çocukları olacaktı. Her şey normale dönecek mutlu mesut bir hayat sürecekti.

Bu tablonun aksini düşünmeye Anna’nın yüreğı el vermi’ yordu. Ama bazen kendini elinde tuttuğı bir elekle bir şelale^

Gazap

32 Monica McCarty

durdurmaya ya da her birini - anne ve babasını, kardeşlerini ve yeğenlerini - derinlere doğru çekmeye çalışan bir girdabın içinde, akıntıya karşı yüzmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu. Bunun olmasına izin veremezdi. Ne pahasına olursa olsun, ailesini koruyacaktı. “Ben ne yapabilirim?”

Babası gülümseyip yanağından onu şımartırcasına makas alıverdi. “Ne iyi yürekli kızsın, biricik Annie. Piskopos kuzenimi ziyaret etmeye ne dersin?”

Anna başını sallayıp ayağı kalkmak için davrandı.

Sepetini koluna taktığı sırada babası ona keyifli bir bakış atıp, “Bir de Anna,” dedi ve durakladı. ArdmdanpTurtaları unutma” deyip bir kahkaha attı. “Bilirsin pek sever onları.”

Inverurie, Aberdeenshire yakınlarında

Dolunay, kadim taş anıtın tepesinde asılı duruyor, ancak ısıltısı civarda yanan ateşlerin puslu dumanıyla hayaletimsi bir sis gibi etrafa yayılıyordu. Zafer, Arthur’un dilinde kekremsi bir tat bırakmıştı ve boğazını yakıyordu. Vakit gece yarısına yaklaşıyordu, ama kutlamaların ve her şeyi önüne katan yıkımın

sesleri, gecenin isli havasında hâlâ yankılanıyordu. Bruce, William Wallace'tan öğrendiği derse kulak vererek her şeyi yakıp yıkmış, geride düşmanlarının işine yarayabilecek hiçbir şey bırakmamıştı. Comyn'ı İskoçya'dan kovalamışlardı, ama Buchan yağması' kolay kolay son bulmayacağı benziyordu. Açıklıkta tek başına duran bir granit parçası, ancak belli bir amaca hizmet etmek için öyle bir açıyla gökyüzüne işaret ediyor olabilirdi. Bu amacın ne olduğunu ise, yalnızca Arthur bilebilirdi. Bunca yıldan sonra gizemli sunak taşları

*** 1308 yılında, Robert Bruce'un İskoçya'nın kuzeydoğusunda Buchan'ın hükümdarlığındaki toprakları yağmalaması olarak tarihe geçen olay. (Çev. N.)**

Gazap 33

anlamalarını yitirmişti. Ama taşlar çoğunlukla ıssız alanlara yerleştirildiğinden buluşma noktası olarak elverişli yerlerdi. Arthur açıklığı, etrafını çepeçevre saran koruluğun gölgesinden izlerken, adamların bir an önce ortaya çıkması için hiç âdeti olmadığı kadar sabırsızdı. Bu sefer nihayet bu kandırmacaya bir son verileceğini umuyordu. Artık bir yalanı yaşamaktan bıkmıştı. Yıllardır numara yapa yapa, gerçekte hangi tarafta olduğunu unuttur hale gelmişti.

Bu, iki buçuk yıldır uğruna savaştığı adamı, savaş alanının dışında ilk görüşü olacaktı - ta İskoç Muhafız Alayı'nın bir üyesi olarak aldığı eğitimi yarıda bırakıp düşmanların arasına katılmak zorunda kaldığından beri. Casusluk günlerinin geride kalmış olabileceğini düşünmesinin sebebi, kralın şahsen onunla görüşme riskini göze alıyor olmasıydı. Arthur işini iyi yapmıştı. Inverurie'deki savaşın öncesinde, onun sağladığı bazı kritik bilgiler sayesinde, Bruce ve adamları Buchan Kontu'nu yenmeyi başarmış ve kuyruğu bacaklarının arasına sıkışmış halde İngiltere'ye postalamışlardı. Comynlar da halihazırda yenilgiye uğramışken Arthur, artık İskoç Muhafız Alayı'nın diğer üyelerinin yanında yer almayı ümit ediyordu. Bu alay, savaşın her bir dalındaki becerilerinden ötürü, Bruce'un bizzat teker teker seçtiği, seçkin, en iyinin de iyisini barındıran bir savaşçı grubuydu.

Arthur, bakışlarını sağ tarafında ağaçların seyredildiği bir açıklığa kaydırarak dikkat kesildi. Bir tavşanın veya sincabın seğirtmesinin belli belirsiz sesi, geldiklerinin ilk habercisiydi. Arthur'u başkalarından ayrı kılan; en küçük ayrıntıyı ve en ufak değişikliği bile gözden kaçırmayışıydı. Ses çıkarmadan ağaçları verev kesen bir yol izleyerek adamlara arkadan yaklaştı.

Kim olduklarından emin olduktan sonra, baykuş sesini andıran bir ıslıkla orada olduğunu belli etti.

34 Monica McCarty

Üç adam, afallamış halde aniden kılıçlarını çekip arkalarına döndüler.

Aralarından ilk kendine gelen Arthur'un ağabeyi, Neil oldu. "Vay canına, sandığımdan da iyi çıktı! Açıklığa hâlâ

elli adım uzaktayız.” Neil yanında duran uzun boylu korkunç görünüşlü savaşıya dönüp sırtı: “Bana bir şilin borçlusun.” İskoç Muhafız Alayı’nın kaptanı, Tor MacLeod, hoyratça bezgin bir ses çıkarıp, bir iki sayıp sövdü.

Neil, savaşıya kulak asmayıp memnuniyetini hiç saklamaya gerek duymadan, Arthur ile selamlaşmak üzere uzun adımlarla ona doğru yürüdü. “İşi daha da ilerletmişsin, kardeşim.” Arthur’un soru soran bakışlarla MacLeod’a baktığını görünce açıklamaya koyuldu: “Şu inatçı barbarla, biz daha açıklığa gelmeden - ne kadar sessiz olursak olalım - senin bizi bulacağına bahse girdim. Onun o çelik gibi Kuzeyli gururunu zedelemiş oldun.”

Arthur gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Tor MacLeod, Kuzey İskoçya ve Batı Adaları’ndaki en iyi savaşıydı; öyle gururu falan zedelenmezdi. Ama Arthur besbelli liderini etkilemişti - ağabeyini de.

En büyük ağabeyi Neil, Arthur’dan neredeyse yirmi dört yaş büyüktü ve pek çok yönden onun için bir baba gibiydi. Şimdi Arthur, ağabeyinden aşağı yukarı on beş santim daha uzun olsa da, ona asla tepeden bakmazdı. Arthur’u bugünlere getiren biri varsa, o da Neil’di. Diğer ağabeyleri, Arthur’u bir savaşçı gibi eğitmeye çalışırken, Neil’ın onu çamurun içinden kaldırdığı seferlerin haddi hesabı yoktu. Onu, becerilerini köreltmek yerine yontması için cesaretlendirmişti. Ailedeki diğer herkesi huzursuz eden yetenekleriyle gurur duymaya teşvik etmişti.

Arthur, ağabeyine hakkını veremeyeceği kadar çok şey

Gazap 35

borçluydu. Ama bunun için çabalamaktan asla vazgeçmeyecekti. MacLeod onunla selamlaşmak için, öne çıkıp ağabeyinin yaptığı gibi Arthur’u bileğinden sıkıca kavrayıp elini sıktı. “Yaptıkların için sana teşekkür etme fırsatım olmadı,” dedi yüzünde tuhaf biçimde yoğun bir ifadeyle. “Sen müdahale etmeseydin, karım...” diyerek konuşmayı kesti. “Sana minnettarım.” Arthur başım salladı. İki yıl evvel, Bruce taht mücadelesini başlatmadan hemen önce Arthur, MacLeod’un karısını ölümünden kurtarmıştı. Gruptan yakın zaman önce kovulduğu için, o sırada doğru zamanda doğru yerde bulunmuştu. “Duyduğuma göre seni tebrik etmemiz gerek, Lider,” dedi Arthur, MacLeod’a kimliğini gizlemek için verilen savaşçı lakabıyla hitap ederek.

Liderin taş gibi yüzünde, ender rastlanır bir gülümseme belirdi. “Evet,” dedi MacLeod. “Bir kızım oldu: Beatrix. Teyzesinin ismini verdik.”

Neil güldü. “Bebeği bir hafta kucağına almadı, sanırım ‘incitirim’ diye korktu.”

Tor, ona dönüp kaşlarını çatsa da karşılık vermedi.

Üçüncü adam biraz daha yaklaştı. Diğerlerinden daha kısa boylu olsa da, etkileyici bir duruşu vardı. Yakın zamanda sağlığını kötü etkileyen hastalığına rağmen geniş omuzları

hâlâ bir savaşçının kalın ve yoğun kaslarına sahipti. Tepeden tırnağa zırh kuşanmıştı; koyu renkli pelerinin altında ise, kırmızı şahlanmış aslan amblemi ve işlenmiş altın cüppesi görünüyordu. Başındaki çelik tolgadan yüzünün sert hatları ve kirli sakalı gözükme de, Arthur onu sırf etrafım saran o azametli havasından tanırdı.

Diz çöküp başım eğerek Kral Robert Bruce’u selamladı:

“Efendim.”

36 **Monica McCarty**

Kral, başının bir hareketiyle onun sadakatini tanıdığını belirtti. “Ayağa kalk, Sir Arthur.” İlerleyip Arthur’un bileğini kavrayarak elini sıktı. “Inverurie’de bize ettiğin hizmet için sana teşekkür etmek isterim. Sunduğun bilgiler olmadan hemen bir karşı saldırıya geçemezdik. Haklıydın. Buchan ve kuvvetleri hazırlıklı değillerdi; biraz dürtükleyince hemen dağılıverdiler.”

Arthur, gözleriyle kralın yüzünü inceleyerek, benzinin solgun olduğunu ve kendini zorlamaktan suratında kırıksıklıklar belirdiğini fark etti. MacLeod kimseye belli etmeden onun arkasında durmuş, göze çarpmadan ona-destek oluyordu. Ancak Arthur, kralı ayakta gördüğüne bile şaşmıştı.

Yakınlarda onu kampa taşımaya yardım etmek için adamların beklediğini tahmin etti. “Sıhhatiniz yerinde mi, lordum?”

Bruce başını salladı. “Comynlar’a karşı kazandığımız zafer, benim için rahiplerin kaydattığı bütün tentürlerden daha iyi şifa kaynağı oldu. Çok daha iyiyim.”

“Kral bizzat teşekkür etmek konusunda ısrarcı davrandı,” dedi MacLeod, eleştiren bir tavırla.

Ama kral ona aldırış etmişe benzemiyordu. “Ağabeyin ile Lider, tıpkı iki huysuz ihtiyar gibi üzerime titriyorlar.”

MacLeod, kralı oturması için bir taşa yönlendirip, pişmanlıktan eser taşımayan bir tavırla, “Benim işim bu,” dedi.

Kral bir an sanki karşı çıkacakmış gibi görünse de, sonradan bunun bir işe yaramayacağını anlayıp Arthur’a döndü.

“Biz de bunun için buradayız,” dedi. “Sana yeni bir görev vereceğim.”

İşte bu. Arthur’un beklediği an gelmişti. “Tekrar birliğe dönmemi istiyorsunuz,” diye kralın sözünü tamamladı.

Bir an sanki şeytan geçmiş gibi bir sessizlik oldu.

Kral kaşlarını çatı. Besbelli söylemek üzere olduğu şey bu değildi. “Yok, henüz değil. Becerilerini karşı cephede

Gazap 37

kullanman bizim içirt fazlasıyla yararlı oldu. Fakat yeni bir fırsattan haberdar olduk.”

Yeni bir fırsat. Arthur, birliğe geri dönmüyordu. Kralın getirdiği bu haber karşısında hayal kırıklığına uğrasa da, bunu itiraf etmedi.

Kendi başına kalması daha iyiydi. Zaten grup içinde hiç rahat olmazdı. Kendi kararlarını kendi verme özgürlüğüne sahip olmayı severdi. Başkalarına açıklama yapmak ya da

hesap vermek zorunda kalmadan. Ağabeyi Dugald'ın yanındayken, bir şövalye olarak istediği gibi gelip gidebiliyordu.

İskoçya'da bir çok ailede olduğu gibi, Campbelllar da savaş nedeniyle ikiye bölünmüştü. Arthur'un ağabeyleri Neil, Donald ve Duncan, Bruce'un tarafında, Dugald ve Gillespie ise Ross Kontu'nun ve İngiltere'nin tarafındaydı.

Ailenin bu şekilde bölünmüş olması, onu düşman safına yerleştirmeyi oldukça kolaylaştırmıştı.

"Nasıl bir fırsat?" diye sordu Arthur.

"Düşmanın tam bağrına sızmak için bir fırsat."

Sızmak. Yani birilerine yakın durması gerekecekti. Bu da Arthur'un yapmaktan kaçındığı bir şeydi. İşte bu nedenle çoğu şövalyenin aksine hiçbir asilzadeye bağlılık yemini etmemişti.

"Ben yalnız başıma daha iyi iş yaparım, lordum."

Açıktan. Kalabalığa karışıp geri planda kalabileceği şekilde. Fark edilmeyeceği şekilde.

Onu iyi tanıyan Neil gülümsedi. "Bu sefer aldırış edeceğini sanmam."

Arthur bakışlarını aniden ağabeyine çevirdi. Onun gözlerindeki tatminkar ifadeden bunun ne anlama geldiğini anladı.

"Lom mu?" Bu tek kelimelik soru, adeta demirci çekicini savurmuş gibi bir kuvvetle ağızından dökülvermişti.

Neil başıyla onayladı. Yüzünde sabırsızlığını ele veren bir gülümseme belirdi. "İşte beklediğimiz fırsat bu."

38 **Monica McCarty**

MacLeod durumu açıkladı: "Lorn'lu John emri altındaki baronlara ve şövalyelere çağrıda bulundu. Ağabeylerin, bu çağrıya karşılık verecektir. Onlarla git. MacDougalllar'm ne planladıklarını, kaç adama sahip olduklarını ve kimlerin onlara katılacağını öğren. Muhbirlerini adamlarımızın arasından geçirmeyi başarıyorlar. Senden onları durdurmanı istiyorum. Ateşkes sona erene kadar dışarıyla bağlantılarını mümkün olduğunca kesmek istiyoruz. Şahin halihazırda deniz yollarım izliyor, ama karada sana ihtiyacım var."

Arthur kararı iyi bilirdi. Argyll eskiden Campbell topraklarının bir parçasıydı. Kendisi, Awe Gölü'nün orasındaki Innis Chonnel Kalesi'nde doğmuş, MacDougalllar kaleyi onlardan çalana kadar da orada büyümüştü.

Arthur, katıksız bir sabırsızlık hissinin iliklerine kadar dalga dalga yayıldığını hissetti. Bu anı uzun zamandır bekliyordu.

Kesin konuşmak gerekirse tam on dört yıldır. Lom'lu John babasını gözlerinin önünde kallesçe sırtından bıçakladığından beri... Arthur olacakları önceden sezememişti. Sezgileri onu yalnızca bir sefer yarı yolda bırakmıştı.

Neil, ondan bunu istememiş, Bruce da kendi yanında savaşması için ona toprak ve varlıklı bir gelin vaat etmemiş olsa bile Arthur, Bruce'a sırf Lom'lu John'un ve MacDougalllar'ın canına okuma fırsatı için katılırdı.

Kuzeyliler, kanı yerde bırakmazdı. Arthur, babasını başarısızlığa

uğrattığı gibi ağabeyini de yüzüstü bırakmayacaktı. MacLeod, onun sessizliğini itiraz olarak algılayıp sözünü sürdürdü: “Bölgeyi avucunun içi gibi bildiğini varsayarsak, bu iş için senden uygun başka kimse yok. Son iki yılı tam da bu tür bir görev için sözde sadakatini pekiştirmekle geçirdin. Campbell’ın etrafında olması Lom’un hoşuna gitmeyebilir, ama Edward kan davasına bir son vermişken, ağabeyin

Gazap 39

Dugald da bir süre önce onunla barış yapmışken, senin görüldüğünden farklı olduğunu düşünmek için hiçbir sebebi yok.”

“Lom’un amcası bizim tarafımızda savaşıyor, lanet olsun,”

diye ekledi Bruce, Dunollie’li Duncan MacDougall’a

gönderme yaparak. “Bölünmüş ailelere gayet aşina.”

“Lom’lu John senin ne gördüğünü bilmiyor, kardeşim,”

dedi Neil usulca, Arthur’un babalarının ölümüne tanık olmasını

kastederek. “Her zaman ne yapıyorsan onu yap. Geride

dur ve izle. Böylesine boylu poslu biri için” - onun her zaman

bu kadar uzun boylu olmadığını hatırlar gibi sevecenlikle gülümsedi

- “fark edilmemek konusunda insanı hayrete düşürecek

kadar ustasın. Lom’un yoluna taş koyma. Ve titiz davran;

başta şüphelenebilir, o yüzden arkanı kolla.”

Arthur, bunu herkesten iyi biliyordu. Ama ikna edilmeye

ihtiyacı yoktu. Düşman ahalisine sızmakla ilgili herhangi bir

çekincesi varsa da, Lom adını duyduğu anda yok olmuştu.

“Eee?” dedi Bruce.

Arthur, yüzünde yavaşça yayılan ölümcül bir gülümsemeyle

bakışlarını onun gözlerine çevirdi. “Ne zaman yola

çıkabilirim?”

Lom’lu John’un uğrayacağı yıkıma tanıklık edecek ve

bunun her bir lanet olası anının tadını çıkaracaktı.

Hiçbir şey buna engel olamazdı.

I

Dunstaffnage Kalesi, Lorn, 11 Haziran 1308

Dikili taşın yakınında kralla görüşmesinin üzerinden daha

üç hafta geçmemişti ki, Arthur Campbell işte buradaydı. Canavarın

pençesinde, aslanın ininde, şeytanın kucığındaydı:

MacDougall klanının heybetli hisarı, Dunstaffnage Kalesi’ndeydi.

Çağrıya kulak veren diğer şövalyeler ve askerlerle birlikte,

Büyük Salon’daki kaidenin önünde sırasının gelmesini

beklerken, bundan sonra olacakların ne kadar önemli

olduğunu düşünmemeye çalıştı. Lom’lu John’un dikkatini

çekeceği bir an varsa, o an yaklaşıyordu.

Salonu her zaman yaptığı gibi, yoğun bir dikkatle taradı.

Girip çıkmak için kullanılabilecek her türlü yolu akıma

yazdı. Gerçi kaçmak pek mümkün olmazdı ya... Lom onun

ne mal olduğu öğrenirse, Arthur’un buradan canlı çıkmak

için akla kararı seçmesi gerekecekti. Ama içgüdü denen şey,

aynı zamanda alışkanlıktı ve hazırlıklı olmak daha iyiydi.

Her ihtimale karşı...

Gazap 41

Salonun ayrıntılarına iyice göz gezdirdikten sonra itiraf etmeliydi ki, bayağı etkilenmişti. Dunstaffnage, gördüğü en muhteşem kalelerden biriydi. Yaklaşık seksen yıl önce inşa edilen kale, Lom Halici'nin Etive Gölü'nün güney kıyısıyla buluştuğu yerde, denize çıkıntı yapan bir kara parçasının üzerine konumlandırılmıştı. Stratejik konumuyla İskoçya'ya batıdan ulaşan kilit deniz yollarından birine bekçilik ediyordu. Kayalık zemine inşa edilen devasa, kireç kaplı surları; hisarın dört köşesinden üçünde bulunan yuvarlak kuleleriyle, yerden on beş metre kadar yükseliyordu. Bu kulelerin en büyüğü olan, Büyük Salon'un bitişiğindeki ana kule, kale lordunun şahsi yaşam alanına ev sahipliği yapıyordu. Kalenin mimari tarzı, onu yaptıran adamın gücünü yansıtıyordu. Bu bölge hâlâ Norveç'in bir parçası olduğu sıralarda, kudretli Somerled'in torunu, Dugald'ın oğlu Duncaı, kaleyi inşa ettirirken, *“ri Innse Gali”* Adalar Kralı unvanını almıştı. Bu, MacDougalllar'ın hâlâ benimsedikleri bir unvandı. Dunstaffnage, gerçekten de krallara layık bir kaleydi. Yaklaşık otuza on metrelik Büyük Salon, doğu kanadının ilk katı boyunca uzanıyordu. Tahta kirişli tavanın en yüksek noktası, en az on beş metreyi buluyor olmalıydı. Bir kilisenin koridoruna yaraşır şekilde ince ince oyulmuş ahşap kaplama, doğu girişinin duvarını süslüyordu. Salonun geri kalan duvarları sıvanmış, rengarenk bayraklarla ve muhteşem duvar halılarıyla donatılmıştı. Kalenin boylamasına uzanan iç duvarındaki devasa şömine, salonu ısıtıyordu. Karşı dış duvardaki ince uzun kemerli iki pencere, içeriye çokça güneş ışığının girmesini sağlıyordu. Salonun ortasında uzunlamasına masalar ve sıralar diziliydi. Girişin karşısında kalan uca, bir kaide yerleştirilmişti. Boyuna uzanan devasa tahta masanın ortasında da büyük ahşap bir taht yükseliyordu.

42 **Monica McCarty**

O tahtta oturan hâlâ Argyll Lordu, MacDougall klanının lideri, Alexander MacDougall olsa da, tahtın ona bahsettiği gücü kullanan, sağ tarafında oturan o taş yürekli piçti. Zira Alexander MacDougall ihtiyar bir adamdı. Arthur yanlış hatırlamıyorsa yetmişini geçmişti. Yıllar önce, yetkilerini en büyük oğlu ve vârisi olan Lom Lordu, John'a devretmişti. Arthur, babasını öldüren adamın yıllardır ilk defa bu kadar yakınında duruyordu. İçini bürüyen yoğun nefret, onu gafil avlamıştı. Arthur, bu kadar şiddetli duygular hissetmeye alışık değildi, ama adeta yüreği yanıp tutuşuyordu. Bu anın gelmesini öyle uzun zamandır bekliyordu ki, gerçekten geldiğinde hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmüştü. Ama uğramamıştı. Tam tersine, bu işi bitirmeye bu kadar hevesli oluşuna şaşırılmıştı. Lom'lu John'u, sırtına bir hançer saplayarak hazırlıksız yakalamak öyle kolay olurdu ki; bu fikir, feci derecede cezbediciydi. Ama düşmanın aksine, Arthur onu karşısına geçip öldürecekti. Savaş alanında

öldürecekti.

Hem halihazırda Lom'u öldürmek görevinin bir parçası değildi. Henüz...

Düşmanı gözüne yaşlı görünmüştü. Koyu renk saçları kırışmış, yüz hatları sarkmaya başlamıştı. Arthur, adamın bir hastalığa yakalandığına ilişkin duyduğu söylentilerde gerçeklik payı var mı, diye merak etti. Ama gözleri aynı bakıyordu. Soğuk ve kurnaz. Ne pahasına olursa olsun, asla hedefinden şaşmayacak bir despotun gözleriydi bunlar.

Arthur, bilinçsizce bir şeyleri ele vereceğinden ya da MacDougall'ın bir şekilde içinde bulunduğu tehdidi sezeceğinden korkup, bakışlarını kaideden uzaklaştırdı.

Hiçbir şeyi ele vermemek için ayağını yere sağlam basmak zorundaydı. Hem de **mümkün olduğunca** sağlam. Foyası ortaya çıkarsa, tek umudunun en iyi ihtimalle çabuk

Gazap 43

bir ölüm olacağını biliyordu. En kötü ihtimalle de uzun bir ölüm.

Ama pek kaygılandığı da yoktu. Lom'un çağrısına en az yirmi şövalye, bunun beş katı kadar da asker karşılık vermişti. Onun varlığını fark etmezlerdi. Neil haklıydı; Arthur, geri planda kalıp dikkatleri üzerine çekmemekte iyiydi. Aynısını ağabeyi için de söyleyebilmeyi isterdi. Dugald, adeta kükrer gibi kahkahayı basıp elinin tersiyle yaverinin çenesine bir şamar atınca, Arthur yüzünü ekşitti. Oğlanın dudağından kan damlıyordu.

Arthur, küçükken ağabeyinin yumruğundan sayısız kez nasibini aldığı için, içinden delikanlıya acımak geldi. Ama acımak onun işine yaramazdı. Şayet istediği, bir savaşçı olmak ise... Bu, onun eğitiminin bir parçasıydı; onu güçlülere dayanıklı hale getirmek içindi. Eninde sonunda tepki vermeyi kesecekti. Hissetmeyi kesmesi ise daha uzun zaman alacaktı.

“Ben dururken hangi kız senin gibi bir çaylağı fark cdecek?” diye güldü Dugald.

Yaver kıpkırmızı kesilince, Arthur ona daha da acıdı.

Duygularını kontrol etmeyi öğrenene kadar delikanlının işi işti. Dugald, onun bu zafiyeti yontulana dek oğlanın üzerine gidecekti. Babaları gibi, Dugald için de bir savaşçı olmak - çetin bir savaşçı olmak - hayattaki en önemli şeydi. Kadınlar hariç...

Dugald zaman zaman kendini beğenmiş zorbanın teki olabiliyordu, ama bu tavrının hakkını vermiyor da değildi.

Arthur kadar uzun boylu olmasa da, yapılı bir adamdı. Gürbüz bir savaşçı olduğu da su götürmezdi. Aynı zamanda, altı kardeşin en yakışıklısı olarak bilinirdi. Bu unvanını da seve seve taşırdı.

44 Monica McCarty

“Beni fark edeceklerini düşünmedim,” dedi yaver. Yüzünün kızarıklığı, saçlarıyla aynı renge bürünmüştü. “Sadece

söylendiği kadar güzeller mi diye merak ediyordum.”

“Kim?” diye sordu Arthur.

“Aziz Columba’nın kemikleri aşkına, kardeşim.” Bir an için, Dugald sanki ona da bir şamar atacakmış gibi durdu. Ama Arthur artık genç bir delikanlı değildi. Karşı koyardı. Kabiliyetini gizli tutmaya dikkat etmiş olmasına rağmen - en başta nefsi müdafaa için, şimdi ise kendi yoldaşlarına karşı kullanmamak için - Dugald’ın aralarındaki güç dengesinin değiştiğini fark edip etmediğini merak-etti. Ağabeyi onunla uğraşır, ama ancak bir yere kadar. “Sen hangi dünyada yaşıyorsun? Çeteci Kral ile mağaranın tekinde mi?” Dugald, birkaç kişinin bakışlarını kendi yönüne çekerek, daha da yüksek sesle güldü. “Lom’un kızlarının ender rastlanan güzellikte olduğu söylenir - özellikle de ortancaları, güzeller güzeli Leydi Mary’nin.”

Arthur bir nebze bile meraklanmamıştı. Soylu kadınların güzelliğiyle ilgili söylenenler genellikle abartılı çıkardı. Hem Lom’un kızlarının hiçbirinin MacLeod’un karısının eline su dökebileceğini sanmıyordu. Arthur, Christina Fraser’a yalnızca bir kez rastlamış olsa da, hayatında gördüğü en güzel kadın olarak onu bilirdi.

Tam bir başka yüz daha gözlerinin önünde belirmişti ki, - bu seferki geleneksel anlamda güzelden ziyade sevimliydi - Arthur suratını asarak hemen başka bir şeye yoğunlaşmaya çalıştı. Aradan bir yıl geçmesine rağmen hâlâ kilisenin orada gördüğü kadını düşünüyor olması tuhaftı. Kral, gümüşü kaybettiği için öfkeden köpürmüştü - hele miktarının ilk başta düşündüklerinin iki katı olduğunu öğrenince - ama Arthur’un neden müdahale ettiğini anlamıştı.

“Çok vahim bir kusurları var,” diye belirtti Arthur.

Gazap 45

Yaver şaşırmış görünse de Dugald anlamıştı. Ağabeyinin yüzündeki ifade bir anda çöküverdi, çenesi sert bir çizgi halinde kasıldı. Hırsı ona Ross ve Kral Edward’ın - ve dolayısıyla MacDougall’ın - tarafında yer almanın avantajını göstermiş olsa da, Dugald da Lom’dan en az Arthur kadar hazzetmezdi. “Evet, orada haklısın, kardeşim.”

“Ne gibi?” diye sormaya cüret etti yaver. Arthur, bunun üzerine onu neyin beklediğini bildiğinden, delikanlı cesurmuş, diye içinden geçirdi.

Ağabeyi, oğlanı yine tartakladı. “Kızlar seni fark etsin istiyorsan, dua et ki, kör olsunlar.”

Sıra onlara gelene kadar bir saat daha, Dugald’ın gürültülü konuşmalarıyla geçti. Nihayet Arthur, kılıcını MacDougall’a adamak için ağabeyinin peşinden ilerledi. Dugald, en azından İngiltere’nin ve Ross Kontu’nun gözünde ailenin lideri olarak (Arthur ve diğer üç ağabeyi, isyancı ilan edilmişti) hepsi adına konuştu. Alexander MacDougall merasimle ilgilenirken, Arthur, Lom’un dikkat kesildiğini hissetti. “Torsa’lı Sir Dugald ...” diye düşünceli bir tavırla lafını

yarıda bıraktı Lom. Ardından, “Colin Mor’un oğullarından biri,” diyerek Dugald’a usulca, ölçüp biçen bir bakış attı. “En büyükleri değil gerçi.”

Arthur’un çabuk öfkelenen, asabi ağabeyi şaşırtıcı biçimde ağırbaşlı bir tavırla konuştu: “Evet, değilim, lordum.

En büyük üç kardeşim isyancıların tarafında savaşıyor.”

Lom’un da gayet iyi bildiği gibi. “Amcanızla beraber,” diye ekledi Dugald, sesindeki iğnelemeyi tam ayarında tutarak.

Lom’un ağzı incecik bir çizgi halini aldı. Kendisine ihanet eden soydaşından söz edilmesi besbelli hoşuna gitmemişti.

“Ağabeyiniz Neil’ı hatırlıyorum,” dedi Dugald’m gözlerinin içine bakarak. “Red Ford muharebesinde iyi savaşmıştı.”

46 Monica McCarty

Red Ford. Awe Gölü’nün oradaki topraklar için MacDougalllar ve Campbelllar arasındaki savaş. Babalarının acımasızca öldürüldüğü savaş. Lom tarafından öldürüldüğü...

Lom - piç herif - onları kışkırtmaya çalışıyordu. Dugald bunun farkındaydı. Arthur da bunun farkındaydı. Ama yalnızca Arthur onu bu yüzden öldürmek istiyordu. Dugald onun gördüklerini görmemişti. Şanlı Colin Mor Campbell savaş alanında bir savaşçı gibi ölmüştü, ancak yalnızca Arthur onun nasıl kalleşçe öldürüldüğüne tanık olmuştu. Olayı Lom başka türlü, Arthur başka türlü anlatırdı. Neil, Arthur’u korumakla iyi etmişti. Çünkü kimse ona inanrtıâzdı.

“Siz o sıralar çok gençtiniz sanırım,” dedi Lom umursamaz bir tavırla.

Dugald başını salladı. “MacNabler’in yanında yaverlik yapıyordum.”

İşin özü anlaşılmıştı. Dugald’m, MacDougalllar’ın en yakın müttefikleri ve komşu klanlarıyla olan bağının zikredilmesi yeterliydi. Lom bunu kafı bulmuş görününce, Arthur rahatladığını hissetti.

En zoru bitmişti. İlk tetkikten geçmiş, ocağa kabul edilmişlerdi.

Arthur’un şansı yaver giderse, bu Lom’un onu fark ettiği son sefer olacaktı.

Tam oradan uzaklaşıyorlardı ki, kapı ardına kadar açıldı ve içeri kahkaha sesleri doldu.

Bir kadının kahkahasıydı bu. Saf neşeyle dolu, yumuşak bir ses. Arthur’un bir süredir duyduğu hiçbir kahkahaya benzemiyordu. İçini tuhaf bir özlem kaplayıvermişti.

Omzundan geriye doğru baktı, ama salonu dolduran askerlerden, kahkahanın kaynağını göremedi.

Aniden kalabalık, adeta Kızıl Deniz gibi, salonun ortasında bir koridor oluşturarak ikiye ayrıldı. Adamların seslerinin uğultusu yerii.1 şaşkın bir sessizliğe bıraktı.

Gazap 47

Bir an sonra, kaideye doğru koşar adım ilerleyen iki kadın belirdi. İlki Arthur’un hayatında gördüğü en güzel varlıklardan biriydi. Adeta MacLeod’un karısının sarışın bir rakibiydi. Başındaki altın tacı ve açık mavi örtüsü, sırtından

aşağı dökülen gür saçlarını gizlemeye yetmiyordu. Beyaz teni, mükemmel yüz hatları ve pırıl pırıl mavi gözleriyle adeta bir melek gibiydi.

Arthur, yanı başında ağabeyinin, iç çekip yarı dua yarı küfür gibi bir şeyler mırıldandığını duydu. Ne hissettiğini gayet iyi anlıyordu.

Ama asıl Arthur'un gözünü çelen ikincisiydi. Bu kadında bir şeyler vardı sanki...

Kadın tekrar gülererek başını arkaya doğru atınca örtünün altındaki uzun saçları gözler önüne serildi. Arthur'un bakışları kadının yüzüne kaydı. Yanakları soğuktan pembeleşmişti; kocaman masmavi gözlerinin içi gülüyordu. Arthur ömründe herhangi bir şey için bu denli mutlu olmuş muydu? Bu denli özgür?

Bir an sonra aniden kadını tanıyıverdi.

Kalbi adeta bir gülle gibi yerinden oynadı. ***“Aman Tanrım, olamaz!”***

Bu oydu. Kilisenin oradaki kadın.

Lom'un onlara dönüp, “Mary, Anna, dönmüşsünüz,” dediğini duydu.

Taş yürekli piçin sesinde resmen gerçek bir sevinç tınısı duyuluyordu.

İki kadın da ona doğru koştu, ama Arthur'un gözü yalnızca birini görüyordu. Kilisenin oradaki kadın, kollannı Lom'un boynuna dolayıp, yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. “Babacığım!” dedi heyecanla.

Babacığım. Arthur kendini, biri adeta kamına hançer saplamış gibi hissetti.

48 **Monica McCarty**

Lom'un kızını kurtarmıştı. Durum tam anlamıyla bir felaket olmasa, bu acı tesadüf karşısında gülebilirdi bile.

Eğer kadın onu tanırsa, kellesi geceye kalmadan kalenin kapısından sallanıyor olacaktı. Gerçi onu endişelendiren ölmek değildi. Başarısız olmaktı.

Buradan bir an önce defolup gitmek isteyerek ağabeyine gitmek için işaret etmeye çalıştı. Ama Dugald adeta kendinden geçmiş gibiydi. Leydi Mary MacDougall'a, kadın sanki az önce bulutların üzerinden yeryüzüne inmiş gibi bakakalmıştı. Arthur kadınların olduğu yerden başka yöne bakıyordu.

Ama göz ucuyla ikinci sıradakinin irkiliverdiğini gördü. Kadın salona alıcı gözle bir bakış atıp, kendilerini izleyen onca gözün farkına varmışa benziyordu.

Kadın dudağını ısırdı. Arthur onun Lom'un kızı olduğunu öğrenmemiş olsa, bu masumane ama cezbedici hareketten daha fazla etkilenebilirdi. Yine de eliyle kılıcım düzeltti - çelikten olanım.

“Galiba bir toplantıyı böldük” dedi ve tahminen ablası olan diğer kadına döndü. “Gel Mary, seyahati babamıza başka zaman anlatırız.”

Lom başını iki yana salladı. “Lüzumu yok. İşimiz neredeyse

bitti.”

Arthur hareketsiz halde, kalbi göğsünü yumuklarcasına atarken, kadının gözlerini salondaki askerlerin üzerinde gezdirip - kahretsin - tekrar ona çevirdiğini hissetti.

Eli kendiliğinden kılıcının kabzasını kavradı. Sırtından aşağı soğuk bir ter damlası aktı.

Bu sefer yüzünü gizleyecek bir miğfer yoktu. Kadının onu gözleriyle süzdüğünü tüm çıplaklığıyla hissedebiliyordu. Kaşları hafifçe çatılınca dikkat kesildi.

Geçmek bilmeyen bir an boyunca, kadının onun kimli**Gazap**
49

ğini açığa çıkarmasını bekledi. Sesinin salonda yankılanıp, onu ölüme ve başarısızlığa mahkum edecek sözleri söylemesini bekledi.

Ama kadın kaşlarını çatmaya devam ediyordu.

Ve Arthur, tedbiri elden bıraktığı bir anda, ne yapması gerektiğini anladı. Emin olmak zorundaydı.

Yavaşça bakışlarını ona doğru kaldırdı.

Arada hiçbir engel olmadan göz göze geldikleri o ilk an ne hareket etti, ne nefes aldı ne de gözlerini kırptı. Kadının, denizin derinlikleri kadar engin ve koyu renk mavi gözlerine bakarken kendini boğulur gibi hissetti. Bir an için bile olsa, kaybolmuştu adeta.

Kadın içini çeker çekmez her şeyin bittiğini anladı.

Ama kadın bakışlarını hemen aşağı kaydırды. Yanakları hafifçe pembeleşiverdi.

Arthur’un içinden rahat bir nefes almak geldi. Kadın onu tanımamıştı. Yalnızca ona bakarken yakalandığı için utanmıştı.

Ancak Arthur’un hissettiği rahatlama duygusu kısa sürdü.

Kadın onu bir casus olarak ifşa etmemiş olabilirdi, ama farkında olmadan tam da onun kaçınmayı umduğu bir şeye sebep olmuştu: Babasının dikkatini Arthur’a çekmişti.

“Ya siz kaçınıcı kardeşsiniz?” diye sordu Lom. O kara, boncuk gibi gözleri az önce kızıyla göz göze gelmelerinin hiçbir anını kaçırmamıştı.

Dugald, Arthur’un yerine cevap verdi. “En gencimiz, Sir Arthur, lordum. Onun yanındaki de kardeşim Sir Gillespie.”

İki kardeş birden başlarıyla selam verdi, ama Lom’un dikkati Arthur’un üzerindeydi - adeta etli bir kemiğe gözlerini dikmiş itin teki gibi. “Sir Arthur ...” diye mırıldandı

Lom, isminden onun kim olduğunu çıkarmaya çalışır gibi.

“Kral sizi bizzat şövalye ilan etmişti.”

50 **Monica McCarty**

Arthur, içini kasıp kavuran nefreti hiç dışarı yansıtmadan, düşmanı ile ilk kez göz göze geldi. “Evet lordum, Kral

Edward beni Methven’den sonra şövalye ilan etti.”

“De Valence - Pembroke - sizi pek takdir ediyor.”

Arthur, gerçekte hiç de öyle hissetmese de, kendisinden böyle övgüyle söz edilmesinden memnun olmuş gibi başını eğdi. İngiliz komutanın övgü sözlerinin, dostlarının hayatı

pahasına kendisine bahşedildiğinin bilincindeydi. Bruce'un adamlarıyla savaşmamak için elinden geleni yapmıştı, ama savaşmanın kaçınılmaz hale geldiği zamanlar da olmuştu. Arthur'un hayatta kalmak ve gerçekte hangi j,arapta olduğunu gizlemek için kendini savunmaktan - zaman zaman ölümüne savunmaktan - başka çaresi kalmamıştı. Görevinin bu kısmı, üzerine düşünmese bile hiçbir zaman aklından çıkmıyordu.

Lom ona uzunca baktı ve ardından nihayet gözlerini başka yöne çevirdi.

Bir sonraki gmp öne çıkarken, Dugald onları kaideden uzaklaştırdı. Ancak Arthur, yol boyunca kendisini takip eden bakışların ağırlığını üzerinde hissetti. Bunlar Lom'un değil, kadının bakışlarıydı. Gerçi ikisi de görevi için iyiye alamet değildi.

Kesin olan bir şey vardı: O kadından uzak durması gerekiyordu. Anna MacDougall... Arthur memnuniyetsizlikle dişlerini sıktı. Hiçbir şey, istenmeyen bir nebze arzuyu, kanını kaynatan kadının, babasını öldüren adamın kızı olduğunu öğrenmekten daha iyi dindiremezdi.

• • Uç

Anna nereye gittiğine bakmadan yürüyordu. Kaleye döndüğünde, ancak ziyafet için yıkanıp üstünü değiştirecek kadar zamanı kalmıştı. Bu ziyafet, babasının Dunstaffnage'a yaptığı çağrıya karşılık veren tüm baron, şövalye ve askerleri karşılamak için onun ortaya attığı bir fikirdi.

Savaş kapıya dayanmışken, bazıları - mesela ağabeyi Alan gibileri - kutlama yapma fikrini tuhaf bulabilirdi belki, ama Anna bir gece için bile olsa içinde bulundukları durumun vahametini bir kenara bırakmanın ne kadar önemli olacağını biliyordu.

Ne uğruna savaştıklarını hatırlamak için. Kısa süreliğine bile olsa, her şey normalmiş gibi hissetmek için... Artık savaşın ortasında neye normal denilebilirse tabii.

Neyse ki babası fikrini beğenmiş ve ziyafet vermeyi kabul etmişti. Anna onun, aynı zamanda, adamlarına hastalığını tamamen yendiğini göstermek istediğini tahmin ediyordu.

Ama ziyafete ne vesile olursa olsun, Anna daha mutlu olamazdı. Envai çeşit yiyecek ve içecek olacak, müzik çalına52

Monica McCarty

cak, bir *seannachie**, klanın tarihinden hikayelerle kalabalığı eğlendirecek ve dans edilecekti. Dans! Anna en son dans edeli öyle uzun zaman olmuştu ki...

Ablalarıyla beraber ne giyeceklerine karar verip, her şeyi en ufak ayrıntısına kadar planlamak için saatler harcamıştı. Şimdi de geç kalma endişesiyle boğuşuyordu.

Gerçi pişman olduğu söylenemezdi. Beth'in yeni doğan bebeği hem sevimli mi sevimliydi, hem de Anna'nın da iyi bildiği üzere, yakın zamanda dul kalan arkadaşının yardıma çok ihtiyacı vardı. Babasını asla tanıyamayacak olan bu çocuk için yüreği parçalanıyordu. Böyle çocuklardan öyle

çok vardı ki, insanın içi acıyordu. İşte, bu kahrolasica savaş bitsin diye sabırsızlanması için bir sebep daha... Arpın ilk notaları kulağına çalınır çalınmaz, içinden babasının en sevdiği küfürlerden birini savurdu. Salonun loş girişine doğru hızlıca koştu ve dosdoğru bir duvara tosladı. Ya da en azından iki kol uzanıp, onun geriye düşmesini engelleyene kadar bir duvara tosladığını sanmıştı. Yoksa popo üstü yere düşecekti. Afallamış halde nefesi kesiliverdi. Başta çarj manın etkisiyle, ardından etrafını saran güçlü ve kaslı kolların - bayağı kaslı hem de - verdiği cezbedici hisle.

“İyi misiniz?”

Tanrım, o ne sesti öyle! Tıpkı kollan gibi etrafını sıkıca sarmalıyordu. Kaim, tok ve tam kıvamında kısık bir tınısı vardı. Koridorlarda, dağların tepelerinde yankılanacak türden bir sesti. Peder Gilbert’ın da böyle bir sesi olsa, Anna bu sabahki ayini daha dikkatli dinleyebilirdi.

“İyiym,” diye cevap verdi hafiften sersemlemiş gibi gö*

Kuzey İskoçya’da ozanlara verilen ad. (Çev. N.)

Gazap 53

rünerek. Aslında biraz başı dönüyordu. Gözlerini kırıştırtıp etrafında uçuşan yıldızlardan kurtulmaya çalışarak bakışlarını yukarı çevirdi ve tekrar nefesi kesiliverdi.

Bu, birkaç gün önce dikkatini çeken o genç şövalyeydi.

Onu, gözlerini dikmiş kendisine bakarken yakalayan şövalye: Sir Arthur Campbell.

Anna yanaklarının al al olduğunu hissetti. O gün neyin dikkatini çektiğini bilmiyordu, ama her neyse yine tüm benliğini sarmıştı. Nabzının sebepsiz yere fırlayıvermesi, tenine bir anda ateş basması ve içinin heyecandan pır pır etmesi...

Bu adamda diğerlerinden farklı bir şey vardı. Anna’nın tam olarak tarif edemediği bir şey. Sanki her yanından yoğun, görünmez bir kudret yayılıyormuş gibi...

Yakışıklı olduğu inkar edilemezdi. Gerçi Anna bunu hemen fark etmemişti. Sir Arthur’un dingin, mütevazı yakışıklılığı, ağabeyininki kadar çabuk göze çarpmıyordu. Ağabeyinin göz alıcı yakışıklılığını ise, fark **etmemek** mümkün değildi.

Tıpkı bir yıl önce kilisenin orada gördüğü, o ilah gibi yakışıklı adam gibi - Şu Anna’nın kurtarıcısını tanıyıp saldırıyı yarıda kesme emri veren. Yüzündeki kara is lekelerine rağmen, Anna ömründe hiç bu kadar düzgün yüz hatlarına sahip bir adam gördüğünü hatırlamıyordu. Ama adam isyancılardan biriydi, dolayısıyla cazibesi hemencecik sönmüştü.

Anna’nın yine dönüp o geceyi düşünmesi ne garipti! Bu hafta içinde, bu ikinciydi. Şimdiye kadar o korkunç olayı geride bırakıp, her önüne gelenin o adam olup olmadığını düşünmekten vazgeçmiş olması gerekirdi. Hem bir hain, hem de kurtarıcısı olan o adam. İzci. Ne biçim isimdi o öyle? Kırsalda asayişin sağlamlaştırmakla görevli adamlara izci denirdi.

Bu hiç de bir casusa uygun bir isim değildi.

54 **Monica McCarty**

Yoksa öyle miydi? O geceyle ilgili anlattıklarından babası, o iki adamın, Bruce'un gizli hayalet ordusunun üyelerinden olabileceğini düşünmüştü. Yarı öcü, yarı efsanevi kahraman olarak görülen bu savaşçılar, İngilizler ile İskoç müttefiklerinin yüreklerine korku salmıştı. Şu anda Anna'mın tek düşünebildiği, onu kollan arasında tutan adamdı. Kokusu öyle harikuladeydi ki... Sıcacık, sabun gibi bir aroması vardı; yakın zamanda yıkanmış olabileceği izlenimi veriyordu. Ensesinde ve alnında hafifçe kıvrılan koyu renk saçları hâlâ nemliydi. Tıraş olmuştu, ama Anna hâlâ o güçlü, biçimli çenesi boyunca sakalının izlerini-seçebiliyordu. Biçimli; onu tasvir etmek için yerinde bir kelimeydi. Vücudu baştan aşağı sert açılar ve yontulmamış hatlarla bezeliydi. Anna'ya daha önce hiç çekici gelmeyen, çarpıcı bir erkeksiliğe sahipti. O, mizaç ve görünüş açısından daha ince yaradılışlı erkekleri tercih ederdi. Genelde savaşçılara bakmazdı. Zira savaşçılar ona fazlasıyla savaşı hatırlatırdı.

Ama Sir Arthur'un, bir savaşçı olduğu kuşku götürmezdi. Kollarındaki çelik gibi kaslardan anlaşılacağı gibi, adeta mancınık gibi yapıydı. Anna'nın onun ne kadar uzun boylu ve kaslı olduğunu ilk gördüğünde fark etmemiş olması ne tuhaftı. Gerçi bütün o zincir ve çelik zırhın içinde, bütün şövalyeler gözüne aynı gözüküyordu.

Anna kadınlar arasında pek de kısa boylu sayılmazdı, ama Sir Arthur'un yüzüne bakabilmek için başını iyice geriye eğmek zorunda kaldı. Tanrı şahidi olsun, adamın boyu en az bir doksan beş olsa gerekti. Omuzları da neredeyse salonun girişi kadar genişti.

O an göz göze geldiler.

Anna vücudunun her yanına bir ürperti yayıldığı hissetti.

Daha önce hiç o renk göz görmemişti. Altın benekli

Gazap 55

kehribar rengi. Önceden sandığının aksine kahverengi değil.

O gözlerin etrafını da her kadının gıpta edeceği, gerçek olamayacak kadar uzun, yumuşak kinlikler çevreliyordu.

Anna'nın adamın kendisini tanıdığını, gözlerinden okumasıyla, Sir Arthur'un onu yere bırakması bir oldu.

Yere attı demek daha doğru olurdu gerçi. Her şey öyle ani oldu ki, Anna popo üstü yere düşmekten kıl payı kurtuldu.

Tökezleyip adeta gıdaklayan bir tavuk gibi kollarım havada savurarak - neyse ki - dengesini bulmayı başardı.

Zarafetiyle onu ne de güzel etkilemişti. Gerçi adamın yüzündeki ifade, Anna'nın onu etkilemek için herhangi bir şansı olduğu izlenimini vermiyordu.

Genç bir adam ona daha önce hiç bu kadar bariz bir kayıtsızlıkla bakmamıştı. İyi ki, Anna kendini beğenmiş biri değildi. Ya da en azından öyle olmadığını düşünürdü, ama

itiraf etmek gerekirse içinde ufak bir sızı hissediyordu. Sir Arthur’a adeta manastırdan yeni çıkmış, deli divane bir kız gibi baktığını fark ederek hemencecik bakışlarını indirdi. Adam onunla ilgilenmediğini daha bariz belli edemezdi. Onu resmen yere atmıştı, Tanrı aşkına! Şövalyelik eğitiminin nezaket kısmını atlamıştı belki de. Anna kendine çekidüzen vermeye çalışarak gülümsedi ve, “Kusura bakmayın. Sizi görmedim,” dedi. Sir Arthur, gözlerinde bir nebze kibir ve sabırsızlıkla ona uzun bir bakış attı. “Görmediğiniz aşikar.” Anna’nın gülümsemesi yüzünden siliniverdi. Ne diyeceğini bilmez halde kaşlarını çattı. Böyle sıkıntılı anlar onun için yelken açılmamış denizlere eş değerdı. Anlaşılan adam pek hoşsohbet biri değildi. “Geç kalmıştım,” diye durumunu açıkladı Anna. Sir Arthur geri çekilip ona yol verdi. “O halde sizi daha fazla tutmayayım.”

56 **Monica McCarty**

Sesi hiç renk vermese ve söyledikleri kulağa hiç tuhaf gelmese de, Anna onun hal ve tavrında bir damla soğukluk hissetti.

Benden pek hoşlanmıyor.

Kendini aptal gibi hissederek adamın yanından geçip gitti. Hoşlansın ya da hoşlanmasın, bundan ona neydi ki? Bir savaşçı, Anna’nın ilgileneyeceği en son kişiydi. Savaştan, kendisine bir ömür boyu yetecek kadar nasibini almıştı. Barış, huzur, mutlu bir yuva ve tek bildiği savaş ve silahlar olmayan bir eş... Doğuracağı çocuklar... Onun geleceğinde bunlar vardı. Anna, Büyük Salon’dan, dolup taşan kalabalığın içine karışmadan hemen önce, dönüp omzundan geriye şöyle bir baktı.

Sir Arthur, bakışlarını hemen başka yöne çevirdi. Ama gözü onun üstündeydi.

Arthur, oradain bir an önce ayrılmak için dakikaları sayıyordu. Normal zamanda da ziyafetlere ve içkili kutlamalara pek gelemezdi, ama Anna MacDougall sağ olsun; rahatlayıp ortamın tadını çıkanyormuş gibi görünmek bile ona zor geliyordu. Arthur başkalarını izleyip gözetlerdi, **başkaları** onu değil. Kadının gözlerini üzerinde hissetmek için etrafında olup bitenin anbean farkında olmaya ya da bıçak gibi keskin duyulara ihtiyacı yoktu. Salonun en ücra köşesinde, kaideden mümkün oldukça uzakta oturuyor olmasına rağmen, onun yanı başında olsa yeri ydi. Kadının kendisini incelediğini yoğun bir şekilde hissediyordu. Bakışlarından kadınsı bir ilgi ve çok daha tehlikeli bir şey okunuyordu: Merak. Bu iş, Arthur’un hiç hoşuna gitmemişti. Kadın neden ona bakmayı bir türlü kesmiyordu? Ve daha kötüsü, o neden dönüp kadına bakmamak için bu denli zorlanıyordu, lanet olsun?

Gazap 57

Hoş kadındı, hatta bayağı güzeldi. Ama güzel kadınlara, onu görmezden gelmek için, kendisiyle mücadele etmesini gerektirecek kadar ender rastlanmıyordu. Arthur bakışlarını onun ablası Mary'den uzak tutmakta hiç sıkıntı çekmiyordu. Üstelik Mary, kesinlikle hayatında gördüğü en güzel kadınlardan biriydi.

Fakat Anna MacDougall'daki bir şey insanın gözünü alıyordu. Kutlama yapan yüzlerce klan üyesi ve kendilerine ilgi çekmek için birbiriyle yarışan onca alımlı genç kızla dolu bir salonda bile o, adeta çakıl taşları arasında bir elmas gibi parlıyordu.

Güzelliğinden dolayı değil; ya da en azından sırf o yüzden değil. Sevimliliği, güzelliğinden ötedeydi. Yalnızca erkeklerin gözleri değil, kadınların gözleri de onu izliyordu. Kahkahasında insanı gülümseten, gülümsemesinde kendini sevdiren, koyu mavi gözlerindeki parlıttı büyüleyen, gamzelerinde de muzip mi muzip görünen bir şeyler vardı. O gamzelerinde... Tabii ki gamzeleri vardı. Hiç gamzesiz peri kızı olur muydu? Ama bir iki kaçamak bakış dışında, Arthur kadına bakmaktan titizlikle kaçınmıştı. İrade, kontrol ve disiplin...

Bunlar gurur duyduğu özellikleriydi. Onu seçkin bir savaşçı yapan özellikleriydi.

Ancak gururu, dans başlayınca derin bir yara aldı. Zira kadının kızarmış yanaklarına ve gülen gözlerine bir tek bakış atar atmaz, herkes gibi o da büyülenivermişti. Anna MacDougall hayat dolu, capcanlıydı; gençliğinin verdiği enerji ve neşeyle dolup taşıyordu.

Kulağa her ne kadar basmakalıp bir ifade gibi gelse de, adeta yaşama sevinci yüzünden okunuyordu. Arthur, eline kılıcı aldığı günden ben ölüm, yıkım ve kaostan başka bir şey tatmamıştı. Yıllardır geri planda yaşayıp kadına bolca gösterilen türde ilgiden daima sakınmıştı. Ömrü boyunca

58 **Monica McCarty**

sevincin böylesini hiç yaşamamış bir adam için, Leydi Anna'nın etrafa saçtığı ışık neredeyse kör ediciydi.

Arthur, kadının kusurlu yanlarına odaklanmaya çalıştı, ancak ne yönünü şaşırmış bir saç teli, ne de cildinin pürüzsüzlüğünü bozacak çirkin bir ben bulabildi. Belki burnu biraz havada, ağzı azıcık geniş, çenesi de hafif çıkıktı. Ama tüm bu özellikleri onu daha da sevimli ve şirin yapıyordu. Arthur'un edindiği ilk izlenim, işte tam böyle olsa da, kendi kendine Anna MacDougall'ın muhtemelen şımarık ve kendini beğenmiş biri olduğunu düşündü. Ya da babası gibi çıkarıcı ve kurnaz. **

Bu fikre tam ikna olmuştu ki, onun tökezlediğini gördü. Son anda kendine hakim olmasa neredeyse yerinden fırlıyordu. Kadın, ayakları yerden kesilmiş halde sertçe popo üstü yere düşüverdi.

Müzik durdu, etrafa şaşkın bir sessizlik hakim oldu.

Arthur, kadının arkasında duran delikanlının yüzündeki

dehşet ifadesinden, düşmesine onun sebep olduğunu çıkardı. Kadının her an gözyaşlarına boğulmasını ya da kendisini küçük düşüren adama ateş püskürmesini bekliyordu. Ancak hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Anna MacDougall kendine şöyle bir bakıp, kahkahayı koyuverdi. Kavalyesi ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra, Arthur onun, delikanlının yüzündeki dehşet ifadesiyle matrak geçtiğini gördü.

Amma da şımarık ve kendini beğenmişti doğrusu. Arthur, aniden bir sert bir şeyler içmeye ihtiyaç duyarak kadehini kaldırıp içkisinden büyük bir yudum aldı.

Onu saatlerce izleyebilirdi. Ama ateşle oynadığının bilincinde olarak, gözlerini başka yere bakmaya zorladı. Kadının, onu kendisine bakarken yakalamasını istemediği kesindi.

Bu şuh kızın kim olduğunu bile bile, ondan bu kadar etGazap 59

kilenmiş olması sinirine dokunuyordu. Sırf isminden bile iğrenmesi gerekirdi. O, Lom'un kızıydı, Tanrı aşkına! Ama kadın az evvel kollarının arasında tökezlediğinde, Arthur'un hissettiği şeyin iğrenmeyle hiç alakası yoktu. Sertleştiğini hissetmişti. Tahrik olmuştu. Her yanma ateş basmıştı.

Kendini kadının vücudunun yumuşaklığına bırakmak istemişti. Bedenini kendi bedenine yaslamak, göğüslerinin dolgunluğunu koynunda, kalçalarını erkekliğinin etrafında hissetmek istemişti. Verdiği tepkinin yoğunluğuyla afallayınca, onu bir anda bırakıvermişti.

Ama arzu, sinir bozucu olsa da, kolayca kontrol edilebilir bir şeydi. Hele kadının ona duyduğu ilginin teşkil ettiği tehlikeye kıyasla bir hiçti.

Arthur bu işi öyle uzun zamandır yapıyordu ki, her görevde karşılaşacağına emin olduğu bir şey varsa, o da bir şeylerin mutlaka ters gidecek olmasıydı. Ama güzel bir kadının kendisine gösterdiği istenmeyen ilgiyi başından savmaya çalışmak, beklediği türden bir sorun değildi.

Arthur'un kadınlarla yaşadığı deneyimler, daha ziyade basit ilişkilerle sınırlıydı. MacGregor kadar yakışıklı yüz hatlarına sahip olmasa da - Tanrı'ya şükür - Arthur istese çok daha fazla kadını kendine hayran bırakabilirdi. Ancak hali tavrı onları davet eder nitelikte değildi. Ki zaten Arthur da böyle olmasını tercih ediyordu.

Kadınların sezgileri çoğunlukla erkeklere göre çok daha kuvvetliydi. Genellikle kadınlar Arthur'da farklı bir şeyler sezer, içgüdülerini de onları ondan uzak durmaları için uyarırdı.

Genellikle. Ama söz konusu Anna MacDougall olunca, Arthur daha katı önlemler almak zorunda kalmıştı. Ancak onun şevkini kırma teşebbüsü işe yaramamıştı. Tabii kendini

60 **Monica McCarty**

tam bir öküz gibi hissetmeyi başarması sayılmazsa. İncelik ve cazibe Arthur'un yaradılışından gelen özellikler değildi -

bunlar ağabeyinin ilgi alanıydı - ancak büsbütün kaba davranmak da hiç âdeti değildi. Ne kadar gerekli olursa olsun, kadına bu kadar soğuk davranmış olmayı hazmedemiyordu. Başını iki yana salladı. Ona neler oluyordu böyle? Anna MacDougall, şu dünya üzerinde Arthur'u alakadar eden en son kadındı. Ona ettiği birkaç ters laf, buraya esas geliş sebebine kıyasla hiçbir şeydi.

Zira kadının dünyası yerle bir olmak üzereydi.

Gerçi bu durumun, Arthur'un etrafındaki-insanların coşkulu gülümseyişlerinden anlaşıldığı yoktu. Akıntının tersine döndüğünü bilmiyorlar mıydı? Ya da en güçlü müttefiklerinin - Comynlar ile İngiltere'nin - onları yüzüstü bıraktığını?

Ya da ateşkes sona erer ermez Bruce'un saldıracığını?

Ağabeyi bile dünya umurunda değilmiş gibi davranıyordu, lanet olsun. Kendi de adamları da en az diğerleri kadar gürültüyle kahkaha atıyor, şakalaşıyordu. Hatta daha fazla bile gürültü çıkarıyor olabiliyorlardı.

“Arpa içkisini beğenmediniz mi, Sir Arthur?”

Arthur başını çevirince Dugald'm yaverini yanında otururken buldu. “İdare eder,” diye cevap verdi, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. “Ağabeyimin beğendiği kadar olmasa da.”

Delikanlı gülümsedi. Arthur'a doğru eğilip sesini alçalttı.

“Hanımefendiyi fark etmeden edemedim, efendim.” Yaverin kimi kastettiğini anlamak için Arthur'un onun işaret ettiği yöne bakmasına gerek yoktu. “Sizi izliyor. Kendisini dansa kaldırmaz mısınız?”

Ne yazık ki, yaver sesini yeterince alçaltmamıştı ya da ağabeyi, Arthur'un sandığı kadar sarhoş değildi. Dugald gürültüyle araya girdi: “Boşuna zamanını harcama, Ned.

Gazap 61

Kardeşim ortada evlenme çağında, genç bir kız dururken, kılıcıyla dans etmeyi yeğler.” Bel altı espriyi kaçırmayan diğerleri gülmeye koyuldu.

Dugald yemeğini bitirmiş olmasına rağmen, bir eliyle hâlâ boynuz saplı yemek bıçağını tutuyordu. Bıçağı havaya fırlatıp tek eliyle tutmaya başlayınca; Arthur, yaverin yanı başında gerildiğini fark etti. Delikanlı farkında olmadan ellerini ovuşturup oturduğu sırada öne doğru kaykılmaya başlamıştı.

Arthur yaverin bu tepkisini öyle iyi anlıyordu ki... Sebebini öğrenmek içinse, kendi ellerine - onca bıçak yarasının izini taşıyan ellerine - bir tek bakış atmak yeterdi. Bu izler Dugald'm oyun anlayışının eseri idi. Bir süre elindeki bıçağı - veya hançeri veya mızrağı - havaya atıp tutar, sonra da aniden etraftaki birine fırlatıp, o kişinin bıçağı yakalamasını beklerdi. Bunun sözde refleksleri geliştirip; insanı daha çevik, daha tetikte ve daha hazır hale getirmesi gerekiyordu.

Getirmesine getirmişti de... Ancak süreç bayağı acılı ve kanlı olmuştu.

Tanrım, o kahrolasica bıçağı görünce nasıl da beti benzi

atardı. Yaverin yüzündeki solgun, huzursuz ifadeye bakılacak olursa, o da Arthur'un duygularını paylaşıyordu.

“Senin gibi beş para etmez bir yaver; olduğundan beri hiçbir kıza yazmadı,” diye sözünü sürdürdü Dugald. “Neydi o kızın adı, kardeşim?”

Arthur parmağını umursamaz bir tavırla kadehinin kenarında gezdirdi. Dugald onu kışkırtmaya çalışsa da, oyuna gelmeyecekti. “Catherine.”

“Sonrasında ne oldu, efendim?” diye sordu yaver, bir yandan Dugald’a doğru yan yan bakmaya devam ederek. Gözlerini bir an bile bıçağın on santimlik çelik ucundan ayırmıyordu.

Arthur omuz silkti. “Uyuşmadık.”

62 **Monica McCarty**

Dugald güldü. “Sen onun öyle ödünü kopardıktan sonra...

Tanrı şahit, amma tuhaf çocuktun.” Neyse ki, olayı açıklamayıp yavere döndü. Eliyle tez bir hareket yapıp bıçağı atarmış gibi yaptı; yaver irkilince de kendi kendine güldü. “Senden bile daha bahtsız bir savaşıydı. Çelimsizin tekiydi, inanır mısın?” Diğerlerinin Arthur’a dönüp hayretle bakmalarından, inanmadıkları belli oluyordu. “Cılız, güçsüz bir şeydi. On iki yaşma kadar eliyle kılıcı zor kaldırıyordu. Hepimiz onu bir savaşı yapmaktan umudu kesmiştik.”

Neil hariç. Neil ona daima inanmıştı.

“Ona bir de şimdi bakın,” dedi Dugald. “Babamızın gurur duyacağı bir şövalye olup çıktı.” Hokkabazlık yapar gibi elinin ustaca bir hareketiyle bıçağı yükseğe fırlattı, geri yakaladı ve hemen yavere doğru attı. Arthur bıçağı havada yakalardı esasında, ama delikanlı hazır bekliyordu. Gözlerini ışıldayan keskin uçtan ayırmadan, bıçağı sapından yakalamayı başardı. Dugald bir kahkaha patlattı. “Hah! Bir ihtimal, senin için hâlâ umut olabilir demek ki.”

Diğer adamlar kahkahayı kopardı.

Dugald’m onun savaş becerileriyle ilgili baştan savma iltifatı, Arthur’un kabul etmek istemediği kadar önem taşıyordu esasında. Dugald ile asla yakın olmayacaklardı ama kardeşlerdi. Birbirine **düşman** cephelerde savaşan kardeşler, diye hatırlattı kendi kendine.

Yaver yanlarından uzaklaştı, diğer adamlar da tekrar içmeye koyuldu. Dugald ise usulca salonda göz gezdirdi. Arthur onun neyi ya da kimi aradığını biliyordu. Leydi Mary MacDougall, ağabeyinin dikkatini çekmişti; bu her kadına nasip olmazdı.

“Çok yazık,” dedi Dugald hoyratça.

Arthur başıyla onayladı. “Ya öyle, ağabey, öyle.”

Lom Tu John’un kızları onlara göre değildi.

Dört

Anna’nın sandığından da çok kusuru varmış meğer. Bugünden sonra, listeye bir de kibirli ve kendini beğenmiş de eklemesi gerekecekti. Halihazırda inadıyla nam salmıştı. Babasını,

ayağa kalkmaya teşebbüs ederse diye - kibarca dahi olsa - yatağa bağlamakla tehdit eden oydu. Açık sözlüydü; (bir kadının fikirlerini dile getirmesini bırakın, fikir sahibi olması bile yanlıştı. Ancak Anna bu konuda sorumluluğu tamamen üstlenmeyi reddediyordu, zira onu teşvik etmek babasının suçuydu ve ağabeyleri ile babasının en sevdiği küfürleri - şimdi bu küfürlerden örnekler verip daha da günaha girmeye hiç niyeti yoktu - ağzına almak gibi bir hanımefendiye hiç yakışmayan bir huyu vardı.

Şimdi ise insanlar tarafından sevilme için, içinde akıl ve mantık dinlemeyen bir arzu olduğunu keşfetmişti. Şüphesiz, **herkesin** onu sevmesi gerektiğini düşünmek kendini beğenmişliğin son noktasıydı, değil mi? Tabii ki öyleydi. Her ne kadar insanlar onu genelde hep sevmiş olsa da... O genç

64 **Monica McCarty**

şövalyenin gece boyunca bir kere bile dönüp ona bakmamış olması canını sıkıkmamalıydı.

Ama sıkıyordu işte. Hele Anna, kendini **devamlı** dönüp ona bakarken bulmuşken.

Gözlerinden yaş gelene kadar gülerken, ayakları ağrıyana kadar dans ederken, çatlayana kadar yemek yerken, başı dönene kadar içki içerken; bakışları, salonu amaçsızca tarayıp onunla ilgilenmediğini son derece bariz biçimde ima etmiş olan yakışıklı, esrarengiz şövalyeyi aramıştı.

Anna kaşlarını çattı. Sir Arthur neden ondan hoşlanmıyordu? Kendisi ona gayet sevecen davranmış, gülümseyip sohbet etmeye çalışmıştı. Burnunda siğil falan yoktu, çenesinden kıllar çıkmıyordu, dişleri de çürümüş değildi. Hatta erkekler - hem sadece kendi ailesindeki erkekler değil - önceden pek çok kez ona Mary kadar güzel olmasa da - kim o kadar güzel olabilirdi ki zaten? - oldukça hoş bir kadın olduğunu söylemişti.

İşte böylelikle Anna da kendini beğenmişin teki olup çıkmıştı.

Belki de adam, Campbell'lar ile MacDougall'lar arasındaki o eski kan davasından kalan bir düşmanlık yüzünden ondan hoşlanmıyordu. Anna o zamanlar daha çocuktuk ve olayın iç yüzünü bilmiyordu. Neler yaşandığını istediği zaman babasından öğrenebilirdi. Gerçi Sir Arthur'un ondan açıkça hazzetmeyeşine bir açıklama getirmek için neden böylesine çırpındığını anlamıyordu.

Bunun bir önemi olmaması gerekirdi. Anna onu tanımıyordu bile. Hem adam savaştıydı, incelikten eser taşıymıyordu.

Bu da Anna için yeterli bir sebep olmalıydı.

Adamın teki ondan hoşlanmıyorsa ne yazardı? Onu hoş bulan bir sürü erkek vardı. Son derece cana yakın bir alim

Gazap 65

olan Thomas MacNab dahil. Anna, az önceki oldukça hareketli dansın ve o utanç verici düşüşünün ardından açık pencerenin orada dinlendiği sırada, Thomas ona, o çok sevdiği tatlı şaraptan getirmeye gitmişti. Anna her zaman bu kadar

sakar olmadığını söylemek isterdi, ama söyleyemiyordu işte. Bu özelliğini bir kusurdan ziyade bir illet olarak görüyordu. Taş pervaza yaslanmış soluklanırken, bir yandan da Büyük Salon'da göz gezdirdi. Salona boğucu bir sıcaklık hakimdi. Yalnızca şömine ateşi değil, dört bir yanda dönüp duran insanların capcanlı enerjisi de etrafı ısıtıyordu. Hem erkeklerin, hem de kadınların yüzlerindeki gülücüklerden ve kahkahalardan anlaşılacağı üzere; kutlama, büyük yankı uyandıran bir başarı olmuştu.

Anna'nın gülümsemesi yüzünden silindi. Bir tek kişi hariç.

Bakma...

Ama tabii ki yine dönüp baktı. Herhalde artık kendine zerre kadar hakim olamadığını da listeye eklemeliydi. Gözleri hemen salonun en sağ uç köşesindeki adamı buluvermişti. Hâlâ oradaydı - ki bu beklenmedik bir şeydi, çünkü adam gitmek için sabırsızlanıyormuşçasma devamlı kapıyı izliyor gibiydi. Anna kendini bildi bileli, savaşçılar daima bir yerlere gitmek için sabırsızlanırdı. Bir savaş alanından diğerine ulaşmak için can atarlardı.

Etrafındaki diğer adamların aksine Sir Arthur, MacDougalllar'ın şarabından ve arpa içkisinden içmiyordu. Önündeki masada duran sürahisi yerinden neredeyse hiç oynamamıştı. Sırtım duvara vermiş vaziyette yüzünde boş bir ifadeyle, bütün salonu görebileceği bir şekilde oturuyordu. Anna onun bilerek mi böyle oturduğunu merak etti. Son derece rahat görünse de - zira sırtını duvara yaslamış, arada bir yoldaşlarının söylediği bir şey üzerine hafifçe gülümsüyordu - onda etrafı izleyen bir hal sezmişti. Sanki sürekli bir şeyleri

66 Monica McCarty

ölçüp biçiyormuş ve devamlı tetikteymiş gibi. Bu hali dışarı öyle belli belirsiz yansıyordu ki, Anna'nın ilk başta dikkatini çekmemişti. Ama bakışlarındaki o istikrardan, konumunun durağanlığından anlaşıyordu işte!

İlk gün yanında olan iki ağabeyinin de olduğu bir grup savaşçıyla birlikte oturuyor olsa da, sıkça sohbet katılmak yerine daha çok bir gözlemci gibi duruyordu. Olan bitenden kopuk bir hali vardı. Her şeyin dışındaymışçasına... Anna onun öyle oluşundan bir şekilde rahatsız olmuştu.

Kimse kutlamanın dışında kalsın istemiyordu. Daha düşüncesinin sonunu getiremeden, kendini ayakları yerden kesilmiş halde havada döndürülürken buluverdi.

“Dans edecek kimsen yok mu, bücür?” diye ona takıldı bir adam. “Adamlarımdan birine senin kavalien olma emri vereyim mi?”

Anna neşe içinde güldü. Adamın kim olduğunu adı gibi biliyordu. Gerçi onun sesindeki bu muzip tonu duymayalı bayağı olmuştu. “Sakın ha... Ben kendi kavaliyemi kendim bulurum.” Anna adamın kaim kollarını itip demir gibi kısılcından kurtulmaya çalıştı. “Bırak beni, seni koca hödük.”

Adam onu yere indirip yüzünde katı bir ifadeyle kendisine

doğru çevirdi. “Koca hödük demek? Senin büyüklerine karşı saygıda kusur etmemen lazım, küçük.”

“Koca hödük mü dedim ben?” Anna masum masum kirpiklerini kırıştırdı. “*Ekselansları* koca hödük demek istemiştin.”

Adam kendi kendine gülünce tıpkı Anna’nın kilcre benzeyen mavi gözlerinin kenarları kırıştı.

Onun yüzündeki gülümsemeyi görmek, Anna’nın kalbini neşeyle doldurdu. Kansı bir yıl kadar önce üçüncü çocuklarını doğururken öldüğünden beri, ağabeyini hiç bu kadar mutlu görmemişti.

Gazap 67

Alan, Anna’dan yalnızca on yaş büyük olsa da, geçen birkaç ayda yaşlanıvermişti. Karısına duyduğu sevgi, yüzündeki çizgilere derinden kazınmıştı. Şakak bölgesindeki saçlar açılmış, tepede de hafifçe seyrelemişti, ama hâlâ yakışıklı bir adamdı. Özellikle de gülümsediğinde - ki gülümsemek, Lom ve Argyll’ın ağırbaşlı vârisinin sıkça yaptığı bir şey değildi. Alan tıpkı Anna çocukken yaptığı gibi eğilip, onun burnundan makas aldı. “Haklıydın cidden.”

“Ne dedin?” Anna elini kulağına götürdü. “Etraf öyle gürültülü ki, seni duyamıyorum.”

Ağabeyi başını iki yana salladı. “Seni bücür seni... Neden bahsettiğimi bal gibi biliyorsun. Ziyafeti diyorum. Tam da ihtiyacımız olan şeymiş.”

Anna’nın ağız kulaklarına vardı. Elinde değildi; ağabeyinin ne düşündüğü onun için çok önemliydi. Eskiden beri öyle olmuştu. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Adam başıyla onaylayarak, “Evet” dedi ve eğilip Anna’yı alnından öptü.

İsmi lazım olmayan bir şövalye kadar uzun boylu olmasa da, Alan gürbüz bir adamdı. Neredeyse bir seksen boyunda, babaları ve dedeleri gibi iri yarı ve cüsseliydi. Diğer iki ağabeyi Ewen ve Alastair ise daha ince yapılıydı.

Aniden Anna’nın içini bir hüznün dalgası kapladı. Somhair ile de ikisinin ortasında bir yerlerdeydi. Uzun boyu, geniş omuzları, vücudunu saran biçimli kaslarıyla etkileyici bir görüntü çizerdi. Ömek teşkil edecek bir şövalyeydi. Sir Arthur’dan farklı değildi. Anna neden onu düşünüp dumyordu ki? Ama ikinci en büyük ağabeyi Somhair ile, neredeyse on yıl önce Falkirk Savaşı’nda, Wallace’ın yanında savaşırken ölmüştü. Daha yirmi yaşındaydı.

Anna, Alan’ın ender rastlanan keyfini bozmamak için, bu hüznü düşünceleri bir kenara bıraktı.

68 Monica McCarty

“Etrafına üşüşen bütün o adamlar nerede?” diye sordu ağabeyi, gözlerinde fazlasıyla korumacı bir ışıltıyla.

Anna gözlerini devirdi. “Etrafıma üşüşmüş olsalar bile, eminim senin geldiğini görünce hepsi kaçışıvermiştir.”

Alan’ın yüzünde durumdan hoşnut bir gülümseme belirdi.

“Kendilerinden beklendiği üzere.”

Anna “hıh” diye bir ses çıkardı. “Thomas MacNab bana şarap getirmeye gitti; büyük ihtimal sen buradan uzaklaşınca yanıma gelecektir.”

Alan, iri yarı kollarını göğsünde kavuşturup suratını astı.

“O bebek yüzü...” diye söze başlayıp kendine hakim oldu.

“Alt tarafı bir tane zararsız ağabeyin karşısına çıkacak cesareti olmayan hiçbir adam...”

Anna gülmemek için kendini zor tuttu. “Üç tane izbandut gibi herif, demek istiyorsun herhalde. Hepinizi az önce ona kötü kötü bakarken gördüm.”

Ağabeyi ona paylar gibi bir bakış atıp, sanki Anna hiçbir şey söylememiş gibi lafım sürdürdü: “Sana layık değil.

Sana, seni korumak için ejderhalarla savaşacak, cehennem ateşinin ortasında dizlerinin üstünde sürünecek bir adam lazım.”

Anna kollarını ağabeyinin geniş gövdesinin etrafına dolayıp ona sıkıca sarıldı. Alan, Sir Hugh Ross gibi etkileyici bir şövalye onunla evlenmek istemişken, kız kardeşinin neden Thomas MacNab gibi sessiz sakın - bir kılıcı tutup kaldırmayı başarsa bile onunla ne yapacağını bilmeyen - bir alimi tercih ettiğini anlamıyordu. “Sen, babam, Alastair ve Ewen esas bunun için var sanıyordum ben.”

Alan da ona sarıldı. “Doğrusun, biricik Annie, doğrusun” deyip ona bakmak için geriye doğru kaykıldı. “O eğitimci hariç ilgini çeken kimse yok mu?”

Gazap 69

Anna’nın bakışları istemsizce salonun ucuna kayıverip, bir an için Sir Arthur’un üzerinde durakladı. Ama o bir an bile yetmişti. Dikkatli ağabeyi fark etmişti. “Kime bakıyordun?” “Kimseye,” dedi Anna çabucak.

Çok çabucak hem de. Ağabeyi gözlerini kısıp gözlerini onun baktığı yöne doğru çevirdi. “Campbell mı?”

Çok lazımdı böylesine açık tenli olmak! Anna yanaklarının aşağıdan yukarı gitgide kızardığını hissedebiliyordu bile.

Alan şaşırmışa benziyordu. “Sir Dugald mı? Adam iyi savaşçı” deyip kaşlarını çatı. “Gerçi kadınlar arasında biraz fazla şöhretli.”

Anna’nın ağabeyini düzeltmeye niyeti yoktu. Hem zaten ortada mühim bir şey de yoktu. Yalnızca Sir Arthur’dan biraz etkilenmişti, o kadar. Adamın ona ilgi göstermemesi, kadını gururunu tetiklemişti sadece.

“Dikkat et, güzelim. Sana elini sürmeye kalkarsa...”

Anna, ağabeyini kenara çekti. “Kimden yardım isteyeceğimi gayet iyi biliyorum. Şimdi hadi git de Morag’ı dansa kaldır. Bütün gece sana bakıp durdu.”

Ondan hemen bir itiraz duymayı beklerken ağabeyinin gözlerinde düşünceli bir pırıltının belirdiğini görünce şaşırdı.

“Ciddi misin?” Alan bakışlarını alımlı, genç dul kadına çevirdi. Başka bir şey söylemese de, Anna’nın gördüğü ilgi

kıvılcımı ağabeyinin artık hayatını ruh gibi sürdürmeyeceğine dair ona umut verdi. Adam, karısının ölümünün ardından derin bir yasa bürünmüştü. Üzüntüsü karısını ne kadar çok sevdiğinin göstergesi olsa da, neticede kendisi onunla beraber ölmemişti.

Anna kalabalığa göz gezdirerek Thomas'ı aradı ve salo70

Monica McCarty

nun köşesine bakmadan bir otuz saniye daha dayandı. Bakar bakmaz da klandan üç genç kadının - ki üçü de güzel, balık etli ve çapkınlıklarıyla kalede nam salmış kadınlardı - Campbell'ın masasına yanaştığını gördü.

Parmakları eteklerinin yumuşak kadife kumaşını kavradı. Kendini tuhaf biçimde bir şeyden gıcık kapmış gibi hissediyordu. Hem de **fec i derecede** gıcık kapmış gibi... Böyle hissetmesinin mantık dışı olduğunu bilmek de pek bir şeyi değiştirmiyordu. Tabii ki kadınlar onlara ilgi gösterecekti. Neden göstermesinler ki? Neticede yeni müttefiklerinin her biri şövalyeydi; hepsi de yakışıklı ve Anna'mn bildiği kadarıyla bekardı. Genç, evlenmemiş bir kız için bütün bu özellikleri bir arada bulmanın karşı konulamaz bir albenisi vardı.

Anna, kadınlar hemencecik masaya buyur edilince de hiç şaşırmadı. Ama aralarından biri - Christian, babasının sağ kolunun kuzgun siyahı saçlı, mavi gözlü, alımlı mı alımlı kızı - Sir Arthur'un yanına oturunca sırtını dikleştirdi. Salon bir anda olduğundan da sıcak geliverdi. Yanaklarının al al olduğunu, kalp atışlarının aniden hızlandığını hissetti. Kendi kendine olan bitenin onu ilgilendirmediğini söyledi, ama yine de gözlerini başka yöne bakmaya zorlayamadı. Gerçi boş yere endişelenmişti. Bir iki cilvesine - işveli işveli gülümsemesi ve Sir Arthur iri göğüslerini iyice görsün diye, pek de gizlemeden öne doğru eğilmesi de dahil olmak üzere - karşılık bulamayınca Christian vazgeçti ve Sir Arthur'un yoldaşlarından birine dikkatini verdi.

Anna rahatlamış hissetse de, bu etkileşimle ilgili bir şeyden dolayı suratının asılmasına engel olamadı. Yanlış sonucu mı varmıştı yoksa? Belki de sorun kendisinde değildi.

Belki de Sir Arthur istemeden kaba davranmıştı, zira aynı

Gazap 71

babası gibi sert bir adamdı. Ya da belki de ağabeyi Ewen gibi kadınların yanındayken utangaçtı?

Anna kendini her ne kadar buna inandırmak istese de - ki adamı aklından çıkarabilsin - inandıramadı. Önceden Sir Arthur hiç de utangaç davranmamıştı. Bir şeye sinir olmuş, hatta biraz kızmış gibiydi. Sanki Anna onun canını sıkıyormuş gibi. Yazın insanın başında uçup duran bir tatarcık sineği ya da ayak altında dolaşan haylaz bir köpek yavrusu gibi. Tabii Anna basbayağı gidip adama toslamıştı, ama bu bir kazaydı. Hem Sir Arthur, kesinlikle bir kadın tarafından azıcık itilip kakılmayı atlatabilecek kadar güçlü birine benziyordu.

Tanrı şahidi olsun, adeta bir balyoz darbesini bile atlatabilecek kadar güçlü duruyordu.

Anna ilk başta onun ne kadar boylu poslu olduğunu fark etmemişti, ama şimdi fark ediyordu. Rahat oturuyormuş gibi görünse de, üstüne giydiği yün tuniği bol dursa da, adam kaya gibi sağlamdı. Her yanı sıkı, çelik gibi sert kaslarla kaplıydı. Zira Anna ona o kadar şiddetle çarptıktan sonra bile neredeyse yerinden kımıldamamıştı.

Ve onun kollarının arasındayken Anna, son derece yoğun biçimde güvende olduğunu ve korunduğunu hissetmişti. Sanki bu güçlü, dev adamın koli arındayken hiçbir şey ona zarar veremezmiş gibi.

Bütün bunlar adam onu öylece yere bırakmadan önceydi tabii.

Sir Arthur masada geriye doğru kaykılıp ağabeyi Sir Dugald’a bir şey söylemek için eğildi.

Kalkıp kapıya doğru yürümeye koyulduğunda ise Anna’nın kalbi tuhaf biçimde tekler gibi oldu. Adam kalkmış gidiyordu. Ama henüz hava bile kararmamıştı. Kutlama daha saatlerce devam edecekti.

Gidemezdi. Daha dans etmemişti bile.

72 **Monica McCarty**

Anna bir soluna, kalabalığın arasından ona doğru gelen Thomas’a, ardından geriye dönüp, genç şövalyeye baktı. Daha ne yaptığını fark etmeden, kendini kapıya doğru kararlı adımlarla yürürken buluverdi. Koşmuyordu, ama yürüdüğü de tam söylenemezdi.

Sir Arthur’a önceden tosladığı yere birkaç metre kala yolunu kesti.

Adam onu gördüğüne pek sevinmiş durmuyordu.

Yüzündeki tehditkar ifadeyi görünce, Anna bir an duraksadı.

Ama artık geri dönmek için çok geçti. Her zaman olaylara açık sözlülükle yaklaşmayı tercih etmişti. Fakat ardından, yüzü biraz geç de olsa utançtan kızarak, bu yaklaşım genelde tuhaf adamların peşinden koşmayı içermez ya diye içinden geçirdi.

Peşinden koşmuyordu, tam olarak... Sonuçta bütün misafirlerin iyi vakit geçirdiğinden emin olmak onun göreviydi, değil mi? Hem Sir Arthur hakkında yanlış bir yargıya vardığı fikrini bir türlü aklından çıkaramıyordu da.

Adamın yüzündeki ifadeyi görmezden gelip gülümsedi.

“Erken ayrılmanızın nedeni ben değilimdir umarım?”

Sir Arthur’un kaşlarını kaldırmasından bir anlam çıkartmak gerekirse, onu şaşırtmayı başarmıştı.

Anna muzipçe gülümseyip ne demek istediğini açıkladı:

“Benim az önceki sakarlığım yüzünden bir yerinize bir şey olmuş olabileceğinden korktum.”

Bir an için adamın dudakları gülümser gibi hafifçe kıvrıldı, ama sadece bir an için. “İyileşeceğim sanırım,” dedi ilgisizce.

Tanrım, gülümsediğinde öyle yakışıklı oluyordu ki...

Anna yine içinin tuhaf biçimde pır pır etiğini, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Adama bu kadar yakın durmak her şeyi daha da fena hale getiriyordu. Hayatı boyunca etrafında

Gazap 73

hep uzun boylu, kaslı erkekler olmuştu ancak daha önce ne bir erkeğin erkeksiliğinin, ne de kendi kadınsılığının bu derece farkına varmıştı.

Bu adamın yanmdayken heyecanlanıyor, tedirgin oluyor, eli ayağına dolaşiyor, anlam veremediği dürtülerle her yamru ateş basıyordu. Ona daha da yaklaşmak istiyordu. Elini onun göğsüne koyup vücudunun tüm gücünü hissetmek istiyordu. Ona uzun uzun bakıp yüzündeki her bir sert kıvrımı, her bir çizgiyi, her bir yara izini aklına kazımak istiyordu. Bütün bunlar deli saçması denecek derecede olmayacak şeylerdi. Anna'nın daha önceden de yakışıklı bir erkeği çekici bulduğu olmuştu, ama bu seferki şimdiye kadar yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Eski nişanlısı Roger'a karşı hissettiği şefkatle alakası yoktu. Bu daha derin, daha yoğun, daha ilkel bir duyguydu. İçine işleyip onu çekiyor, onu adama muhtaç hale getiriyordu.

Sir Arthur, onun bir şeyler söylemesini bekliyor gibiydi.

Besbelli bu, durumu onun için kolay hale getirmeyecekti.

“O zaman umarım yiyeceklerde ya da eğlenceye bir kusur bulmadınız?”

Adam başını iki yana salladı. “Ziyafete diyecek yok, leydim.”

Bir an için gözleri oradan ayrılmak istediğini pek de gizli kapaklı olmayan bir biçimde ele vererek kapıya doğru kaydı.

Anna yana doğru bir adım atıp, tam adamın yolunu kesecek şekilde durdu. “Dans etmeyi sevmez 11^ 81™/”

Sn Aı fhui yine kaşlarını kaldırıncı, sorusunun kulağa 11c kadar cüretkar geldiğini fark edip kızardı Sanki ondan kendisini dansa kaldırmasını istiyor gibiydi. Ki istiyordu da. ama bu aızusunu böylesine yırtık bir tavırla belli etmek bir hanımefendiye hiç yakışmıyordu.

Ancak belki de adamın ihtiyacı olan buydu. Anna, herke74

Monica McCarty

sin eğlenceye dahil edilmediğini düşünmeyi hiç istemezdi.

“Zaman zaman severim,” diye cevap verdi Sir Arthur.

Anna adamın tereddüt ettiğini görünce, bir an için onu dansa kaldıracağını sandı. Ama hemen sonra Sir Arthur'un gözleri omzunun üstünden geride duran bir şeye kaydı ve tüm vücudu kaskatı kesildi. Anna eğer onu bu kadar dikkatli izlemiyor olsa, gözlerini bürüyen o buz gibi soğuk ışıltıyı fark etmezdi. Adam gözlerini tekrar ona çevirip bakışlarıyla onu tepeden tırnağa süzdü.

Anna'nın soluğu kesiliverdi. Daha önce hiç kimse ona bu kadar cüretkar bir tavırla bakmamıştı. Gözlerindeki ifade bu kadar duygudan yoksun olmasaydı, belki bu deneyim birazcık

heyecan verici olabilirdi. Sir Arthur, ona adeta pazarda gördüğü bir atı gözleriyle tartar gibi bakmıştı. Pek de etkileyici olmayan bir atı.

“Ama bugün değil.”

Niyetini herhalde daha bariz biçimde ifade edemezdi.

Onunla dans etmek istemiyordu. Anna, ne onun hakkında yanlış bir yargıya varmış, ne de herhangi bir durumu yanlış yorumlamıştı. Mesele adamın sert, savaşçı mizacı değildi. Sir Arthur’un onu reddetmesinden ötürü şaşırtıcı derecede rencide olmuştu. Hele ki yeni tanıştığı biri için. Hele ki, onun baştan beri hiç dikkatini çekmemesi gereken bir adam için.

Bu iş bu kadar zor olmamalıydı, lanet olsun. Ama orada öylece durup Leydi Anna’nın kalbinden geçen tüm duyguları gözlerinden okudukça Arthur, adeta tüm vücudu bir kıskaçla buruluyor ya da dört bir yandan gerildikçe geriliyor gibi hissediyordu.

Kadının duygularını incitmek istemiyordu - ya da herhangi başka bir kadının, diye kendi kendini düzeltti hemen.

Gazap 75

Ama Lom’u onları izlerken yakalayınca, bu işe artık bir son vermesi gerektiğini anlamıştı. Bu *iş* artık her ne oluyorsa.

Bu şuh kızla gerçekten dans etmeyi düşündüğüne inanamıyordu.

Onun cana yakınlığından ve masum bir yavru

kediyi andıran edasından etkilenmediği söylenemezdi. Ama kadının babasının onlarla ilgilenmeye başlaması, Arthur’u bir anda gerçeklerle yüz yüze getirmişti.

Ona attığı yavan bakışlarla, kadının aklındaki romantik fikirleri sileceğini umuyordu.

Umduğu olmuştu. Kadın gözlerini iri iri açıp öyle yüreğinden yaralanmış gibi göründü ki, Arthur kendini az önce onun pamuk gibi beyaz kuyruğuna basmış bir ahmak gibi hissetti.

“Tabii, nasıl isterseniz,” dedi Leydi Anna usulca. Yanakları utançtan pembeleşmişti. “Size mani olduğum için kusuruma bakmayın.”

Bakışlarını yere indirip bir adım geriledi.

Arthur yine o aynı hisse kapıldı: Kilisedeyken hissettiği o tuhaf çekim. Onun gitmesine izin verememesine sebep olan o duygu.

Parmaklarını saçlarından geçirerek dürtülerine karşı koymaya, aniden içinde biriken huzursuzluğu yatıştırmaya çalıştı.

Ama işe yaramadı.

Hay, lanet olsun. Arthur kadına doğru uzandı. “Bekleyin,” diyerek onu kolundan tuttu.

Kadın, Arthur’un dokunuşuyla donakaldı. Dönüp ona bakmadı, ancak yanakları hâlâ al aldı.

Arthur kadını bırakıp elini indirdi.

Hiçbir şey söylemeyince, kadın nihayet çenesini kaldırıp yüzünü hafifçe ona doğru çevirdi. Arthur, loş mum ışığı

kadının çenesinin hafifçe titrediğini ele vermeseydi keşke, diye içinden geçirdi.

76 **Monica McCarty**

“Evet?” diye sordu Leydi Anna.

Göz göze geldiler. Arthur tam bir budala gibi davrandığını düşünerek, içten içe kendine küfretti. ***Ona ne söyleyecekti ki? Gururumu okşuyorsunuz, ancak bu ilişki asla yürümez; ben buraya babanızın canına okumaya geldim. Peki ya şu nasıl? Sizinle dans edemem, çünkü benim Bruce ’un kilisenin orada sizi kurtaran casusu olduğumu anlayacağınızdan korkuyorum.***

Kadın gözlerinde ümitle ona bakıyordu.

“Yerine getirmem gereken bir görevim var,” diye düşünmeden konuşuverdi Arthur. Kendini tam bir aptal gibi hissediyordu.

Düşünmeden asla ağzını açmamalıydı. Hem ne diye ona hesap veriyordu ki?

Kadının gözlerini üzerinde hissetti. Bakışlarıyla adeta onu delip geçiyordu. Ve Arthur, içine huzursuzluk veren bir kuşkuyla onun, görmesini istediğinden çok daha fazlasını gördüğü hissine kapıldı.

“Ve hepsi bu,” diye onun cümlesini tamamladı Leydi Anna.

Arthur omuz silkti. “Başka işlere ayıracak pek vaktim yok.”

Kadının dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. “Şövalyelerin bir gün bile kutlama yapıp eğlenmelerine izin yok mu?”

Leydi Anna bunu neşeli bir tavırla sormuştu; Arthur’un cevabı ise, neşeden eser taşıymıyordu. “Yok. En azından benim yok. Ufukta savaş gözükürken olmaz.”

Kadının o çok şey ifade eden, iri mavi gözlerinde aniden beliren telaşı görünce Arthur, açık sözlü konuştuğuna resmen pişman oldu. Besbelli babasının içinde bulunduğu durumla ilgili acı gerçek, düşünmek istediği bir şey değildi. Gerçekten o kadar saf mıydı, yoksa bir nevi hayal dünya

77

sında mı yaşıyordu? Kutlamaların ve ziyafetlerin verildiği, ailesinin bağrında mutluluk içinde kurulmuş, savaşın kaosunun kapıların ötesinde hüküm sürdüğü bir dünya.

Arthur bu söyledikleriyle baştan beri yapmaya çalıştığı şeyi başarmıştı. Leydi Anna ona tekrar baktığında gözlerinde, en ufak bir kadınsı ilgiden eser yoktu. Ona sanki babasına hizmet etmeye gelen herhangi bir şövalyeymiş gibi bakıyordu. Arthur, kadının onu eskiden ne kadar farklı süzdüğünü, bakışları değişene kadar fark etmemişti.

“Görevinize olan bağlılığınız takdire şayan. Babam, sizin gibi bir şövalye kendisine hizmet ettiği için eminim çok şanslı.”

Arthur’un içinden gülmek geldi. Ah, bir bilseydi... Şans onun Lom’lu John’a getireceği en son şeydi.

Arthur şövalye değildi, yalnızca rol yapıyordu. O bir Kuzeyli'ydi. Onun için geçerli tek ilke; kazanmaktı. Ya öldürürsün ya da ölürsün.

Aniden kadının yanında ablası Leydi Mary'nin biraz yaşlıca ve topluca hali beliriverdi.

“Demek buradaydın, hayatım. Her yerde seni aradım.”

“Bir şey mi oldu, anneciğim?”

Leydi Anna'nın sesinin endişeli çıktığını duymak, Arthur'un hoşuna gitmedi. Onun keyfi kaçmamalıydı.

Yaşlıca ama hâlâ güzel olan kadın, “Askerler yine Robert Bruce denen o korkunç adamdan konuşuyor,” deyip telaşla ellerini ovuşturdu. “Baban sinirlenmeye başladı.” Sesi korku dolu bir hal almıştı. “Bir şeyler yapman lazım.”

Leydi Anna, kendi kendine kulağa “Aziz Columba'nın kemikleri aşkına” gibi gelen bir şeyler mırıldandı. Annesi tıpkı kızınınmki benzeyen bir tavırla kaşlarını çatınca, Arthur onu doğru duyduğunu anladı. “Merak etme,” dedi kadın annesinin ellerini sıvazlayarak. “Ben hallederim.”

78 **Monica McCarty**

Arthur buralarda onun pek çok şeyi hallettiğini tahmin ediyordu.

Annesi onların konuşmalarını böldüğünü anlamış görünerek, Arthur'a bir bakış atıp mahcup bir ifadeyle gülümsedi.

“Kusura bakmayın, bir sonraki dansı beklemeniz gerekecek.”

Ancak Leydi Anna bakışlarını ona çevirdiğinde yanaklarının renginde utanmışlıktan eser yoktu. “Dans olmayacak” dedi kararlı bir sesle. “Sir Arthur da tam gidiyordu.”

Kadının sesi kulağa hiç de nezaketsiz gelmese de, Arthur gitmesi gerektiğini anladı. Leydi Anna, arkasına tek bir bakış bile atmadan annesinin peşinden kalabalığa yöneldi.

Arthur, kendi kendine mutlu olması gerektiğini söyleyerek arkasından onun gidişini gereğinden uzun süre izledi.

Baştan beri istediği buydu. Böylesi en hayırlısıydı.

Ama hissettiğinin, mutlulukla alakası yoktu. Kendini bilmese, pişman olduğunu düşünecekti.

Anna saatler sonra babasının çalışma odasının kapısını çaldı.

Babası girmesini söyleyip, gelenin kızı olduğunu görünce **luchd-taighe*** muhafızlarını gönderdi.

Anna muhafızların gitmesini bekleyip birkaç adım ilerledi.

“Beni mi görmek istemiştiniz, babacığım?”

John MacDougall, nam-ı diğer Lom'lu John, geniş, ahşap bir masanın arkasında oturuyordu. Kızma oturması için işaret etti. Kutlamanın yorgunluğu üzerinde olduğundan, Anna memnuniyetle söyleneni yaptı. Vakit gece yarışma yaklaşıyor olmalıydı.

Babasının uşağı onu tam yatmaya gitmeden önce yakalamıştı.

Gözlerini zar zor açık tutabilse de, bütün kemikleri

*** Klan liderinin maiyeti. (Çev. N.)**

Gazap 79

sızlasa da, bu çağırışı reddetmek aklının ucundan bile geçmemişti.

Babası onu huzuruna çağırıyorsa itibar etmemek olmazdı. İçliğin üstüne astarı kürkten kadife bir robdöşambr geçirip, aceleyle babasının çalışma odasına yönelmişti. Bir yandan da onun, neden kendisini bu kadar geç bir saatte görmek istediğini merak ediyordu. Belki de Alan gibi, babası da onu, bu geceki gayretleri için tebrik etmek istiyordu.

Adam ona uzunca baktı. “Senden benim için bir şey yapmanı istiyorum.”

Anna hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı. Babası kendisini kutlamayla alakadar edemeyecek kadar başka konulara kafa yormakla ve başka insanlar için endişelenmekle meşguldü. Anna onun kendisini takdir ettiğini biliyordu; bunu ille de duyması gerekmiyordu. Babası onu gecenin bu saatinde çağırıyorsa, bunun önemli bir mesele için olduğunu anlaması gerekirdi.

“Hayhay,” dedi tereddütsüz. “Kuzeniniz Argyll Piskoposu’nu ziyaret etmemi mi arzu edersiniz?”

Adam dudaklarında acı bir gülümsemeyle kafa salladı.

“Yok, bu sefer değil.” Ona aklından geçenleri biliyormuşçasına bakarak bir an duraksadı. “Senin yeni gelen şövalyelerden biriyle konuştuğunu gördüm.”

Anna tereddütle dudağını ısırdı. “Adamların pek çoğuyla konuştum ben. Yanlış bir şey mi yaptım? Yeni gelenleri karşılamakta size yardım etmemi istediğinizi sanmıştım.”

Babası onun kaygılarını savuşturdu. “Yanlış bir şey yapmadın.

Annen bütün o aptalca sorularla, benim dikkatimi dağıt diye seni göndermeden ...” deyip tehditkar bir tavırla kaşlarını çatı. Ancak Anna, onu yalanlamaya tenezzül bile etmeden yalnızca sırtlamakla yetindi. Somlan aptalca olmasına öyleydi, ama o an aklına yemeklerden bahsetmek dışın80

Monica McCarty

da bir şey gelmemiştir. “Campbell’lardan biriyle konuştuğunu fark ettim.”

Anna’nın gülümsemesi siliniverdi. **O** yeni gelen şövalye demek. “Sir Arthur,” diye ismini verdi, sesini aynı tonda tutarak.

Ama babasının ondan ne yapmasını istediğini tahmin ederek içinde bir tedirginlik hissetti. Kılıç sallayıp savaşta ağabeylerinin yanında yer alamayabilirdi, ama Anna savaşa bir son vermek için başka yollarla elinden geleni yapıyordu. Buna zaman zaman gözünü babasının güvenmediği şövalye ve baronlardan ayırmamak da dahildi. Ama, casusluk etmiyordu; tam olarak...

“Onu nasıl buldun?”

Anna bu sora karşısında şaşırmadı. Babası sık sık ona ziyaretçilerle ve yeni gelen askerlerle ilgili izlenimlerini sorardı. Çoğu lider, bir kadına fikrini sormaya tenezzül etmezdi, ama babası o liderlerden değildi. O elindeki imkanların hepsini kullanmaktan yanaydı. Kadınların sezgilerinin

erkekterinkinden daha kuvvetli olduğuna inanırdı. İşte bu nedenle de, Anna'nın yeteneklerinden yararlanırdı. Anna hafifçe omuz silkti. "Onunla çok kısa konuştum. Ancak birkaç kelime etmişimdir. Bana ... kaba; ilgisiz, soğuk ve kendini görevine adanmış biri gibi göründü." Babası onunla aynı fikirdeymişçesine başını salladı. "Evet, oldukça kabiliyetli bir şövalye. Ağabeyi kadar methedilmiyor belki ama hünerli bir savaşçı. Bu kadar mı?" Anna babasının gözlerinin üzerinde olduğunu hissettiğinden yanaklarının kızarmasını önlemek için mücadele ediyordu. Şövalyenin aynı zamanda yakışıklı ve kaya gibi sağlam bir vücuda sahip olduğunu da fark etmişti, ama bunları bahsetmeyecekti. Ziyafeti tekrar gözünün önüne getirdi. "Kendi haline bırakılmayı tercih ediyor gibi."

Gazap 81

Babasının gözleri, Anna sanki onun dikkatini çekecek bir şey söylemiş gibi parladı. "Ne demek istiyorsun?" "Kutlamada ağabeyleriyle bile pek fazla konuşmadığını fark ettim. Yaveri bile yok sanırım. Neredeyse hiç içki içmedi, ne kadınlarla cılveleşmeye ne de dans etmeye heves etti ve elinden geldiğince çabuk salondan ayrıldı." Babasının yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Onunla ilgili bayağı şey fark etmişsin." Bu sefer Anna yüzüne akın eden kızarıklığa engel olamadı. "Olabilir," diye itiraf etti. "Ama neyse, bunun bir önemi yok." "Nedenmiş?"

"Benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

Babası bunu ne kadar gülünç bulduğunu gizleyemedi. Ki mevcut durum göz önüne alınıncaya, Anna onun bu hareketini biraz duygusuzca buldu.

"Aslında seni buraya bunun için çağırdım."

"Sir Arthur benden hoşlanmadığı için mi?"

"Hayır, tam tersini düşündüğüm için. Ayrıca, durum başka türlüymüş gibi davranmakta neden bu kadar direttiğini merak ediyorum."

Anna babasının durumu feci şekilde yanlış yorumladığını düşünüyordu, ama karşı çıkmakla uğraşmadı. Çoğu baba gibi o da, bir erkeğin o çok sevdiği kızlarından birini geri çevirebileceğini idrak edemiyordu. "Belki de mesele o eski kan davasıdır," diye fikrini belirtti. "Babası bizim klanımızla savaşırken ölmüştü, değil mi?"

Adam onun dediklerini başından savarcasına eliyle bir hareket yapmadan hemen önce, bir an için yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Evet, uzun yıllar önce. Kısmen sebebi bu olabilir, ama sırf bu yüzden olduğunu düşünmüyorum. Bu delikanlıyla ilgili bir şey canımı sıkıyor. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama senden gözünü ondan ayırmamanı

82 Monica McCarty

istiyorum. Yalnızca bir süreliğine. Büyük ihtimalle altından hiçbir şey çıkmayacak, ama ateşkes sona ererken hiç risk

almaya niyetim yok. Ancak kimseyi gücendirmeyi de göze alamam. Campbell'lar çetin savaşçılar ve toplayabileceğim her adama ihtiyacım var.”

Anna için ezilir gibi olduğunu hissetti. Korktuğu başına gelmişti. Sir Arthur Campbell ile dünkü konuşmasından sonra yapmak istediği en son şey, gözünü onun üstünden ayırmamaktı. “Babacığım, Sir Arthur çok açık bir şekilde...” “Henüz hiçbir şey açık değil” diye tersledi babası. “Campbell’ın seninle ilgili düşüncelerinde yanılıyorsun.” Ardından daha yumuşak bir ses tonuyla, “Adamı baştan çıkarmanı istemiyorum, yalnızca gözün üstünde olsun,” deyip ona sert bir bakış attı. “Neden çekindiğini anlamıyorum. Yardım etmek istersin sanmıştım. Sana güvenebileceğimi sanmıştım.” Kulağı çekilen Anna hemencecik, “Güvenebilirsiniz” dedi.

Adamın gözleri kısıldı. “Bana anlatmadığın bir şey mi var? Sana dokunmaya mı...”

“Hayır,” diye ısrar etti Anna. “Size her şeyi anlattım. Tabii ki benden istediğinizi yapacağım. Yalnızca bunun kolay olmayabileceğini söylemeye çalışıyordum.”

Savaşın sonunun gelip MacDougall’ın zaferle çıkması için elinden geleni yapmak üzere ettiği yeminin yanında, çekinceleri ne olursa olsun sönük kalıyordu. Bu, peşinden koşulmasını istemeyen bir adamın peşinden koşmak anlamına gelse de... Gururunun büyük bir yara almak üzere olduğu anlamına gelse de...

Babası gülümsedi. “Bence senin düşündüğünden çok daha kolay olacak.”

Anna onun haklı çıkmasını umdu, ama Sir Arthur Campbell ile ilgili hiçbir şeyin basit olmadığını tahmin ediyordu.

Beş

~ ^ a-

Arthur neredeyse varmıştı. Kapı on beş metre ötedeydi. Bir dakika sonra Bruce için daha fazla istihbarat toplamak üzere atının üstünde yol alıyor olacaktı.

“Sir Arthur!”

O usulca kulağına çalman melodik, kadınsı sesi duyar duymaz vücudundaki bütün kaslar geriliverdi. **Yine mi?** Kapıyla arasındaki mesafeye bir göz attı; kaçıp kurtulabilir miyim, diye merak etti.

Etrafındaki adamların kıs kıs gülmeye başladığını duyabiliyordu bile. Ardından, ona acı veren derecede - dişleri bile acımaya başladığından sahiden acı içindeydi - tamdık olan o yüz yanı başında beliriverdi.

Leydi Anna gülümsüyordu. **Daima** gülümsüyordu. Ne diye bu kadar gülümsüyordu ki? Ve neden gülümsemesi her seferinde o pespembe dudaklarının yumuşak kıvamından koyu mavi gözlerindeki o parlak pırıltıya kadar bütün yüzünü aydınlatıyordu? Arthur, sırlıslıkla aşık bir ozan

84 Monica McCarty

gibi insanın göz rengini anlatmak için şiirsel betimlemeler üzerinde uzun uzadıya düşünmeye yatkın biri olsa, kadının gözlerinin koyu safir taşlarını andırdığını söylerdi. Ancak yapması gereken çok daha önemli işler vardı, dolayısıyla kadının gözleri koyu maviydi.

Safir taşları gibi...

Arthur bakışlarını çabucak uzaklaştırdı. Gerçi gözlerini kadının yüzünden ayırmamalıydı; zira aşağı doğru bakmak gibi bir hataya düşünce adeta acıyla inlememek için kendini tutmak zorunda kaldı. Bacaklarının arasındaki inatçı sızı aniden sertleşiverdi. Gitgide kendini böyle htssctmeye fazlasıyla aşına olmaya başlıyordu.

Leydi Anna'nın elbisesine şöyle bir bakar bakmaz, içinden diz çöküp Tann'ya merhamet dilenmek geldi.

Bu kadın onu öldürmeye mi çalışıyordu?

Muhtemelen. Cilveli tavırlarını ve gittikçe cüretkar bir hal alan hamlelerini görmezden gelmek zorlaşıyordu. Yemeklerde onun yanma gelmesi, birkaç gün önce koluna bir kılıç darbesi aldığı sırada şifacıya yardımcı olmakta ısrar etmesi - kadının ablalarıyla birlikte bahçede güle oynaya gezinmesinden dikkati dağılmıştı - sabahleyin tam yola çıkacağı sırada ahırda ortaya çıkıvermesi, şimd de bu. Pırıl pırıl san satenden elbisesi en olmayacak yerlerde vücuduna tam oturuyordu. Arthur kadının nefes alabildiğine şaşıyordu; giysileri sanki gölde ıslanmışçasma sineline ve incecik beline yapışmıştı.

Ama en kötüsü bu değildi. En kötüsü, kare şeklindeki yakasının göğüslerini alttan kavrayan derin kesimiydi. O dolgun, insanın ağzının suyunu akıtacak kadar fevkalade göğüslerini.

İsa'nın kemikleri aşkına, Arthur gözlerini kadının korsesinin üstünden gözüken - değil, taşan - yumuşak, bembeyaz

Gazap 85

tepeciklerden ayıramıyordu. Bu görüntü, *olgun* ve *cezbedici* kelimelerini akla getiriyordu. Ama bu kelimeler bile kadının muhteşem göğüslerinin ne kadar mükemmel olduğunu anlatmaya yetmiyordu.

Arthur, onları çıplak görmek için sol kolunu keserdi. Öyleyken nasıl görüneceklerini hayal etmekten başka bir şey yapmakta da epey zorlanıyordu. Ya da ağzında nasıl bir tat bırakacaklarım. Ya da nasıl salınacaklarım, hem de tam...

Hay, lanet olsun. Arthur ani bir hareketle bakışlarını başka yöne kaydırdı. Zırhının altında tüm vücudu alev alev yanıyordu. Şehvetten, orası doğru, ama bir de öfkesinin anlam veremediği biçimde aniden parlamasından. Eğer kadın ona ait olsaydı, o elbiseyi giyip insan içine çıktığı için onu bir hafta odasına kilitlerdi. Tabii önce elbiseyi üstünden yırtıp yaktıktan **sonra**.

Bir kadının en son ne zaman onu bu kadar huzursuz ettiğini

hatırlamıyordu.

Leydi Anna, onun aklından geçen düşüncelerden habersiz hevesle ona baktı. “Neyse ki sizi yakaladım,” dedi soluk soluğa. Hızlı hızlı nefes alıp verişleri, Arthur’un aklına düzişmekle ilgili düşünceler getiriyordu. Gerçi ne yaparsa yapsın aklına düzişmekle ilgili düşünceler geliyordu, lanet olsun.

Kadın onun ahırdan at üstünde çıktığını görünce kuleden aşağı koşmuş olmalıydı. Bunu ilk yapışı değildi. Arthur, ziyafetin verildiği gece onun cesaretini kırdığını düşünmekle yanılmıştı. Hem de büsbütün yanılmıştı. Aksine, kadın gayretlerini iki katma çıkarmıştı.

Arthur, onun ne zaman çıkageleceğini bilmediğinden bütün haftayı bıçak sırtında geçirmişti. Adeta nereye giderse gitsin, Leydi Anna peşindeydi. Ağabeyleri ve diğer adamlar bu durumu son derece gülünç buluyordu.

86 Monica McCarty

Kendisi ise pek öyle düşünmüyordu.

Arthur kadına karşı olmak istediği kadar duyarsız değildi.

Bu şuh kızdan hoşlanmamak zordu. Öylesine körpeydi ki... Adeta baharda ilk açan çiçek gibi.

İçinden bir küfiir savurdu. Ne haller oluyordu ona böyle?

Düşündükleri kulağa lanet bir ozanın lafları gibi geliyordu.

“Bir dakikanız varsa, sizinle bir konuda konuşmak istiyorum,” diye ekledi kadın.

Arthur gülümsemeye çalıştı, ama dişleri birbirine sürtündüğünden yüzündeki ifadenin daha çok suratını ekşitmiş gibi görüldüğünü tahmin etti. “Bugün dışarıda olacağım. Sizi bekletmem gerekecek.”

Leydi Anna’nın gülümsemesi yüzünden silindi. Arthur kendini kasti, kendi kendine yine o aynı hisse kapılmayacağını söyledi, ama kapıldı. Tam bir öküz olduğu hissine... Bütün hafta kendini böyle hissetmişti. Anlaşılan yavru kedilerin pamuk gibi kuyruğuna basmaya zamanla alışılmıyordu.

“Elbette. Kusura bakmayın.” Kadın ona öyle masum bir ifadeyle bakıp gözlerini kırıştırdı ki, Arthur adeta o mini mini yavru kedi pençelerinin tenine battığını hissetti. “Sizi rahatsız etmek istemiyorum, yalnız önemli bir...”

“Hadi ama, Arthur,” dedi ağabeyi, yüzündeki pis sırıtışı gizleyemeyerek. “Hanımefendi sana ihtiyacı olduğunu söylüyor. Bizimle başka zaman dışarı çıkarsın.”

Arthur ağabeyini öldürecekti. Dugald bütün bunları, sırf onun acı çektiğini görmek için kasten yapıyordu - onu köşeye sıkıştırıp kadını geri çevirmesini imkansız hale getiriyordu. Dugald’ın, Lom’un kızlarına karşı takındığı tavır, ziyafetin verildiği günden beri bir haftadır yumuşamıştı. Arthur’un, kadının gösterdiği ilgiden ne kadar rahatsız olduğunu tahmin edebiliyordu - gerçi bu saatten sonra bunun böyle

Gazap 87

olduğu aşıkardı. Ama Arthur, Dugald’m - o lanet olası piçin

- sırf kardeşinin ezilip büzüldüğünü görmekten zevk aldığı için bütün bunlara kalkıştığının farkındaydı.

Bu hafta hayatının en uzun haftası olma yolundaydı. Bir gün daha buna katlanmaktansa, neredeyse MacLeod'un pek de şaka niyetine "Cehennem Azabı" diye adlandırılmayan iki haftalık savaşçı eğitimini çekmeyi yeğleyecekti.

Leydi Anna'nın gözleri parlayıp, gülümsemesi yerine geldi. "Sorun olmayacağına emin misiniz?" Arthur'un karşı çıkmasını beklemedi. "Harika olur. Nereye gidiyordunuz?" "Nereye gittiğimin önemi yok," diye yalan söyledi Arthur, öfkesine hakim olarak. Etive Gölü'nün kuzeyinde kalan arazide keşif yapmak için ilk defa eline bir fırsat geçmişti. Şimdi bir başka bahane bulmak zorunda kalacaktı. Bu, geçen haftadan beri kadının onun görevine ilk kez mani oluşu da değildi.

Arthur birkaç rahibi takip etmiş, kalenin şapelinde ve civardaki manastırda ufak çaplı gözlemlerde bulunmuştu. Ama zamanının çoğunu Leydi Anna'yı atlatmakla geçirmişti. Bu durum böyle devam edemezdi.

"İyi eğlenceler, kardeşim," dedi Dugald, ne kadar eğlendiğini sesinden gizlemeye zahmet etmeden. "Dönünce görüşürüz."

Arthur onların gidişini izledi. Normalde ıvır zıvır meseleler için kardeşlerinden intikam almaya girişmezdi, ama şimdi bu kararını tekrar gözden geçiriyordu.

Atından inip, hafif zırh giyen "hobelar" atlılarına adını veren, İrlanda hobby cinsi çevik ve hızlı beygirini geri ahıra götürmeye koyuldu.

Leydi Anna, onun peşinden mutlu mesut tırıs gidercesine ilerliyordu. Arthur aralarına belli bir mesafe koymaya dikkat ediyordu. Kadın konuşurken onun koluna değmeye yatkındı

88 **Monica McCarty**

ve her değdiğinde Arthur'un aklı, o lanet başından gider gibi oluyordu. Tam anlamıyla savunma harbine girişmişti, ama utandığı yoktu. Artık amaç hayatta kalmaktı.

Arthur, İskoçya'nın en seçkin savaşçılarından biri olmak üzere eğitilmişti. Gerçekte hangi tarafta olduğunu gizlemek için ne gerekiyorsa yapacak olan gizli, ölümcül bir silahtı. Düşman hattına sızabilir, karşı cephenin içinden kimseye fark ettirmeden geçebilir, tek başına bir düzine savaşçının hakkından gelebilir ve hiç ses çıkarmadan adam öldürebilirdi. Ama eğitilmediği bir tek konu vardı ki; o da fazlasıyla istekli bir kadını atlatmaktı. "

Arthur bu duruma bir anlam veremiyordu. Çoğu kadın ondan sakmırdı. Onda bir şeylerin tam olması gerektiği gibi olmadığını sezerlerdi. Tehlikeyi sezerlerdi. Ama Leydi Anna bunu yapmıyordu. Ona sanki **normal** biriymişçesine bakıyordu. Vaziyet, lanet derecede huzursuzluk vericiydi.

Arthur dümdüz karşıya bakıyordu ki, kadının uzun, ipek gibi saçlarının güneşte nasıl parladığını fark etti. Cildinin ne kadar yumuşak görüldüğünü ya da teninin ne kadar inanılmaz

koktuğunu düşündü. Haspa, gül yaprakları içinde banyo yapıyordu adeta.

Kahretsın. Onu banyo yaparken düşünmemeliydi. Çünkü eğer onu öyle düşünürse, kaçınılmaz olarak onu çıplakken gözünün önüne getirecek, sonra da göğüslerini hayalinde canlandıracaktı. Ancak orada durmayacaktı.

Bakışları son bir haftadır fazlaca kez kaydığı yere, kadının göğüslerine kaydı. Korsesini zorlarcasma diri duran o yumuşak, kaymak gibi tepeciklere.

Ardından o fevkalade göğüslerini avuçlarının içine aldığı gözünün önüne getirirdi. Ve dudaklarına götürüp emdiğini.

Gazap 89

Hay, lanet olsun. Arthur, kasıklarındaki sıcaklığın artarak sertleştiğini hissederek hemen başka yöne baktı.

“Umarım dışarı gidemediğiniz için çok fazla düş kırıklığına uğramamışsınızdır” dedi Leydi Anna sohbet edercesine.

Arthur omuz silkip, kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Kadın onun konuşmaya pek istekli olmadığını fark etmemişe benziyordu. Onun bariz biçimde kayıtsız kalışını bilerek mi görmezden geliyordu, yoksa öylesine mutlu ve iyimserdi ki, bunun farkına mı varmamıştı, Arthur kesin emin olamıyordu.

Atını ahırdaki seyislerden birine bırakıp ona döndü. “Benimle konuşmak istediğiniz konu nedir?”

Kadının kaşlarının ortası hafıftan kırışır gibi oldu. “İçeri girmek istemez misiniz? Hizmetkarlardan biri bize içecek soğuk bir şeyler...”

“Burası iyi,” dedi Arthur sertçe.

Savunma harbi diye hatırlattı kendi kendine. İçerideki salon, günün bu saatinde ıssız olurdu. Oradan oraya koşturan bir dolu insanın olduğu avlu çok daha güvenliydi.

Neyse ki, MacGiegor ya da MacSorley onun bu halini görmek için civarda değildi. Yoksa artık başka konu konuşmazlardı. Görünüşe göre Arthur için tam olarak korku nedir bilmez denemezdi. Ağabeyi Neil’ı tekrar gördüğünde onu bundan haberdar etmeliydi.

Leydi Anna dudaklarını büzüp, onun bu hareketinden hoşnut değilmiş gibi görünmeye çalıştı. Ama neticede ancak burnunu kıvrılabildi - hem de o tapınılası sevimliliğiyle, lanet olasıca.

“Pekala.” Sesi hiç de memnun çıkmıyordu. “Ağabeyiniz mızrakta iyi olduğunuzdan bahsetmişti.”

Dugal’dın bildiği neydi ki? Arthur yeteneklerinin dost90

Monica McCarty

larına karşı kullanılmasını istemediğinden becerilerinin esasen ne kadar gelişmiş olduğunu ihtiyatla gizli tutardı. Düşmanlarına karşı bayağı iyiydi ama dikkat çekecek kadar değil. Keşif becerilerini ise olduğundan daha önemsiz bile gösterirdi. Dugal’dın hâlâ onun delikanlıyken gösterdiği anormal becerilerine gönderme yaparak Arthur’u kışkırtmayı severdi.

Yalnızca Neil bu becerilerin yok olmak yerine daha da geliştiğini biliyordu.

“Mızrakta iyi olmamın konuyla ne alakası var?” Arthur’un sesi sabrının sonuna geldiğinin sinyallerini veriyordu.

“Yarınki oyunların müsabakalarının Hazırlanmasında yardımcı olabilirsiniz diye düşünmüştüm.”

Arthur kaşlarını çatı. “Ne oyunu?”

“Bu yıl Kuzey İskoçya Oyunları’nı düzenleyemediğimizden, askerler için bir dizi zorlu müsabaka hazırlamak eğlenceli olur diye düşündüm. Başka klanlarla yarışmak yerine birbirlerine karşı mücadele edebilirler. Babam bu fikri çok beğendi.”

Arthur yüzünde duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifadeyle, Leydi Anna’ya bakakaldı. “O kadar önemli olan konu **bu** muydu?” Bunun için mi, kadın onu dışarı gitmekten alıkoymuştu? Eğlence için mi? Oyun için mi? Arthur öfkesine hakim olmaya çalıştı, ama kontrolünün elinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Normalde sinirli bir adam değildi, lanet olsun. Yine de ellerini sıkı sıkı yumruk yapmıştı. Bu şuh kız, babasının durumunun ne kadar sallantıda olduğundan habersiz, hayal aleminde yaşıyordu. “Oyunların neden bu yıl düzenlenmediğini biliyor musunuz?”

Leydi Anna onun sesindeki küstah tonu fark ederek, gözlerini kıstı. “Tabii ki biliyorum. Savaş yüzünden.”

“Ama buna rağmen adamlar savaşa hazırlanmaya çalışırken siz oyunlar düzenliyorsunuz.”

Gazap 91

Kadının gözlerinde bir kıvılcım gördü. Güzel. Onun da öfkelenildiğini umut ediyordu. Savaşı düşünmek istemiyor olabilirdi, ama görmezden de gelemezdi. O zaman belki bu işin ne kadar saçma olduğunu fark ederdi.

Tıpkı o sırada onun da kadının kirpiklerinin ne kadar uzun ve tüysü olduğunu, kaşlarının nasıl da narin biçimde kıvrıldığını fark etmesinin ne kadar saçma olduğunu fark ettiği gibi...

“**Bu** da eğitim yerine geçer. Oyunlar yalnızca bu eğitimi daha canlı kılmak için düzenleniyor. Rekabet adamlara iyi gelecek, hem de eğlenceli olacak.”

“Savaşın eğlencesi olmaz,” dedi Arthur öfkeyle.

“Belki de,” dedi Leydi Anna usulca, onun ses tonundaki bir şeyi yakalamışçasına. Ardından yine aynı şeyi yaptı. Ona dokundu. Elini nazikçe koluna dokundurmasıyla, Arthur’un vücudundaki bütün sinir uçları adeta NVilliam “Tapınakçı” Gordon’ın patlamalarından biri gibi infilak etti. Göz göze geldiklerinde, kadının yüzünden şefkat okunuyordu. Arthur onun şefkatini istemiyordu; buna ihtiyacı da yoktu. Leydi Anna onun için değil, babası ve klanının üyeleri için endişelenmeliydi.

“Ama bazen savaş sadece mücadeleden ibaret değildir.

Peki ya adamların şevki? Bunun bir önemi yok mu?”

Arthur bir şey söylemedi. Bu konuda onunla tam olarak

aynı düşünmüyordu, ama apayrı da düşünmüyordu.
Kadının gözlerinin onun yüzünü taradığını hissedebiliyordu.
“Bana yardımcı olmak istemiyorsanız, başka birinden isteyebilirim.”
Arthur dişlerini sıktı. Onu geri çevirmesi gerektiğini biliyordu.
Bıraksın kadın, bir başka budalaya işkence etsin.
Ama bu fikirden bile daha az hazzetti. Onun yerine kendini, çenesini kasmış halde ona, “Neye ihtiyacınız var?” diye sorarken buldu.

92 Monica McCarty

Leydi Anna’nın yüzü aydınladı. Gülümsemesinin etkisi Arthur’u adeta ağır bir darbe gibi göğsünden vurdu. Neredeyse sendeliyordu.

Kadının heyecanlı heyecanlı ondan ne yapmasını istediğini anlatmasını dinlerken, Arthur içinden hâlâ şansı varken, oradan tüymüş olması gerektiğini geçiriyordu.

Oyunların düzenleneceği gün, gökyüzü aydınlık ve güneşliydi. Sonradan anlaşıldığı üzere, bu oyunlar için iyi bir alametti.

Haklıydım diye içinden geçirdi Anna, yüzünde belki de bir nebze kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. Müsabakalar adamlara iyi gelecekti. **O** ne derse desin.

Oyunlar heyecan verici bir başarıya imza atmıştı. Yalnızca müsabakalara katılan şövalyeler ve askerler için değil, kalenin sakinleri ve köylüler için de. Yüzlerce klan üyesi, savaşçıların- aşamalar boyu güç ve beceri yönünden nasıl ilerleme kaydettiklerini takip edip, favorileri kazansa da kaybetse de tezahürat etmişlerdi.

Sabahleyin izleyiciler, kalenin arkasındaki koyda düzenlenen tekne ve yüzme yarışlarını izlemek için babasının teknelerini barındıran kayıkhanenin yakınında toplanmışlardı.

Oradan kılıç ve okçuluk yarışlarını izlemeye **barmkim*** geçip, görkemli bir öğle yemeğinin ardından, son müsabaka olan mızrak atma için kale kapılarının hemen ötesindeki kayalık yamaçtaki çimenlik alana toplaşmıştı.

“Senin şövalye orada,” diye takıldı Mary, aşağıda sıraya girmiş bir grup savaşçıyı işaret ederek.

Anna yüzünü ekşitti. Eğer Mary bile fark etmişse, **herkes**

*** Ortaçağ’da İskoçya’da kalelerin civarında bulunan surlara İskoçça’da verilen ad. (Çev. N.)**

Gazap 93

fark etmiş demektir. Normalde etrafında olup bitenden bihaber olan ablası, babalarının kadınların sezgilerinin erkeklerinkinden daha kuvvetli olduğuna dair benimsediği kuralı bozuyordu.

“O benim şövalyem değil bir kere,” diye muzipçe karşılık verdi Anna.

En büyük ablası Juliana’nın yüzündeki alaylı gülümsemeden bir anlam çıkarmak gerekirse, biraz fazla dik başlı bir tavırla konuşmuştu. “Ama olmasını istemişsin gibi görüldüğü kesin. Gerçi sana bir abla tavsiyesi vermek gerekirse...”

Anna ablasının gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. “Biraz daha... eee, ağırdan alsan iyi edersin.” Anna dudak büktü. Ağırdan almayı denemişti; sonuç alamamıştı. Çenesini kaldırıp ablasının neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi göründü. “Ben sadece iyi bir ev sahibi olmaya çalışıyorum. Babamızın çağrısına kulak veren **tüm** şövalyelere dostane davranıyorum.”

Bunun üzerine ablalarının ikisi de kahkahayı koyuverdi. “Umarım **hepsine** bu kadar dostane davranmıyorsundur,” dedi Juliana. Ardından Mary’ye bir şeyler söylemek için aralarında serili tartanın üzerinde oturan Anna’ya doğru eğildi. “Dün giydiği o elbiseyi gördün mü? En az beş yıllıktı. Marion’a bile olmazdı” dedi, ince yapılı on iki yaşındaki yeğenlerini kastederek.

“Annemiz deliye döndü,” diye onu onayladı Mary, gözleri muzipçe parlayarak. “Anna’yı öğle yemeğine oturmaya gelirken gördüğünde yüzünün aldığı hali görmeliydin. Babamız hasta düştüğünden beri, onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim.” Neyse ki Anna’nın kendini rezil etmesi tek bir şeye yara94

Monica McCarty

mıştı. Annesinin onu paylamak için bir anlığına bile olsa, tasalarım bir kenara bıraktığını görmek çok iyi olmuştu. Tanrı biliyor ki, başka hiçbir şeye de vesile olmamıştı zaten. Zira Anna üstüne çuval geçirmiş olsa, Sir Arthur’un dikkatini ancak bu kadar çekebilirdi.

Onun kendisini fark etmesini sağlamak için açık saçık bir elbise giymek gibi iffetsiz davranışlar sergileyecek kadar alçaldığı için, kendinden utanması gerektiğini biliyordu. Ama denize düşen yılanı sarılır derler. Bütün bir hafta peşinden koşulmasını istemeyen bir adamın peşinden koşarak kendini maskaraya çevirdikten sonra, artık ne yapacağını bilemez olmuştu.

Sir Arthur Campbell, Anna ona ilk tosladığı zaman ne kadar gizemliyse, hâlâ neredeyse o kadar gizemliydi. Onun kendi halinde, görevine bağlı, son derece kabiliyetli bir şövalye olduğunu öğrenmişti - ama bunları zaten en baştan biliyordu.

Sir Arthur’un ne düşündüğünü anlamak imkansızdı. Tanrı yardımcısı olsun, onunla aynı odada bulunmak da imkansızdı.

Onun yanında olmak için bahaneler üretmek de hiç kolay değildi ve Anna’nın gözünü onun üstünde tutmak için gösterdiği çabalar gitgide boşa çıkıyordu. Başka hiçbir adam başını bu kadar ağrıtmamıştı. Çünkü muhtemelen başka kimse ondan kaçmaya çalışmıyordu.

Anna şimdilik bu şüphesini doğrulayacak herhangi bir şeyle karşı karşıya gelmemişti - ketum olmanın şüphe uyandırmayacağı düşünülürse tabii. Sir Arthur şu ana kadar Anna’nın sohbet etmekte en çok zorladığı adam olmalıydı. Kış uykusundan zorla uyandırılmış bir ayı kadar huysuz ve aksi olması bir yana, kısa cevaplar vermekte de ustaydı. Eğer bütün bunlar ona ilgi duyduğunun bir göstergesiye - gerçi Anna’nın babasının iddiasına itimat ettiği falan yoktu

- onun asıl birine ilgi **duymadığı** zaman nasıl davrandığını tahmin etmek imkansızdı.

Gazap 95

Fakat dün Anna önemli bir şey keşfetmişti. Sir Arthur’u nasıl konuşturacağını bulmuştu: İşin püf noktası onu sinirlendirmektir. Belki de baştan beri izlediği yol yanlıştı.

Anna, o sırada diğer katılımcılarla sahanın ucuna doğru ilerleyen esrarengiz şövalyeye bakarak gözlerini kısıtı. Sir Arthur’un kuşku uyandıracak hiçbir şey yapmamış olmasına karşın, onun bir şeyler gizlediği hissini bir türlü üzerinden atamıyordu. Ancak kadınsı sezgilerinden dolayı mı, yoksa yalnızca gururu incindiği için mi böyle hissettiğini bilmiyordu.

Ama bu adamda farklı bir şeyler olduğu kesindi.

Ablaları nihayet gülmeyi kesince, Juliana, “İtiraf edeyim, bu şövalyeye böylesine **dostane** davranman beni şaşırttı” deyip yine kahkahasına engel olmaya çalıştı. “Adam yakışıklı sayılır, ama sen genelde onun gibilerden uzak durursun.”

Savaşçılardan, demek istemişti ablası. Haklıydı da.

“İkisi arasında ağabeyi kesinlikle çok daha yakışıklı,”

diye araya girdi Mary. Gözleri aşağılarında ilah gibi duran

Sir Dugald’a kenetlenmişti.

Anna öyle düşünmüyordu, ama onunla dalga geçmeye devam etsinler diye ablalarına daha fazla malzeme vermeyeceği kesindi.

“Hem Sir Arthur, hanımlar arasında da onun kadar gözde değil,” diye belirtti Juliana, Mary’ye bir uyarı niteliğinde.

Tecrübelerine dayanarak konuşuyordu. Juliana yıllar önce dul kalmıştı, ama mutlu bir evlilik yapmamıştı. Bir İngiliz baronu olan kocası Sir Godfrey de Clare, bir türlü vârisi olacak bir çocukları olamadığı için onu suçlamıştı. Ve ablasının anlattıklarına bakılırsa, bunu kanıtlamak için de her bulduğu kadınla düşüp kalkmıştı.

Anna, Juliana’nın bundan sonraki evliliğinin ablasının sevebileceği bir adamla olmasını yürekten umuyordu. Aşk genelde görücü usulü evliliklerde hiç hesaba katılmasa da,

96 Monica McCarty

Anna ve ablaları çoğu kadına göre daha şanslıydı. Topraklarını ve bağlantılarını zenginleştirmek isteyen her asilzade için, evlenme çağında üç kızı sahip olmak adeta bir hâzineye sahip olmaktı, ama babalan insafsız bir adam değildi.

Kızlarına eş seçerken onların arzulannı da dikkate alırdı.

Juliana, Sir Godfrey ile evlenmek istemişti - en azından ilk başta. Tıpkı Anna’nın da Roger ile evlenmek istediği gibi...

Sir Roger de Umfraville, önceki Angus Kontu’nun erkek kardeşinin üçüncü oğluydu. Birkaç yıl önce babası mecliste yer almak için Stirling Kalesi’ne gittiği sırada Anna, ona eşlik etmiş; Sir Roger ile de o sırada tanışmışlardı. Anna, hoş bir gülümsemeye ve nükteli bir mizah anlayışına sahip bu sessiz, genç alime hemen ısınmıştı.

Cambridge’de eğitim görmüş olan Roger, büyük bir alim ve gelecek vaat eden bir siyasetçi olarak görülüyordu. Kan ve vahşetten tiksimerdi. Ailesinin üçüncü oğlu olduğu için, savaşın tehlikesinden uzakta olması gerekirdi. Ama ağabeyleri ölünce - biri Falkirk’te, diğeri ise hummadan - Roger kılıcım kuşanmayı görev bilmişti. Methven’de aldığı, görünüşte önemsiz görünen bir yara iltihaplanıp da ölümüne sebep olunca, Anna hüsrana boğulmuştu.

Ablasının ve kardeşinin aksine, Mary henüz kendisine bir eş seçmemişti. Arına, babasının bu konuda baskı yapmamasını, güzeller güzeli ablasının onlar için hatırı sayılır bir ittifak - tercihen de İngilizlerle - kuracağını ummasına bağlıyordu. Bruce boyun eğdikten sonra, babaları hepsine koca bulacaktı.

Anna’nın yüreği sıkışır gibi oldu. ***Yani savaş bitince.***

“Çeteci Kral dize getirildikten sonra, babamız seni Sir Thomas ile ya da şöyle iyi huylu, oturaklı bir İngiliz baronuyla evlendirecek sanıyordum,” dedi ablası.

Gazap 97

“Tanrı aşkına Juliana, bu işin evlilikle bir alakası yok.

Adamı tanımıyorum bile,” dedi, Anna doğruları söyleyerek.

Sir Arthur’u çekici buluyordu - hatta adamın ona karşı kayıtsız kalması feci şekilde merakını uyandırmıştı - ama Kuzeyli bir savaşçıdan ona eş olmazdı. Huzurlu, dingin bir hayat, çocuklarını tanıyacak bir baba... İşte Anna ***bunları*** istiyordu. Peki neden Thomas MacNab’in yüzü bir anda ona, kadınsı görünmeye başlamıştı? ***Bebek yüzlü***, demişti Alan ona.

Anna aniden bu tespiti doğru bularak dudağını ısırıldı.

İçinden ablalarına, bu işin esasen neyle ilgili olduğunu anlatmak geliyordu, ama babası, Anna’nın onun adına yerine getirdiği görevlerin, ikisi arasında kalmasını istemişti.

Büyük ihtimalle anneleri öğrenmesin diye...

Anna, ablaları ikna oldular diye mi, yoksa müsabaka başlıyor diye mi dalga geçmeyi bıraktılar, emin değildi; ama dikkatlerini aşağıdaki sahaya çevirdiklerine memnun olmuştu. Kayalıklı yamacın kenarındaki yerlerinden, aşağıdaki sahayı boydan boya görebiliyorlardı.

Yarışmacıların, mızrakları sırf farklı mesafelerdeki hedeflere atmak yerine bunu zırh kuşanmış halde, at üstünde dörtnala giderken yapmaya çalışması, Sir Arthur’un fikriydi.

O kısa ve öz konuşan soğukkanlı tavrıyla, farklı müsabakaların amacına uygun şekilde, çabucak planlanmasına yardım etmişti. Anna, onun bunu kısmen, bir an önce kendisiyle işi bitsin gayretiyle yaptığını tahmin ediyordu. Bütün günü alacağını umduğu iş, birkaç saatte bitivermişti. Sir Arthur, muhtemelen onunla yalnız kalmaktan kaçınmak için, diğer askerlerden de bayağı yardım almıştı.

Anna iç geçirerek dikkatini tekrar sahaya verdi. Adamlar teker teker atlarını pistten dörtnala koşturup mızraklarını bir direğe sabitlemiş, samandan hedef tahtalarına doğru fırlat98

Monica McCarty

tılar. Eğer hakiki Kuzey îskoçya Oyunları oynanıyor olsaydı, hem mızrak atma hem de saplama olurdu. Saplama için daha uzun bir mızrak kullanılır, biniciler de atlı düellolarda olduğu gibi, mızrağı kollarının altında taşırlardı.

Oraya buraya kaçan ya da hedefe yetişemeyen mızrakların sayısından anlaşılacağı gibi, müsabaka görüldüğünden daha zorluydu. Ama birkaç yarışmacı bayağı iyiydi. Aralarında ağabeyi Alan da vardı. Alan'ın mızrağı hedefi tam ortadan vurunca, Anna da ablalarıyla beraber tezahürat etti. Onun dışında bunu yalnızca Awe Gölü'ndeki Frechelan Kalesi'nin bekçisi Alexander MacNaughton başarmıştı.

Sir Arthur atını pistin başlangıcına getirince, Anna kendini oturduğu kayadan öne doğru kaykılırken buldu. Diğer yarışmacılar gibi o da çelik miğfer, tepeden tırnağa zırh ve kendi sembolünü taşıyan kalkarıyla uyumlu cüppe giyiyordu. Bütün Campbell sembollerinde pervane gibi altınll siyahll sekiz kanattan - yani biri altın öbürü siyah renkli sekiz tane üçgenden - oluşan bir arma vardı, ama onunki armanın ortasındaki ayı figürüyle diğerlerinden ayrılıyordu. Bu da şüphesiz Sir Arthur'un adının kökeni olan Galce'deki **artos** kelimesine bir göndermeydi.

Sir Arthur mızrağı sol elinde, dizginleri sağ elinde tutarak atını koşturmaya başladı. Solak olduğu için dezavantajlı durumdaydı. Diğer yarışmacıların aksine mızrağı vücudunun ters yönünden atması gerekecekti.

Sir Arthur hızlandıkça, Anna da kalp atışlarının fırladığını hissetti. Kendisi de ata binmeye son derece düşkün olduğundan, adamın binicilikte ender rastlanan bir yeteneğe sahip olduğunu hemen fark etti. Güçlü, kuvvetli fiziğiyle sanki atıyla birmiş gibi adeta havada süzülürcesine hareket ediyordu.

Hedefe yaklaştı.

Gazap 99

Ardından bir an bile tereddüt etmeden mızrağı akıcı bir hareketle tek seferde hedefe doğru fırlattı. Anna'nın soluğu kesildi. Mızrak, duyulmaması imkansız bir zınk sesiyle hedefin ortasından birkaç santim aşağı saplandı. Anna tuttuğu nefesini coşkunun bir haykırış halinde vererek diğer tezahürat edenlere katıldı. Sir Arthur muhteşem bir atış yapmıştı. Ağabeyininki ya da MacNaughton'un ki kadar iyi değildi belki de, ama daha ilk turdalar.

Yarışmacıların sayısı her turda gittikçe azalıyordu. Ancak üçüncü turun sonunda sonuç hâlâ aynıydı. Anna sebepsiz yere olduğunu bilse de, içinde hayal kırıklığına uğramış gibi bir sızı hissetti. Nedense onun kazanacağını ummuştu. Aptalca bir beklentiydi bu - içinde beliren bir his dışında başka hiçbir dayanağı yoktu. Sir Arthur son derecede iyi bir yarış çıkarıp MacNaughton ve ağabeyinin peşinden üçüncü olmuştu.

Fakat ortada tuhaf bir durum vardı. Adam hedefi her seferinde

aynı oranda şaşırıyor gibiydi - hep ağabeyinin ya da MacNaughton 'unkinden birkaç santim uzağını tutturuyordu. Yarışmacılar kasklarını çıkarıp atlarını seyislere vermişlerdi. Sir Arthur'un ise sahada durup kalabalığın tebriklerini kabul etmek yerine, atının peşinden ahıra gitmek ister gibi bir hali vardı.

Anna, adam kaçamadan aşağı koşup onu yakalamak isteyerek hemen yerinden kalktı. Belki de dereceye giren yarışmacıların bu akşam yemekte kaidenin üstünde kurulan masada oturmasında ısrar etmeliydi. Bu öneri, adamı en azından birkaç kelime edecek kadar sinirlendirirdi.

Anna, üstüne oturduğu battaniyeden ağır ağır ayağa kalkan Mary'nin etrafından dolaştı.

"Nereye gidiyorsun böyle acele acele?"

Yanaklarına ateş basıverdi. "Alan'ı tebrik etmek istiyorum. Sen istemiyor musun?"

100 Monica McCarty

Yamacın kenarından aşağı inen kayalık patikadan kendine yol açarak ilerlemeye koyuldu. Bir yandan da aşağı bakmadan, içinden diğer seyircileri daha hızlı hareket etmeye teşvik ediyordu.

"Esas tebrik etmek istediğin şu genç Campbell olmasın, biricik Annie?" diye arkasından takıldı Juliana. "Şimdi bakma ama," diye fısıldadı, her ne kadar bu gürültülü kalabalığın arasında gereksiz yere de olsa. "Sanırım sana bakıyor."

Anna tabii ki dönüp baktı.

Sol omzunun üstünden başını çevirip gözleriyle aşağıyı taradı. "

Ve soluğu kesilir gibi oldu. Juliana doğru söylüyordu.

Sir Arthur dosdoğru ona bakıyordu. Gözleri birbirine kenetlenir kenetlenmez Anna, tüm vücudunda yankılanan güçlü bir akıma **tutulmuşçasma** ani bir kıvılcım hissetti. Adam ilk defa ona kayıtsız bir ifadeyle bakmıyordu. Aslına bakılırsa yüzünde **telaşlı** bir ifade vardı.

Anna ona bakmakla meşgulken, adımını nereye attığına dikkat etmiyordu.

"Anna, önüne bak!" diye uyardı Mary.

Ama artık çok geçti.

Anna ayağını yere bastığı gibi bileğini burkup dengesini kaybeder gibi oldu. Zaten en iyi koşullarda bile dengesini sağlamakta pek iyi değildi. Arkaya doğru savrulunca doğrulmak için bir adım geri attı - ki eğer yamacın kenarında olmasa ve ayaklan yerden kesilmemiş olsa bunda hiçbir sorun yoktu.

"Anna!" diye çığlık attı Mary, ona doğru uzanarak.

Aman Tanrım! Havada asılı kaldığı o dehşet anında adeta zaman durmuş gibiydi.

Ardından düşmeye başladı.

İvme onu geriye savurduğu sırada, tepede ablalarının

Gazap 101

korku dolu yüzlerini görebiliyordu. Rüzgarın kulaklarını çınlatan uğultusu, kalabalığın çığlıklarını bastırdı ve bir an için etrafa huzur dolu bir sessizlik hakim oldu - sanki havanın olmadığı tuhaf bir tüneldymişçesine.

Üç metre.

Altı metre.

Ayakları üzerine düşmek için vücudunu döndürecek zamanı yoktu.

Kendini çarpmaya hazırladı ve yere çakıldı.

Ama aslında yere çakılmamıştı.

İki büklüm, kemikleri kırılmış halde acı içinde yatmadığını fark ederek sert bir iç çekti. Hayır, Sir Arthur Campbell'm o yakışıklı yüzüne bakıyordu

Tanrım, Sir Arthur onu yakalamıştı! Ama nasıl olur? Oraya nasıl o kadar çabuk gelebilmişti?

“İyi misin?”

Anna başını salladı çünkü konuşamıyordu. Dilinin tutulmasının sebebi düşmenin verdiği korku değil, başka bir şeydi.

Onun sesiydi. O muhteşem gözlerindeki ifadeydi.

Bu sefer ona ilgisizce bakmıyordu.

Sir Arthur'un çelik gibi maskesindeki bu ilk çatlakla, titrek bir farkındalık hissi, pır pır edercesine Anna'nın bilincinde yer etti. Belki de babası haklıydı.

Altı

Arthur, derin bir nefes alıp ekşi kokan havayı ciğerlerine çekti.

Özgürlük, üzerine inek boku kokusu sinmiş olsa da, yine de güzel kokuyordu. Beş gündür kaleden uzakta, Lom'un topraklarının doğu sınırında devriye geziyordu - ya da onun açısından bakmak gerekirse, gizli gizli keşif yapıyordu. Şimdi de rastladıkları papaz sağ olsun, birkaç gün daha kazanmıştı.

Diğer bir deyişle, masum cíveleriyle ona eziyet edip sabrını tüketen o mavi gözlü, bal sarısı saçlı gönülçelenden bütün bir hafta uzak kalmış olacaktı.

Kadın düştüğünde - ve Arthur da onu yakaladığında - buradan bir an önce defolup gitmesi gerektiğini anlamıştı. Dikkatleri üzerine çekmemeyi ne de güzel başarıyordu; kale ahalisi bundan başka konu konuşmaz olmuştu. Şeytan dölü Lom bile Arthur'un, o gece lordların masasında oturmasında ısrar ederek onu onurlandırmayı akıl etmişti. Arthur

Gazap 103

bütün gece çivi yemiş olsa yeri ydi - başka bir şeyin tadını almamıştı zira. Yemek süresince nefretini gizlemek için becerilerini son raddesine kadar kullanmıştı.

Görünüşe göre bu taş yürekli piçin bir zayıf noktası vardı: Kızları. Şeytan bile bir şeylere değer verebiliyordu demek ki. Adam, Leydi Anna'nın yamacın kenarından nasıl düştüğünü dinlerken gözlerinde beliren korku, Arthur'un dikkatinden kaçmamıştı. Ona duyduğu minnet de yeterince

içtendi.

Lom, o gün olanlara dair Arthur'un anlattıklarını kabul etmişse de, Anna MacDougall'ı kandırmak o kadar kolay değildi. Onun, "düştüğü sırada şans eseri doğru yerdeydim" açıklamasına kanmadığını biliyordu. Kadının sezgileri her yönüyle fazlasıyla güçlüydü, ki bu da; onun tehlikeli olduğuna işaret ediyordu. Arthur'un en son ihtiyacı olan şey, Dugald'ın - ya da daha kötüsü Lom'un - som sormaya başlamasıydı. Gel de çık şimdi işin içinden! Talihsizlikler silsilesinin ardı arkası kesilmiyordu. Önce, canını kurtardığı kadın - onun gerçek kimliğini ifşa edebilecek tek kadın - canına okumaya niyetlendiği adamın kızı çıkmıştı. Sonra, ne hikmetse, bu kadının ondan hoşlanacağı tutmuştu. Daha da fenası, kadın yamacın kenarından düşüp; onu, becerilerini ele vermek durumunda bırakmıştı. Böylece Arthur, hiç istemediği halde daha da ilgi odağı haline gelmiş, MacDougalllar'm en son kahramanı olup çıkmıştı - askerlere eğlence yaratması da cabasıydı. Yolculuk boyunca kaç kere adamlardan birinin b'r kayaya tırmanıp "Kurtarın beni, Sir Arthur!" diye bağırarak atlıyormuş gibi yaptığını artık sayamıyordu.

Aman ne komik. Arthur neredeyse MacSorley'yi arar olmuştu. Oyunlar sandığı kadar da zaman kaybı olmamıştı. Kadın

104 **Monica McCarty**

haklıydı. Rekabet adamların moralini yükseltmişti. Dahası Arthur düşman askerlerin kabiliyetlerine ilişkin çok şey öğrenmişti ve bu bilgiyi Bruce'a iletebilecekti.

Ama kadının yakımdayken ayağını yere sağlam basması gerektiğinin - hatta daha da iyisi, kadının yakınına adımını hiç atmaması gerektiğinin - bilincinde olduğundan, oradan uzaklaşmak için karşısına çıkan ilk fırsatı değerlendirmişti. Böylece Bruce için Lom'un topraklarında keşif yapma şansı bulmuş olması daha da iyiydi.

Görevine yoğunlaşması gerekiyordu. Arthur ülkedeki en seçkin, en iyi eğitim almış savaşçılardan biriydi ve hayatının en önemli görevinin ortasındaydı, ama bazen kendini sanki yeni yetme bir kızın maskaralığına alet ediliyormuş gibi hissediyordu. Daha önce hiç böyle bir sorunla karşılaşmamıştı. İşte zaten bu yüzden yalnız çalışmayı seviyordu. Açıktan alarak. Sızmak, olaylara müdahil olmayı gerektiriyordu. Çok yakın durmak anlamına geliyordu.

Arthur'un bir damlacık açılan bahtı, işini rast getirmeye devam etti. Ağabeyleri ve devriyeye çıktığı diğer adamlarla - aralarında çoğunlukla MacNabler ve MacNaughtonlar vardı - birlikte kaleye geri dönerken, Tyndrum yakınlarında Papaz John'a rastladılar. Muhterem papaz, St. Andrews'tan yola çıkmıştı ve Lismore'a gitmek için İskoçya'yı boydan boya yürürken Lom'dan geçiyordu. Kıyının hemen açıklarındaki küçük, ince uzun bir ada olan Lismore, Argyll Piskoposu'nun geleneksel makamıydı - Piskopos da tesadüfen MacDougall ailesindendi ve Lom'un soydaşlarından

biriydi.

Arthur, uzun süredir MacDougalllar'ın kiliseleri kullanarak haber ulaştırdığından şüphelendiği için, papaza

Oban'dan - kalenin hemen güneyinden - kalkacak gemiye

Gazap 105

kadar eşlik etmeye gönüllü oldu. Zaten kendisinin de o yöne gittiğini ısrarla belirtti. Papaz, atının arkasına binebilirdi. Diğerlerinden çok daha yavaş ilerleyeceklerdi belki, ama geri dönmek için acelesi yoktu. Bunu söyleyince, adamların birkaçı kıs kıs güldü.

Papaz teklifini reddetmeye çalışınca, Arthur onun bir işler çevirdiğine dair iyice umutlandı. Yoksa MacDougalllar'm haberleşme kaynağını bulmuş muydu?

Kaşları çatıldı. Tek talihsizlik son anda Dugald'm da onunla gitmeye karar vermesiydi. Amacı muhtemelen durmadan mızrak atma yarışıyla ilgili konuşarak başının etini yemekti.

“Biraz daha yukarıyı hedef alıp bileğini sana söylediğim gibi aşağı çekseydin kazanabilirdin.”

Arthur dişlerini sıkıp, gözlerini önünde uzanan patikadan ayırmadan ileri baktı. “Elimden geleni yaptım” diye yalan söyledi. Dugald'in onun becerilerini geliştirme çabasının neden sinirine dokunduğunu anlayamıyordu.

İstese diğer iki adamı da yenebilirdi. Ama önemli olan tek şey, dışarıdan olduğunu iddia ettiği gibi görünmekti. Daha önce de birçok kez kaybettiği olmuştu. Nesi vardı böyle, bir türlü anlayamıyordu. Kadınları - ya da özellikle tek bir kadını - etkilemekle asla ilgilenmiyordu. Zira gurur onun sonu olabilirdi.

“Ama kazanmana yetmedi” diye belirtti Dugald, hani belki unutmuştur diye.

Unutmamıştı.

“Bir sonraki kilise ırmağın hemen öbür tarafında,” dedi papaz, neyse ki konuyu değiştirerek.

Dar ve sarp yamaçlı Brander ya da **Brannraidh**, nam-ı diğer pusu mevzii, geçidinden geçerek Argyll'm en yüksek dağları olan Ben Cruachan'ı aşmışlardı. Geçidin ismi cis106

Monica McCarty

raine uygun, diye içinden geçirdi Arthur. Tam karşılarında Etive Gölü'nün güney kıyısında; kısmen düz, çimenlik bir alan uzanıyordu.

“KillespikkeriH'i mi kastediyorsunuz?” diye sordu papaza dönüp. Taynuilt'teki bu kadim kilise bir zamanlar Argyll Piskoposu'nun makamıydı.

“Aa, orayı biliyor musunuz?”

Arthur, Dugald ile bir an göz göze geldi. Muhterem papaz besbelli geçmişte Campbell'lar ile, MacDougall'lar'ın arasında neler olup bittiğinden habersizdi. İşin aslına girmeden, “Biraz bilirim” diye cevap verdi Arthur. Taynuilt acfTı küçük köy, Etive Gölü ise yaklaşık beş kilometre aşağıda Awe Gölü'ne akan

Awe Irmağı'nın tam kesişme noktasındaydı. Buralar Lom'un topraklarıydı, ama Campbell'lar'a ait topraklara yakındı. Arthur dişlerini sıktı. Eskiden Campbell'lar'a ait olan topraklara yani...

“Hava' kararmadan önce Oban'a varmak istiyorsanız, uzun kalmamalıyız. Önümüzde hâlâ yirmi kilometrelik yol var.”

Bu hızla, iki gün daha yolda geçirdi. Resmen Tyndrum ve Etive Gölü arasındaki her kiliseyi ziyaret etmişlerdi. Gerçi Arthur'un şikayet ettiği yoktu. Böylece arazide keşif yapmak için daha iyi bir fırsat yakalamış oluyordu. Zira Bruce ve adamlarının geri kalanı, Lom ile karşı karşıya gelmek için batı yönünde Dunstaffnage'a doğru ilerlediklerinde, bu kırsaldan geçeceklerdi. Yavaş ilerlemeleri aynı zamanda kaleye dönmelerini de geciktirecekti. Arthur'un da buna itirazı yoktu.

Ama papaza eşlik ederek haberlerin Kral Robert'ın ağından nasıl sızdırıldığını öğrenmede hiç yol katedememişti. Rahipler aracılığıyla olmalıydı, ama şu ana kadar **bu** rahip aracılığıyla değildi. Papazın, beline astığı deri heybeden giz **Gazap** 107

lice bir şeyler aldığını ya da geri koyduğunu görmemişti.

Önceki gece, papaz uyurken fırsattan istifade edip, emin olmak için baktığında da hiçbir şey bulamamıştı.

“Kuzey İskoçya'nın en iyi güvecini Peder Roıy yapar,” dedi papaz. “Kaçırarak istemezsiniz.”

Bir önceki kilisenin etli çöreği meşhurdu, ondan öncekinin de reçeli. Arthur, inananlara vaaz vermekten çok, yöresel lezzetleri tatmak için kiliselerde duruyorlarmış gibi hissediyordu. Gerçi değnek gibi papaza bakınca bunu anlamak zordu. Vücudunda etten çok kemik olan, iştahından ziyade keyfi yerinde olan bir adamdı.

Awe köprüsünden ırmağı geçip, kıyı boyunca ormanın sınırından ilerleyerek güneye devam ettiler. Araziye serpiştirilmiş basit, gri taş evler köye yaklaştıkça sıklaşıyordu.

Birkaç dakika sonra, bu kendi halinde köyün ortasında ufak bir tepenin üstüne kurulmuş eski taş kilise görüldü.

Etrafta az insan vardı. Çoğu kadındı. Dertsiz tasasız gülüşlerle ortalıkta koşup oynayan çocukların sesleri duyuluyordu.

Arthur durakladı. Kulağına bir ezgi çalınmıştı. Bir kadın sesi. Duyulan, ensesinin yakınından an geçmişçesine vızıldıyordu adeta.

“Bir şey mi oldu?”

Arkasında oturan papaz, onun verdiği tepkiyi fark edecek kadar yakındaydı. Arthur bekledi. Gözlerini bir oraya bir buraya çevirdi, ama ne olağandışı bir şeyin izine rastladı, ne de havada belirgin bir tehlike sezdi.

Başını iki yana sallayıp, “Hayır, yok bir şey,” dedi.

Kilise avlusundan geçip arkada rahiplerin yemek yiyip uyuduğu küçük binaya doğru ilerlediler.

Papaz John doğru söylemişti. Peder Rory'nin güveci gerçekten de Arthur'un tattığı en lezzetli güveçlerdendi. İki kase yedikten sonra, rahibin bahçesindeki banka oturup

108 **Monica McCarty**

esintili yaz ikindisinin tadını çıkarmak güzel olurdu, ama yola koyulmaları icap ediyordu.

Masadan kalkmak için kaykıldıgı sırada yine o ezgiyi duydu. Biri şarkı söylüyordu. Bu sefer onlara daha yakındı. Sesinin berrak, ahenkli tınısının güzelliği öyle baş döndürücüydü ki, Arthur kendini büyütenmişçesine bir doğa harikasını seyrediyormuş gibi hissetti. Tıpkı kusursuz bir gün batımı gibi. Ya da şafak vakti gölün üstüne çöken sis gibi. “Kim bu?” diye sordu resmen huşu içinde.

Peder Rory ona tuhaf tuhaf bakınca, Arthur silkinip kendine geldi. Pederin ağır işittiğini hesaba katmamış, düşünmeden konuşmuştu.

Rahip kulağını şöyle bir açınca, Arthur'un neyi duyduğunu anlamış gibi durdu. “Ha, leydimiz bugün kaleden ziyaretimize geldi. Duncan'a şarkı söylüyor olmalı - onun sesini dinlemek döndüğünden beri adamın en büyük zevki.”

Arthur adeta donakaldı. Duyuları vızıldamayı bırakmış, haykırmaya başlamıştı. Bu mümkün değildi.

Peder Rory, Arthur'un tepkisinden habersiz konuşmaya devam etti: “Herkes onun ziyaretini dört gözle bekler. Bizi öyle neşelendiriyor ki...” Göğsü gururla kabardı. “Leydimiz bizi de, dedesine hizmet etmişleri de hiç unutmaz.”

“Hangi leydi bu?” diye sordu Dugald.

“Leydi Anna. Lom Lordu'nun en küçük kızı. Cennetten bize gönderilmiş bir melek adeta.”

Daha ziyade şeytandan Arthur'a ıstırap çektirsin diye gönderilmişti.

Dugald, Arthur'un suratına tek bir bakış atıp kahkahayı koyuverdi. “Kız senin izini sürmüşse benziyor.”

Arthur bu olanlara inanamıyordu. Kadın onun izini sürmüş olamazdı değil mi? Adamların geri kalanı önceki gün dönmüş olmalıydı.

Gazap 109

Bu düşünceyi hemen zihninden uzaklaştırdı. Yok, olamazdı. Kadın tesadüf eseri buradaydı. **Talihsiz** bir tesadüf eseri.

Peder Rory, Dugald'm lafı karşısında şaşırma benziyordu.

“Leydimiz iki haftada bir cuma günleri hep gelir. Dağın tepesinde sis olacağından nasıl eminsek, leydimizin geleceğinden de o kadar eminizdir. Kendisini tanıyor musunuz?”

“Biraz,” dedi Arthur, Dugald cevap veremeden.

Gitmek için önceden olduğundan bile daha sabırsız halde, aceleyle bahçede atları bağladıkları direğe yöneldi.

Ne talihsizliktir ki, Leydi Anna da ziyaret ettiği küçük evden ayrılmak için tam o anı seçmişti.

En fazla elli metre ötedeki patıkaya çıkıp kapıda duran

kadınla iki küçük çocuğa el salladı. Güneş saçlarına vuruyordu. Arthur tuhaf biçimde kalbinin güm güm attığını hissetti. Kadını, kendi kendine itiraf etmek istediğinden daha sık düşünmüştü ve, tövbeler olsun, onu görünce bir an için...

Kahretsin. Mutluluktan başı dönmüştü adeta. Sanki onu gerçekten özlemiş gibi. Ama tabii ki özlediği falan yoktu.

Kadın onun başına belaydı. **Tapınılası** bir bela.

Leydi Anna bakışlarını onun olduğu yöne çevirdi.

Arthur kadının aniden irkildiğini görünce, onun kendisini fark ettiğini anladı. Ama kadın onu görmemiş gibi yapıp arkasını döndü ve patikadan aşağı hızlı hızlı göle doğru ilerledi.

Ondan **uzağa** doğru. Muhafızı da terbiyeli maymun gibi peşinden yürüyordu.

Arthur suratını astı. Kadın onu görmezden geldiği için değil, diye telkin etti kendi kendini. Yok, sebep kadının muhafızıydı.

Tek kişi olan muhafızı.

Arthur daha durup düşünmeye fırsat bulamadan, “Leydi Anna!” diye bağırıverdi.

110 Monica McCarty

Durduğu yerden kadının irkilmiş gibi; omuzlarını istemsizce kulaklarına doğru kaldırdığını görebiliyordu. Bu hareketin neden sinirine dokunduğunu bilmiyordu ama, dokunmuştu bir kere.

Aptal aptal sırttan ağabeyini görmezden gelip atmı direğe geri bağladı ve uzun adımlarla kadına doğru yürüdü.

Leydi Anna hafifçe irkildi - evet **irkildi**, lanet olsun - ve adeta savaşa hazırlanır gibi sırtını dikleştirip, sepetine daha sıkı sarıldı.

“Sir Arthur,” dedi Arthur’un unuttuğu o yumuşak, nefes nefese sesle. **Hadi oradan, unutmuşmuş.** Afından onun omzunun üstünden arkada duran ağabeyine baktı. “Sir Dugald.

Bu ne sürpriz!”

Söyleyişinden kulağa pek de hoş bir sürprizmiş gibi gelmiyordu.

Kadının nesi vardı böyle? İlgisi şimdiden başka bir yöne mi kaymıştı?

Arthur’un istediği de bu değil miydi zaten, lanet olsun.

Leydi Anna’nın tam önünde durdu, hatta belki de bir adım fazla yakınında. Kendini bilmesine, onu tedirgin etmeye çalıştığını söylerdi. Cüssesiyle onun önünü kesmeye çalıştığını. Ama Arthur barbar falan değildi - öyle şeyler yapmazdı.

“Muhafızlarınızın geri kalanı nerede?” diye çıkıştı.

Kadının kaşları çatılınca burnunun üstündeki o küçük izler ortaya çıkıverdi. “Hangi muhafızlar?”

Arthur sabırlı görünmeye çalıştı ama başaramadı. “Ben yalnızca tek bir muhafız görüyorum” dedi genç askere başıyla selam vererek.

Leydi Anna gülümsedi. “Robby, cumaları hep bana eşlik eder. O da bu köyde büyümüş.”

Arthur’un yoktan var olan öfkesi tekrar kabarmaya başladı.

Robby uzun boylu olsa da, en fazla on sekiz yaşındaydı

Gazap 111

ve kadına zarar vermeye niyetli hiç kimseyi durduramayacağı aşıkardı.

Tanrı aşkına, ortada kahrolası bir savaş vardı. Lom hangi akla hizmet kadının dışarıda böyle dolaşmasına izin veriyordu?

Arthur ağabeyine döndü. “Papazı Oban’aben götürürüm.

Sen Leydi Anna ile kaleye dön.”

Hay, lanet olsun. Ağabeyinin gözlerinin kısıldığını görünce,

Arthur, kadının yine yapacağını yaptığını anladı.

Onun düşünmeden davranmasına sebep olmuştu. Arthur az önce kendi kaptanına emir vermişti. Normalde böyle hatalara düşmezdi.

“Ben Papazı götürürüm,” dedi Dugald, sesinde sert bir

tınıyla. **“Sen** Leydi Anna ile dönersin.”

Söz konusu leydi, iki kardeş arasında ortamın aniden gerildiğini

anlamışa benziyordu. “Kimsenin benimle bir yere

dönmesine gerek yok. Ben Robby’nin yanında gayet güvendedim.”

Arthur yine kendini köşeye sıkıştırılmış gibi hissetti.

Ağabeyini iyi tanırdı. Dugald ayak direr ve asla geri adım

atmazdı. Arthur onun liderliğine meydan okumuştı bir kere

ve şimdi onunla mücadele etmeyi göze alamazdı. Eğer Leydi

Anna’ya biri eşlik edecekse, bunu kendisi yapmak durumundaydı.

Ama bu, papazın, Lom’un muhbirlerinden biri olup olmadığı anlamak için eline geçen fırsatı tepmek demektir.

Arthur kadını kendi haline bırakmalıydı. Büyük ihtimalle başma bir şey gelmezdi.

Büyük ihtimalle.

Günler uzundu. Kaleye döndüğünde muhtemelen hava hâlâ aydınlık olurdu.

Muhtemelen.

112 Monica McCarty

Arthur yumruklarını sıkı. İçinde adeta çaresizlikten fırtınalar

kopuyordu. “Eminim iyi askersindir,” dedi delikanlının

kırılgan gurunu incitmemek için. “Ama yine de kaleye

dönerken size eşlik etmek benim için onurdur, leydim.”

Anna onu gördüğüne hiç de memnun olmamıştı.

Bu çelişkili adam, haftalardır ondan kaçtıktan - eline geçen

ilk fırsatta uzaklara gittikten - sonra şimdi mi kendini

onun koruyucusu tayin etmeye karar vermişti?

Anna elbette Sir Arthur’un onun için neler yaptığını

unutmamıştı. O muhteşem koyu altın rengi gözlere bakıp

adamin onu havada yakaladığını, onu kurtardığını, onu kollarının arasında taşıdığını fark ettiği an...

O an hayatının en romantik anıydı.

En romantik **yegane** anıydı. Zira adam hemen sonra Anna’yı

ayağa kaldırmış, daha dikkatli olmasını söylemiş ve

onu arkasından bakakalmış halde öylece bırakıvermişti.

Onun yanma nasıl o kadar çabuk yetişebilmişti? Anna

adamin gözlerinde beliren anlık telaşı hatırladı. Sanki onun

düŖeceğini biliyormuş gibiydi. Ki elbette bunun olması çok saçmaydı değil mi?

Ancak Anna istemsizce sepetine daha sıkı sarıldı. Bu adam etrafta kuş uçurtmuyordu; onun dikkatini dağıtmak için bir yol bulmak lazımdı.

“Buyurun, o halde.” Anna geriye dönüp patikada yoluna devam etmeye koyuldu.

Fakat adam eliyle onun dirseğine dokununca olduğu yerde aniden durdu. Kalbi de önce adımlarıyla birlikte durup, ardından bir anda çılgınlar gibi atmaya başladı. Adam, kolunu sertçe kavramıyordu, ama Anna, parmaklarının her birinin tenini adeta damgaladığını hissedebiliyordu. Bu hissin farkına varır varmaz vücuduna bir sıcaklık dalgası akın etti.

Gazap 113

Adama verdiği tepkinin yoğunluğunu abarttığına dair kendi kendini telkin etmişti. Ama abarttığı falan yoktu. Peki neden o? Bu adamı çekici bulması anlaşılır şey değildi.

“Atınız nerede?” diye sordu Sir Arthur. “Kale ters yönde kalıyor.”

“Henüz kaleye dönmüyorum. Ziyaret etmem gereken birkaç köy daha var.”

“Yakında hava kararacak.”

Eyvah, adam kaşlarım çatınca çok tehditkar görünüyordu.

Anna dikkatlice dirseğini onun elinden kurtardı. “Hava daha en az dört saat sonra kararmaya başlayacak. Bol bol zamanım var.”

Böyle deyip adam itiraz edemedi, Peder Rory’ye, papaza ve Sir Dugald’a hemencecik el sallayıp patikadan aşağı yürümeye koyuldu.

Yüzündeki onaylamaz ifadeden anlaşılan Sir Arthur bu plandan hoşnut değildi, ama yine de kara kara düşüncelere dalmış, davetsiz bir gölge misali Anna’nın peşine takıldı.

Üç evi daha ziyaret ettiler. İlki, Trool Vadisi’nde isyancılara karşı savaşırken kılıç kullanan ve kolunu kaybeden Malcolm’ın eviydi. Adam, savaş alanından uzaktaki hayata alışmakta güçlük çekiyordu.

Ancak her yeri yara izleriyle kaplı olmasına rağmen Anna, savaşa geri dönebilse Malcolm’ın öbür kolunu da feda edeceğinden emindi. Bazı erkeklerin savaşa olan bu düşkünlüğünü anlayamıyordu, muhtemelen de asla anlayamayacaktı.

Yara izleri, kopmuş uzuvlar, kocalarım kaybetmiş eşler ve babasız çocuklar görmekten bıkmıştı.

Burnunu kıvrarak köşede duran adama kaçamak bir bakış attı. GörünüŖe göre her yara izi keyfini kaçırmıyordu.

Bazıları oldukça çekici görünebiliyordu.

114 Monica McCarty

Onun da yara izleri vardı. Çenesinde, dişlerini sıkığında - ki bunu onun yanındayken sıkça yapıyor gibiydi - beliren bir tane vardı; bir de sağ yanağındaki hafif sıyrık. Elleri ise

adeta yara izleriyle sıvanmıştı. Büyük olasılıkla kollarında da vardı. Ve göğsünde.

Anna vücudunun her yanına ateş bastığını hissetti. Adamın güçlü kaslarla kaplı o geniş gövdesi aniden zihninde canlanıvermişti. Çıplak halde.

Kutsal çarpmıha çivilenmek aşkına, ona ne haller oluyordu böyle? Gün ortasında sakat kalmış bir adama kitap okumaya çalışırken fantezi kurmak - eğer ille kurmasa gerekiyorsa - hiç yakışık almıyordu.

Anna savaşa bir son veremeyebilirdi, ama bunun olması için ne kadar küçük olursa olsun, elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Malcolm'ın karısı Seonaid, Anna onlara kitap okuduktan sonra kocasının daha az **uisge-beatha** içtiğini söylemişti.

O yüzden Anna, çok sevdiği, İngiltereli Thomas'ın

“Tristan” adlı eserini hep yanında taşırdı. İhtiyar savaşçı da bir şövalyeyle İrlandalı bir prenses arasında geçen bu hüzünlü aşk hikayesini en az onun kadar seviyordu.

Anna, kapının orada derin düşüncelere dalmış gibi duran adamı görmezden gelse de onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu.

Fakat, ancak evden ayrılımlarının ardından Sir Arthur ona dönüp konuştu: “Okumayı biliyorsunuz.”

Anna bunun Kuzey İskoçya'da sık rastlanan bir durum olmadığını bildiğinden omuz silkti. “Babam bütün çocuklarının eğitim almasının önemli olduğunu düşünmüş.” Adama, bir şeyler söylemesi için meydan okuyan gözlerle bakarak, “Kızların bile,” dedi.

*** Viski. Galce'de “hayat suyu” anlamına geliyor. (Çev. N.)**

Gazap 115

Sir Arthur - yine suratını asarak - ona uzun uzadıya baktı, ama yorum yapmadı.

Bundan sonra ziyaret ettikleri ev, köyün şifacısına aitti.

Şifacı Afraig yaşlanıyordu ve kırdaki bayırda eskisi gibi dolaşamıyordu.

Bu yüzden Anna her ziyaretinde ona Dunstaffnage'm yakınındaki ormandan topladığı ot ve bitkilerden getiriyordu.

En önemli ziyareti ise sona saklamıştı. Yakın zamanda

dul kalan arkadaş Beth, doğalı daha üç ay olmayan Catrine

- Cate - bebek dahil beş çocuğuyla bir başına kalmıştı.

Zavallı yavrucağın babası altı ay önce, Inverlochy Kalesi

isyancıların eline düşmeden hemen önce, Bruce'un adamlarının yakınlarında kurduğu bir pusuda ölmüştü.

Fakat kocasının ölümü Beth'in azmini ancak daha da pekiştirmişti.

Anna gibi o da Çeteci Kral'ın yenilgiye uğratılması

ve savaşa bir son verilmesi için elinden ne geliyorsa yapardı.

Anna, Sir Arthur'un onların gevezeliğinden sıkılıp yapacak

başka bir şeyler bulacağını ummuştu, ama adam kapının

yanında Robby ile birlikte oturup beklemekten memnun

görünüyordu. Bir yandan da o fazlasıyla yoğun, insanın ruhunu

okuyan, altın ışıltılı bakışlarıyla onu izliyordu. Adeta

onun bir işler çevirdiğini bilir gibiydi.

Anna, taş duvardaki iki küçük delikten dışarıda yaşça büyük olan diğer çocukların top oynadığını görebiliyordu. Ahşap panjurlar, yaz esintisi ince uzun evin tek odasına dolsun diye ardına kadar açılmıştı. Dışarıdaki oyun aniden durunca, Anna'ya bir fırsat doğmuş oldu.

Anna gözlerini, kollarında uyuyan bebeğin başının üstünden Sir Arthur'a çevirdi. "Çocukların topu yine ahırın çatısında kaldı galiba. Sizden rica etsem..."

"Ben alırım," dedi Robby, sanki oradan gitmek için her116

Monica McCarty

hangi bir bahane arıyormuş gibi yerinden fırlayarak. Anna ondaki bu şevk karşısında gülmek için kendini tuttu. Belki de Beth'ten, Cate'in son zamanlardaki sindirim sıkıntılarını, üstüne başına bulaşmış türlü türlü renkler dahil, ayrıntılarıyla anlatmasını istemekle biraz fazla ileri gitmişti.

Sonuç doğru, adam yanlış.

"Biz de artık kalsak iyi olur." Anna, kucığında uyuyan bebeği, Beth'e geri vermek için ayağa kalktı.

Ama tam o sırada akıma bir fikir gelince resmen gülümsemek için kendini zor tuttu. Adamın dikkatini nasıl dağıtacağını çok iyi biliyordu. "

"Neredeyse unutuyordum," dedi Beth'e. "Sana turta getirdim."

"Bende de taze çörek var," dedi Beth, Anna'nın ne ima ettiğini anlayarak.

Sir Arthur onun neye niyetlendiğini anlayamadan, Anna uyuyan bebeği adamın kucasına bırakıp yerden sepetini aldı.

Sir Arthur'un yüzünde öylesine perişan ve korku dolu bir ifade belirdi ki, Anna kahkaha atmamak için var gücüyle kendine hakim olmak zorunda kaldı. Adamın bu tepkisi, Anna'nın onun yüzünden katlandığı zahmete neredeyse değmişti. **Neredeyse.**

Adam hemen bebeği ona geri vermeye yeltendi "Ben hiç beceremem..."

"Bir zorluğu yok," dedi Anna tatlı tatlı. "Kolunuzu öylece başının altında tutarsanız sıkıntı olmaz."

Sir Arthur için ise kesinlikle sıkıntı var gibiydi.

Bir oraya bir buraya taşınmaktan, bebek kıpırdanıp ufak ufak mızıldanmaya başlamıştı.

Tek başma koca bir ordunun hakkından gelebilirmiş gibi görünen çetin şövalye, merhamet dilercesine Anna'ya baktı.

Anna her ne kadar eğleniyor olsa da, bu uzun boylu, kaslı

Gazap 117

savaşçının, küçücük bir yavrucağı kollarının beşiğinde görünce garip biçimde insanın nutku tutuluyordu. Acemice de olsa adamın bebeği kollarında tutuşundaki şefkat, Anna'nın kalbinin tuhaf bir şekilde teklemesine sebep oldu.

Bir an için göz göze geldiklerinde aralarında tuhaf bir etkileşim filizlendi. İkisinin de, aralarında kıvılcımlanan çekimin varlığının bilincinde olduklarına dair ilkel bir his. Bir

erkek ve bir kadın arasında böyle nimetlerin tezahür edebileceğinin bir nevi kabulü. Adamın, kollarında **kendi çocuklarını** tuttuğunu görmek nasıl bir şey olurdu acaba?

Düşüncelerinin alıp başını gitmesinden utanan Anna, bakışlarını aşağı çevirdi. Daha doğru düzgün tanımadığı bir adamdan doğabilecek bir çocuğu gözünde canlandırmak onun için kesinlikle yeni bir şeydi.

“Kucağınızda sallayın azıcık,” diye onu cesaretlendirdi.

Doğrusu adamın haline birazcık acımişti. “Sallanmak hoşuna gider. İşimiz uzun sürmez.”

Böyle dedikten sonra Beth’in peşinden odanın uç köşesine, mutfağın olduğu yere yürüdü.

Cate de - Tanrı bu küçük melekten razı olsun - üstüne düşeni yaptı. Usulca inlemeleri ve gittikçe daha yüksek çıkan ağlamaları, kısa konuşmalarının sesini bastırmaya yetti.

Beth bebeğini almaya geldiğinde, Sir Arthur Şeytan’ın atlısının arkasında cehennem boyunca sürüklenmiş gibi görünüyordu.

“O kadar da kötü değilmiş, değil mi?” dedi Anna küçük evden çıkarlarken.

Sir Arthur’un gözleri tehlike çanları çalarcasma kısıldı.

Onu elleriyle gırtlaklamayı çok istemiş gibi görünüyordu.

Bu adamdan herhangi bir tepki koparmak gerçekten de eğlenceli olmaya başlıyordu.

Anna çocuklara güle güle deyip yakın zamanda yine gel 18

Monica McCarty

leceğine söz verdi. Robby atları getirdiğinden yola koyulmaları uzun sürmedi.

Anna bu fırsatı değerlendirip Sir Arthur ile ilgili daha çok şey öğrenmeye çalışması gerektiğinin farkındaydı. Ama köyde geçirdiği bu uzun günün ardından yorgundu ve doğrusunu söylemek gerekirse, reddedilmeyi kaldıracak havada değildi.

Beth’in evinde yaşadığı o tuhaf anın ardından kendisini...

kırılgan hissediyordu. Sir Arthur’u o şekilde düşünmek istemiyordu. Gönlünün hayallere dalmasını istemiyordu.

Yalnızca babası için gözünü onun üstünde tutuyordu; gerçekte onu kazanmaya çalışmıyordu.

Birkaç kilometre boyunca tek sıra halinde yol aldılar. Ancak yol genişleyince, Sir Arthur sıranın en önünden ayrılıp

Anna’nın yanına yaklaştı.

Anna adam konuşmaya başlayınca şaşırdı. Sohbeta ilk Sir Arthur başlıyordu demek? Bu bir ilkti.

“Bunu neden yapıyorsunuz?”

Anna ona doğru anladığından emin olamayan bir ifadeyle bakınca Sir Arthur açıkladı: “Kendinizi böyle” - bir an için doğru kelimeyi bulmakta zorlandı - “işlerle meşgul ediyorsunuz?”

“Savaşın meyvelerini mi kastediyordunuz?” diye meydan okudu Anna.

Adamm gördüklerinden nasıl bahsetmesi gerektiğini bilmeyişine şaşırmamıştı. Savaşçılar, şerefe ve savaş meydanında

olmanın gururunu düşünürdü, savaşta işler yanlış gidince olanları değil. Kopmuş uzuvlar ve babasız çocuklar, bir adamın savaşa giderken düşünmek istediği şeyler değildi. Anna böyle düşünceleri akıldan silmenin neden gerekli olduğunu anlayabiliyordu, ama bu, gerçeği olduğundan farklı kılmıyordu.

Gazap 119

“Böyle şeylerden pek hazzetmediğinizi sanıyordum, ancak..” Adam omuz silkti.

“Savaştan nefret ediyorum” dedi Anna sertçe. “Ve bitmesini dört gözle bekliyorum, ama bu bana düşeni yapmak istemediğim anlamına gelmiyor. Eğer biraz şarkı söyleyip hikaye okumak, ya da annesi birazcık kafa dinleyebilsin diye bir çocuğu kucağıma almak, insanları az da olsa neşelendirebiliyorsa, ben de bunları yapmaya devam edeceğim.”

Sir Arthur ona ölçüp biçen, sert bir bakış attı. “Yumuşak bir yüreğiniz var.” Sesi, bunun iyi bir şey olduğunu düşünmediğini ima eder gibiydi. “O asker sizin zamanınıza değmezdi. İçkiyle kendini yavaş yavaş öldürüyor.”

Anna onun ses tonundaki tiksintiye duyabiliyordu. Adam, askerin zayıf olduğunu düşünüyordu. “Belki de” diye itiraf etti. “Ama Malcolm yıllarca babam için gururla, sadakatle savaştı. Bu fedakarlığı için benim zamanımın ufak bir kısmını hak etmiyor mu?”

“Bu onun görevi.”

“Bu da benim görevim.”

“Bunu siz göreviniz haline getiriyorsunuz.”

Bu sefer omuz silken Anna oldu.

Adam ona bakıp yine kaşlarını çattı. “Yorulmuş olmalısınız.”

Anna onun bu tehditkar bakışlarına alışmış olsa gerek ki, yalnızca gülmekle yetindi. “Yoruldum.”

“Dostunuzla fısıldayarak ne konuşuyordunuz?”

Bu ani konu değişikliği Anna’yı hazırlıksız yakalamıştı.

Bir an için afalladı, ama kendini çabuk toparladı. “Kadmsal meseleler.”

“Ne tür kadmsal meseleler?”

Anna gözleri parlayarak ona imalı bir bakış attı. “Gerçekten bilmek istiyor musunuz?”

120 Monica McCarty

Adam hemen başını başka yöne çevirdi. “Bilmesem daha iyi.”

Aman Tanrım, yüzü kızartıyordu! Bunun mümkün olabileceği Anna’nın akıma bile gelmemişti. Ama adamın o çelik gibi maskesindeki bu ufak çatlak, ancak onun albenisini daha da artıyordu. Çok sevilesiydi. Adamın ***kendisi*** çok sevilesiydi. Ayaklarını yerden kesen, nazik bir saraylı gibi değil, çok daha inceden inceye. Sanki aralarındaki perdeyi biraz olsun kaldırıp ona, insanlara sıkça belli etmediği bir yanını göstermişti. Adamın bu bir nevi çocuksu yönüne tanık olmak öylesine beklenmedikti ki... AriiTa’yı cezbeden

de işte **buydu**.

Göğsündeki yumru daha da katılaşıverdi.

Başının dertte olduğunu biliyordu. Sir Arthur merakım uyandırıyor ve bu çok tehlikeliydi. Onu yalnızca anlayabileceği

- ve aklından çıkarabileceği - sıradan bir savaşçı

olarak düşünmek Anna için çok daha güvenliydi. Onunla ilgili

yeni şeyler öğrenmek istemiyordu. Onun farklı yanlarını

görmek istemiyordu. Merak etmek istemiyordu. Ve kendisini,

ona böyle körü körüne **kaptırmak** istemiyordu.

Anna bütün hayatını planlamıştı. Savaş bittikten sonra,

babası ona evlenecek iyi bir adam bulacaktı. Bir sürü çocukları

ve mümkünse Kuzey İskoçya'da, ailesine yakın bir

yerde evleri olacaktı. Ve birlikte huzur dolu, mutlu mesut,

sessiz sakin bir hayat süreceklerdi. Anna, alıştığı ve sevdiği

her şeyin yerle bir olacağından endişe etmek zorunda kalmayacaktı.

İstikrar. İşte istediği buydu.

Adam onu şaşırtmış olabilirdi, ancak bu çok temel bir sorunu

ortadan kaldırmıyordu: Sir Arthur bir savaşçıydı. Elinde

kılıcıyla doğmuş - ve öyle de ölecek - gibi görünen bir

adamdı. Ona asla istediği şeyi veremezdi.

Çünkü Anna, çıkıp gitmek istemişçesine devamlı gözü

Gazap 121

kapıda olan bir adamın, eninde sonunda o kapıdan yürüyüp

gideceğini biliyordu.

Arthur'un Anna MacDougall hakkında öğrendikleri hiç hoşuna

gitmemişti. Onu kendi hayal dünyasında yaşayan, etrafında

olup biteni pek anlamayan, saf, şımarık bir prenses

olarak bilip aklından çıkarmak çok daha kolay olurdu.

Ama gerçekte hiç de öyle biri değildi. Kadın etrafında

olup biteni biliyordu, hatta belki Arthur'dan bile daha iyi

biliyordu. Çoğu savaşçı gibi Arthur da, savaşın getirdiği yıkımla

arasına mesafe koymuştu. Savaşın sonunda olanları

düşünmek istemiyordu. Savaşı onun gözüyle görmek...

Ölüm. Hüsrân. Acılarını içkiyle hafifleten kolu bacağı

kopmuş adamlar. Kendi kendine başlarının çaresine bakmaya

bırakılan kadınlar. Babasız kalan çocuklar. Gerçekler.

Arthur suratım astı. Kaç defa bu manzaraların önünden

geçip gitmiş ve bir kere bile arkasına bakmamıştı? Yanmış

bir kalenin ya da köyün yakınından atını sürüp orada yaşayan

insanlar olduğunu düşünmemişti?

Neredeyse hayatı boyunca hep savaşmıştı, ama aniden

kendini bitap düşmüş hissediyordu.

“Neden benden hoşlanmıyorsunuz?”

Sorunun lafı hiç dolandırmadan sorulmuş olması, Arthur'u

savunmasız bırakmıştı - gerçi belki de bırakmaması

gerekirdi. Leydi Anna hiçbir şeyi söylemekten çekinmiyordu.

Açık yürekli ve dışa dönüktü. Hayatı boyunca hep sevilmenin,

değer verilmenin ve teşvik edilmenin ona getirdiği

bir güvenle aklından geçenleri söylerdi. Bu onun en olağandışı

- en mest edici — taraflarından biriydi.

Arthur bu soruya nasıl karşılık vereceğinden emin olamayarak tereddüt etti. “Hoşlanmıyor değilim.” Kadının yüzündeki ifadeden ona inanmadığı anlaşılıyordu. “Size önce122

Monica McCarty

den söyledığım gibi, ben bir görev için buradayım. Başka şeylere ayıracak vaktim yok.”

“Kan davası yüzünden mi?”

Arthur konunun gidişatını beğenmeyerek gerildiğini hissetti.

Bu, hiç kimseyle - özellikle de onunla - konuşmak istemediği bir konuydu. “Kan davası biteli yıllar oldu.”

“O halde her şey geçmişte mi kaldı? Topraklarınızı ya da Awe Gölü’ndeki kalenizi kaybettiğinizden ötürü artık öfkeli değil misiniz?”

Arthur istemsizce hızlanan nabzını yokladı. Öfkeliydi.

Ama ona karşı değil. “O topraklar ağabeyi® Neil’a ait olacaktı - bana değil. Her halükarda Methven’den sonra savaş tazminatı olarak alınırdı. Kral Edward kaybımızı telafi etti ve sadakatimiz için ağabeylerimi ve beni ödüllendirdi.”

“O zaman mesele babanız mı?”

Arthur olduğu yerde kalakaldı. **Hay aksi.** İnsanların damarına istemsizce basmak, MacDougalllar’a has bir özellik olsa gerekti. İyi niyetle söylenmiş olsa da, kadının sözleri içini dağlamıştı. “Babam savaşırken öldü,” diye cevap verdi.

“Ama benim babamın eliyle öldü,” dedi kadın usulca.

“Bunun için benden nefret etmeniz anlaşılır.”

Keşke edebilseydi. Ama Leydi Anna babasının günahlarının külfetini taşımıyordu. “Sizden nefret etmiyorum.” Tam tersi. Onu istiyordu. Hayatında hiçbir kadını istemediği kadar.

“Bu olanlar geçmişte kaldı.”

Kadının gözlerini üstünde hissedebiliyordu, ama dümdüz karşıya bakmaya devam etti. “Gerçekte neden buradasınız?” diye sordu Leydi Anna.

“Ne demek bu?”

“Ne istiyorsunuz?”

Adalet. İntikam. Bu durumda ikisi aynı şeydi. “Çoğu şövalye ne için savaşıyorsa onu: Toprak ve menfaat.”

Gazap 123

Bruce ağabeyine Innis Chonnel’ı geri vermeye söz vermişti.

Arthur’a da zengin bir gelin vaat etmişti - hem de Kuzey İskoçya’daki en zengin gelini, Leydi Christina Mac-Ruairi’yi.

“Bu kadar mı?”

“Bir de savaşın sona ermesini.”

“O zaman ikimiz de aynı şeyi istiyoruz.”

Kadın ne kadar yanıldığını bilemezdi bile. Arthur için savaşın sona ermesi demek, Bruce’un tahta geçmesi, Mac-Dougalllar’ın da yıkıma uğraması demekti.

Göz ucuyla kadına baktı. Öyle güzeldi ki, içini sızlatıyordu.

Ama işte gidip onun o güzelliğine aldanmıştı. Yüzünün masum tazeliğini, gülümsemesinin sıcaklığını görmüştü,

ama dirayetini görmemişti. İçgüdülerinden ve gözlem kabiliyetinden gurur duyan biri olarak, ne kadar yanıldığını görmek rahatsız ediciydi.

Bugün gördükleriyle, kadının son iki haftadır yaptığı şeyler - ziyafet, oyunlar - gözüne farklı görünmeye başlamıştı. Leydi Anna, belki de hayal dünyasında yaşamıyordu, kendini korumaya çalışıyordu. Etrafında paramparça olan bir hayatı muhafaza etmek için ne yapabiliyorsa onu yapıyordu. Arthur onu takdir etse de, onun için üzülmüyordu. Kadın kaybetmeye mahkum olduğu bir savaş için mücadele veriyordu. Ve dirayetinde öyle bir kırılma vardı ki, Arthur'a onun da bunun farkında olup olmadığını düşündürüyordu. Keşke onu koruyabilseydi. Ki onun can havliyle tutunmaya çalıştığı her şeyi yerle bir etmek için burada olduğu düşünülürse, bu kulağa hem gülünç hem de saçma geliyordu. Arthur bu düşüncenin kendisini ne kadar huzursuz ettiğine şaşırırdı.

Hoşuna gitse de gitmese de, Anna MacDougall onun düşmanıydı.

Yedi

Birkaç kilometre daha sessizlik içinde yol aldıktan sonra Arthur konuştu: “İleride bir dere var. Atlara su vermek için ve eğer açsanız bir şeyler yemek için durabiliriz.” Karamelli çöreklerin tereyağlı şekerli kokusunu içine çekti. “Çöreklerin kokusu beni acıktırıyor.”

Bir an için kadının yanaklarının solgunlaştığını sandı, ama belki de etrafta ışık azaldığı için öyle görmüştü. “Rica ederim, benim yüzümden durmayın. Atlar daha idare...”

Anna, ağaçların arasından ilerideki derenin kıyısına bakmaya çalışarak konuşmayı kesti. “Şu çocuklar ne yapıyor?”

Arthur ardı arkası kesilmeyen boğuk bir havlama sesi duydu. Oğlanlardan birinin sırtından sarkan torbada bir şeyin durmadan kıpırdandığını görünce, çocukların niyetini tahmin etti. “Gelin,” dedi. “Bundan sonraki derenin orada dururuz.”

Kadının gözleri kısıldı, ne olup bittiğini anlayınca ise korku içinde kocaman açıldı. “Hayır!” diye bağırdı. OğlanGazap 125

lar tam torbayı suya doğru indirirken atını onlara doğru dörtlere sürdü. “Durun!”

On ila on beş yaşlarındaki çocuklar, kadın kendilerine doğru yaklaştığı sırada, kafalarını kaldırıp neye uğradıklarını şaşırarak ona baktılar. Arthur onların karşılarında, adeta sefere çıkmış bir Valkür* gibi, ormanın içinden aniden beliren bir peri görünce, nasıl da afalladıklarını ancak hayal edebilirdi. “O torbada ne var öyle?” diye sordu Anna, oğlanlar ona küçük dillerini yutmuş gibi bakarken.

En büyüklerinin dili ilk çözüldü. “Yalnızca bir it eniği, leydim. Aynı dışıdan doğanların en kavruğu.”

Kadının boğazından kopan kederli inilti, tuhaf bir şekilde Arthur'un yüreğini sızlattı.

“Açm göreyim,” diye emretti Anna.

Yaşça küçük olanlardan biri konuştu: “Onu istemezsiniz, leydim. Kendi annesi bile istemiyor. Biz işini bitirmezsek açlıktan ölecek.”

Kadından yine benzeri bir inilti yükselince, Arthur’un yüreğinde hissettiği sızı daha da şiddetlendi. Bir daha o sesi duymamak için ne gerekirse yapabilirdi adeta.

“Torbayı ley diye göster,” dedi tersleyerek.

Oğlanlar kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi ayak dirediler.

Oysaki amaçları sadece yavruya iyilik etmekti.

Aralarından en büyükleri torbayı yere bırakıp bağını çözdü.

Torbanın ağzı geriye doğru katlanınca içinden, Arthur’un hayatında gördüğü en cılız, en çirkin köpek yavrusu çıktı.

“Çok şirin!” diye çığlık attı Anna. Ne Arthur ne de Robby ona yardım edemeden hemen atından atladı.

Çocuklar ona sanki aklını kaçırmış gibi baktılar.

*** İskandinav mitolojisinde, savaşa kimlerin ölüp kimlerin yaşayacağını tayin eden bakireler. (Çev. N.)**

126 Monica McCarty

Kadın diz çöküp; sefil görünümlü, keçe gibi, boz alacalı tüy yumağını kollarına aldı. “Zavallı yavrunun ödü kopmuş,” deyip hayvana acımasını bekler gibi Arthur’a baktı.

“Bakm nasıl da tir tir titiyor.”

Arthur bir bakışta bu yavru tazının pek uzun yaşamayacağını anlamıştı. Ufak tefek hayvan adeta bir deri bir kemik kalmıştı. Büyük olasılıkla annesi, doğduğunda onu beslemeyi reddetmişti.

“Bu çocuklar yavruyu çok daha kötü bir ölümden kurtarıyorlar,” dedi Arthur usulca. “Bu halde uzun yaşamaz.”

Anna ona doğru gözlerini kısıp dudaklarını büzdü. Sanki Arthur’un en az kendisinininki kadar çetin olduğunu tahmin ettiği inadından, ona tattırır gibiydi.

“Ona ben bakarım.”

Cömert yüreği gerçekleri görmesine engel oluyordu.

“Nasıl besleyeceksiniz?”

Anna çenesini kaldırıp, ona gerçekleri anlatma cüretinde bulunduğu için adeta azarlayan bir bakışla, “Bir yolunu bulurum,” dedi.

Arthur onun sesindeki kararlılığı duyunca, niyetinden asla caymayacağını anladı. En fazla bir kedi yavrusu kadar tehditkar görünebilen biri için, Leydi Anna gerçekten inatçı olabiliyordu.

“Bakmanıza değmez, leydim,” dedi oğlanlardan biri.

“Asla iyi bir tazi olmayacak. Köpek istiyorsanız, kardeşlerinden birini alabilirsiniz.”

Yavru, sanki kurtarıcısını bulduğunu anlamış gibi kafasını kadının koluna yasladı. Anna başını iki yana sallayıp gülümsedi. “Kardeşlerini istemiyorum. **Onu** istiyorum.”

Onu istiyorum. Kadının sözleri adeta yankılandı. Arthur, bir an için neredeyse bu lanet olası köpeğe özendiğini hissetmişti.

Gazap 127

Çocuk **Elden ne gelir ki?** dercesinc omuz silkti. Besbelli kadının aptallık ettiğini düşünüyordu, ama karşısında lordun torunu olduğu için onunla tartışmayacaktı.

Arthur kucağındaki köpeğe tatlı tatlı mırıldanan kadına tek bir bakış atar atmaz çocukla aynı fikirde olmayı diledi - daha çok kadının hayvanı hayata döndürmeye çalışarak kendisini yıpratmasını görmek istemediği için - ama yapamadı.

Uzun zaman önce kendisi de bu kavruk yavrudan farksızdı. Şimdi bunu düşünmesi bile çok tuhaftı. Arthur asla geçmişi düşünmezdi. Çocukluğunda karşılaştığı zorluklar bugün onu bir savaşçı haline getirmişti. Daha çok çalışmış, daha çok çabalamıştı. Onu diğerlerinden ayıran yeteneklerini olağanüstü becerilere dönüştürmüştü. Kendi kaderini belirlemişti. Bir savaşçı olarak doğmamış olabilirdi, ama kendisini en iyilerinden biri haline getirmişti.

Bunu başarmaya öyle uzun zamandır kendini adamıştı ki, başka hiçbir şey düşünmez olmuştu.

Ama ezelden beri de böyle değildi.

Arthur, kadının kollarındaki sefil hayvanın üzerine titremesini izledikçe içinde bir şeyler kıpırdanır gibi oluyordu.

Onun şefkatinin içinde doğurduğu buruk duygulardan asabı bozulmuş halde, hemen sertçe başka yöne döndü. O senin düşmanın, diye hatırlattı kendi kendine. Ama telkinleri kendi kulağına bile boş geliyordu.

Sir Arthur yine sessiz ve aldırışsız yüzünü takınmıştı, ama Anna kucağında kıpırdanıp duran kara tüy yumağını yatıştırmaya çalışmakla bunu fark edemeyecek kadar meşguldü. Yani fark etmiş olabilirdi, ama **yine de** meşguldü. Yavru tehlikeyi atlattığını fark etmişe benziyordu.

Korkudan tir tir titremelerinin yerini açlıktan inlemeleri almıştı.

128 Monica McCarty

Anna biraz durmak istediğini söylediğinde kaleye sadece birkaç kilometre kalmıştı. Yavruyu beslemeyi denemek zorundaydı; hayvanın içler acısı inlemeleri yüreğini sızlatıyordu.

Güneşin batmasına daha en az yarım saat olmasına rağmen, Dunstaffnage'm doğusunda kalan sık ormanın derinliklerinde hava şimdiden kararmıştı. Anna gece vakti ormanda olmayı hiç sevmiyordu. Sir Arthur ona eşlik etmekte ısrar ettiği için, aniden minnettar olduğunu hissetti.

Adam Robby ile birlikte atlarla ilgilendiği sırada, Anna da yeni emanetiyle ilgilenmeye koyuldu. Yavruyu, yaz akşamının serinliği bastırır diye kaleden getirdiği tartana sararak küçük bir döşek yaptı ve ona yedirecek bir şeyler bulmaya gitti. İnce deri eldivenini çıkarıp bileğinden bağlayarak, içini dereden akan suyla doldurdu. Yanında süt olsun isterdi, ama şimdilik suyla idare etmesi gerekecekti. Sepetinin iğnesini kullanarak eldivenin parmaklarından birinde küçük bir delik açtı. Ardından yanındaki çöreklerden birkaç parça koparıp yavruya döndü.

Hay aksi şeytan! Alan'm en sevdiği laflardan birini mırıldandı. Küçük haylaz ortadan kaybolmuştu. Anna, eldivenle çöreği battaniyenin üzerine bırakıp çılgınca etrafına bakınmaya başladı.

İşte orada, diye içinden geçirerek gülümsedi. Yavru fazla uzaklaşmamıştı, büyük bir ağacın arkasında duruyordu. Anna köpeği çağırdı, ama hayvan besbelli hâlâ korktuğu için daha da uzağa koştu. Küçük patileri adeta tahta mandallar gibi yaprakların arasından toprağı arşınılıyordu. Ama fazla uzağa gidemeyecek kadar zayıf olduğundan, birkaç dakika sonra Anna, ona yetişti.

Yavruyu kollarına alıp göğsüne yasladı. "Seni yaramaz seni," diye mırıldandı. "Canım acıtmayacağım. Bir şeyler yemek istemiyor musun yoksa?"

Gazap 129

Hayvan cevap verir gibi ona uzanıp burnunu yalayınca, Anna kıkırdadı.

"O zaman seni geri götürsem iyi olur." Etrafına bakınca, bir anda sandığından çok daha uzağa gitmiş olduğunu fark etti. Bir an önce dereye dönmek isteyerek, adımlarını sıklaştırdı. Bir yandan da, orman etrafını sardıkça daha da koyulaşp tehditkar bir hal alan gölgeleri fark etmemeye çalışıyordu. Sir Arthur aniden önünde belirince yüreği ağzına geldi. Yüce Tanrım, adam yoktan var olmuştu sanki. Anna tek bir ses bile duymamıştı.

"Ne cehenneme kayboldun?" diye sordu adam.

Anna gözlerini iri iri açtı. Kullandığı hoyrat dilden ziyade, adamın gözlerindeki pırıltı onu şaşırtmıştı. Endişeli görünüyordu. Hatta kaygılı. Ama kesinlikle kayıtsız **değil**. Onu düşmekten kurtardığı zaman da, yüzünde aynı ifade vardı. Anna neredeyse o ifadeyi hayal ettiğine kendi kendini inandırmıştı.

Köpeği daha sıkı kucaklayarak hayvanın başına bir öpücük kondurdu. "Yavruya yedirecek bir şeyler bulmak için onu yere bırakmıştım; uzaklaşmış."

Bunun üzerine Sir Arthur onu tamamen şaşırtarak uzanıp yavruyu çenesinin altından okşadı. Adamın farkında olmadan yaptığı bu nazik hareket karşısında, Anna'nın kalbi tekler gibi oldu.

Kuşkusuz ona da bir o kadar nazikçe dokunurdu. Anna bir anda içini saran arzusun yoğunluğu karşısında afalladı. Daha önce hiçbir erkeğin dokunuşunu arzulamamıştı. Ama savaşın izlerini taşıyan o büyük, nasırlı elleri teninde hissetmek isterdi. Yüzünde, boynunda v e ...

Göğüslerinde hissetmek.

Yanakları kızarıverdi. Azizler ruhunu kutsasın, bu da nereden çıkmıştı şimdi?

130 Monica McCarty

Aniden adamla göz göze geldi, ama Sir Arthur'un onun aklından geçen açık saçık düşünceleri yüzünden okuyacağından

korkarak hemen başka yöne baktı.

“Bir dahaki sefere nereye gittiğinizi bana söyleyin,” dedi adam hoyratça. Sesinde Anna’nın anlam veremediği gergin ve boğuk bir tını vardı. “Buralar güvenli...”

Bir anda konuşmayı kesip sanki bir şey duymuş gibi olduğu yerde durdu. Anna kulaklarını açtı, ama hiçbir ses duymadı. Ama gerçekten de etrafa tuhaf bir sessizlik hakimdi. Anna adamın koluna tutunup istemsizce yanına sokuldu. “Ne oldu?”

“Atların yanına dönmemiz gerek. Yavrunun peşindeler.”

Sir Arthur kılıcını çekip onu kendine yasladı. Anna, kalbi deli gibi çarparsa da kendini güvende hissetti. Korunduğunu hissetti. Ve bir şey daha: Kendisini adama aşına hissetti. Bir yandan ona yetişmeye çalışarak, “Ne oluyor?” diye sordu nefes nefese. “Yavrunun peşindeler de ne demek?” Sir Arthur cevap vermek yerine daha hızlı uzaklaşmak için onu önüne katıp ilerledi. “Çabuk, geliyorlar.”

“Ne geliyor?” diye sordu Anna. Sesi korktuğunu ele veriyordu. “Ben hiçbir şey duymuyorum.”

“Kurtlar.”

Bunun üzerine aniden soluğunu tutup çılginca etrafına bakmaya başladı. “Ama ben etrafta...” Kucağındaki köpeği göğsüne daha sıkı bastırdı. “Onu bırakmayacağım.”

Sir Arthur ona bezgin bir bakış attı. “Biliyorum.” Ancak hemen ardından bir küfür savurdu. Anna’yı büyük bir ağaca doğru iteledi, köpeği kucağından çekip aldı ve önünde durup kendi bedenini ona siper etti. “Arkamda dur,” diye emretti. “Eğer sana kaç dersem kaçacaksın.”

“Hayır, kaçmayacağım...”

Gazap 131

Adam ona haşın bir bakış attı. “Kaçacaksın. Köpeğini kurtarmak için elimden geleni yapacağım, ama onun yerine senin ölmene izin vermeyeceğim.”

Anna olan bitene hiçbir anlam veremiyordu. Adam nasıl bu kadar kesin konuşabiliyordu? Kendisi ne bir şey duyuyor ne de görüyordu.

Bir an sonra duydu. Bir şeyin hareket ettiğine dair belli belirsiz bir ses. Koşma sesi. Gittikçe onlara doğru yaklaşıyordu. Peki o bunu nasıl...?

Kurt sürüsü insanın kanını donduran bir çabuklukla ağaçların arasından fırlayıverdi. Kurtlar doğaları gereği utangaçlardı ve genelde insanlara yanaşmazlardı. ***Yavrunun peşindeler.***

Adam işte bunu kastetmişti. Kurtlar yavruyu istiyordu.

Anna en başta sürüde en az bir düzine kurdun olduğunu sandı, ama zihni sayı saymasına olanak verecek kadar açılınca bunun ancak yarısı kadar olduklarını gördü.

“Robby ne olacak?” diye sordu.

Sir Arthur başını iki yana salladı. “Ona atların yanında durmasını söyledim.”

Anna rahatlamış gibi iç geçirdi. Genç muhafızın bilmeden

onlara rastlayıp, kurtları şaşırtarak dikkatlerini kendi üzerine çekmesini kesinlikle istemiyordu.

Sir Arthur kılıcını önünde tutup bir o yana bir bu yana savurdu. Kurtlar, kürkleri diken diken olmuş, gözlerini adamın kolunun altına kıstırdığı yavruya dikmiş halde hırladılar.

Anna hayal mi görüyordu, yoksa aç mı görünüyorlardı?

Geride durup rakiplerini gözlemler gibi bir halleri vardı.

Adamın zayıf bir noktasını bulup saldırmak için doğru anı bekliyorlardı. Anna, yüzünü göremese de, Sir Arthur'un da aynısını yaptığını biliyordu.

En büyük kurt, sanki adamı kendisine çekmek istermiş

132 Monica McCarty

gibi, ileri doğru bir adım attı. Anna sonradan kurdun amacının gerçekten de bu olduğunu fark etti. Diğer kurtlar etraflarında daireler çizmeye başlamışlardı. Eyvahlar olsun, ne kadar da zekiydiler. Kurt, diğerleri arkadan saldırсын diye Sir Arthur'un ona doğru yaklaşmasını istiyordu.

Adam, öyle yapmak yerine, en büyük kurda meydan okurcasına yavruyu ensesinden tutup ileri doğru kaldırdı.

“Ne yapıyorsun?” diye çılgılık attı Anna.

“Liderlerinden kurtulmaya çalışıyorum. Hazır ol,” diye uyardı Sir Arthur.

Anna bir şey söylemeyince, adam dönüp ona baktı.

“Anna!”

Bunun üzerine Anna, onun dikkatini dağıtmak istemeyerek hemen başım salladı. Sir Arthur tam arkasını dönmüştü ki, en büyük kurt saldırıya geçip havada tepinip duran yavruya doğru sıçradı.

Sir Arthur, imkan dahilinde olanın ötesinde bir hızla hareket etti. Anna hiç böyle reflekslere sahip birini görmemişti.

Adam bir kolunu kendine doğru kıvrarak yavruyu tehlikeden uzaklaştırıp, diğerini havayı delercesine savurdu.

Anna kurdun boğazında beliren ince kırmızı çizgiyi görür görmez başım çevirdi. Bir an sonra hayvanın yere yığıldığını duydu. Diğer kurtlar, liderleri olmadan sinmiş gözüküyordu. Sir Arthur, heybetli kılıcını hiç zorlanmadan havada savurarak birkaç adım ilerledi. Bir eliyle yavruyu tuttuğu için tek elini kullanıyordu. Sağ elini hem de, diye içinden geçirdi Anna. Güçlü olan elini bile değil.

Bir kurt temkinli temkinli öne çıktı, ama kılıcın kabzasından ağır bir darbe yiyince cesareti kırıldı. Sürü ne kadar çabuk toplandıysa, bir o kadar çabuk dağılıp karanlığın içinde gözden kayboldu.

Her şey bir dakikada olup bitmişti, ama o bir dakika An**Gazap**

133

na'nın hayatının en uzun dakikası olmuştu. Sir Arthur kılıcını indirip ona doğru döndü.

Anna kimin önce hareket ettiğini bilmiyordu ama, bir anda kendini adamın kollarının arasında, onun kalkan gibi sert gövdesine dayanırken buluverdi. Bir süreliğine başını

onun göğsüne yumup korkunun vücudundan akıp gitmesini bekledi - tıpkı adamın diğer kolundaki yavru gibi.

“İyi misin?”

Anna başını kaldırıp adama baktı. Yüzü öyle sakın görünüyordu ki... Olan bitenden ne kadar etkilendiğine dair tek işaret, deli gibi atan kalbiydi. Anna’nın içinden, iyi olduğunu, daha önce kendini hiç bu kadar güvende hissetmediğini söylemek geldi; ama adamın dudakları öyle yakınındaydı ki, tek düşünebildiği ne kadar öpülmek istediğiydi. Öpülmeye nasıl da **muhtaç** olduğuydu.

Adam, koyu kahverengi saçları ve altın kehribar rengindeki sıra dışı gözleriyle o kadar yakışıklı görünüyordu ki...

Çenesindeki ufak çukur da, burnunun muhtemelen eskiden bir ara kırıldığı için hafif kemerli oluşu da, Anna’nın hoşuna gidiyordu. Ama esas, o geniş ve inkar edilemez derecede cezbedici dudaklarından gözlerini ayıramıyordu. Vücudunun geri kalanında öylesine sert hatları varken, dudakları öylesine yumuşak görünüyordu ki...

Güçlüydü. İnsana güven aşılıyordu.

Adam, boğazından yükselen haşın bir sesle onu daha da kendine doğru çekti. Bakışları dudaklarına kayınca, Anna öpüleceğini anladı.

Adamın eli yüzüne dokundu. Parmaklarının sert ayası çenesini hafifçe kavradı. Anna’nın kalbi, adeta tıngırdayan bir arpın telleri gibi atıyordu. Dokunuşu öyle nazikti ki... Tıpkı hayal ettiği gibi.

Adamın gözleri, vücudunun en arsız yerlerine ürpertiler

134 Monica McCarty

yayan bir sıcaklıkla koyulaştı. Dudaklarına sanki onun tadına doymak istermiş gibi bakıyordu. Anna’nın duyuları o kadar keskin - o kadar hassas - bir hal almıştı ki, neredeyse adamın dudaklarının kendi dudaklarına değdiğini hissedebiliyordu. O yumuşak okşayış... İçi adeta bir takla atıverdi. Ve o sarhoş edici, baharatımsı koku...

Anna öpüleceğinden öylesine emindi ki, adam onu öylece bırakınca adeta sendeledi.

Sir Arthur, sanki gözle görülmeyen bir savaşta mücadele ediyormuşçasma, bir süre başını çevirip başka bir tarafa baktı. Vücudu tepeden tırnağa giriş gibi gerilmişti.

Sonra aniden tekrar Anna’ya döndü. Gözlerindeki ateş sönmüştü. Elinde tuttuğu yavruyu ona verip “Geri dönmeliyiz,” dedi.

Bu sefer adamın mesafeli kayıtsızlığı gerçekten yüreğine oturdu. Anna, kendi vücudunun verdiği tepkinin yoğunluğundan, kendi zayıflığından neye uğradığını şaşırılmış haldeyken, onun bu denli kendine hakim olabilmesi, yüzüne adeta tokat gibi inmişti. Adam onu arzuluyor olabilirdi, ama bu arzusunun peşine düşmeyecekti.

Arzu. İşte hissettiği duygu buydu. Adamın onu öpeceğini düşündüğü an kalp atışlarının hızlanmasına, her yanının

alev alev yanmasına sebep olan buydu. Ve şu anda onu adeta bir dalga gibi yutan hüsrânın kaynağı da buydu.

Anna kucığındaki yavruya sıkıca sarılıp hayvanın sıcacık, pamuk gibi başını yanağıyla okşadı. En azından o Anna'yı seviyordu.

Gözleri, yükselen bir sıcaklık dalgasıyla yanmaya başladı, ama Anna öfkeyle içinde kabaran duyguyu zaptetti. Kendi kendine kurtlar yüzünden bir anda hassaslaştığını söyledi. Saldırı yüzünden kendini kırılgan hissediyordu - adam onu geri çevirdiği için değil.

Gazap 135

Birbirine girmiş duygularına hakim olmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Tıpkı Sir Arthur gibi, o da az önce olanlar hiç yaşanmamış gibi davranmakta kararlıydı.

Adam daha önce de onun imdadına yetiştiğinde, Anna neredeyse ona teşekkür etmeyi unuttuyordu. Sir Arthur önden giderek onu oradan uzaklaştırmaya çalıştı, ancak Anna onu durdurdu. “Teşekkür ederim,” dedi ona dönüp.

Adam onun teşekkürüne aldırış etmedi. “Önemli değil.”

Alçakgönüllü bir şövalye demek? Anna böyle bir şövalyenin var olabileceğinden bile emin değildi. Ama belki de onun alçakgönüllü olacağını tahmin etmeliydi. Sir Arthur dikkatleri üzerine çekmemekte kesin kararlıydı.

“Bana muhtemelen inanmayacağınızı biliyorum,” diye söze başladı Anna. “Ama normalde kurtarılmaya bu kadar sık ihtiyacım olmaz.”

Adamın ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalktı. “Bu sefer sizin değil, onun ihtiyacı vardı,” dedi, Anna’nın kucığındaki yavruya işaret ederek.

“Siz yanımızda olduğunuz için ikimiz de çok şanslıydık.

Adeta kendimize özgü kahraman bir şövalyemiz var gibi.”

Anna yalnızca ona takılıyor olmasına rağmen, Sir Arthur ciddileşti. “Masallara inanmayın, Leydi Anna. Yoksa yalnızca hüsrana uğrarsınız.”

Anna nasihati işitti. Fakat adam yanılıyordu. “Harikaydınız. Daha önce hiç bu kadar çabuk hareket eden birini görmemiştim. Sanki adeta...”

Kaşları alınının ortasında birleşti. Saldırıya uğramadan önce olanlar zihninde yeniden canlanıyordu. Adam kurtların saldıracağını nasıl bilmişti? Tıpkı yamacın kenarında olduğu gibi. Sanki ne olacağını önceden biliyordu, sanki olacakları normalde sezmesi gerekenden önce sezmişti.

Monica McCarty

Yüce Tanrım, evet, *işte buydu*. Anna gözlerini iri iri açmış halde aniden Sir Arthur’a çevirdi. Peki bu, onda sezdiği, o görünenin ötesinde fırtınalar estiren tuhaf yoğunluğu açıklıyor muydu? Anna bunun, adamın devamlı etrafı izleyen, keskin gözlemciliğinden kaynaklandığını düşünmüştü, ama yoksa bundan fazlası mı vardı?

Eliyle ağzını kapatarak bir adım geriledi. “Olacakları *biliyordunuz...*”

Arthur, vücudu kaskatı kesilmiş, kasları gerilmiş halde kendisini kadının korkusuyla yüzleşmeye hazırladı. Ve nadiren bir başkası onun olağandışı yeteneklerini fark ettiği zaman, daima peşinden gelen tiksintiyle. Kendi anne babası bile ona yüzlerinde öyle bir ifadeyle bakmışlardı.

Arthur çocukken başkalarından hiç de farklı değilmiş gibi davranırdı. Açıklamaya çalışırdı. İnsanlara kendinin bir nevi ucube olmadığı anlatmaya çalışırdı. Alt tarafı duyuları daha keskin, farkındalık derecesi daha yüksek, gözlem ve algı yetileri daha gelişmişti. Geleceği gördüğü yoktu. Olacaklar içine doğmuyordu.

Daha ziyade içinde bir kuşku uyanıyordu.

Ama bir süre sonra açıklamaya çalışmaktan vazgeçmişti. Hiç uğraşmamak daha kolaydı. Böylece, insanların bir şeylerden şüphelenecek kadar yanma yaklaşmasına izin vermeden, kendi halinde geçinip gidiyordu.

Arthur diğer insanlardan farklıydı; artık bunu biliyordu.

Ona olağanüstü yetenekler bahşedilmişti. Yalnız olmak canını sıkıyordu - hatta böylesini tercih ederdi.

Ama Anna MaeDougall, onu yalnız bırakmıyordu. **ArtGazap**
137

hur ona karşı direnmeye çalışsa da, kadın rahat vermiyordu.

Şimdi de görmemesi gereken bir şey görmüştü.

Arthur onun vereceği tepkiye kendini hazırlamış olsa da, kadının farkında olmadan geriye doğru bir adım atması içine oturmıştı. Ciğerleri adeta zehirle doldu. Sorduğu soruyu duymazlıktan gelip, tekrar atlara doğru yürümeye koyuldu.

Kadının ne düşündüğüyle ne diye ilgileniyordu ki? Ondan kurtulduğuna memnun olması gerekirdi.

“Bekleyin,” dedi Anna peşinden koşarak. “Neden kızgınsınız?”

Arthur dönüp ona bakmadan yürümeye devam etti. “Kızgın değilim.”

Yalnızca sesi öyle çıkıyordu.

“Bekleyin,” dedi Anna tekrar ve onu kolundan tuttu. “Az önce olanlarla ilgili konuşmak istiyorum.”

Her seferinde ille ona dokunması mı gerekiyordu? Arthur kolunu kadının elinden çekip kurtardı, ancak tam o sırada onun yüzüne bakmakla hata etti.

“Kahretsin, bana öyle bakmayı kes,” diye kükredi.

Tepkisinin şiddetiyle kadın yerinden sıçradı. İyi de oldu; zira Arthur ’un az önce içini kemiren acıdan eser kalmamıştı.

“Nasıl bakıyormuşum?”

“Sanki o yavru köpeğinin üstüne basmışım gibi.”

Anna gözlerinde tehlikeli bir pırıltıyla çenesini kaldırdı.

“Korkarım affınıza sığınmam gerekecek; dokunuşumdan bu denli tiksindiğinizi fark etmemişim. Bundan sonra unutmamaya dikkat ederim.”

Bu kadın aklını mı yitirmişti? Arthur sinirden bu kadar deliye dönmüş olmasa resmen kahkaha atacaktı. Dokunuşundan

tiksiniyor muymuş? Aksine, kadının onun yanmday-

I

138 Monica McCarty

ken korkudan sinmesi gerekirdi, ona dokunması değil. Ve kesinlikle Arthur kolunu ondan kurtardı diye incinmiş görünmemeliydi. Ne halt etmeye böyle yapıyordu?

Anna hiç de davranması gerektiği gibi davranmıyordu.

Ona aşık olduğunu iddia eden kadın, Catherine bile; Arthur onu kenara itip, daha az önce durduğu yere düşen taş konsoldan kurtardıktan sonra, onunla aynı ortamda bulunmayı dahi reddetmişti.

Belki de Anna ne olup bittiğini tam anlamamıştı.

“Sizi huzursuz etmek istemedim; sadece o az önce yaptığınız şey olağanüstüydü.”

Bal gibi de anlamıştı. Ama Arthur’un onun gözlerinden hayranlık okuyor olmasına imkan yoktu.

Dişlerini sıktı. “Alt tarafı bir iki kurdu benzettim. Herkes bu kadarını yapardı. Olayı abartıyorsunuz. Hadi gidelim. Robby bizi merak etmiştir.”

Böylelikle onu başından savmaya niyetlendiyse de, işe yaramamıştı. “Hepsi bu kadar değildi ve siz de bunun farkındasınız. Kurtlar seslerini duyamayacağınız kadar uzaktaydı.

Ama siz yine de geleceklerini biliyordunuz. Bunu herhangi normal bir...”

Arthur irkiliverdi. Yirmi yılı aşkın süredir aynı şeyi çekmesine rağmen hâlâ irkiliyordu. Ve bu, onu her şeyden çok öfkeliyordu. Kadını kolundan tutup sertçe kendine doğru çekti. Dudakları birbirinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Öfkesine rağmen içini deşercesine acı veren, onu şuursuz hale getiren şehveti hissedebiliyordu.

Kadın onu her yönden - ardı arkası kesilmeyen cilveleşmeleriyle, o tapınılası yüzü ve insanı günaha iten vücuduyla, cezbedici kokusuyla, o lanet sorularıyla - sıkıştırıyordu ve aradığı belayı bulmaya ne kadar yakın olduğunun farkında

Gazap 139

değildi. Arthur cilveleşmeye gelmezdi. Dans etmeye gelmezdi.

Oyun oynamaya gelmezdi. Bir kadın teklif ederse, kabul ederdi. Onun hayatında her şey gayet basit ve çetrefilsizdi. Ve öyle olmaya da devam edecekti.

“Bak,” dedi gergin bir sesle; oracıkta kadını çılgınca düzmek için kendine hakim olmaya çalışmaktan, kibar konuşmaya sabrı kalmamıştı. Onu geriye doğru itip şuradaki ağaca yaslamak fikri aklına yatmaya başlamıştı. “Orada ne gördüğünü bilmiyorum, ama yanlışın var. Kurtların geldiğini duydum ve ona göre hareket ettim. Sırf sen duymadın diye, aklında başka şeyler kurmaya başlama.”

“Duyamazdım zaten,” diye ısrar etti Anna. “Çok uzaktalardı.”

“Sana göre çok uzaktalardı. Sen etraftaki işaretleri fark edecek şekilde eğitilmedin. Havadaki olağandışı sessizliği, kurtların kokusunu taşıyan rüzgarı hissetmedin.”

Ama Anna, onun anlattıklarını dinlemiyordu. Arthur onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Bu kadar yakın duruyor olmalarına pişman oldu. “Ne saklamaya çalışıyorsun?” “Hiçbir şey,” dedi Arthur onu bırakarak. Hareketlerinin nazikçe olduğu pek söylenemezdi.

Kadın ona daha da dikkatle bakmaya başlayınca ise, adeta yüzünü başka yöne çevirmemek için, kendi içinde mücadele verdi. Hay aksi şeytan! Arthur hiçbir şeye yüz çevirmezdi. “Bence yalan söylüyorsun,” dedi Anna usulca. “Bence başkaları benim az önce gördüğümü görmesin diye herkesten uzak duruyorsun. Ve şu an beni de aynı sebeple kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun.”

Arthur olduğu yerde kalakaldı. İçi adeta buz kesmişti.

Benliğinin en derinlerindeki küçük bir parça hariç. **O parça** alev alev yanıyordu.

u o **Monica McCarty**

Kadının şefkatini istemiyordu, lanet olsun. Arthur kurtarılmaya ihtiyacı olan bir yavru değildi.

Bildiği tek şekilde karşılık verdi. Kadınla göz göze gelip, “Belki de seni istemediğim için kendimden uzaklaştırmaya çalıştığım hiç aklına geldi mi?” diye sordu.

Anna, onun sözlerinin dobra dobra acımasızlığından adeta sarsılmış halde soluksuz kaldı. Birkaç kez art arda gözlerini kırptırınca, Arthur içindeki yanma hissini gittikçe daha da harlandığını hissetti. Ama onu teselli etmeyecekti. Böylesi en hayırlısıydı.

Yine de kadının dudaklarında beliren tiftik gülümseme neredeyse onu kararından döndürüyordu. “Bunu söylemek her ne kadar beni mahcup etse de, hayır gelmedi. Sizi herhangi bir şekilde utandırdıysam, özür dilerim.”

Ardından Anna adeta bir kraliçe kadar asil bir edayla, arkasını dönüp yürümeye koyuldu.

Ve Arthur, içini dağlayan yangına rağmen, onu kendi haline bıraktı.

Sekiz

Bu Anna’nın hayatındaki en uzun yolculuktu. Daha önce hiç bu kadar küçük düşürülmemişti. Ama kaleye döndüklerinde hissettiği küçük düşürülmüşlük hissi öfkeye dönüşmüştü.

“Seni istemediğim için...”

Adam **yalan söylemişti.**

Anna gerçeği gözlerinden okumuştı; onu istiyordu. Ama her nedense, onun aksini düşünmesini istiyordu.

Anna hayal görmediğini kanıtlamaya kararlı halde, atından inmesine yardım etmek için yanma yanaşan Robby’ye kucağındaki yavruyu verdi.

“Sir Arthur,” dedi sesinde zoraki bir tatlılıkla. “Size zahmet olmayacaksa.”

Adam yüzünde boş bir ifadeyle ona baktı, ama Anna artık o boş bakışları anlayabilmeye başlamıştı. Gözlerinden belli belirsiz bir şüphe okunuyordu.

O şüphe boşuna değildi.

Sir Arthur ona yardım etmek için elini tuttuğunda, Anna

142 Monica McCarty

biraz fazla öne eğilerek, düşmemek için adamı kendisini yakalamak zorunda bıraktı.

Kısacık bir an için vücutları boydan boya birbirine temas etti. Kollarını adamın boynuna doladığında, Anna'nın elleri, onun en az görüldüğü kadar yumuşak olan gür, dalgalı saçlarına hafifçe dokundu. İçinden parmaklarını o saçların arasına daldırmak, adamın yüzünü kendine doğru yaklaştırmak geldi.

Vücutları birbirine değdiğinde, Sir Arthur'dan sert bir ses yükseliverdi; bir inleme. Evet, kesinlikle bir inlemeydi bu. Kaim, erkeksi bir inleme. Anna onun gözlerinin içine bakar bakmaz, yalan söylediğini anladı. Adam onu istiyordu. Ve ağzının etrafındaki beyaz çizgilerden ve çenesinin altında seğiren kastan bir anlam çıkartmak gerekirse, feci derecede istiyordu.

Anna'nın da etkilenmediği söylenemezdi. Kendini o pozisyona hiç de kazara düşürmemiş olmasına rağmen, nefesi kesilmiş, kalbi adamın sert, soğuk çelikle kaplı gövdesini - zırhına mı yoksa tenine mi değdiğinden tam emin olmak zordu - çılgınca yumruklarcasına atmaya başlamıştı.

Başının dönmesi geçince, kollarını açıp vücudunun onunkine değerek aşağı kaymasına müsaade ederek, kendini yere bıraktı. Adamın vücudu kaya gibi sağlam ve dirençliydi.

Kaslarının her biri sonuna kadar kasılmıştı. Sanki vücudundaki gerginlik adeta ateşten yükselen alevler gibi bedenini yalayıp geçiyordu.

"Çok özür dilerim," dedi Anna lakayt bir gülümsemeyle.

"Neyim var böyle anlamıyorum."

Sir Arthur gözlerini kıssa da umurunda değildi. Anna haklı olduğunu ispatlamıştı. İspatladığını gayet iyi biliyordu.

Daha da önemlisi, bunu o da biliyordu.

"Dikkatli olun, leydim," dedi adam o tehditkar, buğulu

Gazap 143

sesiyle. "Düşüncesizce bir hareket yapıp kendinizi incitmeyin."

"Benim için endişelenmeniz ne büyük incelik." Anna neredeyse uzanıp şefkatle adamın yanağını okşayacaktı ki, bunun yakaladığı açığı biraz fazlasıyla yüzüne vurmak olacağını düşünerek durdu - zafer zaten onundu. "Ancak endişelenmenize lüzum yok. Ben ne yaptığımı **gayet** iyi biliyorum."

Köpeğini Robby'den alıp kaleye doğru azametle yürümeye koyuldu. İçinden gelse de, geriye dönüp bakmadı. O tehditkar bakışı, neye benzeyeceğini bilmesine yetecek kadar çok görmüştü.

Eğer Sir Arthur onun merakını uyandırmamış olsaydı, Anna bu işi orada; kadınlık gururu sapasağlam halde bırakabilirdi. Adam neden onu başından savmaya bu denli kararlıydı?

Bir şeyler mi saklıyordu, yoksa yalnızca kendini gönül işlerine bulaştırmaktan mı kaçınıyordu? Ormanda sanki bile bile ona kaba davranmaya çalışıyor gibiydi. Sanki Anna onun bam teline basmış gibiydi. Yalnızca ona yaptıkları için - ve o olağanüstü becerilerini kullandığı için - teşekkür etmek istemişti, ama adam sanki Anna, onu anormal biri olmakla suçluyormuş gibi tepki vermişti. Anna dudağını ısırды. Mesele bu muydu? Sir Arthur başkalarının nasıl tepki vereceğini mi dert ediyordu? “Bundan çekinmesi anlaşılır olsa gerek” diye içinden geçirdi Anna. Farklı olmak, korku ve tiksintiyi beraberinde getirdiğinden, bugünün toplumunda pek hoşgörüyü karşılanmıyordu. Adam olağandışı hiçbir şey yapmadığını iddia etmişti. Peki gerçekten yapmamış mıydı? Anna artık bundan pek emin olmayarak dudağını ısırды. O sırada gerçekten yaptığı olağanüstü bir şeymiş gibi gelmişti. Fakat her şey çok çabuk olup bitmişti. Adam onun farkına varmadığı işaretleri

144 **Monica McCarty**

mi okumuştı, yoksa olayın içinde bundan fazlası mı vardı? Her ne ise, adam bunun alışılmışın dışında bir şey olarak görülmesini istemiyor gibiydi. Sonradan, olan biteni babasına, tıpkı Anna yamaçtan düştüğünde olduğu gibi; her şeye bir açıklama getirmiş ve olayları onun anlattığından çok daha kısaltarak anlatmıştı. Babası da bir köpek uğruna kendini böyle tehlikeye attığı için Anna’yı azarlamış ve Sir Arthur’a duyduğu minneti bir kez daha dile getirmişti. Anna adamın neden olayları olduğundan önemsiz gösterdiğini anlayamıyordu. Becerileri isyancılara karşı çok etkili olabilirdi. Onun keskin kabiliyetlerine karşı Bruce ve korsan tayfası pusu kurarak düzenledikleri saldırıların devamını biraz zor getirirdi.

Ama Anna babasına Sir Arthur’un becerilerinden yararlanmak için onu iz sürücü - hatta daha da iyisi, keşif eri - yapmasını önerdiğinde, şövalye öyle bir tepki vermişti ki, sanki onun helaları temizlemesini önerdiğini sanırdınız. Adam ona karşı öfkeden kudurmuştu. İlerleyen günlerde ne zaman göz göze gelseler, Anna onun bakışlarının yakıcı yoğunluğunu hep üzerinde hissetmişti.

Bu aralar gözünü Sir Arthur’un üzerinden ayırmamak çok daha kolay olmuştu. Bunun için de Yaver’e teşekkür etmesi gerekirdi. Görünüşe göre, yeni yavru köpeği kurtarıcısına fena bağlanmıştı. Anna sırtını döner dönmez, Yaver - adamların, kendine nihayet bir yaver edindi, diye Sir Arthur ile dalga geçtiklerini duyduktan sonra yavruya bu ismi takmıştı - doğruca şövalyenin yanına gidiyordu. Adam ister avluda diğer adamlarla idman yapıyor olsun, ister salonda yemek yiyor olsun, hatta ister kışlada olsun, köpek onun izini buluyordu. Sir Arthur atıyla gün boyu dışarı gitmişse de dönene kadar kapıda ağlaya sızlaya bekliyordu.

Eğer zavallı yavru şövalyeyi her gördüğünde o kadar

Gazap U 5

heyecanlanmayıp işlemese, durum pek de kötü olmayabilirdi aslında. Önceki sefer neredeyse Sir Arthur'un ayağına işiyordu.

Köpeğin, şövalyeye rahatsızlık verdiğini söylemek, işin gerçeğini anlatmaya yetmezdi. Sir Arthur hayvanı görmezlikten geliyor, kışkırtıyor, tersliyordu. Ama ne kadar başından savmaya çalışırsa çalışsın, yavru ona doyamıyordu.

Yaver adeta kendi kendine eziyet çıkarmaktan zevk alıyordu.

Anna bu duyguyu iyi biliyordu. Koyu kahverengi saçlı, altm benekli kahverengi gözlü, çenesi çukurlu, yakışıklı yüzü haşın bakan şövalyelere karşı, hem yavrunun hem de kendisinin zaafı var gibiydi.

Anna adeta adamın onu yanma çağırdığını hissediyordu.

Belki de yavru gibi, kendisi de Sir Arthur'un birine ihtiyacı olduğunu sezmişti. Herkesten uzak durmasını yalnızlık, mesafeli davranışlarını da delmeye kararlı olduğu bir kalkan olarak görüyordu.

Ama deldikten sonra da tam olarak ne bulmayı beklediğinden emin değildi. Günler şüphelenmesine mahal vermeyecek şekilde geçtikçe, adamı gözetlemek için kullandığı bahane de geçerliliğini yitiriyordu. Eğer onu babası için gözetlemiyorsa kimin için gözetliyordu?

Anna akşam yemeği için Büyük Salon'a doğru yürürken kendi kendine bu soruyu sordu. Yakında babası, öğrendiklerini ona rapor etmesini isteyecekti; Anna da ona söylemek zorunda kalacaktı. Olağandışı hiçbir şey bulamamıştı. Şövalyenin en büyük kabahati içine kapanık olmaya eğilimli olması ve Anna'yı görmezden gelmedeki üstün becerisiydi. Artık casusluk yapmaya bir son vermesi gerektiğinin bilincindeydi. O halde neden adamı kendi haline bırakmaya bu denli gönülsüzdü?

146 Monica McCarty

Sir Arthur, onun normalde çekici bulacağı hiçbir erkeğe benzemiyordu. Ama Anna onu çekici bulduğunu - delicesine çekici bulduğunu - inkar edemezdi. Daha önce hiçbir erkeği çekici bulmadığı kadar hem de. Neredeyse onun kendisi için ne kadar yanlış bir seçim olduğunu unutacak kadar. Evet, artık bu işi bitirmenin zamanı gelmişti.

Anna tam ana kulenin merdivenlerinden Büyük Salon'a giden geçide çıkıyordu ki, tiz bir sesle havlayan boz siyah bir tüy yumağı ayağının dibinden hızla geçip gitti. Anna az daha düşecek gibi olup, kendi kendine bir hanımefendinin ağzına hiç yakışmayacak bir küfür mırıldandı*. Demek ablalarıyla paylaştığı odanın kapısını sağlam kapatmamıştı; Yaver de kaçırılmıştı.

Ama neyse ki merdivenin sonundaki kapı kapalı olduğu için yavru içeride kalmıştı. Anna, yaramaz mahlukata yetiştiğinde hayvan kapının önünde durmuş, havlayarak heyecanlı heyecanlı kuyruğunu sallıyordu.

Anna yavruyu kucagina alınca, köpek onun yüzünü yaladı. “Nereye gittiğini sanıyorsun sen?” diye sordu Anna. “Dur tahmin edeyim, Sir A rthur’a mı yoksa?” Köpek evet dercesine havlayınca Anna güldü. “Ne budala şeysin sen. Onun seni etrafında istemediğin ne zaman anlayacaksın?”

Yavru ağlamaklı bir ses çıkarıp sanki Anna’yı iyi duyamamış gibi başını yana doğru eğdi.

Anna iç çekerek başını iki yana salladı. Belki de kendisi bu tavsiyeye kulak vermeliydi. “Peki, tamam, özür dilerim.” Köpeği yere bırakıp kapıyı açtı. “Ama sonra uyarmadı deme.”

Yavrunun Büyük Salon’a gitmesini beklerken hayvan kale avlusuna çıkan merdivenlere doğru yöneldi.

Anna derin bir iç geçirip köpeğin peşinden gitti. Denizin

Gazap U7

serin esintisi ve alçalan sisin ayazı ince yün elbisesinden içine işliyordu. Yanında bir tartan getirmiş olmayı diledi - gerçi yemek yemek için aşağı inerken ufak bir akşam yürüyüşüne çıkmayı planlamamıştı. Etraf karanlıktı. Duvar boyunca bekleyen muhafızlar dışında *barmkinâe* kimsecikler yoktu. Herkes içeride yemek yiyor olmalıydı.

O zaman Sir Arthur neden orada değildi?

Yaver avlunun ortasındaki kuyudan mutfığı da geçip kuzeybatı sınırına doğru koştu. Görünüşe göre şövalye kışladaydı. Yavru, kışla kapısının önünde durup Anna’nın gelmesini bekledi.

Etrafta hiç ses yoktu. Ürkütücü bir sessizlik çökmüştü.

Avlunun bu köşesi kapkaranlıktı. Adamlar henüz girişin oradaki meşaleleri yakmamıştı.

Anna köpeğe doğru yürürken içinde bir endişe filizleniverdi. Aniden bu yaptığının iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeye başladı. Gün ortasında adamın izini kışlaya kadar sürmek bir şeydi, aynı şeyi gece vakti bir başınayken yapmak başka. Yavru da tereddüde düşmüş gibiydi, zira havlamayı kesmiş, kendinden emin olmayan bir ifadeyle ona bakıyordu. .

“Bu işe bizi sen bulaştırdın,” diye homurdandı Anna.

“Artık ödlelik yapmak için çok geç.” Bunları yavruya mı, yoksa daha ziyade kendisine mi söylediğinden emin olamıyordu. Kışlanın kapısını aralayıp içeri baktı. Gözleri karanlık odayı taramaya koyuldu. Etraf yalnızca karşı duvardaki ocakta yanan kor ateşle aydınlanıyordu.

Yaver, görünüşe göre cesaretini tekrar toplamış halde, ayaklarının dibinden boş odanın içine fırladı. Anna kendi kendine yine bir iki sayıp sövdü. Köpeği oracıkta bırakmak içinden geldiyse de, peşinden içeri girdi.

148 Monica McCarty

Kapı arkasından çarparak kapanınca yerinden sıçrayıverdi.

Neden kendini bu kadar diken üstünde hissettiğini anlamayarak

deli gibi çarpan kalbini yatıştırmaya çalıştı. “Yaver,” diye seslendi fısıltıyla. Gerçi neden fısıldadığını bilmiyordu. Odada kimse yoktu.

Yavru onu duymazlıktan gelip ince uzun, ahşap binanın en ucuna doğru bir koşu koparıp bir döşegın üzerinde zıplamaya başladı. Anna hemen döşegın Sir Arthur’a ait olduğunu anladı.

Yaklaşıp döşegın üzerinde dağınık halde dtıran eşyaları görünce, kalbi yine deli gibi çarpmaya başladı. Adam her nereye gitmişse, yakında dönecekti.

Anna ne yapması gerektiğini kafasında tartarak dudagını ısırdı. Eğer Sir Arthur Campbell ile ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorsa, işte fırsat ayağına gelmişti. İçinde filizlenen suçluluk duygusunu bastırıp, dikkatlice adamın eşyalarını karıştırmaya koyuldu. Tam olarak ne aradığını bilmiyordu. Zırh, çelik dizlikli paçalık, birkaç kıyafet, yedek bir tartan ve daha önce hiç görmediğı gümüş bir broş dışında pek bir şey yoktu - yani kişisel hiçbir eşya olmadığı kesindi. Şövalyeler az eşyayla seyahat ederdi; Anna ne bulmayı beklediğinden pek emin değildi. Malum gizemi aydınlatmasına yardım edebilecek herhangi bir şey belki de...

Yaver adamın zincirden gömleğini eşeleyip döşegın altındaki bir şeye ulaşmaya çalışıyordu. Ancak Anna’nın bunun ne olduğuyula ilgilenmeye zamanı olmadı, çünkü tam o sırada kanını donduran bir ses duydu.

Kışlanın kapısı açılıp kapandı.

Ayak sesleri duyuldu. Bir mum ışıltısı belirdi.

Kutsal çarmıha çivilenmek aşkına, adam geri dönmüştü.

Anna hissettiğı suçluluk duygusuyla paniğede kapıldı. Ora**Gazap**
U 9

da durup neden kışlada olduğuna dair mantıklı bir açıklama düşünmek yerine, yavruyu döşekten kaptığı gibi kendine saklanacak yer aradı. Karşı köşede büyük bir ahşap direk görüp arkasına gizlenir gizlenmez mum ışığının haresi göründü. Anna adeta nefes almayı kesmişti. Ancak saklanmanın aptalca olduğunu çok geç fark etti. Zira köpek onu her an ele verebilirdi. Ama Yaver tuhaf bir şekilde Anna’nın tedirginliğini sezmişçesine başını onun dirseğinin kıvrıldığı yere gömmüştü.

Sir Arthur elindeki kandili döşegın yanına bıraktı. Hareketleri mum ışığında açıkça görünüyordu.

Boynuna doladığı peşkiri çıkarıp yatağın üzerine atınca, Anna’nın gözleri iri iri açıldı. Adamın saçlarıyla gömleğı ıslaktı. Ne yapmaya gittiğı ve zırhıyla diğer eşyalarının neden yatağın üzerine yayılmış olduğu Anna’nın kafasına çok geç dank etti. Adam yıkanmaya gitmişti.

Sir Arthur ıslak gömleğini kenarlarından kaldırarak başından çekip çıkardı ve peşkirin yanına fırlattı. Anna akli başından gitmiş halde nefesini tutarken, ses çıkarmamak için kendine hakim oldu.

Adamın belinden omuzlarına kadar her yerini kaplayan şerit şerit kasları gözleriyle süzdükçe ağzı açık kaldı. Tanrım, vücudu inanılmazdı. Geniş omuzları, dümdüz inen bir beli, yapılı kolları ve kamına kadar uzanan katman katman kasları vardı. Anna daha önce hiç bu denli imkansız derecede biçimli vücuda sahip birini görmemişti. Adam adeta taştan yontulmuş gibi, kusursuz bir heykeli andırıyordu. Ama etten kemikten bir heykeli - **sıcacık** ve etten kemikten bir heykeli.

Anna, adamın savaşçı mesleğinin izlerini vücudunda taşıyacağını düşünmekte haklı çıkmıştı. Belinin çevresi ve **150 Monica McCarty**

kolları yara izinden geçilmiyordu. Vücudunun yan tarafında derin yarık ile omzunda yıldız şekilli çirkin bir tane vardı. Bunlar en fena görünenleri gibi duruyordu.

Anna kaşlarını çatmıştı. Adamın kolunun üst kısmındaki yara izinin altında tuhaf, kara bir leke vardı. Karanlığın içinde hayal meyal görüldüğünden Anna, bir nevi dövme gibi duran bu işaretin şeklini bir türlü çıkaramadı. Bu gibi işaretlere savaşçılar arasında sıkça rastlandığını biliyordu, ama daha önce hiçbirini bu kadar yakından görmediğinden merakı kabarmıştı.

Biraz fazla kabarmış olacaktı, zira öne doğru eğilmesinden, Yaver cesaret buluverdi. Hayvan, Anna'nın kucağından atlayıp yarı çıplak haldeki şövaleye doğru bir koşu kopardı. Arthur kışlada yalnız olmadığını fark ettiğinde öfkeden kudurdu. Saklananın kim olduğunu ve onun savunma eşiğini atlattığını fark ettiğinde ise çileden çıktı. Yıllardır kimse onu gafil avlamamıştı ve bunu başaranın Anna olması, durumu çok daha fena hale getiriyordu.

Bu, onun yüzünden ne kadar dikkatsiz hale geldiğinin kanıtıydı. Kadının, işine burnunu sokması, üzerine gereğinden fazla ilgi çekerek halihazırda Arthur'u tehlikeye atmıştı bile.

Anna'nın neyi kurcaladığına dair en ufak fikri yoktu. Tanrı aşkına, Lom'un keşif eri olması onun marifetiydi.

Arthur, ayağının dibinde zıplayıp duran sinir bozucu yavruyu yok sayıp, kadına orada olduğunu bildiğini belli edercesine gözlerini karanlığa çevirdi.

Bir an sonra, kadın direğin arkasında saklandığı yerden çıktı. "Sir Arthur," dedi neşeli bir sesle, ama eteğinin kıvrımlarıyla oynaması onu ele veriyordu. "Bu ne sürpriz! Biz de tam Yaver ile yürüyüşe çıkmıştık ve ... eee, kapı açıktı; Yaver de sizi görmek istemiş olacak ki, daha ben onu durduramadan içeri giriverdi ve..."

Gazap 151

Kadın konuşmayı kesip gözlerini Arthur'un yüzüne çevirdi. Yanakları önce hafifçe soluklaştı, ardından tedirgin tedirgin kızardı.

Arthur gömlek giymediğini unutmuştu.

Ama akılsız kadın azıcık sağduyu gösterip başka yöne

bakmayı ya da en azından fark etmemiş gibi davranmayı akıl edemiyordu. Gözlerini - gayet bariz bir şekilde - dikmiş bakıyordu ve Arthur onun aklından geçen her şeyi okuyabiliyordu.

Ya sabır.

Etraflarını saran hava hararetli bir hal aldı. Arthur, kadının da bunun farkında olduğunu hissedebiliyordu. Mahcubiyetten değil, o sırada çok daha baskın gelen başka bir duygudan: İhtirastan.

Anna köpeği kucağına almak için eğildi. “S-s-siz meşgulsünüz; biz de gidiyoruz...”

Cehennem zebanisi hayvanat, kadının kollarına atlamadan Arthur, “Kal orada,” diye emretti. Küçük uyuz hergele bir daha üstüne işemeye kalkışmasa iyi ederdi.

Hem köpek hem de kadın, Arthur’un sesini duyunca oldukları yerde donakaldı. Ve ikisi birden, yüzlerinde o kör olasınca masum ifadeyle dönüp ona baktı. Arthur hangisinin başına daha büyük bela olduğuna karar veremiyordu.

Ancak şimdi onu ilgilendiren Anna’ydı. Kadını kolundan tuttuğu gibi sertçe kendine doğru çekti. “Burada esas ne yapıyordunuz, Leydi Anna?”

“Bir şey yaptığım yok. Ben...” Kadının suçlu suçlu bakan gözleri yatağının üzerindeki eşya yığına kayıverdi.

Arthur vücudundaki tüm kanın adeta donduğunu hissetti.

Göz ucuyla haritayı koyduğu yere baktı; hâlâ orada olduğunu görünce rahatladı. Ancak diğer birkaç eşya yerinden oynatılmış gibi duruyordu.

152 Monica McCarty

Bir anda her şey kafasına dank ediverdi. Yoksa bütün olay bundan mı ibaretti? Kadının Arthur’a ilgi göstermesi yalnızca onu gözetlemek için bir bahane miydi? Ah Tanrım, işte şimdi her şey anlam kazanmıştı. Lom onu izlemesi için kızını kullanmıştı. Arthur böylesine öfkeden kudurmuş olmasa, olayın gülünçlüğü karşısında kahkahalarla gülerdi.

“Gizlice beni takip etmişsiniz,” dedi açık açık. “Bu yüzden mi geldiğim günden beri peşimi bırakmıyorsunuz? Beni izlemenizi babanız mı istedi?”

Anna dehşetle içini çekti. Yanakları al al olmaya başladı - utancından mı, yoksa öfkesinden mi, ArthiîF emin olamıyordu.

“Neden bahsettiğinizi hiç bilmiyorum,” deyip tedirgin bir tavırla yutkundu. “Peşinizden ayrılmıyorum diye bir şey yok, hele sizi gizlice takip ettiğim hiç yok.”

Yalan söylüyordu. Eğer erkek olsaydı, bu yaptığından dolayı şimdiye ölmüş olurdu. Arthur onun boynunu tek eliyle bile kırabilirdi. Tanrım, kadın bu işi oyun mu zannediyordu?

Eğer bir şekilde gerçeği öğrenmiş olsaydı...

Arthur’un ne pahasına olursa olsun gerçekte hangi tarafta olduğunu gizlemesi gerekiyordu. Onun için böyle bir şeyin asla olmayacağından kesinkes emin olsa iyi ederdi. Zira Anna’ya asla zarar veremezdi.

Kadını kendine daha da yaklaştırıp ürperişini vücudunda

hissetti. İçindeki öfke bulutuna rağmen, onun teninin sarhoş edici, hafif kokusunu duyabiliyordu. Arzu adeta mengene gibi onu kısıpına alıverdi.

Anna'nın içinde bulunduğu tehlikeden haberi yoktu - hem sırf onu gizlice takip etmesinden de kaynaklanmıyordu bu tehlike. Şu an akıbeti tamamen Arthur'un merhametine kalmıştı. Kadın, onun durumdan fırsat çıkarmasına adeta ramak kaldığını bilmiyordu. Kışlada yalnızlardı. Etraf loş mum ışığıyla aydınlanıyordu. Vücudu Arthur'un çıplak

Gazap 153

göğsüne yaslanmıştı ve yatak da - üzerine yuvarlansınlar diye adeta hazır halde - tam diplerindeydi. Tabii Arthur'un aklından yatağı kullanmak geçiyor olsaydı... Şu anda duvar gözüne güzel gözüküyordu.

Tüm kasları gerilmişti. Kendine hakim olması gitgide daha zor hale geliyordu. "O halde sizi yatağında bulmamın bir başka sebebi mi var?"

Anna'nın gözleri iri iri açıldı. "Yatağınızda değildim" dedi içlerim bir tavırla. "Hem siz burada yoktunuz. Yaver sizi görmeye can atıyordu; benim de yalnızca merakım kaban vermişti." Çenesini havaya dikip devam etti: "Bana karşı biraz daha dostane davranmış olsaydınız, belki de bu kadar meraklanmayacaktım."

Arthur duyduklarına inanamıyordu. Şimdi bu haspa, eşyalarını karıştırmasının suçunu basbayağı onun üzerine mi atmıştı yani? Kadın zihninin işleyişi daima Arthur'u şaşırtmaya devam ediyordu.

"Merakınızı giderebildiniz mi?"

Anna onun sesindeki iğneli tonu duymazlıktan geldi.

"Hayır." Bakışları, koluna kaydı. "O kolunuzdaki işaret dövme mi?"

Arthur dilinin ucuna gelen küfrü ağzından kaçırmadıysa bu, iradesinin ne kadar güçlü olduğunun en kuvvetli ispatıydı. Kolundaki şahlanmış aslan dövmesi, İskoç Muhafız Alayı ile arasındaki gözle görülebilecek tek bağlantıydı. Hem savaşçılar arasında bir bağlılık bilinci oluşturmak, hem de gerekli durumlarda üyelerin birbirini tanıyabilmesine olanak sağlamak için düşünülmüştü. Arthur, insanlar soru sormasın diye etrafta başkaları yokken yıkanıp çamaşırını değiştirmeye özen göstererek, işaretini herkesten gizli tutuyordu.

Şu anda ihtiyacı olan en son şey, Anna MacDougall'ın dövmeyi görmesiydi.

154 Monica McCarty

Ama görmüştü işte. Arthur, kendi kendine iş işten geçti diyerek, "Evet, yaverlik yaptığım günlerden bir yadigar," diye cevap verdi.

"Daha önce hiç dövme görmemiştim."

Kadın dövmeyi daha yakından inceleyemedi - ve Tanrı yardımcısı olsun, tam da niyetinin ele verdiği üzere yine ona dokunamadan - Arthur yere eğildi ve kıyafet yığınının

arasından temiz bir gömlek çıkarıp hemen başından geçirdi. Çıplaklığını gizleyince aralarındaki gerginliğin de bir nebze hafiflemesi gerekirdi, ama kadın o toy haliyle hüsrânını gizlemeyi akıl edemeyince, Arthur kaîTfım tekrar alev aldığım hissetti.

“Burada olmamalısınız,” dedi haşın bir sesle.

“Sizi uygunsuz bir duruma sürükleyeceğimden mi korkuyorsunuz, Sir Arthur?”

Arthur, kadının onunla yalnızca dalga geçtiğini biliyordu, ama hiç oyun oynayacak havada değildi. Anna onun şövalyelik onuruna fazlasıyla güveniyordu. Arthur Kuzeyliydi - oyunu kendi kurallarına göre oynardı. Ve şu anda kadına bir erkeğin sabrının sınırlarına dair bir ders vermemek için var gücüyle direniyordu.

“Neye çanak tuttuğunuza dikkat edin, Leydi Anna. Her an başınıza bir hal gelebilir.” Bakışlarındaki yoğunluk neyi kastettiğine dair en ufak şüpheyi yer vermiyordu. “Burada davetsizce başkasının odasına giren **ben** değilim.”

Anna’nın boynunda belli belirsiz atan nabızı hızlandı, yanakları hafifçe kızardı. Ama gözleri, o güzeller güzeli derin mavi gözleri, hâlâ ona meydan okuyordu. “Siz beni istemiyorsunuz, unuttunuz mu yoksa?”

Arthur olduğu yerde durdu. Bütün içgüduları azgın bir isyan halindeydi. Kadını haksız çıkarmasına ramak kalmıştı. Ama ifadesindeki bir şeyler kadının gözü pek duruşu

Gazap 155

nu sarsıverdi. Anna hemencecik gelişigüzel bir tavırla geri adım attı. “Hem buraya gelmek isteyen Yaver’di.” Eğilip Arthur’un yatağında yuvarlanan köpeği okşadı. “Öyle değil mi, oğlum?”

Yavru neşeyle havlayıp, başıyla döşeğin içini deşmeye koyuldu.

Hay, lanet olsun. Kör olasıca köpek oyun oynamıyordu; bir şey çıkarmaya çabalıyordu.

“Çekil oradan,” dedi Arthur kanı bozuk baş belasını kışkırtlamaya çalışarak. Ama artık çok geçti. Kadın, köpeğin bulduğu şeyi görmüştü.

“Ne buldun orada?” diye sordu Anna köpeğe dönüp.

Arthur onu durdurmaya fırsat bulamadan kadın, yavrunun döşeğin altından çıkardığı küçük parşömen parçasını bir köşesinden tutuvermişti bile.

İçinden bir küfür savurdu. Parşömeni onun elinden çekip almak istese de, kendini soğukkanlı davranmaya zorladı.

Babasının topraklarını gösteren bir haritayı nasıl açıklayacaktı şimdi? Derhal söyleyecek bir şeyler bulması gerekti.

“Bir çeşit çizime benziyor.” Anna gözlerini ona çevirdi.

“Bunu siz mi yaptınız?” Arthur hiçbir şey söylemeyince, kadın tekrar dikkatini elindeki parşömene verip parmaklarını kalemin bıraktığı mürekkep izlerinin üzerinde gezdirmeye koyuldu. “Çok güzel olmuş.”

Sesindeki hayranlık Arthur'u hiç istemediği kadar etkileyiverdi. Çocukken tebeşirle yaptığı resimleri annesinin ne kadar beğendiği gözünün önüne geldi. Ama savaşçı olarak eğitime başladıktan sonra, böyle işlere vakit ayıramaz olmuştu. Zaten sonra annesi ölmüş, bunların da hiçbir önemi kalmamıştı.

Arthur çocukluk anılarını başından savdı. Ey Tanrım, kadın yine yapacağını yapmıştı. Yine aklını çelmişti. Postunu
156 Monica McCarty

kurtarmanın yollarını aramak yerine, adeta o lanetli hayvan gibi her yaptığına övgü beklermiş gibi davranıyordu.

“Önemli bir şey değil,” dedi sert bir sesle.

Kadın ona baktı. O hiçbir şeyi kaçırmayan gözleri, Arthur'un dışa vurmak istediğinden çok daha fazlasını görüyordu.

Arthur hiçbir şeyi ele vermedi; yüzü tamamen ifadesizdi.

Ama kadın bir şekilde onun içindeki huzursuzluğu sezmişti.

Ama neyse ki yanlış yorumladı. Elini onun koluna koyup yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, “Utanmanıza gerek yok,” dedi.

Neden illa böylesine sevimli olup, ona gülümsemesi şarttı?

Arthur'un hayatı duygusal karmaşalardan uzaktı. Tam da istediği gibi. Kadının cazibesine kapılmak istemiyordu. Ama onun sıcaklığına ve nezaketine karşı koymak imkansızdı.

“Bence harika olmuş. Kırsalı resmedişiniz hele... Ayrıntıları ve derinlikleri, bir sanatçının gözüyle görüyorsunuz.”

Arthur'un içinde bir şeyler kıpırdanır gibi oldu. Kendi kendine rahatladığı için böyle hissettiğini söyledi. Kadın besbelli çizimin yalnızca kabataslak bir resimden ibaret olduğunu, Arthur'un da bir savaşçıdan hiç beklenmeyecek bir işle uğraşırken yakalandığı için utandığını sanmıştı. Haritayı çizmeye daha yeni başlamış olması şansınaydı. Gerçi haritanın olması gerektiği yerde, heybesinin içinde olmamasının nedeni de buydu. Kadını eğer parşömenin arkasını bir çevirecek olsa...

Arthur, kaç tane asker, şövalye, at ve mühimmat deposu olduğuyla ilgili aldığı notları açıklamak için akla karayı seçmek zorunda kalırdı.

Göle gitmeden kağıdı doğru düzgün bir yere kaldırmadığı için kendi kendine sövdü. Kimsenin onu rahatsız etmeyeceğini düşünmüştü. Ancak böyle olmayacağını bilmeliydi.

Resmen Anna'dan kurtulabileceği bir yer yok gibiydi.

Gazap 157

Yüzünde sert bir ifadeyle elini açıp kadına doğru bir adım attı.

Kadın bir an tereddüt etti - haritayı elinden bırakmak istemediği aşıkardı. Ardından parşömeni, Arthur'un yatağın bitişiğindeki masaya bıraktığı mumun ışığına tutup çizime tekrar baktı. “Bu işaretler nedir?”

Onun, kağıdın öbür yüzündeki yazıların gölgesini gördüğünü fark edince Arthur'un yüreği ağzına geldi. Kadın

parşömenin arkasını çeviremeden onu bileğinden yakaladı.

“Bırak artık, Anna.”

Peşimi bırak.

Kadın bakışlarını kaldırıp ona baktı. Titreyen mum ışığında göz göze geldiler. “Bırakamam.” Sözleri en az onun kadar kendini de şaşırtmışa benziyordu. Sanki kafası karışmış gibi kaşlarını çatıp, “Sen de hissetmiyor musun?” diye sordu.

Arthur onu dinlemek istemiyordu, imkansız olanı kabullenmek istemiyordu. O, Lom’un kızıydı. Birbirine düşman cephelerdeydiler. Arthur’un hiçbir şey hissettiği yoktu, kahrolasica. “Köyden dönerken yeterince açık konuştum sanıyordum.”

Anna’nın gözleri bir an için parladı. “Söylediklerini duydum. Ama gördüklerim başkaydı.”

Arthur’un öfkeden adeta kan beynine sıçradı. Kadını sertçe kendine doğru çekip, “Hissettiğin şehvetti,” dedi. Bedenini bedenine kaynaştırırcasma yaslayarak ona vücudunun sert kudretini tattırdı. “İstediyin bu mu, Anna?”

Kadın yutkunup adeta kafesin içinde çırpınan bir kuş gibi onun kollarından kurtulmaya çalıştı, ama Arthur bırakmadı. Bu sefer bırakmayacaktı. Anna ona yeterince çektirmişti. Bunun bir oyun olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. İşine burnunu sokmasının birden çok tehlikesi olduğunu anlaması

158 Monica McCarty

gerekiyordu. Mesele sırf görevinin sallantıda olması değildi.

Anna bir hanımefendiydi ve Arthur’un istediği onun verebileceği bir şey değildi.

“Bırak beni.” Kadının gözleri çılgınca onun ifadesindeki en ufak değişiklik belirtisini aradı. “Beni korkutuyorsun.”

Arthur elini onun boynunda kaydırıp pır pır atan nabzını yatıştırırcasma, başparmağını tenine değdirdi. “Güzel.”

Çünkü Tanrı biliyordu ki, Anna da onu feci şekilde korkutuyordu.

Bir an sonra, Arthur dudaklarını kadının dudaklarına yaklaştırdı ve zincirlerini kırmayı bekleyen bir tufan gibi içini kasıp kavuran arzuya yenik düştü.

Dokuz

Arthur dudaklarını onun dudaklarına kenetleyip kadını sertçe öptü. Anna’yı, onu bu hale getirdiği için cezalandırmak istiyordu. Onu kışkırttığı için. Onun aklını çeldiği için. Böylesine melek gibi olduğu için. Dünyanın kaç bucak olduğunu görsün istiyordu.

Ama kadının dudaklarının ilk dokunuşuyla adeta göğsüne bir çekiç darbesi yemişe döndü. Benliğine bir anda akın eden duygu silsilesi öfkesini tek hamlede yere serivermişti. Arzu tepeden tırnağa her yanını sarıp içini yoğun bir özlemle doldurdu.

Tanrım. Tadı adeta nur gibiydi. Dudakları ise öylesine yumuşak, teni öylesine kokulu ve saçları - ah, o muhteşem saçları yok mu... Parmaklarının arasından akıp giderken verdiği his gerçek dışıydı.

Kadının **kendisi** gerçek dışıydı. Sanki ona dünyayı dar etmek için gönderilmiş bir melekti.

Arthur haşın bir inilti koyuverip kadını tutan kollarını

160 **Monica McCarty**

hafifçe gevşetti. Dudaklarını daha usulca hareket ettirerek onu tekrar öptü. Bu sefer daha sakın ve ağırdan alarak. Onu vücudunun beşiğine yaslayıp ağzını nazikçe onunla kaynaştırarak... Cezbedercesine... Tadına varırcasına... Dudaklarının, onun dudaklarının altında hareket edişinin verdiği harikulade hissin zevkini sonuna kadar çıkarırcasına... İnanılmaz bir histi bu. Hayal edebileceğinden bile daha tatlı bir his - eğer bunu hayal etmeye cüret ettiyse tabii. Anna MacDougall'ı ilk gördüğü andan beri arzuluyordu, ama böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmeyi hep reddetmişti.

Zaten mümkün değildi, lanet olsun. Yanlıştı. Sakıncalıydı.

Bir felaketle sonuçlanmaya mahkumdu. Arthur bunu yapmamalıydı. Ama durmak elinde değildi.

Alt tarafı bir öpücük, diye telkin etti kendi kendini. Daha önce defalarca yaptığı bir şeydi. Uçkuruna hakim olmasına engel değildi.

Ama verdiği his daha önceki hiçbir öpücüğe benzemiyordu.

Verdiği his. İşte fark buradaydı. Arthur normalde öpüşürken bir şey hissetmezdi. Onun için öpüşmek, onu amaca götürecek bir araçtı - sadede gelmeden yapması beklenen bir şeydi, kendi başına bir haz kaynağı değil.

Ama bu öpücük ona haz veriyordu. Hem de fazlasıyla...

Arthur kendinde değil gibiydi. Vücudu hiç de basit bir öpücüğe vermesi gereken tepkiye uygun davranmıyordu.

Adeta yanıp tutuşuyordu. Hem kalbi ne diye bu kadar hızlı atıyordu?

Şehvet kontrol edilebilir bir şeydi. Yola gelirdi. Arthur başka kadınlarla yatan da arzulan kabanrdı, ama ta yaver olduğu sıralarda ilk gözünü açtığı kızı düzecekken bile, kendisini böylesine yoğun bir açlığın pençesinde hissetmemişti.

Gazap 161

Sertleşmişti. Adeta acı içindeydi. Ve hayatında hiç olmadığı kadar tahrik olmuştu.

Şehvet en azından anlaşılırdı. Anlamadığı bu diğer duyguydu.

Göğsünde yayıldıkça yayılan, ona kendini sanki yüreği dolup taşacakmış gibi hissettiren o duygu. İçinde Anna'yı koruyup el üstünde tutmak için, ona gözü gibi bakmak için karşı konulmaz bir istek uyandıran o duygu.

Ona tutunup bir daha asla bırakmamayı arzulatan o duygu.

Verdiği tepkinin yoğunluğundan tehlikenin farkına varmalıydı aslında. Ama o sırada, onun o tatlı kokusunu içine

çekerek, parmaklarını onun ipeksi buklelerinde gezdirerek ve teninin yumuşaklığını kendi teninde hissetmenin tadını çıkararak kendini farklı farklı hislerin arasında kaybetmekten, bu uyarıya kulak veremeyecek kadar meşguldü.

Tek düşünebildiği kollarında eriyen, asla ona ait olamayacak olan kadındı.

Yüreğini yerinden oynatan bir an için, Anna adamın üstüne çok gittiğini sandı. Onu öpmeden önce gözlerindeki ifade dehşet vericiydi. Adeta karşısında daha önce hiç görmediği bir adam belirip kaybolmuş gibiydi. Bu adam o bildiği mesafeli, kontrollü şövalye değildi; sınır tanımayan, vahşi bir savaşçıydı. Sandığından çok daha tehlikeli bir adamdı. Öpücüğünün haşinliği Anna'yı gafil avlamıştı. Sanki görünenin ötesinde fırtınalar estiren, ama adamın daima kontrol altında tuttuğu bütün karanlık kudret, o zalim öpücükle açığa çıkmıştı. Öfkesini, dudaklarının onu cezalandırmak ister gibi sert hareketlerinde hissedebiliyordu. Belki de korkmalıydı, ama adam öfkeden kendini kaybetmiş olsa bile, onun kendisine asla zarar vermeyeceğini biliyordu. Bundan nasıl bu kadar emin olabildiğini bilmiyordu, fakat emindi işte.

162 **Monica McCarty**

Ardından daha tepki bile veremeden, öpücüğün verdiği o sersemletici his daha vücudunu terk edemeden, onun, dudaklarında ne kadar hoş bir tat - karanfil gibi karanlık ve bütünüyle erkeksi bir tat - bıraktığını düşünmeden her şey değişiverdi.

Adam, sanki bütün öfke içinden akıp gidiyormuşçasına sertçe inledi. Onu cezalandırmak isteyen öpücük şimdi sanki onun ayaklarına kapanıyordu. Ona eziyet etmek için etrafını saran kollar, şimdi onu adeta bir bebek gibi sarmalıyordu. Az önce hislerini tutkuyla talan ederken, şimdi bu kocaman, çetin savaşçıdan hiç beklenmeyecek bir şefkatle onu perişan ediyordu.

Verdiği his mükemmeldi. Adamın **kendisi** her şeyiyle mükemmeldi.

Dudaklarının her bir okşayışı, içinde yeni duygular canlandıran bir yangını körüklüyordu. Roger ile yaşadığı o kısacık öpücükler hiç böyle değildi. Onunlayken hiç kendini az önce ekmek fırının içine girmiş gibi hissetmemişti. Vücudunun düşünmemesi gereken yerlerinde kıpırtılar belirmemişti.

Kalbi pır pır etmemiş, dizlerinin bağı çözülecek gibi olmamıştı. Ve kesinlikle karşısındaki adamın gömleğini yırtıp, ellerini onun çıplak teninde gezdirmenin vereceği hissi sonsuza dek akıma kazımak içinden gelmemişti.

Adam öylesine yapılı ve güçlüydü ki, kaslı vücudu granitten bir duvar kadar heybetli duruyordu. Çelik gibi vücudunun her bir karışı, savaşçı mesleğinin ispatıyla damgalanmış gibiydi. Ama Anna, kendini çeliğe yaslanmanın bu kadar harika bir his uyandıracağını hiç tahmin etmemişti.

Bir erkeğin gövdesinin böylesine sıcacık olabileceğini de...

Güvende olduğunu ve korunduğunu böylesine yoğun hissedebileceğini de... Onunla bir olup bir daha asla ayrılmak istemeyeceğini de...

Gazap 163

Hele o dudaklarıyla yaptıkları...

Her şey rüyaya ait gibiydi adeta. Dudakları o kadar yumuşak, öpüşü o kadar şefkat doluydu ki... Herhalde bu o aynı adam olmazdı? Ona öylesine kayıtsızca bakan amansız savaşçı nasıl olur da, onu böylesine duygu dolu bir içtenlikle öpebilirdi?

Kokusu bile rüya gibiydi. Sabunla kaşık göl tuzunu andırıyordu. Ama hiçbir rüya değildi. Anna rüyalarında kendini bu kadar tuhaf hissetmezdi. Vücuduna neler olduğunu çözemiyordu. Bayılacak gibiydi. Her yanını ateş basmıştı. Vücudu hassaslaşmış, sızlıyordu adeta. Sinir uçlarının her biri dirilmişti. Sanki bedeni ona ait değilmiş gibiydi.

Haz dört bir yanını sarmıştı ve bırakmıyordu. Tek düşünebildiği, her şeyin ne kadar harika bir his verdiğiydi. Adamın o hünerli dudakları. Çenesine hafifçe sürtünen sakalı. Belini kavrayan elinin ağırlığı. Parmaklarının o nazik okşayışları. Dudaklarının dudaklarına her bir arsız dokunuşuyla, etrafını saran hisler ancak daha da yoğunlaşıyordu. Artıyordu. Onu daha fazlasına muhtaç hale getiriyordu. Ne olduğunu anlamadığı ama çaresizce arzuladığı bir şeye muhtaç hale getiriyordu.

Arthur ağırdan almaya çalışıyordu, ama kadının çıkardığı ufak tefek sesler aklını başından alıyordu. Ona zevk vermeyi, kendini onun vücudunda kaybetmekten bile çok istiyordu. Bu yüzden, kadını çılgınlar gibi baştan çıkarmak yerine, dudaklarının uzun, yavaş okşayışlarıyla onun gönlünü etmeye koyuldu.

O da karşılık verdi

Tanrım, karşılık verdi. Önce temkinli, sonra Arthur aklını çeldikçe daha cüretkar hareketlerle.

Ardından, doğruca kasıklarında yankılandığını hissettiği

i

164 Monica McCarty

ihhtiras dolu küçük bir mırıltıyla, kadın kollarım onun boynuna dolayıp dudaklarını araladı.

Bu masumane karşılık üzerine, Arthur; ilkel, erkeksi bir tatmin hissiyle dolu, vahşi bir inlemeyle sarsıldı.

Onun dudaklarının arasına dalmaktan, sunduğu şeye sahip olmaktan başka hiçbir şey istemiyordu adeta. Ama kadının tecrübesiz olduğunu unutmadan, dilinin ucunu, onun dudaklarının arasından ustaca içeri kaydırıp hafifçe tadına baktı ve hemen geri çekildi. İrkildiğini hissetti, ama düşünmesine fırsat vermedi. Dilini, ağzının içinde bu sefer daha uzun okşayışlarla, onu bu hisse alıştırtarak tğkrar gezdirdi. Kadının, kollarının arasında gitgide gevşediğini hissedince ise, ona esas arzuladığı şeyi gösterdi. Diliyle dilinin etrafında daireler çizerek onun daha da derinlerine, en derinlerine kayd.

Kadının şevkle verdiği karşılık, Arthur'u neredeyse kendini

kaybetmenin eşiğine getiriyordu. Ne zamandır dizginlediği arzu, bir tufan misali zincirlerini kırarak açığa çıkmıştı. Kadının göğüs uçlarının sertleşip onu kışkırtırcasma tenine adeta battığını hissedebiliyordu.

Arthur, kasıklarındaki ısrarcı gerginliği hissederek, sert bir iniltiyle kendini onun bedeninde kaybetti.

Kadın onu geri öpüyor, o küçük, tapınılası vücudunu onunkiyle kaynaştırıyordu. Kalçalarını farkında olmadan erkekliğine değdirerek hareket ettirmesi, neredeyse Arthur'un aklını başından alıyordu. Verdiği hissin yoğunluğu onu kendinden geçiriyordu. Nabızı fırlamış, kalbi ise göğsünü yumruklarcasına atmaya başlamıştı. Arzu, onu pençesine aldıkça kontrolünün dizginleri parmaklarının arasından kayıyordu.

Öpüşmeleri daha vahşi bir hal aldı. Daha sert. Daha ısrarcı. Bir elini kadının göğsüne götürdü. Kendi iniltisinin haşin sesi,

Gazap 165

onun gafil avlanmış halde iç çekişini bastınverdi. Duyduğu haz, aklın hayalin ötesindeydi. Haftalardır onun göğüslerinin hayalini kuruyordu ve şimdi onlara dokunabilmek...

İnanılmazdı. Göğüslerinin iri, yumuşak dolgunluğu avucunu tam dolduruyordu. Başparmağını, göğüs ucunun üzerinde gezdirerek körpe tomurcuğunu küçük dokunuşlarla yuvarlayıp kıstırdı. Ta ki kadının dudaklarından hafif bir inilti dökülene kadar. Onun eline doğru abanarak sırtını yay gibi kıvrıana kadar.

Çıplak. Arthur onu karşısında çıtırçıplak görmek istiyordu.

Tanrım, kollarında sanki şeker gibi eriyordu. Öylesine hevesliydi ki... Arthur adeta tadına doyamıyordu.

Duyularının yarattığı bir girdabının içinde savrulup duruyordu.

Dönüşü olmayan bir yere doğru son sürat ilerliyordu.

Kadını zevkin doruklarına çıkarmak istiyordu. Elleriyle tenine dokunmak, dudaklarıyla tadına varmak, sorgucuyla derinliklerine dalmak istiyordu. Onu zevkten aciz ve ıslak hale getirmek istiyordu.

Ona sahip olmak istiyordu.

Arthur aklını başına devşirdiğine - daha önce hiç elinden kaçırmadığı kontrolü tekrar bulduğuna - inanmak isterdi, ama gerçekten öyle olup olmadığını asla bilemeyecekti.

Onu kendine getiren köpek oldu. Yavru, uzun süre ihmal edildiğini hissetmiş olacaktı ki, sızlanmaya başlayıverdi. Çıkardığı ses, Arthur'un zihnini kaplayan dumanı dağıtmaya yetti.

Gerçek, sanki bir kova buzlu su başından aşağı boca edilmiş gibi bilincine akın etti. Yaptığı şeyin çılgınlığı kafasına aniden dank etti. Öpüşmelerini yarıda kesip, kadını istemeden geriye doğru iterek kendinden uzaklaştırdı.

Anna şaşkınlık içinde soluğunu tuttu.

Bir süre, mum ışığında birbirlerine öylece bakakaldılar.

166 Monica McCarty

Derin derin nefes alıp verişleri, az önce işledikleri suçun mahkumiyet fermanıydı adeta.

Tanrım. İnkâr yerini hayrete bırakıverdi. Az önce ne olmuştu öyle? Arthur daha önce hiç böyle kontrolünü kaybetmemişti, hiç.

Alt tarafı bir öpücüktü, lanet olsun. Bunun ötesine geçmemesi gerekiyordu. Kadına bir ders vermek için basit bir öpücük, o kadar. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Arthur daha önce düzinelerce kadınla öpüşmüştü. Tek bir öpücük onu ne etkileyebilirdi, ne de bu denli sarsabilirdi.

Ama **sarsılmıştı**, işte. Hem de kabullenmek istemediği kadar çok sarsılmıştı. Kadına dokunmakla hata etmişti. Aklından ne geçiyordu ki?

Hiçbir şey geçmiyordu. Öfkeliydi. İstirap içindeydi.

Onun bütün o kıskırtmalarıyla, cilveleşmeleriyle sabrının sonuna gelmişti.

Ama şimdi kendini aptallık ettiği için suçlarken bile, Anna'nın şişmiş dudaklarına ve al al olmuş yanaklarına bakınca tek düşünebildiği az önce yaptığını yine yapmaktı.

Ve bu onu daha da sarstı. Böyle bir şeyin bir daha asla tekrarlanmayacağından emin olmak için, her haltı yemeye hazır hale gelecek kadar sarstı. "Bu merakınızı gidermeye yetti mi, leydim?"

Anna, akli karışmış gibi gözlerini kırıştırdı. "N-ne demek bu?"

Arthur, güm güm atan kalbini yatıştırmak için derinden kesik kesik nefes aldı. "Buradan namusuna leke sürülmeden gidebilmeni o köpeğe borçlusun demek." Gözlerinde sert, uzlaşılmaz bir ifadeyle kadına dik dik bakmaya devam etti. "Ama seni temin ederim, eğer bu lanet oyununu devam ettirirsen bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsin."

Kadın, Arthur sanki ona tokat atmış gibi irkildi. "Bunu

Gazap 167

nasıl söyleyebilirsin? Nasıl beni öyle öpüp sonra da sanki bu senin için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi davranabilirsin? Sanki hiçbir şey hisset..."

"Hissettiğim şey şehvetti. Bundan fazlası olduğunu sanarak hata yapma."

Arthur asla böyle bir hata yapmazdı.

Yapamazdı.

Anna bir adım geri çekildi. Gözlerinde yaşlar belirmişti.

Arthur içinin cız ettiğini hissetti.

"Bunu neden yapıyorsun? Neden bile bile kalpsiz davranmaya çalışıyorsun?"

Arthur yumruklarını sıkıp, içinden kadını teselli etmek için gelen neredeyse karşı konulmaz isteği bastırdı. Bunu onun iyiliği için - ikisinin de iyiliği için - yapıyordu. Onu içinden çıkılmaz bir durumdan korumak için yapıyordu.

"Ben seni sadece uyarıyorum. Bu oynadığın oyun sona erdi. Burada her ne yapmaya çalıştıysan, artık bitti."

Anna hiçbir şey söylemeden ona baktı. Gözleri, onun yüzündeki ifadeyi asla bulamayacağı bir şey için tarıyordu.

“Köpeğini al,” dedi Arthur tuhaf bir şekilde boğuk çıkan bir sesle. “Ve git.”

Kadın tek kelime etmeden yavruyu kucağına alıp kışlayı terk etti. Arthur, kışlaya sanki aniden bir karanlık çöktüğünü hissederek, arkasından onun gidişini izledi.

Harita çok sonradan aklına geldi. Bakışlarım aşağı çevirdi. İşte orada, ayaklarının dibindeydi. Kadının elinden kayıp düşmüş olsa gerekti - hem de ters tarafı yukarı bakar halde. Anna eğer aşağı bakmış olsaydı, arkada yazılı notları görebilecekti. Ama nedendir bilinmez, Arthur engellediği felaketin, engelleyemediğinin yanma bile yaklaşmadığı izlenimine kapılıverdi.

168 Monica McCarty

Anna kapıdan çıkar çıkmaz, acı ve aşağılanmışlığın gözyaşları sel olup gururunun diktiği duvarları yıktı. Adamın onu ne kadar incittiğini görmesine izin vermeyecekti. Adeta harap olmuş halde - yalnızca öpüşmelerinden değil, aynı zamanda hemen arkasından adamın onu zalimce geri çevirmesinden - odasına sığındı. Herkes akşam yemeğinde olduğu için şanslıydı, çünkü kimsenin yüzüne bakacak durumda değildi.

Hizmetçisine başının ağrıdığını söyledi - İd hizmetçi bir bakışta onun yalan söylediğini anlamış olsa da, bahanesini gerçek kabul edecek kadar iyi kalpliydi. Ablalan döndüğünde de uyuyormuş gibi yaptı. O an istediği en son şey sorulara cevap vermek ve olan biten hakkında konuşmaktı. Olan biten hakkında düşünmek bile istemiyordu.

Eyvahlar olsun, adam haklıydı. Tamamen haklıydı. Anna felaket bir hata yapmaktan kıl payı - ya da bu durumda yavrunun çıkardığı iniltinin payı ne kadarsa o kadarla - kurtulmuştu.

Adamın o öpüşü. O dudakları. Yüce Tanrım, ellerinin dokunuşunu göğüslerinde hissetmenin verdiği o inanılmaz his. Harikanın da ötesinde bir duyguydu bu. Hiç bitmesin istemişti.

Önceden yaşadıklarının, karşı koyamayacağı kadar ötesine geçen bir arzuyla ayakları yerden kesilmişti. Hisleri tedbiri elden bırakmış, haz akim yolunu şaşırmış, onunla bir olma isteği, diğer her şeyi önüne katıp gark etmişti.

Vücudu ona muhtaç halde tatlı tatlı ürpertilerle sarsılmıştı.

Onun dokunuşu için heyecan ve şevkle dolup taşmıştı.

Bacaklarının arasındaki o kuytuda - düşündükçe yanakları kızarıyordu - bir ıslaklık belirmişti.

Adam çok az bir üstelemeye bekaretini alabilirdi. An**Gazap**

169

na’nın gözlerinden yaşlar boşaldı, boğazından tiz bir hıçkırık kopup yankılandı. Hayır, **hiç** üstelemekten de alabilirdi.

Bu korkunç gerçek karşısında yüreği sıkıştı. Anna onu arzulamıştı. Düşüncesi bile yanlış olan bir şeyi yapacak kadar

çok arzulamıştı. Hiç düşünmeden, telafisi olmayan, aptalca bir şey yapacak kadar.

Ama her şey yalnızca şehvet değildi. En azından Anna için değildi. Adam onu kollarına alıp öptüğünde, kendini bir duygu seline kapılmış gibi hissetmişti. Adama karşı hissettikleri yoğun, güçlü ve **farklı** şeylerdi.

Ancak Anna'ya bunca şey ifade eden öpüşmeleri, onun gözünde sadece zalimce yerini bulmuş bir dersti - Anna'nın gölge gibi onun peşinde dolaşmasının önüne geçmek için bir taktikti.

Adamın söyledikleri doğru olduğu için böyle suçlanmak daha utanç vericiydi. Anna **resmen** onun peşinden ayrılmamıştı. Bunu sırf babası istedi diye yapmış olsa, kendini bu kadar kötü hissetmeyecekti. Ama az önce olanlardan sonra artık gerçeği kabullenmesi gerekiyordu: Olay yalnızca babasının ona verdiği görevi yerine getirmekten ibaret değildi. Adama gösterdiği ilgi, babasıyla alakalı olduğu kadar kendisiyle de alakalıydı. Hatta babasından ziyade kendisiyle alakalıydı.

Adamın zalim dersi işe yaramıştı. Ertesi sabah, Anna ağlamayı geride bırakmış olsa da, gözyaşlarının tohumunu eken üzüntü içinde hâlâ tazeyken, öğrendiklerini babasına anlattı. Sir Arthur Campbell, tıpkı dışarıdan görüldüğü gibiydi: Kendini ufukta görünen savaşa adanmış, şevkli, kabiliyetli bir şövalyeydi. Onun bir şeyler sakladığına dair aklının bir köşesinde kalan şüpheleri, başından savdı.

Babası onun bu gözlemlerinden memnun halde, Anna'ya takibi sonlandırması için talimat verdi. İnsanlar onun genç

170 **Monica McCarty**

şövalyeye olan ilgisini fark etmişti ve babası Sir Arthur'un durumdan kuşkulandığını istemiyordu.

Anna ona bunun için artık çok geç olduğunu söyleyemedi.

Görevi sona erdiği için rahatlamış halde, günün geri kalanını odasında geçirdi. Klan üyelerinin dolup taşırdığı salonda ailesiyle vakit geçirmeyi çok sevmesine rağmen, o gün kendi başına olmak istediği nadir günlerdendi.

Hem moralinin bozuk olduğu dışarıdan anlaşılır diye çekiniyordu, hem de iyi niyetli annesinin ve ablalarının onun için gereksiz yere endişe etmesini istemiyordu. Dahası, o öpüşmelerinden sonra hâlâ kendini adamla karşılaşmayı riske atamayacak kadar savunmasız hissediyordu.

Belki de böyle yaparak korkaklık ediyordu, ama düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Olan biteni tekrar tekrar zihninde canlandırdı ve her seferinde kendisinin haklı olduğuna daha çok ikna oldu.

Adam onu öyle öpüp, **herhangi bir şey** hissetmemiş olamazdı. Onu bunun yalnızca şehvet olduğuna inandırmak istemişti, ama Anna içten içe bunun şehvetten fazlası olduğunu biliyordu.

Fakat adam, nedendir bilinmez, onu kendinden uzaklaştırmaya

kararlıydı. Soğuk tavırları ve gaddar sözleri tam da bunu başarmayı amaçlıyor gibiydi.

Peki neden?

Daha da önemlisi, neden Anna buna ille de bir sebep bulmaya uğraşıyordu?

Çünkü değer veriyordu ve görünüşe göre, içten içe adamın aslında söylediklerinde ciddi olmadığına dair çocuksu, aptalca bir umut besliyordu. Belki aslında onun da değer verdiğiine dair.

Ama bunun bir önemi olmamalıydı. Adam onun için hiç

Gazap 171

uygun değildi. Bir sonraki savaşta mücadele etmekten başka hiçbir şeyle ve hiç kimseyle ilgilenmeyen, soğuk tavırlı, mesafeli bir savaşçıydı yalnızca.

Ancak Anna her ne kadar onu böyle bellemek istese de, adam bu kefeye tam oturmuyordu.

Anna, onun olduğundan çok daha duygusuz biri olduğunu düşünsün istiyordu. Adam onu yamaçtan düşerken yakaladığında ve hem onu hem de Yaver'i kurtlardan kurtardığında, Anna onun da içten içe bir şeyler hissettiğine bir nebze tanıklık etmişti. Ardından gelen o öpüşmeleri ise Arthur'un çok derin duygular besleyebildiğine dair hiçbir kuşku bırakmamıştı.

Anna önceden savaşçıları hiç çekici bulmazdı, ama söz konusu Arthur olunca durum tam tersine dönüvermişti: Ömründe hiçbir erkeği - ne de bir erkeğin vücudunu - bu kadar çekici bulmamıştı. Kasların bir insanı bu denli tahrik edebileceği kimin aklına gelirdi ki? Adamın savaşla yontulmuş dış görünüşü Anna için savaşla ilgili nefret ettiği her şeyin bir temsili olmalıyken, onun kollarında daha önce hiç olmadığı kadar güvende olduğunu ve korunduğunu hissetmişti.

Hele o resim. İşin en şaşırtıcı tarafı da bu olmuştu. Kılıcı ve mızrağı etrafını yıkıma uğrattırcasına savuran o aynı elin, çevresini bu denli ustalıklı ve incelikle resmedebilmesi olmuştu. Arthur Campbell, herhangi bir savaşçı değildi. Onda görünenden fazlası vardı. Anna daha onu gördüğü ilk andan beri, onda farklı bir şeyler sezmişti. Yalnızca kendi halinde bir biri olduğu için değil, o görünenin ötesinde fırtınalar estiren tuhaf yoğunluk onu diğerlerinden ayırdığı için...

Adamın o biraz yalnız ve hüzünlü hali de Anna'nın ilgisini çekmiş olabilirdi. Arthur ağabeylerinin ve diğer adamların yanındayken bile halinden memnun bir yabancı gibi du

Monica McCarty

ruyordu - başka hiç kimseye ihtiyacı olmayan bir adam gibi.

Ama herkesin birine ihtiyacı vardı. Hiç kimse gerçekten yapayalnız olmak istemezdi.

Belki de o bunun yalnızca farkında değildi.

Anna böyle bir ihtimalin adeta bir umut kıvılcımı misali, hissettiği üzüntüyü delip geçtiğini hissetti. Kucağına kıvrılmış olan yavruyu kollarına alıp tüylü başına bir öpücük

kondurdu. Belki de Yaver gibi, onun da sadece ona bir şans verecek birine ihtiyacı vardı. Ona biraz olsun sevgi gösterecek birine.

Ertesi sabah, Anna biraz daha kendine gelmişti. Kahvaltı için Büyük Salon'daki kaidenin üstünde, ağabeyi Alan'm yanındaki yerini aldı.

Ne zaman salona birisi girse, kalbi hızlı hızlı atmaya başlıyordu. Onunla yüzleşmeye hazırdı. Haklı olup olmadığını görmek istiyordu. Göz göze geldiklerinde, Arthur'un ona değer verip- vermediğini, onunla - herkesle yaptığı gibi - arasına mesafe koymak için mi ona kalpsizce davrandığını anlayacağından emindi.

Kahvaltı uzadıkça ve adam hâlâ ortalarda görünmedikçe, Anna daha da huzursuz oldu. Arthur'un ağabeyleri ve Campbelllar'm geri kalanları salona girince, göğsünü çılgınca yumruklarcasma çarpan kalbi adeta duruverdi.

Ne yazık ki bu tuhaf hali başkalarının da dikkatini çekmişti.

“O burada değil,” dedi Alan, elini onun elinin üstüne koyarak.

Anna irkilip gözlerini hemen salonun girişinden başka yöne kaydırıldı. “Kim burada değil?” Ama yanaklarına akın eden kızarıklık onu ele veriyordu.

Ağabeyi avucunda kavradığı eli nazıkçe sıkarak, “Campbell,” dedi.

Gazap 173

Bu sefer doğru olanını kastettiği aşıkardı.

Anna, neden bahsettiğini anlamamış gibi yapmadan, ona güç bela solgun bir gülümsemeyle karşılık verebildi. Şövalyeye duyduğu ilgi, fazlasıyla korumacı ağabeyinin gözünden kaçmamıştı. “Sadece ondan bir şey rica edecektim.

Yaver sabahtan beri keyifsiz keyifsiz ortada dolanıyor. Ben de acaba Sir Arthur dışarı giderken onu da yanına alabilir mi diye soracaktım.”

Ağabeyi ona, böyle sudan bahanelere kanmadığını belli eden bir bakış attı.

“Bir süreliğine tazını gezmeye çıkaracak başka birini bulman gerekecek.”

Anna'nm yüreğinde huzursuzluk veren bir his belirip içinde yer etti. Sesi titremeye başladı. “Ne demek istiyorsun?”

Kendini Alan'm söyleyeceklerini duymaya hazırladı,

ama bir yanı zaten onun ne demek istediğini biliyordu.

Campbell, Evven'la birlikte Glassery ve Duntrune kalelerinin arasında kalan güney sınırına devriyeye gitti - babamız

MacDonaldlar'm yine bir işler çevirdiğinden şüpheleniyor.

Dönüşü günler, hatta haftalar alır.”

Gitti. Çekip gitti.

Birlikte paylaştıkları o anların ardından nasıl tek kelime etmeden onu öylece bırakabilmişti? Anna'nm göğsü sıkıştıkça sıkıştı. Ta ki içini daraltan hissin baskınlığından paramparça olacağını sanana kadar...

“Anladım,” diye fısıldadı.

Kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Paylaştıkları anlar sırf kendisi için değerli diye, Arthur için de değerli olduğuna kendini ikna etmişti. Onun nasıl bir insan olduğunu biliyordu, ama yine de kendini onun gözünde bir ihtimal diğerlerinden farklı olabileceğine inandırmıştı.

174 **Monica McCarty**

Alan gözlerini kıstı. “Bir şey mi oldu? Sana bir şey mi...”
Anna alelacele başını iki yana sallamaya koyuldu. “Yok, hayır. Hiçbir şey olmadı.”

Önemli hiçbir şey olmamıştı. Elini ağabeyinin elinden kurtarıp kollarını göğsünün altında birleştirdi. İçinden, dizlerini kamına doğru çekip kendini koyuvermek geliyordu, ama yapmayacaktı. Çünkü adam buna değmezdi.

“Campbell senin için ne ifade ediyor, biricik Annie? Ona değer veriyor musun? Ben tek yaptığın babamızın ricasını yerine getirmek sanıyordum.”

Anna, çevirdiği tuhaf işlerden Alan’ın haberi olduğunu bilmiyordu, ama belki de şaşırması yersizdi. Büyükbabasının yaşı ve babasının hastalığı ortada olunca, Alan’a gittikçe daha fazla sorumluluk düşüyordu. Anna onun olanların ne kadarını bildiğini merak etti. Tümünü bilmiyordu herhalde, yoksa bu kadar sakın davranmazdı.

“Gerçekten tek yaptığım buydu,” diye onu telkin etti Anna. Derin bir nefes alarak, ciğerlerini zorla tekrar havayla doldurdu. “O benim için hiçbir şey ifade etmiyor,” dedi ve dediğine gerçekten inandı.

Doğru olan ilk izlenimiydi: Arthur Campbell hep bir ayağı kapının dışında olan bir adamdı. Anna’ya asla muhtaç olduğu istikrarı sağlayamazdı. Bıraksa, yalnızca kalbini kırardı.

On

“Kötü görünüyorsun, İzci. Ne derdin var?”

Arthur sıkıntısını dışarı yansıtmamaya çalışıyordu, ama bu atılgan denizci insanın damarına basmada esrarengiz bir yeteneğe sahipti. Derdi merdi yoktu, lanet olsun. Sağlam bir gece uykusunun çözemeyeceği hiçbir şeyi yoktu.

Ama Dunstaffnage’dan ayrıldığından beri geçen on gündür, huzurlu tek bir gece dahi geçirmemişti. Masmavi gözlere ve ipek gibi saçlara sahip bir kadın rüyalarını istila ediyordu. Kışladan hışımla ayrıldığı sırada yüzündeki ifade, hâlâ gözünün önünden gitmiyordu.

Kadın daima öylesine mutluydu ki... Arthur’un başından beri ona tutulmasının sebeplerinden biri buydu. Ama onu üzmüştü. Hatta adeta harabeye çevirmişti. İçinden deli gibi, onun kendisine latif duygular beslemiyor olmasını umdu. Çünkü bu büyük aptallık olurdu. Çok büyük aptallık hem de, diye hatırlattı kendi kendine.

Çenesi kasıldı. Kadın yalnızca rüyalarına değil, besbel

Monica McCarty

li düşüncelerine de musallat oluyordu. Anna MacDougall,

adeta içine işlemiştir.

Neden onu aklından çıkaramadığına bir türlü anlam veremiyordu. Yanından ayrılmıştı ayrılmasına - bir kadının onunla ilgili düşünceleri yatak odasının dışına taşmaya başladığında hep böyle yapardı - ama yöntemi bu sefer işe yaramıyordu. Tam tersine, kendini önceden olduğundan daha bile huzursuz hissediyordu. Kadını görüp iyi olduğundan emin olabilse, görevine odaklanmasını engelleyen bu sinir bozucu halinin geçeceğinden hiç kuşkusu yoktu. ~*

Onu aklından çıkarabilmeliydi. Önündeki işe yoğunlaşabilmeliydi. Ve bunları yapamamak onu çıldırtıyordu.

Tabii bunları MacSorley'ye anlatmayacağı kesindi. Yoksa onun dilinden kurtulamazdı.

“Ben de seni gördüğüme sevindim, Şahin,” deyip ay ışığında karşısında duran iri yarı Adalı'yı incelemeye koyuldu.

Adamın yüzündeki is lekelerinin altından gözüken gerginlik belirtileri gözüne çarptı. Kararmış zırhlarının ve siyah tartanlarının dışında İskoç Muhafız Alayı'nın savaşçıları, derilerini de karartırlardı. Bu da onların geceye karışıp gölgelerin arasında gizlice hareket edebilmelerine olanak sağlardı.

“Yoksa aynı soruyu sana mı sormak lazım?”

Erik “Şahin” MacSorley'nin yanında duran adam hoyratça bir ses çıkardı - kahkahayı andıran ama sevinçten çok yergi ima eden bir ses. “Şahin'in karısı bu aralar onu taşaklarından sallandırıyor. Bebeğin şimdiye doğmuş olması gerekiyordu, o yüzden Şahin en ufak sesi, lanet olası bir muhbir sanıp yerinden sıçırıyor.” İskoç Muhafız Alayı'nda “Yılan” lakabıyla bilinen Lachlan MacRuairi, tiksintiyle başını iki yana salladı. “Durum içler acısı, ianet olsun.”

Şahin sırtıttı. “Karım istediği zaman taşaklarıma dokuna**Gazap**
177

bilir. Asıl senin sıran gelince ne kadar sakın durabileceğini göreceğiz.”

MacRuairi'nin yüzü karanlık bir ifadeye büründü. Kısık, delici bakışları, adeta ay ışığında bir vaşağın gözleri gibi parlıyordu. Bir de insanlar Arthur'a tekinsiz diyordu.

“Benim sıram gelmeden cehennem donar. Bir karım vardı. Bir tane daha olmasmdansa, taşaklarımı kesip bana yedirsinler, tercih ederim.”

İskoç Muhafız Alayı'nın bütün üyeleri arasında Arthur'un tek sevmediği - ve de güvenmediği -MacRuairi'ydi.

Kuzeybatı İskoçya'dan Adalar Kralı Somerled'in vârisi olan MacRuairi'nin yüreği kara, öfkesi habis, dili de sivriydi. Ve tıpkı savaşçı lakabındaki soğukkanlı hayvan gibi saldırılan sessiz ve ölümcül olurdu.

Arthur, MacRuairi ile ilk tanıştığında sezgileri adeta ayağa kalkmış, ona temkinli davranmasını haykırmıştı.

MacRuairi'nin etrafına yaydığı hiddeti - değil, gazabı - hissetmek için olağandışı yeteneklere gerek olmasa da,

Arthur'u asıl huzursuz eden o gazabı çevreleyen karanlık ruhuydu. Kralın karısı, kızı, ablası ve Bella MacDuff, güvenliklerinden MacRuairi sorumluyken, İngilizler tarafından kaçırıldıklarından beri ruhu daha da kararmıştı. Tek düşündüğü onları geri almaktı. Birkaç ay önce Bella'yı Benvick Kalesi'nin tepesinden asılı olan kafesinden kurtarmayı denemiş olsa da, bunu başarmak İskoç Muhafız Alayı'nın savaşçıları için bile imkansızdı. Bella yakın zamanda bu zalim hücrelerinden çıkarılmıştı, ama nerede olduğunu kimse bilmiyordu.

Fakat MacRuairi, iyi iş görürdü. Sırtında çapraz halde asılı iki kılıcı aynı anda ustalıkla kullanmanın yanı sıra, her yere girip çıkabilirdi. Hiç vicdan sahibi olmaması da bazı sevimsiz görevleri yerine getirmekte işe yarıyordu. Bu sa178

Monica McCarty

vaşı kazanmak için her birinin pis işlere bulaşması gerekti. MacRuairi yalnızca diğerlerinden daha çok bulaşmıştı. Bir tek o, İskoç Muhafız Alayı'nda Arthur'dan daha yabancı biri gibi muamele görüyordu. Üyelerin çoğu bu tekinsiz Adalı'ya ihtiyatlı yaklaşıyordu - Alayı'nın lideri Tor MacLeod, eskiden kanlı bıçaklı olduğu düşmanı ile belli bir anlaşmaya varmış gibi, onun varlığına katlanmakla yetinirken, yalnız William Gordon ve MacSorley onu gerçekten sever gibiydi.

“Asla asla deme, kuzen,” dedi MacSorley. “Senin sorunun, yanlış kadınla evlenmekti. Bugün yarı doğru olanı karşına çıkacak.” Bir an duraklayıp MacRuairi'ye muzip bir bakış attı. “Tabii şimdiye kadar çıkmadıysa.”

Arthur, MacSorley'nin böyle söyleyerek Buchan Kontesi Bella MacDuffı kastettiğini tahmin etti. Kontes baştan beri bu nam salmış, azılı korsandan hiç hazzetmemişti. Arthur bu durumun MacRuairi için de geçerli olduğunu sanıyordu, ama MacSorley'nin haklı olup olmadığını bilecek kadar olayın içinde değildi.

Ama MacSorley'nin yerinde olsa, birkaç gün arkasını kollardı. MacRuairi resmen oracıkta onun canına okumak istemiş gibi duruyordu. “Sen ne dediğini bilmiyorsun.” MacSorley sadece sırtıttı. “Çok sert çıktın. Damarına mı bastım yoksa, kuzen?”

Birkaç gün yetmezdi. Arthur bir hafta boyunca arkasını kollardı. MacRuairi adeta bir yılan gibi avını sokmaya hazır görünüyordu. “Bunları duymaktan bıktım usandım, o kadar. Payenleri imana getirmeye çalışan bir rahip gibisin resmen. Evliliğin meziyetleriyle ilgili git başkasını zehirle; ben ilgilenmiyorum.” MacSorley'nin yüzündeki kocaman gülümseme soydaşını yalnızca daha da öfkeliendiriyor gibi görünüyordu.

Gazap 179

Arthur, bu kasıla kasıla yürüyen denizcinin, evliliğin nimetlerini ve doğru kadını bulmayı göklere çıkarırcasına anlattığına inanamıyordu. MacSorley'nin destansı kişiliğiyle

çarpıcı cazibesi, kadınları en az MacGregor'un güzel yüzü kadar peşinden sürüklerdi. Şahin kadınları severdi, kadınlar da onu. Onun kendini tek bir kadına adadığını düşünmek güçtü. Karısı tam bir afet olsa gerekti. Zira bu iri yarı Viking, elini sallasa; boylu poslu, endamlı güzeller önünde biterdi. Arthur, MacSorley'nin, iş yumruklaşmaya varana kadar soydaşını dürtmeyi bırakmayacağını bildiğinden konuyu değiştirdi. "Neden beni görmek istediniz? Bu şekilde görüşmeyi göze aldığınıza göre konu önemli olsa gerek."

Kral, Arthur'un gerçekte hangi tarafta olduğunu gizlemek için yoğun tedbirler almıştı. Görüşmeleri, kırsalda oraya buraya yayılmış halde duran taş harabelere şifreli mesajlar bırakarak ayarlıyorlardı. Tıpkı bu gece için seçtikleri taş çember gibi. Bu gizemli harabeler, hem Kral Robert'm gözünde İskoçya'nın kadim geçmişiyle olan bağları olarak çok değerliydi, hem de onun İskoçya'mn en iyi savaşçılarından oluşan gizli muhafız alayına son derece uygun bir gönderme görevi görüyordu.

Aralarındaki haberleşme sıklıkla muhbirler aracılığıyla oluyordu - Arthur nadiren alaydaki yoldaşlarıyla bu şekilde görüşmeyi göze alırdı. MaeDougalllar'ın arasına sızdıktan sonra bunu yapmak daha da zor olmuştu. Kendi başına çalışırken sahip olduğu serbestçe dolaşma özgürlüğünü büyük ölçüde kaybetmişti. Bu gece karanlık çöktükten sonra Duntrune Kalesi'nden gizlice kaçmak zorunda kalmıştı. Elinden tek gelen, yokluğunu kimsenin fark etmeyeceğini ummaktı.

MacSorley şakalaşmayı bıraktı. "Öyle. Geçen hafta senin güneye ineceğinin haberini aldık. İyi ki mesajımızı gördün."

180 **Monica McCarty**

Arthur harabeleri elinden geldiğince sık kontrol ediyordu. Üç ufak kayanın ortada üçgen şeklinde dizildiğini görünce mesajı almıştı: Bir an önce yüz yüze buluşmaya gelmesi isteniyordu. Bu, Arthur'un güneye hareket etmeden önce Dunollie Kalesi'nin kuzeyindeki mağarada bıraktığı mesajla aynıydı. Mağaranın denize olan erişiminden dolayı, hem Bruce'un adamlarının toplanması için en güvenli yerd, hem de Dunstaffnage'ın yalnızca birkaç kilometre güneyindeydi. "Mesajı nereye bırakacağınızı bildiğinize göre benimkini aldığınızı varsayıyorum."

MacSorley başım salladı. "Dunstaffnage'dan" ayrıldığını duyunca şaşırdık."

Arthur yüzündeki ifadeyi hiç bozmadan, vicdanında yer eden suçluluk duygusunu gizledi. Görevini unuttuğu falan yoktu, lanet olsun. Sadece bir süreliğine uzaklaşması gerekmişti. "Öyle icap etti," dedi, başka herhangi bir açıklamada bulunmadan. "Lom, Angus Og'un bir işler çevirdiğinden şüpheleniyor. Ben de bilgi almak için oğlu Ewen'a eşlik ediyorum."

"Benim kuzenim daima bir işler çeviriyordur," dedi

MacSorley, kudretli MacDonald liderini kastederek. “Mac-Dougalllar’a karşı donanmasını harekete geçiriyor.”
“Tahmin etmişim,” dedi Arthur. MacDougalllar’a karşı denizden gerçekleştirecekleri saldırı, en az karadan gerçekleştirecekleri kadar önemliydi. Bruce, Lom’u iki koldan birden sıkıştıracaktı. MacSorley’nin becerilerinin bu kadar el üstünde tutulmasının nedeni buydu. Denizden gerçekleştirilecek saldırıya o önderlik edecekti.

“Lom bayağı şey biliyor,” dedi MacRuairi.

Arthur yüzünü ekşitti. “Evet, öyle. Ama bu bilgileri nasıl

Gazap 181

aldığım henüz öğrenemedim. Ortalıkta hiç kuşku uyandıracak rahip yok. Gözüme çarpan muhbir de olmadı.”

MacSorley gülümsedi. “Bunun için sana haber gönderdik.

Lom’a haber iletmek için kuzeye giden Edward’m muhbirlerinden birinin yolunu kestim. Haber, Lom’un yolunu gözlediği haberdı, ama umduğu haber değildi. Kral Edward, Lom’un kuzeye ilave kuvvetlerin gönderilmesi için yaptığı ricayı geri çevirmiş. Ve buradaki kuzenim sağ olsun, muhbirin nereye doğru yol aldığını öğrendik.”

Arthur, MacRuairi’nin muhbiri nasıl konuşturduğunu sormaya gerek duymadı. MacRuairi onları mutlaka konuşturmayı becerirdi.

“Ardchattan Manastırı,” dedi MacRuairi.

Arthur’un içinde bir heyecan kıvılcımı alevlendi. Manastır, Dunstaffhage’a çok yakındı; Lom’un tam ortasıdaydı. İşte bekledikleri fırsat gelmişti.

“O halde rahipleri kullanıyorlar,” dedi Arthur. Her şey tam tahmin ettiği gibiydi.

“Öyle görünüyor,” diye onayladı MacSorley. “Tek yapman gereken kiliseyi gözetleyip haberi devralmaya gelenin kim olduğunu görmek. Seni bulurlarsa da, Lom’un şövalyelerinden biri olduğun için orada olman çok göze batmayacaktır. Ne zaman diğerlerinin yanından ayrılabilirsin?”

“Sabah yola çıkarım.”

“Kaleye acilen geri dönmen gerektiğini diğerlerine açıklayabilecek misin?” diye sordu MacRuairi.

“Birinin Lom’a bilgi vermesi lazım. Ben de gitmek için gönüllü olurum.”

Arthur, görevini akimda iyice şekillendirmişti. Yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Ama alayın diğer muhafızlarından haber almak için birkaç dakika daha kaldı.

İskoç Muhafız Alayı’ndan batıda kalıp denizleri izleyen

182 Monica McCarty

bir tek MacSorley ve MacRuairi vardı. MacKay, Gordon ve MacGregor kuzeyde muhbirleri yollardan uzak tutup, kralın kadın akranlarına yaptıklarından ötürü, Ross’un başına bela açmakla meşguldüler. Ekibin geri kalanı ise doğuda kralın yanındaydı.

Robert “Akıncı” Boyd ve partneri Alex “Ejder” Seton

yakın zamanda Sir James Douglas ve kralın hayatta kalan son kardeşi Sir Edward Bruce ile güneybatıda gerçekleştirdikleri başarılı bir görevden dönmüşlerdi. Kral Robert bir yıl içinde    kardeşini birden yitirmişti - ikisi Galloway'den kovaladıkları MacDowell'm eliyle  lm şt TO sırada Seton da ağabeyini kaybetmişti.

  Akıncı ve Ejder aynı tarafta savaştıklarını idrak edebildiler mi?   diye sordu Arthur. Bir İngiliz şövalyesi olan Seton ile, İngilizlerle ilgili her şeyden nefret eden Boyd'un son derece talihsiz biçimde birbiriyle eşleştirilmesi, Alay'm ilk günlerinde -karşılaştıkları en büyük güçlüklerden biri olmuştu.   Araları daha da bozuldu.  

Arthur, MacSorley'nin yüzünü asmasından durumun ciddi olduğunu anladı.   Ejder ağabeyinin ölümünden sonra değişti. Eskisinden daha öfkeli olup çıktı ve öfkesinin çoğunu da Akıncı'ya yöneltiyor.   MacSorley'nin gülümsemesi yerine geldi.   Ama iyi haberler de var. Bil bakalım Galloway'deki Caerlaverock Kalesi'nin yakınlarda kimi esir düşmüş halde bulup getirdiler?  

  Kimi?   diye sordu Arthur.

  Eski yoldaşım, Sir Thomas Randolph'u.  

Arthur şaşkınlığım gizlemeden bir küfür savurdu.   Kral ne yaptı?  

Genç yeğenininen geçen yıl İngilizlerin tarafına geçtiğini öğrenmek, krallığını geri kazanmaya çalışan kral için acı bir darbe olmuştu. Ne yazık ki taraf değiştirmek sıkça karşılan

Gazap 183

bir durumdu - savaşın ilk yıllarında Kral Robert'm da pek çok kez taraf değiştirdiği olmuştu - ama Randolph'un ihaneti kral için bilhassa zor geçen bir döneme, mücadelesinin en sıkıntılı zamanına denk gelmişti.

MacSorley tiksintiyle başını iki yana salladı.   Onu afetti. Fazlasıyla kolay affetti hem de, bana sorarsan. Özellikle de bu züppe gidip dayısını şövalye gibi değil de korsan gibi savaştığı için eleştirmeye cüret ettikten sonra.  

  Anlaşılan şahin, delikanlının üzerinde bir etki bırakmayı becerememiş,   dedi MacRuairi ilgisizce.

  Belki de,   dedi MacSorley.   Ama bir şansım daha olacak. Kral onu eğitim için yanıma yollamaya söz verdi.  

Arthur tek kaşını kaldırdı.   Neden içimde genç şövalye neticede cezasını  ekecekmiş gibi bir his var acaba?  

MacSorley pek de masum görünmeyen bir tavırla omuz silkti.   Daha delikanlıdan bir Kuzeyli yaratacağım,   deyip yüzünde keyifli bir ifadeyle Arthur'a baktı.

  Unutmadınız umarım, **Sir** Arthur. şövalye kılığınız size pek yakışmış.  

Bu şaka gerçeği fazlasıyla teğet geçiyordu.   Defol git, şahin. Yakışıp yakışmadığını ispatlayayım istersen?  

MacSorley kendi kendine güldü.   Belki başka sefer.

Muhbir geldiğinde orada olmazsam karım beni taşaklarımdan

asar. Diğerleri yokluğunu fark etmeden, sen de Duntrune Kalesi'ne dönsen iyi edersin.”

Tam veda etmişlerdi ki, Arthur yapması gereken bir şeyi hatırladı. “Al” deyip birkaç gün önce tamamladığı haritayı çıkarıp verdi. “Krala.”

MacSorley daha iyi görebilmek için haritayı ay ışığına tuttu. “Vay canına. Güzel olmuş. Kralın çok sevinecek. Batıya doğru ilerlerken işine yarayacak bu. Hemen bir muhbirle gönderiyorum.”

184 **Monica McCarty**

Arthur başını salladı. “Ben de herhangi bir şey öğrenir öğrenmez size haber yolluyorum.”

“*Airson an Leömhann*,” dedi MacSorley.

Aslan uğruna. İskoçya krallığının simgesi, İskoç Muhafız Alayı’nın savaş narası.

Arthur da narayı tekrar edip gölgelerin arasında kayboldu. Yoldaşlarını, ne zaman göreceğini, ne de bir daha görüp görmeyeceğini biliyordu. Savaşta hiçbir şey kesin değildi. Daha aradan yirmi dört saat geçmeden Arthur yerini almıştı. Manastırın doğusunda kalan çimenlik yükseltiden hem haç şeklindeki taş kiliseye, hem de kilisenin güneyinde keşişlerin kaldığı kanattaki dört köşe revaklı avluya giren çıkını görebiliyordu.

Argyll Lordu Duncan MacDougall tarafından yaklaşık yetmiş beş yıl önce inşa edilen Ardchattan Manastırı, İskoçya’daki üç Val’iskolyen* manastırından biriydi. Katı kurallarıyla ünlü olmaları dışında, Arthur yaygın olmayan bu tarikatın geleneklerini bilmiyordu.

Etive Gölü’nün kuzeyinde, Dunstaffnage’ın yalnızca on kilometre doğusunda kalan manastır, haberleşmeyi sağlamak için ideal bir yerdi - bilhassa papazı da MacDougal-11ar’a mensup olduğu için. Arthur, Lom’a bir ay önce ayak bastığında, gözünü ilk diktiği yerlerden biri Ardchattan olmuştu. Ancak manastırı birkaç gün devamlı gözetim altında tutmasına rağmen, köyden gelen birkaç kadın dışında keşişleri pek ziyarete gelen olmamıştı.

Tuzak kurulmuştu. Şimdi tek yapması gereken beklemektir.

Artık nihayet bazı sorulan cevap bulacaktı. Kral

* Valliscaulian. Katolik mezhebinin altında 12. yüzyılda kurulmuş ve 18. yüzyılda Sistersiyenlere dahil olmuş bir tarikat. (Çev. N.)

Gazap 185

Robert’ın ona verdiği görevi yerine getirmeye ve Lom’lu John’un babasına yaptığını ona ödetmeye bir adım daha yaklaşacaktı.

On dört yıl uzun bir süreydi, ama Arthur her şeyi daha dün gibi hatırlıyordu. On iki yaşındayken gözüne kral gibi gözüken adamı etkilemek için adeta canını dişine takmıştı. Babası Cailean Mor, Büyük Colin, savaşa hazırlanmak için muhafızlarını Innis Chonnel Kalesi’nin *barmkimnê* topladığı sırada, güneşin zırhından gümüş hareler halinde

yansıdığını hâlâ hatırlıyordu.

Babası başını aşağı çevirip, çoğunlukla görmezden gelmeye çalıştığı oğluna bakmıştı. “Çok ufak; gidip canından olacak.”

Arthur tam kendini savunmak için bir şeyler söylemeye girişecekti ki, Neil tek bir bakışla onu susturmuştu. “Gelsin, baba - yeterince büyüdü.”

Arthur babasının gözlerini ona çevirdiğini hissetmişti.

Bakışlarının yoğunluğu altında rahatsız rahatsız kıpırdanmamak için çabalasa da, yaşadığı şu on iki yıl boyunca hiç kendini bu kadar yetersiz görmemişti. Ufak tefektir. Sıskaydı. Zayıftı. Üstüne üstlük bir de tuhaftı.

Ben ucube değilim. Ama babasının gözlerine bakarken kendini öyle görmüştü.

“Daha doğru düzgün kılıç bile kaldıramıyor” demişti babası.

Sesindeki utanç, Arthur’un yüreğini bıçak gibi delmişti.

Babasının aklından geçenleri gözlerinden okuyabiliyordu:

Bu garip, çelimsiz çaylak nasıl **benim kanımdan**

olabilir? Kuzey İskoçya’nın en çetin, en kuvvetli savaşçıların damarlarında akan kandan. Campbelllar doğuştan savaşçıydı.

Arthur hariç.

186 Monica McCarty

“Ben ona göz kulak olurum,” demişti Neil, elini Arthur’un omzuna koyarak. “Hem belki bize yardımı dokunur.”

Babası, Arthur’un tuhaf yeteneklerinin kendisine hatırlatılmasından hoşlanmayarak kaşlarını çatsa da, başıyla onaylamıştı.

Bakışlarında buna ihtimal verir gibi beliren hafif pırıltı Arthur’a umut olmuştu. “Ayak bağı olmasın da...”

Arthur öyle heyecanlanmıştı ki, içi içine sığmıyordu.

Belki de beklediği fırsat buydu. Belki de Neil’in dediği gibi yeteneklerinin nihayet işe yarayabileceğini gösterebilecekti.

Ama öyle olmamıştı. Çok gergindi. Çok heyecanlıydı.

Kendini çok zorluyor, çok fazlasını başarmak-istiyordu. Ve çok duygusal davranıyordu. Duyulan her zamankinin aksine onu ikaz etmiyordu.

Campbell ve MacDougall topraklarının arasındaki sınıra yaklaşıyorlardı. Avich Gölü’nün doğu kıyısının yakınlarında kalan Lom Kordonu’nu - Iona’ya giden tüccarların ve hacıların kullandığı, Lom tepelerinin arasından kıvrılan eski yolu az önce geçmişlerdi. Arthur ve Neil birlikte dar geçitten geçtikleri sırada, düşmanın herhangi bir ani baskınını önceden sezmek üzere kafilenin önündeki keşif erinin yanında yol alıyorlardı.

Küçük bir derenin sığ kısmından atlarıyla geçip Sreinge Gölü’nün yakınlarda durdular. “Bir şeyler seziyor musun?” diye sordu Neil.

Arthur başını iki yana salladı. Duyularını bilenmeye zorlamaktan kalbi deli gibi atıyor, alnı boncuk boncuk terliyordu.

İlk defa savaşa gittiği için heyecanı yatıştıkça yerini korku

ve kaygıya bırakmaya başlamıştı. “Yok.”

Bir an sonra sesi duymuşlardı. Kırk metre gerilerinde, ormanlık yamacın diğer tarafından geliyordu. Saldırının sesi.

Neil bir küfür savurup Arthur’a yakındaki bir ağacın ar**Gazap**
187

kasına geçmesini emretmişti. “Orada kal. Ben dönene kadar sakın kıpırdama.”

Arthur dehşet içinde gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissedince, kendinden daha da nefret etmişti. Nasıl başarısız olabilmişti? Saldırıyı nasıl önceden sezememişti? Bütün bunlar onun suçuydu. Kendini kanıtlaması için - becerilerini gösterebilmesi için - ona bir şans vermişlerdi; o ise gidip ona inanan yegane kişiyi hayal kırıklığına uğratmıştı. “Özür dilerim, Neil.”

Ağabeyi onu cesaretlendirmek için gülümsemişti. “Senin suçun yok, aslanım. Daha ilk kez bizimle geliyorsun. Bir dahakine daha iyi olacak.”

Ağabeyinin ona olan inancı, durumu yalnızca daha da kötü hale getirmişti.

Arthur da askerlerin yanında gitmek istiyordu, ama babası haklıydı. Giderse ancak diğerlerine ayak bağı olurdu.

Mücadelenin sesleri dinmeye başlayana kadar aradan saatler geçmiş gibi gelmişti. Ve Neil hâlâ görünürde yoktu. Arthur, ağabeyinin başına bir şeyin geldiğinden endişe ederek, daha fazla olduğu yerde bekleyememişti. Ağaçların arasından dikkatlice ilerleyerek, mücadelenin devam ettiği yere doğru yaklaşmıştı.

Ardından aniden ilerlemeyi kesmişti. Onu yarı yolda bırakan sezgileri bir anda canlanıvermişti.

Havada tokuşan çeliğin çınlamaları dört bir yanından yankılanıyor gibiydi - sesin nereden geldiği tam olarak anlaşılmasa da, içindeki bir his Arthur’u sola dönmeye yöneltmişti.

Aniden telaşa kapılmış gibi sesin geldiği yöne doğru koşmaya başlamıştı. Kılıcı tozun toprağın arasında peşinden sürükleniyordu.

Arthur tökezlememeye çalışarak ağaçların arasından dolana dolana ilerlemiş, sonra da ufak bir yükseltiye tırmanıp genişçe bir kaya parçasının arkasına sığınmıştı.

188 **Monica McCarty**

Bir an sonra onları görmüştü. Diğer askerlerin biraz uzağında, yamacın kavisinden görünmeyen küçük bir şelalenin döküldüğü yerde iki adam çetin bir kılıç dövüşüne tutuşmuşlardı.

Biri babası, diğeri ise Arthur’un daha önce yalnızca bir kez uzaktan gördüğü bir adamdı: Düşmanları, Lora Lordu, MacDougall liderinin oğlu, John MacDougall.

Arthur nefesini tutarak, her ikisi de erkekliğini kanıtlamış olan iki adamın birbirlerine art arda savurdıkları darbelerle saldırmasını izlemişti . Tam bu mücadele artık daha fazla devam edemeyecekmiş gibi görüldüğü sırada, babası kılıcını iki eliyle başının üstüne kaldırıp düşmanına doğru şiddetle

savurmuştu. Aldığı darbenin etkisiyle Lom'un kılıcını düşürüp dizlerinin üzerine çöktüğünü görünce, Arthur'un hissettiği rahatlama hissi neredeyse ağzından bir çığlık halinde dökülecekti.

Korkudan kanı adeta donmuştu. İlk kez savaş alanında bir ölüme şahit olmak üzere olduğunun farkındaydı. İçinden elleriyle gözlerini kapamak geldi, ama vücudunu hareket ettiremez olmuştu. Sanki önemli bir şeyler olacağını biliyor gibiydi.

Güneş, Lom'un çelik miğferinden yansıyor. Babası kılıcını kaldırmıştı. Ama ölümcül vuruşu indirmek yerine, kılıcın ucunu Lom'un boynuna dayadı.

Askerlerin geri kalanı uzakta kalmıştı. Normalde şelalenin onların seslerini bastırması gerekirdi. Arthur'un konuştuklarını duyamıyor olması gerekirdi. Ama duyabiliyordu.

"Mücadele bitti," demişti babası. "Adamlarını geri çağır. Günün galibi Campbell'ler." Arthur kavisin öbür tarafına, sığ dere yatağına bir göz atıp babasının haklı olduğunu görmüştü. Dere kıyısı boyunca her tarafa düşman askerlerin cesetleri yayılmış, suyun rengi kıızıl akmaya başlamıştı. "Teslim ol" diye emretmişti babası. "O zaman yaşamana izin veririm."

Gazap 189

Arthur, Lom'un siperli miğferinin ardında gözlerinde yanan nefreti görebiliyordu. Ağzı, duyduğu öfkeyle çarpılmıştı. Uzunca bir süre öyle durduktan sonra nihayet başını sallamıştı. "Kabul."

Campbell'ler kazanmıştı. Arthur'un içi gururla dolup taşmıştı. Babası onun hayatında gördüğü en büyük savaşçıydı. Büyük Colin kılıcını indirip uzaklaşmaya başlamıştı. Bir an için olacaklar Arthur'un içine doğar gibi olmuştu, ama babasını uyarmak için çığlık attığında artık çok geçti. Babası arkasını dönünce, Lom'lu John'un hançeri sırtı yerine midesine saplanmıştı.

Arthur dehşet içinde donakalmıştı. Tam o sırada babasının gözleri saklandığı kayanın arkasından onunkileri bulmuştu. Ardından Büyük Colin sendeleyip dizlerinin üstüne çökmüş, yürek burkarcasına ağır ağır akan kanıyla birlikte canı bedenini terk etmişti. Ancak son ana kadar bakışlarını bir kere bile ondan ayırmamıştı. Arthur babasının sessiz yakarışını gözlerindeki ifadeden okumuştur: **Kanımı yerde bırakma.**

Lom adamlarına seslenmiş, birkaç asker kavisin etrafından dolaşıp gelmişti. Kudretli Campbell liderini, önderlerinin ayaklarının dibinde yatarken görünce, kükrercesine bir zafer narası atmışlardı. Lom, Arthur'un olduğu yöne doğru yamacı işaret etmişti. Arthur onun kendisini göremediğini biliyordu, ama babasını uyaran çığlığı duymuş olmalıydı. Adamlar onun olduğu yere doğru ilerlemeye başlayınca, Arthur kaçmıştı.

Sonra olanları pek hatırlamıyordu. Hareket edemeyecek

kadar korkmuş halde, ağaçlarla kayalıkların arasında neredeyse bir hafta boyunca saklanmıştı. Nihayet kaleye döndüğünde ise Neil onun adeta öldü ölecek gibi göründüğünü söylemişti. Arthur hemen ağabeyine olanları anlattı

Monica McCarty

latmıştı, ama artık olayların MacDougalllar'ın anlattığı şekilde geliştiğine itiraz etmek için çok geçti. Arthur'un babasıyla Lom arasında geçen konuşmayı o kadar uzaktan nasıl duyduğunu açıklayabilecek olsalar bile, Neil kimsenin kardeşine inanmayacağını biliyordu. Günün galibi MacDougalllar'dı. Güçlü Campbell liderinin yenilgisi de Lom'a mal edilmişti.

Bu olaydan kısa süre sonra Lom, Innis Chonnel'ı kuşatmış ve Campbell'lar teslim olmak zorunda kalmıştı.

O günden sonra Arthur babasının intikamını almaya yemin etmişti. İşlediği alçakça cinayet için MacDougall'ın canına okumaya yemin etmişti. Bir daha asla duygularına yenik düşmemeye yemin etmişti.

Bunun için on dört yıl beklemişti. Kuzey İskoçya'daki en iyi savaşçılardan biri olmak için - babasının gurur duyacağı bir savaşçı olmak için - çaba sarf etmişti ve şimdi nihayet beklediği fırsat eline geçmişti. Hiçbir şeyin ona engel olmasına izin veremezdi. Hiçbir şey onu amacından caydırmamalıydı. Babasını bir kere başarısızlığa uğratmıştı - sezgileri onu yarı yolda bırakmıştı - ve bu bir daha olmayacaktı.

Ama keşke...

Lanet olsun, keşke demenin hiçbir yararı yoktu. Arthur'un bile değiştiremeyeceği bazı şeyler vardı. Kadın, Lom'un kızıydı. Arthur'a her ne kadar keşke öyle olmasaydı dedirtse de.

Arthur yakınlardaki bir ağaca yaslandı. Daha gece yarısına aşağı yukarı bir saat olduğundan, biraz rahatlamaya vakti vardı. Kuzeye yolculuk ederkenki hızlı tempodan sonra oturmak iyi gelmişti. Ona verilen talimat, müdahale etmeden sadece muhbirin kim olduğunu tespit etmek olsa da - ki böylece MacDougall'm bu işten haberi olmayacaktı ve

Gazap 191

Bince, gelecekte de muhbirlerin taşıdığı haberleri ele geçirebilecekti - her şeye hazırlıklı olmalıydı.

Ama kendini adeta yay gibi gergin hissederken rahatlamak ne mümkündü... Telaşının sadece muhbire tuzak kurduğu için değil, kaleye geri döneceği için olduğunun farkındaydı. Onu tekrar görecekti.

İçinde dolup taşan heyecan duygularını ele veriyordu. Kendi kendine yalnızca kadının iyi olduğundan emin olmak için böyle hissettiğini söyledi - onu görmek *istediğinden* değil yoksa. Onu aklından çıkaramadığından da değil. Hele onu özlediğinden hiç değil.

Bunları yapacak kadar aptal olamazdı.

Sadece bir ay daha, dedi kendi kendine. **Birkaç hafta**

daha ondan uzak dur; o zamana bunların hepsi bitmiş olacak.

Muhbirin kim olduğunu öğrenince, MacDougalllar'm savaş planıyla ilgili ne çıkarımlar yapabileceğine bakacaktı. Ama savaş başladığında görevi sona ermiş olacaktı. Buralardan ayrılıp bir daha asla arkasına bakmayacaktı.

Sabahtan beri bir şey yemediğini fark edip, bir parça kuru et ve biraz da yulaf çöreğı çıkarıp yedi. Üstüne de tulumunu doldurduğu çaydan su içti. Dalgın dalgın, aşağıda uzanan yeşil kır manzarasına göz gezdirmeye koyuldu.

Aniden kalbi durur gibi oldu. Bir an için olduğu yerde donakaldı. İçinde şiddetli bir açlık kabarıverdi. Bu öyle yoğun bir hasretti ki, nefesi kesildi. Aç susuz bir adam gibi, son bir haftadır düşünüp durduğu kadının adeta rüyalarından kopup karşısında vücut bulmasını izledi. Kadın hâlâ epey uzakta olsa da, pelerini saçlarını gizlese de, Arthur o olduğunu biliyordu. Onun yakınında olduğunu tüm benliğiyle hissedebiliyordu. Kadının varlığı kanını kaynatıyordu. Sinir uçlarının her biri dirilmiş halde, Anna MacDou192

Monica McCarty

gall'm kayıktan inip küçük iskeleden manastıra doğru çimenlik patikada yürümesini izledi.

Loş gün ışığında onun yüzünü görmeye uğraştı. Onu görmeye, iyi olduğundan emin olmaya öyle muhtaçtı ki, az daha nerede olduğunu unutuyordu. Ne yaptığını fark edemedi ileri bir adım atıverdi.

Bir küfür savurup kimse onun abayı yakmış bir budala misali orada öylece durduğunu göremeden hemen geri ağacın arkasına saklandı.

Kadın burada ne halt ediyordu?

Yanında yine o sepet ve kendisine eşlik etsin diye tek bir muhafız vardı. Bu kadının kesin yanlış zamanda yanlış yerde olmak gibi çok acayip bir huyu vardı. Tıpkı Ayr'daki kilisenin orada...

Arthur kaskatı kesiliverdi. Gerçek onu iki gözünün tam ortasından vurmuştu adeta.

Yok, bu mümkün değildi.

Ama Arthur tesadüflere inanmazdı. Anna MacDougall, ya her seferinde bir şekilde en olmadık yerde ortaya çıkmayı başarıyordu, ya da muhbir oydu.

Muhbir o.

Haber noktan sepetindeki turtaların ya da götürüp getirdiğı diğer çörek böreklerin içine gizlenmişti. Arthur, Anna'nın köydeyken ne kadar telaşlı olduğunu hatırladı. Nasıl bebeğı ona verip sepetiyle beraber mutfağı gittiğini. Çöreklerin kokusunun onu acıktırdığını söylediğinde yüzünün nasıl da bir anda soluklaştığını.

Ayr'dayken gümüşü teslim alan da oydu.

Gerçek bunca zamandır gözünün önündeydi. Nasıl bu kadar kör olabilmmişti?

Arthur dişlerini sıktı. Nasıl bu kadar kör olabildiğini gayet

iyi biliyordu: Onu hafife almıştı. Hem de iki kez. Güzel,

Gazap 193

genç ve masum olduğu için, öylesine kırılğan ve cana yakın görüldüğü için, kadın olduğu için, Anna'nın o gece orada oluşundan hiç kuşkulananmamıştı - onun kendisini gizlice gözetlediğini öğrendikten sonra bile.

Dahiyane bir yöntemdi bu, lanet olsun. Kadınları muhbir olarak kullanmak demek... Kiliselere girip çıkarken gördüğü kadınları düşündü. Onların neden orada olduğunu durup düşünmemişti bile. Hepsi adeta kurduğu ağın içinden sıyrılıp geçmişlerdi.

Arthur eğer tam o sırada çok daha mühim bir şeyin farkına varmamış olsa, bu yöntemi takdir edebilirdi.

Tanrı aşkına, babası onu nasıl böyle kullanabilirdi? Arthur, zaten MacDougall'ı öldürmeyi planlamıyor olsa, bunu yapmayı sırf Anna'yı böyle bir tehlikeye attığı için düşünebilirdi.

Arthur o gece orada olup onu MacGregor ve adamlarından kurtarmasaydı neler olabileceğini anlamıyorlar mıydı?

Kadın canından olabilirdi.

Anna manastırın kapısına yaklaştıkça Arthur'un kalbi daha da şiddetle çarpıyordu. Bir koşu yanma inip, onu tek omzundan aşırıp, buralardan defolup gitmemek için yumruklarını sıkı. Onu emin bir yerlere götürüp bir odaya kilitleyerek güvende tutma arzusuyla boğuştu.

Senin işin bu değil. Senin sorumluluğun bu değil.

O sana ait değil.

Alnında buz gibi ter birikmişti. Kadının göze aldığı riski düşündükçe, resmen deliye dönüyor, resmen...

Hissettiği duygunun ne olduğunu fark edince irkildi. Olur şey değildi; korkuyordu.

Bu duyguyu en son hissettiğinde, Dugald onu, sıçan korkusunu yenmesi için içinde sıçanların cirit attığı karanlık bir ambara kilitlemişti - hem de eline silah vermeden.

194 Monica McCarty

Kadın manastırın kapısını çaldı. Bir an sonra bir keşiş kapıyı açtı. Arthur her ne kadar kulak kesilse de, çok alçak sesle konuştuklarından ne dediklerini duyamıyordu. Ama keşişin yüzündeki üzgün ifadeden ve başını iki yana sallayışından, kadına herhangi bir haber olmadığını söylediği anlaşılıyordu.

Anna'nın omuzları düştü. Keşişe birkaç şey daha söyleyip çabucak kayığına döndü.

Arthur onun gidişini izlerken görevinin olduğundan bir hayli karmaşık bir hal aldığına farkına vardı.

Hay aksi şeytan! Neden illa o olmak zorundaydı ki?

Yapmak zorunda olduğu şeye karşı her ne -kadar mücadele verse de, Anna MacDougall'dan uzak durmak gibi bir seçeneği artık yoktu. İçgüdüleri onu neye karşı ikaz ederse etsin, görevi kadına mümkün olduğu kadar yakın durmasını gerektiriyordu. MacDougalllar'ın planlarından devamlı haberdar olması şarttı.

Bir savaş çıkmak üzereydi. Ama Arthur ilk kez bu savaştan yara almadan kurtulup kurtulamayacağından emin olamıyordu.

On Bir

Anna pelerininin başlığını geriye doğru katlayıp babasının çalışma odasına girdi. Sepetini masanın üstüne bıraktıktan sonra, kor haldeki şömine ateşinin etrafında oturan anne babasının yanına gitti. Yazın bile kalenin taş duvarları içeriye serin ve esintili tutuyordu.

Annesi işlemeye yeni başladığı ipek flamadan başını kaldırıp kaşlarını çatı. “Nerede kaldın, biricik Annie? Vakit geç oldu.”

Anna eğilip annesine bir öpücük verdi. “Manastırdaki keşşilere turta götürdüm.”

Babasıyla göz göze geldi. İfadesini bir gölge bürümüştü.

Anna başını hafifçe iki yana sallayarak onun dile getirmediği sorusunu cevaplamış oldu.

Annesi daha fazla itiraz etmeye fırsat bulamadan babası öksürdü. Anna onun kasten öksürdüğünü bilse de, çıkardığı kuru, boğuk ses endişe vericiydi.

“Peder Gilbert’ın ciğerlerimdeki tıkanıklığı gidermeye

196 Monica McCarty

yardımcı olsun diye önerdiği şu yeni bitkiyle ilgili bir şeyler söylüyordun sen sanki?”

Annesi yutkunup elindeki nakışı bir kenara fırlattığı gibi ayağa fırladı. “Unutmuşum. Aşçıya söyleyeyim, hemen hazırlasın.”

Annesinin ardından kapı kapanır kapanmaz, babası, “Kral Edward cevap göndermemiş mi?” diye sordu.

Anna başını hayır anlamında salladı. “Şimdiye kadar haber almamız gerekirdi.”

Babası ayağa kalkıp sobanın etrafını arşınlamaya koyuldu.

Attığı her adımla öfkesi daha da artıyordu. “Bruce’un kör olasıca haydutlan muhbirin yolunu kesmiş olmalı. Gönderdiğimiz mektupların yansından fazlası istikametine varamıyor demek - kadınların yardımına rağmen.” Çenesi sert bir çizgi halinde kasıldı. “Ama buralara doğru ilerleyen herhangi bir askeri birlikten haber almadığımıza göre, bundan takviye gelmeyeceğini çıkabiliriz. Genç Edward, kendi postunu kurtarmakla bizimkini düşünemeyecek kadar meşgul.”

Anna, babasının önceki Kral Edward için yaptığı onca şeyden sonra, yeni kralın onu öylece yüzüstü bırakabildiğine inanamıyordu.

İtle yatan...

Anna aklına gelen bu eski atasözünü hemen zihninden uzaklaştırdı; nedense böyle düşünmek ona vefasızcaymış gibi geliyordu. Babasının başka seçeneği yoktu. Kral I. Edward çok güçlüydü. Wallace, Falkirk’te yenildikten sonra ya İngiliz kralla müttefik olacaklardı ya da toprakları ellerinden alınacaktı. Bruce tacı zula ettikten sonra bu ittifak daha da elzem hale gelmişti. Bir tarafta Bruce ve MacDonaldlar

varken, MacDougalllar ancak karşı tarafta yer alabilirdi

- İngiltere ile beraber.

“Tekrar haber göndermeyi denemeli miyiz?”

Gazap 197

“Yeterince zaman yok,” diye tersledi babası. Aptalca addettiği bu soru onu besbelli kızdırmıştı. “İngilizler yavaş hareket eder. Bütün o kap kaçak ve levazımlarıyla kuzeyde bu kadar uzağa gelmeleri haftalar alır. Edward fikrini değiştirse bile, askerleri bir araya toplamak için zamana ihtiyacı olacaktır. İngilizler daha bütün o süslü üst başlarını arabalarına bile yükleyemeden, Çeteci Kral ve onun o ölüm saçan azılı yağmacılar tayfası buraya ulaşmış olur.”

Anna babasının öfkesinden gocunmamaya çalıştı. Fevri davranmakta sonuna kadar haklıydı. Düşmanları onları gitgide daha da sıkıştırıyordu ve yardımlarına kimse gelmiyordu. Kral Edward gibi Ross Kontu da kuvvet birliği yapmak için ilettikleri ricaya henüz cevap vermemişti.

Bruce’un karşısına tek başlarına çıkmak zorunda kalacakları gerçeği, acı veren bir katiyetle gittikçe daha da açık hale geliyordu - gaspçının, sayılarının üç bini bulunduğu söylenen ordusuna karşı sekiz yüz adam.

Anna korkunun boğazında düğümlendiğini hissetti.

MacDougalllar çetin savaşçılardı, babası da İskoçya’nın en iyi savaş komutanlarından biriydi, ama bu denli aleyhlerine olan bir durumun üstesinden gelebilirler miydi?

Babası önceden bir kez Bruce’u neredeyse yenilgiye uğratıyordu, ama o sırada kaçak kral firardaydı ve babasının sayıca çok daha üstün olan kuvvetlerine karşı yanında sadece birkaç yüz adam vardı. Bu sefer MacDougalllar azınlıkta kalıyordu.

Bunun bir önemi yok, diye kendi kendini sertçe telkin etti Anna. Babası yine de galip gelecekti. Bir MacDougall beş isyancıya bedeldi.

Ama Lom’lu John’un en kendi aleyhine olan durumları bile lehine çevirebileceğini ne kadar kendi kendine tekrar etse de, yadsıyamayacağı bir gerçek vardı: Sadık kalbinin

198 Monica McCarty

müsaade ettiği ufacık, mini minnacık bir ihtimal dahilinde savaşı kaybedebilirlerdi.

Kaybedebilirlerdi.

Aniden tüm vücudunu bir ürperti aldı. Bu kelimeyi zikretmek, küfürlerin en büyüğüdü adeta. Bunun olmasına izin veremezdi. Sonuçları düşünemeyeceği kadar korkunçtu.

Değer verdiği her şey, mutlu bir gelecek için kurduğu tüm hayaller, bıçak - ya da bu durumda kılıç - sırtında duruyor gibiydi. En ufak bir dokunuşla hepsi alaşağı olabilirdi. Kalenin kaim taş duvarları bir anda gözüne-her an kırılmaya hazır, incecik camdan levhalar gibi görünmeye başlamıştı.

Vaziyet fenaydı - hatta ümitsizdi. Ama durumun vahametini azaltmanın bir yolu vardı.

Sanki zaman duruvermişti. Anna içinin dehşetle burkulduğunu hissetti. Ne yapması gerektiğinin farkına varınca, huzursuzca pır pır atan kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Sorunun cevabı aylardır zihninin bir köşesinde gizlense de, onu değerlendirmek istememişti.

Parmakları adeta bir halata tutunur gibi pelerininin katlarını sıkıca kavradı. “Ya Ross?” diye sordu usulca. “Onun gelmesi için hâlâ zaman var.”

Babası ona sert bir bakış attı. “Öyle, ama önceden de söylediğim gibi, gelmeyecek.”

O bakışlarında gördüğü şey sitem miydi? Yoksa babası ona seçim hakkı tanıdığına pişman mı olmuştu?

Anna deli gibi çarpan kalbini sakinleştirmek için derin, kesik kesik bir nefes aldı. Teni buz kesmiş gibi soğuk terler dökmekten ıslanmıştı. Yüreği öyle bir sıkışıyordu ki, nefes almak güç geliyordu. Bütün içgüdülerini, az sonra yapacağı öneriye karşı isyan ediyordu. Ama başka seçeneği yoktu. Bir

Gazap 199

eş bulup evlenmek klanının soyunun devam etmesi için ödenecek küçük bir bedeldi. Gerekirse şeytanın kendisiyle bile evlenirdi. “Peki ya ben ona tekrar düşünmesi için bir sebep yaratırsam?”

Babası gözlerini kaçırmadan ona bakmaya devam etti.

Anna, bakışlarındaki ölçüp tartan pırıltıdan onun, yapacağı öneriyi tahmin ettiğini - ya da belki de bunca zamandır bu öneriyi yapmasını beklediğini - anlamıştı.

“Peki ya ben konttan bizzat bir ricada bulunursam?” Bir an duraksadı. Yün pelerininin kavramaktan parmaklarındaki kan çekilmişti. Güm güm atan kalbinin sesi kulaklarında uğulduyordu. Midesi bulanır gibi içi burkuluyordu. ***Her şey yoluna girecek. Ben işleri rayına sokacağım. Adam o kadar da ürkünç değil.*** Sir Arthur uzun boyluydu, kaslıydı ve yakışıklı yüzünün netameli bir havası vardı. Ama Anna onunlayken kendini tedirgin hissetmiyordu. Belki de savaşçıların yanındayken hissettiği huzursuzluğu yenmişti.

Sir Arthur. Yüreği aniden cız etti. Adamın yüzü gözünün önüne gelir gelmez hemen aklını dağıttı. Arthur onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir süreliğine kalbi onun için çarptıysa da artık bunun önemi kalmamıştı. Öyle olmasa bile, Arthur ona karşı hislerini - daha doğrusu olmayan hislerini - ısırap veren bir katıyetle ortaya koymuştu.

Ancak Anna, o öpüşmelerini unutmak için bir ömür boyu çabalayacaktı.

Babası onun sözünü sürdürmesini bekliyordu, ama kelimeler ağzından kolay dökülmüyordu. “Peki ya ben...”

Aniden konuşmayı kesip boğazını gevşemeye zorladı. “Sir Hugh da hâlâ istekliyse, onun evlenme teklifini kabul edeceğim. Buna karşılık kont, belki kuvvet birliği yapmanın faydalı olacağını görür.”

Babası bir süre hiçbir şey söylemedi. Yüzünde öyle yo200

Monica McCarty

ğün bir ifadeyle gözlerini ona dikti ki, Atina'nın içinden kıvrım kıvrım kıvrınası geldi. "Sence seni hâlâ kabul eder mi? Onu reddettiğinde hiç de memnun olmamıştı."

Anna bu ihtimali göz önüne almadığı için kendini mahcup hissederek kıpkırmızı oldu. Babası haklıydı. Genç şövalye öfkesinden kudurmuştu, Anna'nın onu reddetmesi bir aristokrat olarak onuruna dokunmuştu. "Bilmiyorum, ama denemeye değer."

Anna'nın gururu yakın zamanda oldukça hırpalanmıştı, bir darbe daha alsa ne yazardı?

"Bu iş annenin hoşuna gitmeyecek" dedi babası kapıya doğru bir bakış atarak. "Bruce ve adamları etrafta kol gezerken yollar tehlikeli olabilir."

Anna bunu zaten düşünmüştü. "Alan benimle gelirse endişelenmeyecektir. Yanımıza kalabalık bir muhafız ekibi alırız."

Babası çenesini ovarak başını salladı. "Evet," dedi.

"Ağabeyin seni korur," diye ekleyip gülümsedi. Anna, içini sızlatan hayal kırıklığına yenilmemeye çalıştı. Benliğinin bir yanı onun bu öneriyi geri çevirmesini ummuştu. Babası eğilip Anna'yı başından öptü. "Sen çok iyi yürekli bir kızsın, biricik Annie."

Normalde babası ondan övgüyle söz ettiğinde, Anna'nın ağzı kulaklarına varırdı, fakat şimdi içinden ağlamak geliyordu. Mutluluğu ödenecek ufak bir bedeldi belki, ama yine de bir değeri vardı.

Babası onun çenesini kavrayıp gözlerini kendininkilere bakmaya zorladı. Anna gözlerini buğulandıran sıcak, sulu perdeyi dağıtmak için gözlerini kırıştırdı. "Başka bir yol olsaydı, bunu senden istemeyeceğimi biliyorsun."

Bir tane gözyaşı yanağından aşağı kaydı. Dudakları titrese de, zorla gülümsemeyi başardı. "Biliyorum."

Gazap 201

Şu an tek umutları buydu. Ona ne kadar yanlışı gelirse gelsin, Anna bu ittifakı kurmak için ne yapmak zorundaysa yapacaktı.

Hem zaten başkası da yoktu.

Ancak babasının çalışma odasından ayrılır ayrılmaz, hakim olmaya çalıştığı gözyaşları, yıkılmış umutlarla çalkalanan bir fırtına gibi boşandı - içten içe beslediğini fark etmediği umutlarla.

Arthur'un kaleye dönüşünü - tek başına dönüşünü - açıklaması beklediği gibi zor olmamıştı. Lom, oğlunun batıda düşmanlarıyla ilgili öğrendikleriyle ilgili bilgi almaya oldukça hevesliydi.

Somerled'in soyundan gelen üç ana klan - MacDonalldlar, MacDougalllar ve MacRuairiler - arasındaki üstünlük savaşı yıllarca Kuzeybatı İskoçya siyasetine egemen oluştu. MacRuairiler'in önceki lideri ölüp, geriye tek nesebi meşru

vârisi olarak kızı, Adalı Christina kalınca, klan güçten düşmüş ve savaşın çemberi daralmıştı. Lachlan ile erkek kardeşlerinin hepsi piçti. Ama Lachlan bu unvanın hakkını gerçekten veriyordu.

Arthur'un, Ewen'dan, MacDonalddar'ın batı sahili boyunca askerleri silah altına almaya başlamış görüldüğü haberini getirmesi hiç de sürpriz sayılmasa da, Lom oldukça öfkelenmiş ve her ne kadar gizlemeye çalışsa da kaygılanmıştı. Ama yeteri kadar kaygılanmış da durmuyordu. Arthur, hilekar piçin ne dolaplar çevirdiğini merak etti. Ve manastırın orada yaptığı keşif sağ olsun, bunu nasıl öğreneceğini çok iyi biliyordu.

Ama kaleye akşam geç saatte döndüğü için Leydi Anna ile görüşmek sabaha kalmıştı. İçinde herhangi bir heyecan hissediyorsa da, kendi kendine bunun sadece artık dışarıdan

L

202 **Monica McCarty**

ona bambaşka davranıyor gibi görüneceğinden, bu ani değişikliğe sağlam bir açıklama getirmesi icap edeceği için olduğunu söyledi. Bundan sonra ondan kaçınmak yerine, onun yakınında olmak için bahane yaratacaktı. Ama kadına boşuna umut vermek istemiyordu. Onu öpmekle bir hata - ki ne hata hem de, Tanrım - yapmış olsa da aralarında romantik bir ilişkinin başlaması söz konusu olamazdı. Arthur bunun kolay olmayacağını biliyordu. Kadın muhtemelen bir haftadır öpüşmelerini düşünüp duruyordu. Zira Tanrı biliyor ki, Arthur'un da tek düşünebildiği şey buydu. ~

Onu Ardchattan'da görmüş olsa bile, kadın ertesi sabah Büyük Salon'a girdiğinde, Arthur'un duyuları sanki onu ilk defa görüyormuşçasına canlanıvermişti. Her şey daha coşkun, daha canlı bir hal almıştı sanki. Daha önce hiç kimsenin varlığını, o an Leydi Anna MacDougall'ın varlığını hissettiği kadar diri bir şekilde hissetmemişti.

Onu büyük bir zevkle tepeden tırnağa süzdü - duruşundaki her bir ayrıntıyı, her bir ufak değişikliği, alnıyla şakaklarını çevreleyen açık mavi örtünün kenarlarından taşan saç tellerinden, vücudunun her bir kıvrımını ortaya çıkaran, işlemeli, kaliteli ipekten entarisine kadar her şeyi.

Sakin...

Bakışları göğüslerine kayıverdi. Adeta nutku tutuldu. Entarisinin kumaşından sertleşen göğüs uçları hafifçe belli oluyordu (ya da belki de sadece o öyle hayal ediyordu).

Anılar zihnini adeta taciz etti, bir sıcaklık seli kasıklarına doluverdi. Ellerinde hissettiği dolgun yumuşaklığı hatırladıkça erkekliği sertleşti. Kadının göğüslerini kavramak, o kusursuz, yusuvarlak tepeliklerin ağırlığını avuçlarında hissederken; başparmağıyla boncuk gibi sertleşmiş göğüs uçlarını okşamak nasıl da muhteşem bir histi. İçinden bir

Gazap 203

küfiir savurdu. Vücudunun içine işleyen anılar onu gittikçe daha da huzursuz ediyordu.

Teni alev alev yanıyordu.

Ona bakıp, vücudunu vücuduna yaslamamanın verdiği hissi nasıl olur da hatırlamazdı? Pembe dudaklarının o cezbedici kıvrımını görüp, dilinde bıraktığı şeker gibi tadı, ağzının içinde eriyen yumuşaklığını, ona ne kadar hevesle karşılık verdiğini, dilini diline dolayışmm verdiği şehvet dolu hissin onu önceden deneyimlediği her şeyden daha kuvvetli bir arzu girdabına sürüklediğini nasıl olur da hatırlamazdı? Bir daha asla parmak uçlarının altında kadifemsi bir his bırakan o solgun, bebek gibi yumuşak tene bakıp ona dokunduğunu hatırlamadan edemeyecekti.

Kahretsin, tek yapmak istediği kadını yatağına atmak, bacaklarını kalçalarının etrafında dolayıp haz denizinin derinliklerine dalmaktı.

Bunu düşünüp durmaya bir son vermesi gerekiyordu. Olmayacak şeylerle kendi kendine işkence etmeyi kesmesi gerekiyordu.

Daha önce kendini soyutlamayı hep başarmıştı, ama Anna ile durum farklıydı.

O farklıydı. Ve bunu kabul etmek Arthur'un hiç de hoşuna gitmiyordu.

Ağabeyinin dikkatle kendisini izlediğinin farkındaydı, ama gözlerini ondan alamıyordu. Onun kendisine doğru attığı her adımla, kalbi daha da sert çarpıyordu. Vücudundaki her bir sinir ucu ayağa kalkmış halde, kendini kadının onu fark edeceği ana hazırladı.

Ama Anna ona doğru yaklaştıkça içinde bir tedirginlik yer etti. Ters olan bir şeyler vardı.

Kadın gülümsemiyordu. Gözleri sevinçle, muzipçe ışıldamıyordu.

Ve o kahkahası... Saatler boyu dinleyebileceği o

şen şakrak, coşkun ses hiç duyulmuyordu. Arthur onun her

204 Monica McCarty

daim neşeli, etrafına ışık saçan, dertsiz tasasız havasına öyle alışmıştı ki, yokluğu her şeyi olduğundan daha da karanlık gösteriyordu.

Lanet olsun, yoksa onu sandığından daha da mı derinden incitmişti? Suçluluk duygusu içini yiyip bitirdi.

Bir an için kadın yanından geçip gidecek sandı, ama

Anna onun bakışlarının yoğunluğunu üzerinde hissetmiş olmalıydı.

Gözleri birbirine kenetlendi.

Bir anda her şey tamamen duruverdi.

Arthur kadının vereceği tepkiyi görmeyi bekledi. Yanaklarının kızarmasını, soluğunun kesilmesini, boynunda atan nabzın pır pır etmesini bekledi. Onun benliğini hissetmesini bekledi.

Ancak kadın kaskatı kesiliverdi.

Anna'mn ne düşünüp ne hissettiği yüzünden okunurdu.

Bu, Arthur'un onunla ilgili büyüleyici ve karşı konulmaz

bulduğu özelliklerinden biriydi. O çocuksu masumiyeti ve

coşkusu... O nadide kırılganlığı... Ama daima bakıp da ciğerini

okuyabildiği o ifadesi, bu sefer hiçbir şeyi ele vermiyordu. Bakışlarındaki soğukluğu kısacık bir an için hissetmesiyle, kadının yanından geçip gitmesi bir oldu. Sanki o hiç var olmamış gibi. Sanki onun kollarında hiç erimemiş gibi. Sanki **onun** bir türlü aklından çıkaramadığı öpüşmeleri hiç yaşanmamış gibi. Sanki az daha kendini onun vücudunun altında bulmuyormuş gibi.

Anna'nın ona bu denli kayıtsız kalması, Arthur'un yüreğini zehir gibi yaktı. Kavurdu. Sızlattı. Ruhunu dizginlenemez bir pervasızlık hali bürüdü. İçinde, kadını tutup duvara doğru kaldırıp öpmek gibi çılgınca bir şeyler yapma isteği uyandı. Ta ki kadın ona bir kez daha teslim olana kadar.

Gazap 205

Arthur iradeliydi. Kontrollüydü. **Farklıydı**. İçinde böyle istekler uyanmazdı. Ama Anna MacDougall tek bir soğuk bakışla, kanını kaynatan her bir barbarca dürtüyü kışkırtmayı başarmıştı.

Görünüşe göre Arthur amacına ulaşmıştı. Onu zalimce geri çevirmesi sonuç vermişti. İşin tuhaf ama gülünç tarafı, bunu tam da kadının artık ona karşı kayıtsız kalmasını istemediği zaman başarmış olmasıydı.

Belki de kadın başından beri onunla hiç ilgilenmemişti.

Belki de her şey sırf onu gözetlemek içindi.

Arthur çenesinin kasıldığını, kaslarının gerildiğini hissetti.

Bu düşünce onu, kendine itiraf etmek istemediği kadar huzursuz etmişti. Ne yazık ki, ağabeyi bugün olan bitene hiç olmadığı kadar dikkat kesilmiş gibiydi.

Dugald abartılı bir tavırla ürpermiş gibi yaptı. “Sanırsın ki kış geldi. Kadın sana olan vurgunluğunu aşmışa benzer, kardeşim. Onun cesaretini kırmak için katlandığın onca zahmetten sonra, memnun olursun sanmıştım,” deyip kafa sallamak için bir an durakladı. “Yoksa nihayet bir kadına kanın mı kaynadı? Böyle bir şeyin mümkünatı yok sanıyordum.”

Arthur arkasındaki taş duvara yaslanıp, içten içe hiç de öyle hissetmese de, kayıtsız bir tavır takındı. Kadma kanı kaynamıştı kaynamasına, ama Dugald'm onun zayıf noktasını öğrenmesine asla izin vermezdi. “Tatlı kız, o kadar.

Ötesi yok.”

“Ona sahip olamadığın için gözüne daha da tatlı görünüyor.”

Arthur omuz silkerek önündeki **cuirm***’den büyük bir

* Kuzey İskoçya’da arpadan yapılan viski benzeri sert bir alkollü içki.

(Çev. N.)

206 Monica McCarty

yudum alıp kadehin dibini gördü. “Benim ondan istediğim soylu, genç ve bakire bir kadının verebileceği bir şey değil.”

Dugald kendi kendine gülüp onun omzuna bir şaplak attı. “Acımı paylaşıyorum, kardeşim. Al benden de o kadar.

Muamelesi iyi bir kız biliyorum; sana iyi gelir. Göndereyim sana.”

Arthur gözlerini kaidenin oraya, Anna’nın az önce oturduğu yere kaydirdi. Ağabeyinin akıma uyası geliyordu. Fena halde hem de. Ama onun kadınlarıyla ilgilenmiyordu. Yarım ağızla gülümsedi. “Paylaşıyorsun "tlemek? Sana yakışmıyor, ağabey. Ama gerek yok. İcabına bakacak birini kendim bulurum; sıkıntı olmaz.” İstese gidebileceği birkaç kadın vardı. Ama istemiyordu işte. En azından onları istemiyordu. Dugald omuz silkti. “Sen bilirsin.” Öne doğru eğilip sırttı. “Ama ne kaçırdığını bilmiyorsun. Bu kız ağzıyla ineği ne sağıyor, belli değil. Hele o diliyle yaptığı şey var y a .. Bir süre sonra Dugald’ın sesi, Arthur’un kulağına vızıltı gibi gelmeye başladı. Onun dilberlerinin marifetleri ilgisini çekmiyordu.

Gözleri tekrar kaideye kaydı.

Ama Anna ilgisini çekiyordu, lanet olsun. Gerçi Tanrı biliyordu ki, çekmemeliydi.

Ancak Arthur görünmez olmuş olsa yeriydi - kadın bir kere bile onun olduğu yöne doğru bakmamıştı. Kalaylı kadehini kavrayıp öğün bitene kadar birden çok kez doldurdu.

Kızgınlığı her geçen dakika daha da artıyordu.

Ona yakın durmak beklediğinden daha zor olacağı benziyordu.

Ama eğer kadın onu başından bu kadar kolay savabileceğini sanıyorsa, feci şekilde yanılıyordu.

Gazap 207

Geri dönmüş.

Anna yüreğindeki hasret dolu, nahoş sızıyı bastırıp kendini ona bakmamaya, onu düşünmemeye zorladı.

Arthur ona göre biri değildi. Asla da öyle olmamıştı.

Anna yolunu belirlemişti. Karannı vermişti. Babası - klanı - ona bel bağlamıştı. Adamı karşısında görür görmez bütün o davetsiz duygular benliğine akın etse de, artık pişman olmak için, kararından dönmek için çok geçti.

Şimdi gözü ondan başkasını görmezken, nasıl olmuştu da adam ilk başta gözüne çarpmamıştı? Bu gururlu, genç şövalye, o esrarengiz, ilah gibi bakışlarıyla salondaki erkeklerin en yakışıklısıydı. Ve şüphesiz en güçlüsüydü. Anna yanaklarının kızardığını hissetti. Onun o uzun boylu, geniş omuzlu vücuduna attığı tek bir bakışla, çıplak gövdesi gözünün önüne geliverdi. Omzunun her bir yontulmuş kası. Kamının her bir sert şeridi. Teninin her bir gergin karışı.

Anna adamı görmezden geldi, ama yemek yerken onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Ya da yemek yemeye çalışırken demek gerekti. Ağzının içi kupkuruydu ve yemeğin tadı dilinde kireç gibi yavan bir tat bırakıyordu.

Adam onu gözlerinde öyle tehlikeli bir yoğunlukla izliyordu ki, Anna’nın içinden oradan kaçıp kurtulmak geliyordu.

Ki, eline geçen ilk fırsatta aynen öyle yaptı.

Duygularını mümkün olduğunca dengede tutmaya çalışarak

hızla Büyük Salon'dan kuledeki odasına giden merdivenleri çıkıp dolabının içini dışına çıkararak, ata binerken giydiğini pelerinini aramaya koyuldu.

Oradan uzaklaşması gerekiyordu.

Bir gün. Ondan yalnızca bir gün boyunca uzak durması gerekiyordu. Sonrasında buralardan gitmiş olacaktı. Kuzey'de Ross Kontu'na ait olan Auldeam Kalesi'ne gitmek için yarın yola çıkacaklardı.

208 **Monica McCarty**

Adam geri dönmek için o gidene kadar bekleyemez miydi sanki? Böylece her şey çok daha kolay olurdu.

Anna dolabın içinden sarkan yün ve ipek yığının destekçe deşti. Oradan uzaklaşmak için öyle hevesliydi ki, etrafında dağılması umurunda bile değildi.

Neredeydi bu pelerin?

Tam sabah ayazma aldırmadan çıkacaktı ki, hizmetçisinin pelerini seyahat için sandığına kaldırmış olabileceği aklına geldi. Tahta sandığın kapağını kaldırdı ve en üstte katlanmış halde duran gri, mavi, yeşil kareli yün pelerini görünce rahatlayıp derin bir iç geçirdi. —

Pelerini hemen omuzlarına sarmalayıp Yaver'i kucağına aldığı gibi, merdivenlerden geri aşağı koştu - bir yandan da yavrunun dosdoğru ocağına geri dönen şövalyeye gideceğinden korkuyordu.

Barmkinin boş olduğundan emin olmak için kapının arkasından dışarı bir göz attı. Ona rastlama riskini göze almak istemiyordu. Yaptığının çok saçma olduğunun farkındaydı. Arthur ondan uzak durmak için mümkün olan her şeyi yapmıştı. Ama yemek sırasında ona bakışındaki bir şey, Anna'yı temkinli olmaya itmişti.

Avluyu geçip ahıra doğru ilerledi. İçeri sağ salım girdikten sonra kucağında kıvranıp duran köpeği bıraktı ve seyisi, Robby'yi çağırma gönderip atım hazırlamaya koyuldu.

Atını nerede süreceğini bilmiyordu, ama kalenin dışında olduğu sürece her yer olurdu. Taştan heybetli surlarla çevrili devasa hisar aniden gözüne küçük görünmüştü.

Hazırlıklarını tamamlayıp Yaver'i kucaklamak için yere eğildiği sırada kapı açıldı. Yavru tiz sesli, coşkun bir havlama tufanı içinde aniden kollarının arasından ok gibi fırladı.

“Kahretsın!” Anna kendine engel olamadan küfür ağzında kaçırmişti.

Kimin geldiğini görmek için başını kaldırıp bakmaya ihtiyacı yoktu.

Yaver'in tepkisinden anlamayacak olsa, kendi vücudunun verdiği tepkiden anlardı. Ortamdaki hava bir anda değişiverdi.

Teni karıncalandı. Duyulan alev aldı. Ahır aniden çok sıcak gelmeye başlamıştı. İçerinin keskin toprak kokusunun arasından baharatlı, erkeksi hava hafifçe etrafa yayılır gibi oldu.

Anna gözlerini kapayıp dirayet bulmak için, içinden bir

dua okuyup adamla yüzleşmek üzere yavaşça ayağa kalktı. Göz göze geldiler. Onu görmeyen yarattığı farkındalık hissi adeta bir kırbaç gibi çarpıverdi. Nefesi kesilir gibi oldu. Üstüne sanki taş gibi bir ağırlık çökmüşçesine göğsü aniden daraldı. İçinde yüreğini delen bir hasretin yayıldığını hissetmişti ki, hemencecik - sertçe - bu hissin başını ezip, önünü kesti.

Arthur onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Artık etmiyordu. Kışlada olanlardan sonra, ilk fırsatta çekip gittikten sonra etmiyordu.

Adam, kendisinin onun için ne kadar sakıncalı olduğunu göstermişti. Anna ona inansa iyi ederdi.

Damarlarında akan asil kanın her bir zerresinden güç alarak, yüzünü ifade-siz bir maske takınmaya zorladı. Anna, kral soyundan geliyordu; kudretli Somerled'in altıncı kuşak torunuydu. Başıyla hafifçe selam vererek soğuk bir ses tonuyla, "Görüyorum ki dönmüşsünüz, Sir Arthur," dedi.

Sesinin hafifçe titremesi, amirane bir tavır takınma teşebbüsünü kısmen fos çıkarmıştı. Kalabalık bir salondayken ondan etkilenmemiş gibi gözükmekle, aynısını, küçük bir ahırdayken başarmak farklıydı. Hele bir de yalnızken. Hele bir de adam ona öylesine yoğun bir ifadeyle, öfkeli bir ifadeyle bakıyorken.

210 **Monica McCarty**

Yüzü kıpkırmızıydı - ağzının etrafındaki ve atan şakaklarındaki çizgiler hariç. Onlar ne yazık ki beyazdı.

Anna'nın kalbi tedirginlikle pır pır etti. İlan nerede kalmıştı?

Seyisin şimdiye kadar dönmüş olması gerekiyordu.

Adam onun düşüncelerini okumuş olacaktı. Zaten halihazırda tehditkar bakan gözlerini bir gölge bürüyünce, Anna'nın sinirleri daha da gerildi. Adamın ona öfkelenmesi için hiçbir sebep yoktu.

"Delikanlı gelmeyecek. Ona seni nereye gitmen gerekiyorsa oraya götüreceğimi söyledim."

Tanrı aşkına, bu kadar da değil! Anna onunla; ne bir yere gitmek ne de onun yakınında olmak istiyordu.

Adamın etrafa yaydığı tehlike karşısında sinmeyi reddederek çenesini kaldırdı. Hiçbir şeyi yanlış yaptığı yoktu.

"Buna gerek olmayacak."

Arthur ona doğru bir adım atınca, dik durmak için kendine hakim olması gerekti. Ama boynunda atan nabzı fırlayıverdi. Ve adam da bunu gördü. Dudaklarında beliren gülümseme, Anna'ya kendini, kedinin gözünde bir fareymiş gibi hissettirdi.

"Korkarım olacak. Kaleden ayrılırsan, ben de seninle geliyorum." Arthur bakışlarıyla onu tepeden tırnağa öyle bir süzdü ki, tenine ateş bastı. "Bir şey unuttun sanırım."

Anna, damarlarına akm eden bir sıcaklık dalgasıyla, rahatı kaçmış halde kekeleyerek konuştu: "N-neyi?"

Adamın gözleri onunkilere kenetlendi. "Sepetini."

Anna donakaldı, gözleri iri iri açıldı. Yok, biliyor olamazdı...

“Kaleden onsuz ayrıldığını hiç görmedim,” diye eklediğini duyduğunda, neredeyse açık açık rahat bir nefes alacaktı. Adam iyi gözlemciydi -*fa zla sıyla* iyi hem de. Sir Arthur **Gazap** 211

Campbell’ın onun için arz ettiği tehlike tek bir konuyla sınırlı değildi. Babası, bir başkasının Anna ve diğer kadınların ne işler çevirdiğini öğrendiğini duysa öfkeden kudururdu. Anna, adamın onun yüreğini ağzına getirmesine izin verdiği için sinirlenerek hemen kendini toparladı. “Bugün yalnızca biraz dolaşmaya çıkmak istiyorum; köyleri ziyaret etmeyeceğim.”

Arthur onun gözlerinin içine gereğinden uzun baktı. Ve Anna yine onun bir şeyler bilip bilmediğiyle ilgili kuşkuya düştü. Ancak bu sefer yüzündeki ifade hiçbir şeyi ele vermedi. Art arda gelen heyecanlı havlama sesleri, adamın dikkatini ayaklarının dibinde zıplayıp duran köpeğe kaydırıldı.

“Otur,” dedi, itiraz hakkı tanımayan bir sesle. Köpek derhal oturup, yüzünde adama sanki tapmıyormuş gibi bir ifadeyle baktı. “Senin yavru azıcık uslu durmayı öğrenmeli.”

Anna dudaklarını büzdü. “Seni pek seviyor.” ***Sebebini ancak Tanrı bilir.*** Arthur Campbell’dan en ufak bir sevgi belirtisi beklemek, taşı sıkıp suyunu çıkarmaya çalışmak gibi bir şeydi - hüsrana ve başarısızlıkla sonuçlanmaya mahkumdu.

Adam, Anna sanki akimdan geçenleri yüksek sesle söylemiş gibi gözlerini kıstı. “Hayvanların sezgileri genelde kuvvetlidir.”

“Genelde evet,” dedi Anna, kendisinin bu sefer için farklı düşündüğüne dair kuşkuya meydan vermeden.

Adamın gözlerindeki o tehlikeli pırıltı yine beliriverdi.

“Ya sen, Anna? Senin sezgilerin sana ne yapmanı söylüyor?”

Kaçmasını. Saklanmasını. İçindeki acı dinsin diye ondan mümkün olduğunca uzaklaşmasını. Ona bakınca bile acı hissediyordu. O köşeli, çukur çenesine, o cezbedici kıvrımlı dudaklarına, o kehribar rengi benekli, kara gözlerine.

212 **Monica McCarty**

Anna, duygularının boğazında düğümlendiğini hissederek bakışlarını başka yere kaydırıldı. “Ben sezgilerime kulak asmıyorum.” En azından artık kulak asmıyordu. Sezgileri onu yanlış yönlendiriyordu. Onu aralarında özel bir şeyler olduğuna inandırıyor. Adamın ona ihtiyacı olduğuna. Yalnız olduğuna. Ve görüldüğünden farklı olduğuna... Yalnızca şevkli bir şövalye, kılıcıyla - ve kılıcı için - yaşayan, savaşla yontulmuş bir savaşçı olmadığına.

Şimdi bile, sezgileri ona aralarında içten içe biriken bu yoğunluğun bir şeyler ifade ettiğini söylüyordu. Adam onu yine kollarına alıp bir öpse, her şeyin yoluna gireceğini fısıldıyordu.

Ama artık bunun için çok geçti. “Sezgiler ancak insanı pişman olacakları şeyleri yapmaya sürükler.”

Arthur dişlerini sıkı. Çenesi hiç de iyiye alamet olmayan

bir şekilde seğirmeye başlamıştı. İleri doğru bir adım atıp ona yaklaştı. Anna'mın onun vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceği kadar yaklaştı. Teninin güneş ve baharat kokulu demini duyabileceği kadar...

Dizlerinin bağı çözülecekti adeta.

Tanrım, onun ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu.

Sanki etrafındaki bütün duvarlar üstüne üstüne geliyordu.

Nefes almak güçleşiyordu. O, başında öylece dikilirken düşünmek zor geliyordu.

Adam en ufak incelikten yoksun erkeksiliğini tüm haşmetiyle ona karşı adeta bir koçbaşı misali kullanıyordu.

“Peki pişman mısın, Anna?”

Anna onun sesinin aldatıcı yumuşaklığına kanmadı. Adamın vücudundan yayılan öfkeyi hissedebiliyordu - sanki fikrini değiştirmiş olması onun için gerçekten önemliymiş gibi.

Neden böyle yapıyordu? Neden onun aklını karıştırmaya çalışıyordu? Ona uzak durmasını söyleyen kendisi değil miydi?

Gazap 213

“Ne fark eder ki? Hele şimdi. Ağabeyimle çekip gitmeden önce bütün zalimliğiyle açık açık konuştun zaten.”

Anna onun yanından geçmek için hamle yapar yapmaz, adam o aşılmaz kalkan gibi gövdesiyle yolunu tıkadı. Ağzının çevresinde beliren beyaz çizgilerden, Anna iğneli sözlerinin hedefi ıskalamadığını anladı.

“Artık beni gizlice gözetlemediğine göre her şey bitti, öyle mi?”

Anna'nın bakışları adamın yüzünü taradı. Meselenin gerçekten bu olduğunu mu sanıyordu? Ey Tanrım, ne fark ederdi ki? Bakışlarını zorla ondan ayırıp arkasındaki kapıya dikti. “Evet, öyle. Şimdi müsaade edersen buradan gitmek istiyorum.”

Elinin ayasıyla onun göğsünü ittirdi, ama adam adeta bir kaya misali, yerinden bile kımıldamadı. Adeta her yanı sivri, keskin çıkıntılarla dolu bir kaya gibi.

“Ben de seninle geliyorum, dedim ya.”

“Görevinizi yerine getirmenize lüzum kalmamıştır. Fikrimi değiştirdim, şimdi ata binmeyeceğim.”

Arthur'un gözlerinde çakan şimşeklerden, Anna'nın onu başından savmasının hiç hoşuna gitmediği anlaşılıyordu.

Eh, ne yapalım? Neticede kendi kendini ona kahraman şövalye tayin etmişti.

Adamın omuzlarındaki kaslar gerilince, Anna çok mu ileri gidip gittim, diye kuşkuya düştü. Ancak bir an sonra Arthur dudak bükerek abartılı bir reverans yapıp geri çekildi.

“Nasıl isterseniz, leydim. Fikrinizi tekrar değiştirerseniz, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz.”

Anna çenesini havaya dikip onun yanından geçti. “Fikrimi tekrar değiştirmeyeceğim. Yola çıkmadan önce yapılacak bir sürü iş var.”

Aniden bir el, kolunu sertçe kavrayarak onu olduğu yer2U

Monica McCarty

de zımk diye durduruverdi. Ama bu haşın dokunuş bile duyularını dolup taşırmaya yetmişti.

“Bir yere mi gidiyorsunuz, Leydi Anna?”

Anna kolunu çekip kurtarmaya çalışsa da adam onu bırakmadı.

“Seni hiç ilgilendirmez,” dedi ona kızgın bir bakış atarak.

Arthur, gözlerinde şimşekler çakarak onu daha da kendine doğru çekti. Anna aralarında titreşen, onu yavaş yavaş ele geçiren yoğunluğu hissedebiliyordu. Adamın dudakları öyle yakınındaydı ki... “Söyle, nereye.”

Beni öpmemeli, diye içinden geçirdi Anna-telaş içinde.

Öpmesine izin veremezdi. Kendine engel olamadan, “evlenmeye” deyiverdi.

On İki

Arthur adeta başından aşağı kaynar sular dökülmüşçesine elini kadının kolundan çekti.

Evlenmeye mi? Bu tek kelime midesine adeta çekiç gibi oturmuştu. Kıpırdayamıyordu. Vücudundaki her bir kemik, her bir kas, her bir sinir ucu resmen taşa dönüşmüştü.

“Kiminle?” Bu belli belirsiz bir tehlikenin habercisi gibi çıkan, tınısız ses ona ait değildi sanki - kulağa MacRuairi’nin sesi gibi geliyordu.

Anna gözlerini ondan kaçırıyordu. Elleriyle tedirgin tedirgin eteğinin kaim, yün katmanlarını kıvrırmaya koyuldu.

“Sir Hugh Ross ile.”

Birisi kaburgalarına bıçak saplasa, açtığı yara bu kadar derin olmazdı. Kadın, Ross Kontu’nun vârisi olan oğluyla evlenecekti. Arthur adamı tanıyordu tabii. Genç şövalye halihazırda adından söz ettiriyordu. Çetin bir savaşçıydı - savaş alanının hem içinde hem de dışında taktik çizme peşindeydi. Anna’ya layık biri olması durumu daha da kötü hale getiriyordu.

216 Monica McCarty

Arthur ne içinde dolup taşan öfkeye, ne de kendini ihanete uğramış gibi hissetmesine bir anlam verebiliyordu. Kadın ona ait değildi, lanet olsun. Asla ona ait olamazdı.

Ama bu daha on gün önce onu kollarına aldığını unutabileceği anlamına gelmiyordu - neredeyse onun bekaretini almak üzere olduğunu da...

“Görünüşe göre olaylı bir hafta geçirmişsiniz, leydim.

Eliniz çabuk anlaşılan.”

Kadının yanakları al al oldu. “Ayrıntılar henüz konuşulmadı.”

Arthur onun sesinde bir şeyler sezip gözlefini kıstı. “Ne demek, ‘ayrıntılar’? Ortada bir söz var mı yok mu?”

Anna çenesini kaldırdı. Yanaklarına akın eden kızarıklığa rağmen, gözlerinde meydan okuyan bir pırıltı vardı. “Sir Hugh geçen yıl, nişanlım öldükten kısa bir süre sonra bana talip oldu.”

“Sen de geri çevirdin sanıyordum.”

“Evet. Ama şimdi tekrar düşündüm.”

Arthur aniden işin aslını kavrayıverdi. MacDougalllar, Kral Edward’dan yardım gelmeyeceğini anlayınca, Ross’tan medet ummaya karar vermişlerdi. Leydi Anna’yı da, aralarında ittifak kurmak için ilave bir teşvik olarak sunuyorlardı.

İster Anna kararını gerçekten tekrar düşünmüş olsun, ister babası onu zorlamış olsun, fark etmezdi. Arthur, MacDougalllar ile Ross’un kuvvet birliği yapmasına izin veremezdi.

Böyle bir ittifak, Bruce’un zafere ulaşma ihtimaline zarar verirdi. Buna engel olmak onun göreviydi.

Yüzünde sert bir ifadeyle kadına baktı. “Peki Sir Hugh’un senin bu ani karar değişikliğini hoş karşılayacağından nasıl emin olabiliyorsun?”

“Emin olduğum yok.” Anna ona imalı bir bakış attı.

“Ama onu ikna etmek için üzerime düşeni yapacağım.”

Gazap 217

Arthur’un onun neyi kastettiğini tahmin etmesine gerek bile yoktu. Tepkisi öyle ani, öyle ilkeldi ki... Bir an için öfke onu bütünüyle ele geçirdi ve kontrolü tamamen elinden kayıp gitti. Adeta gözü karardı. Kadını ahırın duvarına dayayıp, dudaklarını dudaklarına kaynaştırmasına, erkekliği bacaklarının arasındaki limana sığınmışken, dilini aralanmış dudaklarından onun en derinlerine daldırmasına ramak kalmıştı. Onun da kendini tam ait olduğu yerde bulmasına.

Ama öfkeden aklını yitirmiş haldeyken bile, kadını koruma isteği diğer her şeyden üstün geliyordu. Arthur ona dokunacak kadar kendine güvenmiyordu, kendini böyle hissederken olmazdı.

, Anna gözleri irileşerek geriye doğru temkinli temkinli bir adım attı.

Ancak Arthur ona delici bakışlarla bakmaya devam etti.

“O halde her şeyi kafanda kurdun?”

Kadın başıyla onayladı. “Evet. Hepimiz için en iyisi bu.”

Onun da kendi kendini buna ikna etmeye çalışıyormuşçasına konuşması Arthur’u hiç de teselli etmedi. “Planının tek kusuru var.”

Anna tereddütle ona baktı. “Neymiş o?”

“Ross kuzeyde. Yollar senin için çok tehlikeli. Yolculuk fazlasıyla riskli. Bruce ve adamları her an karşınıza çıkabilir. Baban buna müsaade etmez.” Lom taş kalpli piçin tekiydi, ama anlaşılan kızını gerçekten çok seviyordu.

“Müsaade etti bile. Ağabeyim Alan ile yirmi kişilik bir muhafız taburu bana eşlik edecek. Çeteci Kral ölüm saçan bir haydut olabilir, ama kadınları savaşa bulaştırmaz.”

Arthur öfkesine hakim olmaya çalışarak içten içe mücadele veriyordu. Lom buna rıza gösterdiyse, durumu gerçekten umutsuz olmalıydı. Piç kurusu savaşı kazanmak için her şeyi yapardı, kızını tehlikeye bile atardı. “İsyancılar kadın

218 Monica McCarty

olduğunu **anlarsa** tabii. Etraf karanlıkken bunun ayırdına varmak o kadar kolay olmaz. Seni muhbirlerden biri sanabilirler.”

Kadın Ayr’da başına gelenleri hemen unutmuş muydu?

Tanrım, Arthur onun göze aldığı riski düşündükçe...

Adeta kanı donuyordu. İçinden onu yine ahırın duvarına dayamak geldi, ama bu sefer aklını biraz olsun başına getirmek için. Yaralanabilirdi. Canından olabilirdi.

“Ağabeyim beni korur. Sıkıntı çıkmayacağına eminim.”

Arthur şakaklarında bir damarın attığını hissedebiliyordu.

Yüz adam bile onu güvende tutamazdı. Kentime hakim olmaya çalışıyordu. “Aptallık etme. Gidemezsin. Çok tehlikeli.

Onun yerine bir ulak gönder.”

Kadının gözlerini kısıp çenesini kaldırıışından, bir hata yaptığını anladı. Anna’mn, bu kadar sevimli görünümlü bir kadın için fazlasıyla çetin bir inadı vardı.

“Karar verildi bile. Hem korkarım, senin bu konuda söz hakkın yok.”

Kadın dediğin uysal ve itaatkar olmalıydı, lanet olsun.

Ama Anna bir nebze bile geri adım atmadan, tutmuş onunla inatlaşıyordu. Arthur o sırada bu kadar sinirli olmasa, onu takdir edecekti.

Bu sefer kadın geriye dönüp hışımla kapıya yürüdüğünde, onu durdurmadı.

Söz hakkın yok. Göreceğiz bakalım.

Anna yola gelmiyorsa, babası gelirdi.

Bruce’un adamları etrafta kol geziyordu. Yağmalıyor, talan ediyor, ikmal yollarına baskın düzenliyor - ortalığı karıştırmak ve düşmanın yüreğine korku salmak için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlardı. Savaş yalnızca meydanlarda değil, zihinlerde de sürüyordu.

Bir tabur MacDougall muhafızı onlara vız gelirdi. Adam**Gazap**
219

lar hatalarını anlayacak kadar yaklaşıp kadar, Anna göğsünde bir okla yere yığılırdı.

Arthur kendi kendine, bu durum görevini riske attığı için bu kadar telaşa kapıldığını söyledi. Böyle bir ittifakın kurulmasını önlemek ve MacDougalllar’ın yalnız kalmasını sağlamak için buradaydı.

Ama o sırada ne ittifakı ne de muhbirlerin ulaştırdığı haberleri düşünüyordu. Gözünün önünden gitmeyen tek görüntü, Anna’nın yerde kanlar içinde yatan haliydi.

Lom’u bu aptalca karardan caydırmalıydı.

Ve eğer caydıramazsa...

Kadını asla tek başına göndermeyecekti. Eğer Anna kalenin dışına adımını dahi atsa, Arthur onun yanı başında bitiverecekti. Onu güvende tutabileceği, ona göz kulak olabileceği yerde.

Arthur bir tek şeyden emindi: Anna zinhar Hugh Ross ile evlenmeyecekti.

“İyi misin, Annie? Canın sıkkın görünüyor.”

Anna dönüp atıyla onun yanma yanaşan ağabeyi Alan'a baktı.

O sabah yolculuğun ilk kısmını **birlinnle** yaptıktan sonra, gerisini at sırtında gideceklerdi. Dunstaffnage'dan Inverlochy köyüne, su yoluyla Linnhe Gölü'nden geçerek varmak yarım günlerini almıştı. Karadan gitselerdi aynı mesafeyi katetmeleri günler sürerdi.

Anna yolculuğun geri kalanının da böyle rahat geçmesini diledi. İskoçya'yı Linnhe Gölü'nün başındaki Inverlochy'den Inveness ve Moray Halici'ne kadar ikiye ayıran

* Ortaçağ'da, İskoçya'nın Batı Adaları'nda kullanılan mavna benzeri, büyükçe gemi. (Çev. N.)

i

220 **Monica McCarty**

büyük vadi Gleann Mor'u kesen üç göl ve sayısız nehir olsa da, kara parçaları sıkça su yollarını birbirinden ayırdığı için gemiyle yolculuk etmenin oluru yoktu. Onun yerine Inverlochy'den Naim'e kadar olan yüz yirmi kilometrelik mesafeyi at sırtında katedeceklerdi. Şansları yaver giderse, Naim'in hemen doğusundaki Auldeam Kalesi'ne dört gün içinde varacaklardı. Anna, kendi alışık olduğu sakin seyirden çok daha yorucu bir hızla yol alsalar da, diğerlerini yavaşılatıldığını biliyordu.

tuhaf yam, Çeteci Kral'm geçen sonbaharda Kuzey İskoçya'da terör estirdiği sırada çizdiği rotanın aşağı yukarı aynı; aynı izleyeceklerdi. Bruce yol üstündeki dört ana kaleyi e^e geçirmişti: Comynlar'm Inverlochy ve Urquhart'taki kaleleriyle Inveness ve Naim'de İngiliz kraliyet gamizonlarının kontrolü altındaki krala ait kaleleri...

baleler hâlâ isyancıların kontrolünde olduğundan yol boyunca konaklamak için başka, daha tehlikesiz yerler bulmaları^ arı gerekecekti. Anna, Bruce'un adamlarıyla karşı karşıya gelmemek için ormanla oldukça haşır neşir olacaklarını tahmin ediyordu.

Bu da yakıcı güneşin ardından iyi gelecekti. Birkaç saattir yoldaydılar ve Anna sırf yüzünü korumak için taktığı mcecik tülbende rağmen sıcaktan bunalmış, yapış yapış ve evet ağabeyinin dediği gibi, sinirliydi.

Hatta burnundan soluyordu.

Ancak bu alışılmadık keyifsizliğinin sorumlusu hava değildi.

Bu onun işine burnunu sokan malum şövalyeye aitti.

Bütün gün kendini **ona** bakmaktan alıkoymuştu. Ama bu onun nerede olduğunu birebir hissetmediği anlamına gelmiyordu: Kafilenin başında yol üstünde bir belaya rastlarsa diYe' etrafta kolaçan ederek ilerliyordu.

Gazap 221

Bela. Böyle demek bile hafif kaçıyor. Adamın da onlarla birlikte bu yolculuğa çıkması ancak bundan ibaretti.

Anna zoraki bir gülümsemeyle, "İyiyim," diye telkin etti ağabeyini. "Yoruludum, sıcakladım, ama iyiyim."

Alan ona yalancıkdan miskin bir tavırla yan yan baktı. “Ben de Campbell ile alakalı bir şey yüzündendir diye düşünmüştüm. Bize katılacağını öğrenince pek sevinmedin de...”

Ağabeyi cin gibiydi adeta. Bu özelliği onu bir gün iyi bir klan lideri yapacaktı, ama şu anda duygularını kendine saklamaya çalışan kız kardeşine pek yaramıyordu.

Anna her ne kadar tepki vermemeye çalışsa da, dişlerini sıkıverdi. “İşimize burnunu sokmak onun haddine değildi.”

Babası, Arthur’un bu yolculukla ilgili onu kararından döndürmeye çalıştığını anlattığında, Anna kulaklarına inanamamıştı.

Bunu başaramayınca da, kafiye eşlik etmek istemişti. Keşif eri olarak becerilerinin onları güvende tutmaya yardımcı olacağını söylemişti. Babası da Anna’nın korktuğu gibi, onun bu önerisini kabul etmişti.

Dolayısıyla bir günlüğüne ondan uzakta durmak yerine, şimdi günlerce, hatta haftalarca onun varlığına katlanmak zorunda kalacaktı.

Bu adam ona kasten eziyet etmeye mi çalışıyordu? Anna’nın mecbur olduğu görevi yerine getirmesi o etrafta olmadan da yeterince zordu.

“O bir şövalye, Anna. Bir keşif eri. Düşmanın konumu hakkında bilgi vermek tam da onun yapması gereken şey. Bizimle geldiği için memnun olmadığımı söyleyemeyeceğim. Eğer iddia ettiği kadar iyiye, bize yararı dokunabilir.”

Anna dehşete düşmüş gibi ağabeyine döndü. “Sen de mi babamla hemfikirsin?”

222 **Monica McCarty**

Alan çenesini kastı. İstese bile - tıpkı şimdi olduğu gibi - babalarını asla açık açık eleştirmezdi. “Ben senin Dunstaffhage’da kalmanı tercih ederdim. Ama babamızın neden

«l

senin de gelmede ısrar ettiğini anlıyorum. Ross doğrudan yapılacak bir çağrıya daha makul yaklaşacaktır,” deyip ardından gülümsedi. “Tam haspa olup çıktın, biricik Annie, ama büyüleyici bir haspa olup çıktın.”

Anna dudak büktü. “Sen de insanın sinirlerini bozacak kadar fazla korumacısın, ama ben de seni çok seviyorum.”

Alan gülünce, Anna da onunla birlikte-gülmeden edemedi.

Sir Arthur onun gülüşünün sesine dönüp Anna’yı hazırlıksız yakaladı. Bakışları bir an için birbirini teğet geçer geçmez, Anna başını başka yöne çevirdi. Ama o bir an bile, göğsünün cız etmesine yetmişti. Neden bu kadar acı vermek zorundaydı ki?

Alan olanları gözden kaçırmamıştı. Gülmeyi kesti ve gözlerindeki ifade, tekrar ciddi bir hal aldı. “Gerçekten canını sıkkan bir şey olmadığına emin misin, Anna? Daha önce söylediklerini hatırlıyorum, ama bence Sir Arthur ile aranızda geçenler babamız istedi diye, onun hareketlerini izlemekten ibaret değil. Bence sen ona değer veriyorsun.” Anna her

ne kadar aksini dilese de, göğsünde hissettiği sızı ona ağabeyini haklı çıkarıyordu. “Evlilik sözü vermeden de Ross’a çağrı yapabiliriz,” dedi Alan usulca. “Pazarlık etmek için kendi mutluluğunu gözden çıkarmana gerek yok.”

Anna içindeki duyguların dolup taşıtığını hissetti. Böyle bir ağabeyi olduğu için o kadar şanslıydı ki... Bu durumda çoğu erkeğin böyle düşünmeyeceğinden emindi. Soylular arasında yapılan evliliklerde mutluluk, çoğunlukla hesaba katılmazdı. Güç, ittifak ve refah önemli olan bunlardı. Ama

Gazap 223

Alan’ın kendi evliliğinde yakaladığı mutluluk, ona kendine özgü bir öngörü kazandırmıştı.

Fakat Ross’un desteğini ittifak yoluyla alma şansları çok daha yüksekti. Alan da bunun en az Anna kadar farkındaydı. Hem ailesine yardımcı olmak, kesinlikle bir şeyleri gözden çıkarmak olarak nitelendirilemezdi. Zira bunun için ortada gerçekten gözden çıkarılacak bir şeylerin olması gerekiyordu.

Ama Arthur, düşündükçe ona acı veren bir katiyetle aralarında hiçbir şey olmadığını açık açık söylemişti.

“Gerçekten hepsi bu,” dedi Anna kararlılıkla.

Sesindeki kesinlik ağabeyini ikna etmiş gibiydi. Alan, eskiden barışın ilan edildiği ender zamanlarda yaptıkları yolculukları yad ederek, bir süre daha Anna ile beraber ilerledikten sonra adamlarının yanına döndü.

Bu ilk gün, iyi yol almışlardı. Lochy Gölü’ne kadar gelip geceleme için gölün güney ucuna yakın bir handa durdular.

Damı sazdan olan bu küçük taş yapı oldukça yıllanmış duruyordu.

Eskiden Romalılar’ın kullandığı bir yolun yakınında oldukları düşünülünce, Anna hanın gerçekten de görüldüğü kadar eski olduğunu tahmin etti.

Vücudunun her yanı kaskatıydı ve ağrıyordu. Bu uzun günün geçen her bir saatinin yorgunluğunu bacaklarında, kalçalarında ve sırtında hissediyordu. Ne kadar derme çatma olursa olsun, kendine başını sokacak bir yer ve yatacak bir döşek bulduğu için şükrediyordu. Yıkandıktan sonra balık güvecinin yanındaki tahıllı ekmekten bir iki lokma yiyip, horlayarak uyuyan hizmetçisi Berta’nın yanındaki yatağına yığılıverdi.

Ancak ikinci gece bu kadar şanslı değildi. Bu gece Ness Gölü’nün güneyindeki bir ormanda küçük bir çadırın içinde kurdukları döşekte yatması gerekecekti.

Yine uzun bir gün geçirmişlerdi. Hatta Arthur’un dü224

Monica McCarty

zenli olarak verdiği keşif raporları sayesinde daha da uzun geçmişti. Açıklıkta kalan yollar ve pusu kurmaya elverişli alanlar gibi tehlike arz edebilecek yerlerden kaçınmak için zaman zaman yoldan oldukça uzaklaşmışlardı. Bu da normalde kırk kilometre katetmeleri gerekirken, Lochaber’in sık ormanlarından ve kıvrımlı tepelerinden geçerek muhtemelen en az elli beş kilometre gitmelerini gerektirmişti.

Anna bu kadar temkinli olmanın biraz abartıya kaçtığını düşünüyordu. Şimdiye kadar olağandışı hiçbir şeyle karşılaşmamışlardı - köylülere, balıkçılara ve nadiren de yolculuk eden kabilelere rastlamışlardı. Bruce'un adamları yollarda devriye geziyorsa da, kendilerini belli etmedikleri kesindi.

Yolu uzatmak Arthur'un, ona eziyet etmek için kullandığı bir başka taktik miydi yoksa? Varlığı kendi başına yetmiyormuş gibi...

Anna, günlerce at sırtında gitmeye alışık olmadığından ellerini yıkamak için nehir yatağına eğildiğinde bacakları titriyordu. Yorgunluğunu biraz olsun geçirmek umuduyla yüzüne çarptığı buz gibi su da tazelenmesine pek yaramadı.

İnleyerek doğrulmaya çalıştı. Kemikleri ve eklemleri adeta isyan ediyordu. En sonunda ihtiyar bir kadın gibi çatır çatır ederek ayağa kalkmayı becerdi.

Kampa dönmek için hiç acelesi olmadığından bir süreliğine kendi başına olmanın verdiği huzurun tadını çıkarmaya koyuldu. Kafilenin geri kalanıyla arasında sadece elli metre bile olmasına rağmen ağaçların ve yosun kaplı çalılarının ördüğü perde neredeyse ses geçirmiyor gibiydi. Arada bir adamların konuşma sesleri kulağına çalınsa da, onun dışında ortalığa yoğun bir sessizlik hakimdi. Önceki günün sabahı **barmkine** gelip de, Sir Arthur Campbell 'ı onlarla yola çık**Gazap** 225

maya hazır halde bulduğundan beri ilk defa huzur bulmuştu. Neredeyse iki gündür kendini ona bakmamak için zorlamaktan resmen helak olmuştu. Durum korktuğundan da beterd. Her ne kadar adamı görmemezlikten gelse de, onun kendisine doğru baktığını anladığı anda gözlerini kaçırsa da, Arthur'un her bir hareketinin farkında olmak ona adeta ıstırap veriyordu. Yüreğini yakan hasret gitgide büyüyor, derinleşiyordu. Duygularını dağılayıp onu taze bir yara misali acı içinde kıvrandırıyordu.

Anna buna daha ne kadar katlanabileceğini bilmiyordu.

Adam neden burada olmak zorundaydı ki?

Bitkin halde iç geçirerek, kayaların arasından duygularını yatıştırırcasına akan nehre arkasını döndü. Eğer söz verdiği gibi birkaç dakika içimde dönmezse, Berta telaş içinde ağabeyini peşinden gönderirdi. Hem hava da kararıyordu. Daha ormanın içinde birkaç adım ilerlemişti ki, gölgelerin arasından bir adam çıkıp yolunu kesti.

Anna'nın yüreği ağzına geldi. Tam haykırmak için ağzını açmıştı ki, adamı tanımasıyla atacağı çığlığı boğazında düğümleniverdi. Hemen ağzını kapadı. Ama kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. Arthur'un yakışıklı yüzüne bakarak, "Yapma böyle," diye çıkıştı ona. "Ödümü kopardın."

Adamın çıkardığı en ufak bir çıt sesini bile duymamıştı.

Bu denli iri birinin nasıl bu kadar sessiz hareket edebildiğine

aklı almıyordu.

“İyi olmuş,” diye tersledi Arthur. “Buralarda yalnız başına olmaman lazım.”

“Yalnız değildim ki,” dedi Anna yüzünde gergin bir gülümsemeyle.

“Sen başımda durmuş beni gözetliyordun.”

Bunun üzerine adamın dişlerini sıkıldığını görmekten öyle büyük haz aldı ki... Bundan bu kadar zevk almanın yanlış

226 **Monica McCarty**

olduğunu biliyordu, ama Arthur’un ona herhangi bir şekilde tepki vermesini sağlamayı büyük bir başarı sayıyordu.

Adam ona ruhuna işleyen, uzun bir bakış attı. “Doğru ya, sen iyi anlarsın bu işlerden.”

İşte şimdi dişlerini sıkma sırası Anna’daydı.

Bir yandan adam o kadar yakınında duruyordu ki... Ağabeyi ve adamların diğerleri, seslense onu duyacak kadar yakın mesafede olsalar da, Anna kendini hiç istemediği şekilde Arthur ile yalnız başına buluvermişti. Gerçi kendini her şekilde onunla yalnız başına bulmak tehlikeliydi.

Ona belli şeyler hatırlatıyordu. A damın onu öpüşünü ve ağzındaki karanfil tadını... Ya da gövdesindeki kalın kasların mum ışığında nasıl da kasıldığını... Ya da ıslak saçlarının ensesinde nasıl da dalga dalga kıvrıldığını... Ya da kokusunu...

O temiz - derin bir nefes çekti - erkeksi kokusunu...

Adam tıraş olmadığından, çenesinde kendini belli etmeye başlayan kirli sakalı; görünüşüne tehlikeli, sert bir hava katıp onu - yüzünü şeytan göresice! - daha da çekici gösteriyordu.

Anna, bunca olan bitenden sonra Arthur hâlâ onu etkileyebildiği için sinirinden deliye dönmüş halde, adamı itip yoluna devam etmek için hamle yaptı. Ki bu da başlı başına havanda su dövmekle eşdeğerdi. “Endişelenmenize gerek yoktu,” dedi ona dönüp. “Ben de tam dönüyordum.”

Adam sanki adeta yıkılmaz bir duvar gibi önünü kesen göğsü yetmezmiş gibi, Anna’yı durdurmak için bir de kolundan kavradı. “Bir dahaki sefere yanma muhafız almadan kamptan ayrılma - mümkünse ağabeyinle ya da benimle yola çık.”

Anna yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Adamın kullandığı ses tonuyla, takındığı buyurgan tavır onu çileden çıkarıyordu. Babasının emrindeki bir şövalye olan Sir Arthur Campbell haddini aşmıştı. “Bana emir vermeye hiç

Gazap 227

hakkınız yok. Unuttuysanız eğer, burada sizin değil, ağabeyimin sözü geçer.”

Adamın gözlerinde şimşekler çaktı, parmakları kolunu daha da sıkı kavradı. Sesi öyle yakınında, dudakları ise öyle...

Anna yutkundu. Dudakları da bir o kadar yakınındaydı.

Acı verircesine yakınındaydı. Ateş bacayı sardı saracaktı.

Parmak uçlarında yükselse ona yetişebilirdi bile.

Tanrım, bunu yapmayı nasıl da istiyordu. Adeta *delicesine*

istiyordu. Vücudunu ateş bastı. Alev alev bir dalga, göğüslerinden başlayıp, bacaklarının arasına kadar yayıldı. Göğüs uçlan adamın sert gövdesinin sıcaklığını ararcasına dirildi.

Vücudunun ona böylesine ihanet etmesi çok aşağılayıcıydı. Adamın onu böyle hissettirmeye hiç hakkı yoktu. Onu o denli zalimce geri çevirdikten sonra yoktu. Onu terk edip aslında tıpkı ilk görüldüğü gibi biri olduğunu ispat ettikten sonra yoktu. Neden Anna'yı kendi haline bırakamıyordu ki? "Bu konuda benimle iddialaşma, Anna. Ağabeyini de işin içine dahil etmem gerekirse, ederim. Seni çocuk muamelesi görmenin utancından esirgemeye çalışıyordum, ama seni güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapanm." Adamın sesindeki bir şeyler Anna'nın içini ürpertti. "Ne oldu? İsyancılar yakınlarda mı? Bir şey mi gördünüz?" Bir an için adamın gözlerini bir gölge бүрүdü. Ardından başını iki yana salladı. "Henüz görmedim."

"Ama bir şey seziyorsunuz."

Adam bakışlarını ona kaydırdı. Gözlerinde karanlık bir kuşku okunuyordu. Sanki Anna'nın ona önceden tanık olduğu becerileri hakkında haklı olduğunu itiraf ettirmeye çalıştığından şüpheleniyormuş gibi.

Her şeyi inkar etmeye hazır duruyordu, ancak bir an son228

Monica McCarty

ra omuz silkip onun kolunu tutan elini geri çekti. "Evet, bir tehlike seziyorum. Sen de sezsen iyi olur. Sırf biz onları görmedik diye orada olmadıklarını sanma sakın."

Anna, adamın onu azarlamasının, onun için gerçekten endişeleniyor olmasından kaynaklandığını hissederek, başını salladı. "Bundan sonra uyanlarınıza dikkat edeceğim."

İkisi de onun uyarmaktan fazlasını yaptığıının farkındaydı, ama adam ince ayrıntılara takılmadan onun cevabını kafi bulmuşa benziyordu.

Anna yürüyüp gitmesi gerektiğinin farkındaydı, ama bir şeyler ona, adama dönüp şu soruyu sormaya'ltmişti: "Neden buradasınız, Sir Arthur? Neden kafiye katılmakta ısrar ettiniz?"

Adam başka yöne baktı. Anna'nın sorusu onu gafil avlamıştı. Güzel.

"Ağabeyinin yardımına ihtiyacı olabileceğini düşündüm," dedi adam çenesini kasarak.

"Ben de keşif erliğini sevmiyorsunuz sanıyordum."

Adamın dudaklarında alaycı, esrarengiz bir gülümseme belirdi. "Sandığım kadar kötü değilmiş."

Anna bakışlarıyla onun yüzünü taradı, ama ne aradığını bilmiyordu. "Tek sebebi bu mu? Ağabeyime yardım etmek istediğiniz için mi?"

Arthur bakışlarını ona çevirdi. Gözlerindeki yoğunluk adeta bir yıldınm misali içine işliyordu. Anna onun çenesinin aşağısında bir damann hafifçe seğirdiğini görebiliyordu. Adam kendini zaptetmeye çalışıyordu. Ama neye karşı?

“Sen benim ikazlanmı dinlemeyince, benim de bizzat gelip senin gittiğin yere sağ salim varmanı sağlamaktan başka seçeneğim kalmadı.”

Onu bir başka erkeğin kollanna sağ salim teslim etmek

Gazap 229

için. “Eminim Sir Hugh hizmetlerinizden ötürü size minnettar kalacaktır.”

Adamın vücudu baştan aşağı gerildi. Gözlerinde adeta vahşi bir ateş yanıp tutuşuyordu. Bir an için Anna, adamın onu arkasındaki ağaca yaslayıp öpeceğini sandı.

Ama adam öyle yapmadı. Onun yerine yumruklarını sıkıp, burnundan soluyarak yere baktı.

Anna hissettiğinin hayal kırıklığı olmadığına kendi kendini inandırmaya çalıştı. Öyle olamazdı. Ama gayretleri işe yaramadı.

“Beni zorlama, Anna.”

Fakat Anna onun uyarılarına kulak asacak raddeyi geçmişti artık. “Zorlamayayım mı? Sen beni önemsemyorken, seni nasıl zorlayabilirim ki? O gece kışlada her şeyi açık açık söyledin. Bana uzak durmamı *sen* söyledin, hatırlamıyor musun?”

“Hatırlıyorum.”

Sesindeki boğuk tını, ona tek hatırladığının bu olmadığını *fısıldadı*. *Anna teninin* gittikçe alevlenip burulduğunu hissetti. Anılar her an alev almaya hazır közler gibi aralarında kıvılcımlanıyordu adeta.

Anna adamın neden böyle yaptığına bir anlam veremiyordu. İçi hüsrarla dolup taşıyordu. “Fikrini mi değiştirdin?”

Başka zaman olsa Arthur, kadının ona meydan *okuyuşunu* takdir ederdi. Anna’nın dürüstlüğü ve açık yürekliliği onu kendi gibi yapan özellikleriydi. Ama şimdi değil. Şimdi fikrini değiştirip değiştirmedini düşünmek istemiyordu. Kendini ona dokunmaktan alıkoymak zaten irade gücünü tamamen tüketiyordu.

Bu kadın neden utangaç ve sönük olmayı beceremiyordu? Öylesiyle başa çıkmak kolaydı.

230 Monica McCarty

Arthur tam bir öküz gibi davrandığının farkındaydı, ama iki günü Anna’nın yanı başında geçirip, bakışlarını devamlı ondan uzağa kaçırmasını veya ona yalnızca bir kiralık piyadeden ibaretmiş gibi davranmasını izlemek sabrını tüketmişti.

Kamp alanında bir gece daha kadının, gözünün önünde bir çiçekten diğerine konar gibi, askerlere teker teker gülücük saçmasını kaldıramayacaktı. Ona doğru döndüğünde ise o gülücüklerin yerinde bariz biçimde yeller esiyordu.

Arthur olayları dışarıdan izlemeyi severdi ya, lanet olsun.

Ama kamp alanının sınırında kendine bellediği, ateşin etrafındaki şamatadan uzaktaki yerindcyken kendini o gülücüklerin, o kahkahanın, o ışığın sıcaklığını biraz olsun hissetmeye hasret halde buluvermişti.

Amacı kendisinin de orada olduğunu kadına zorla kabullendirmekti. Ancak tek becerdiği, kurcalamaması gereken meseleleri kurcalamak olmuştu.

Mesela; kadını arkadaki ağaca dayayıp baştan çıkarmak için, içini kasıp kavuran dayanılmaz arzuyu. Kendini yavaşça onun derinliklerinde kaybederken, kollarının boynuna dolandığını, bacaklarının kalçasını sarmaladığını hissedebiliyordu neredeyse. Sere serpe uzanmış o yumuşak, ufak tefek bedeninin onun vücuduyla adeta karıştığını. Bütün o cezbedici kıvrımlarının teninde adeta eridiğini. O dipdiri, akımı başından alan göğüs uçlarının gövdesini adeta tırmaladığını.

Kahretsin.

Arthur rahatsızlığını gidermek için hafifçe kıpırdandı. Ama çamaşırının içinde büyüyen taş gibi sertlik söz, dinlemiyordu. Bu iş böylesine lanet derecede zor olmamalıydı. **Odaklan.**

İşini yap. Ona göz kulak olmana yetecek kadar yakın dur, ama elini sürme. Onun gereğinden fazla yaklaşmasına izin verme.

Gazap 231

Arthur'a bel bağlamış çok insan vardı. Dikkatini esas önemli olan meseleye vermeliydi: Bruce'u kendini sağlama almış halde tahtta görmek ve ona karşı duran herkesi yok etmek. Lom'lu John gibi. Babasına yaptıklarını düşmanına ödetmek için beklediği şans işte buydu.

Adalet. İntikam. Dişe diş. Kana kan. Kendini bildi bileli bu amaç uğruna yaşamıştı. Hayatını olabileceği en iyi savaşçı olmaya adanmıştı. Tek hedefi vardı: Lom'u yok etmek.

Bu amansız gaye, ona on dört yıldır yol arkadaşı olmuştu. Ne pahasına olursa olsun, görevini sonuna kadar yerine getirmek için, içindeki bu çelik gibi kararlılık... İskoç Muhafız Alayı'nın bütün üyelerini, kişilikleri birbirinden ne kadar farklı olursa olsun - MacSorley'nin her daim güler yüzlü mizacı, Seton'ın fevriliği, MacRuairi'nin asabiliği - bir arada tutan bir özellikti bu. Ama Arthur'un şimdiye kadar bu amaca dört elle sarılmak için hiç bu kadar mücadele etmesi gerekmemişti.

Her yanını sis gibi kaplayan arzu perdesinden kurtulmak için bir adım geriledi. Ama vücudu, zorla içinde tuttuğu şehvetle adeta kızışmıştı. Gitgide göz ardı etmekte zorlandığı şehvetle. Erkekliği kamına varır halde, ortalıkta dolaşmak öfkesine de pek yaramıyordu. Eli gerginliğini bir yere kadar azaltıyordu.

Arthur sorusuna hemen cevap vermeyince, "Sana soruyorum" diye üsteledi Anna.

Fikrini değiştirmiş miydi ki? Başını iki yana salladı.

"Hayır."

Hiçbir şey değişmemişti. Anna hâlâ onun canına okumaya geldiği adamın kızıydı. İkisi için geleceğin barındırdığı tek şey ihanetti. Arthur durumu olduğundan da beter hale

getirmeyecekti.

232 **Monica McCarty**

Kadın onun verdiği cevaptan hayal kırıklığına uğramışsa bile belli etmedi. Aksine sanki onun böyle diyeceğini bekliyor gibiydi. “O halde neden böyle yapıyorsun? Neden sanki kiminle evleneceğim umurundaymış gibi davranıyorsun? Beni kendine istemiyorsun, ama başkalarının istemesi de hoşuna gitmiyor, öyle mi?”

Arthur bıyık altından küfür ederek, parmaklarını saçlarından geçirdi. “Değil.”

Aslında tam tamına öyleydi. Anna sorunun tam üstüne basmıştı. Arthur onu kıskanıyordu, lanet olsun. Buna hiç hakkı olmasa da... Kadını kendinden soğutmaya çalıştıysa da... İkisi için asla bir gelecek olmasa da... Onun bir başka adamla evleneceği fikri, Arthur’u resmen çocuksu kıskançlık nöbetlerine sürüklüyordu.

Kadın onunla göz göze geldi. “O zaman bana şunu söyle,” dedi usulca. “Bana karşı ne hissediyorsun?”

Hay aksi. Bu, Arthur’un üzerinde en son düşünmek istediği şeydi. Bir tek o böyle bir soru sorabilirdi. Anna Mac-Dougall’da utangaçlıktan, çekingenlikten eser yoktu. Dobra dobra konuşan, açık sözlü, yapmacıksız bir mizacı vardı. Tanrım, olağanüstü bir kadındı.

Arthur istediği kadar eğitim almış olsun, o sırada ağırlığını, bir o ayağından bir bu ayağına aktarmaya hakim olmasına yetmezdi. Küçükken ağabeyleri kılıçlarını savurarak onu bir uçuruma çıkıntı yapan bir kayaya doğru itelediğinden beri, kendini hiç bu kadar köşeye sıkışmış hissetmemişti.

“Anlatması güç,” diye kaçamak bir yanıt verdi.

Kadın gözlerini bir an bile olsun ondan ayırmadan yüzündeki ifadede asla bulamayacağı bir şeyler arıyordu. “Anlatması güç demek bana yetmiyor.” Nihayet gözlerini aşağı kaydırды. “Seni burada istemiyorum.” Sesi, o sırada kastığı o narin omuzları gibi sert çıkıyordu.

Gazap 233

Arthur da burada olmak istemiyordu, ama başka seçeneği yoktu.

Kadın bir kez daha başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinin o pırıl pırıl mavi derinliklerindeki sıcaklık gitmişti. “Ne olur, beni yalnız bırak artık.”

Sesindeki usul yakarış Arthur’un vicdanım sızlattı, yüreğini dağladı. Ardından kadın adeta bir kraliçe kadar asil bir edayla dönüp yürüdü.

Arthur her ikisinin de iyiliği için, onu yalnız bırakabilmek isterdi. Ama görevine öncelik vermek zorundaydı. Sadece birkaç hafta daha... Birkaç hafta daha dayanabilirdi.

Önceden bundan çok daha tehlikeli durumlarla karşı karşıya kalmıştı. Tek yapması gereken gardım almak, tası tarağı toplamak ve nihai kuşatma için hücum etmekti.

Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Arthur, MacDougall'm iki adamıyla beraber grubun geri kalanından ileride keşif yaptığı sırada bu hisse kapıldı. Hava bir anda değişiverdi. Ensesinde vücudunu ürperten bir serinlik hissetti. Bütün sinir uçları ateş almış gibi derhal ayağa kalkıverdi.

Tehlike.

Yolculuğun üçüncü günü geride kalıyordu. Ness Gölü'nün batı kıyısını geçmeleri, beklediklerinden uzun sürmüştü.

Bu sefer sebep Bruce'un adamlarıyla aralarına mesafe koymaya çalışmaları değil, Invermoriston'da akıntıya kapılıp yıkılmış bir köprüydü. Anna yanlarında olmasaydı, akıntıya karşı nehri geçmeye çalışabilirlerdi, ama onun yerine nehir yatağının sığ kısmına varana kadar güzergahlarından bir sekiz kilometre uzaklaşmışlardı.

Dolayısıyla Clunemore koruluğunun güney sınırına, Arthur'un istediğinden daha geç ulaşmışlardı. Clunemore'dan

Gazap 235

sonra doğuya yönelip isyancıların işgalindeki Urquhart Kalesi'nden uzakta ilerlemek için yoldan oldukça sapacaklardı. Son gece, Meiklie Gölü'nün kıyılan boyunca uzanan korulukta kamp kuracaklardı. Ertesi gün, şimdiye kadar düz devam eden yol engebeli bir hal alacağından, çok daha zorlu geçecekti.

Arthur yalnız başına daha iyi çalışsa da, Alan MacDougall karşısına bir sıkıntı çıkarsa diye, iki adamının ona eşlik etmesinde ısrar etmişti. Arthur da Anna'nın ağabeyine, adamların yardımdan ziyade başına bela olacağını becerilerini ele vermeden söyleyemeyeceğinden, istemeye istemeye razı olmuştu.

Tehlikeyi hissederek hissetmez, elini kaldırıp adamlara durmalarını işaret etti. Atından inip yere eğildi ve elini dümdüz toprağa yatırdı. Hissettiği hafif titreşim sezgilerini doğruluyordu. Savaşçılardan daha iri olan ve aynı zamanda MacDougall'm keşif eri olan Richard kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

Arthur alçak sesle konuştu: "Geri dönüp lordunuza derhal yoldan uzaklaşmalarını söyleyin."

Hâlâ keşif erliği için eğitim gören Alex, siperli miğferinin ardından ona tuhaf bir bakış attı. Sadece Arthur, Alan ve diğer birkaç şövalye yüzlerini tamamen örten miğfer, ağır zırh ve cüppe giyerken, MacDougall klanının diğer tüm üyeleri daha hafif bir zırh ve Kuzeyliler'in tercih ettiği deri kapitone **cotun** giyiyordu. **Cotun** savaş yeleği hareket etmeyi kolaylaştıyordu. Arthur hantal şövalye kılığından kurtulup rol yapmayı bir kenara bırakmayı ilk kez dilemiyordu.

Genç olan asker etrafına bakındı. "Niye?"

Arthur ağzını ince bir çizgi halinde gerdi. Ayağa kalkıp

*** Dışı hayvan derisiyle kaplı, kapitone savaş kıyafeti. (Çev. N.)**

236 Monica McCarty

hemen atına geri bindi. "İleride bize doğru yaklaşan büyük bir atlı kabile var."

Richard ona kafayı yemiş gibi baktı. “Ben hiçbir şey duymuyorum.”

Bu budalalar yüzünden herkes canından olacaktı. Arthur inceliklerle vakit kaybetmeden, iri yarı adamı boynundaki kalın sakalından tutup eyerinden birkaç santim havaya kaldırarak kendi yüz hizasına getirdi. “Dediğimi yap, lanet olası. Birkaç dakika sonra her şey için çok geç olacak. Leydinin senin aptallığın yüzünden öldüğünü mü görmek istiyorsun?”

Arthur’un bir anda feveran etmesiyle neye uğradığını şaşırان adam hemen başını iki yana salladı. Nefes alamamaya başlayınca Arthur onu sertçe geri yerine bıraktı.

“Ben etraflarında daire çizip dikkatlerini başka yöne çekmeye çalışacağım.” Ve umuyordu ki onlar da kuzeye yönelecekti.

“Sir Alan’a hemen yoldan uzaklaşmasını söyleyin.

Doğuya yönelip mümkün olduğunca hızlı ilerlesinler. Gerekirse yük arabalarını geride bırakın. Ben meydan müsait olduğunda, sizi gölün orada bulacağım.”

Aniden Richard kaim boynunu kuzey yönüne çevirdi.

Dörtünel gelen atların belli belirsiz sesi havada asılı kalmış gibiydi. Adam gözleri korku ve kuşkuyla iri iri açılmış halde yüzünü Arthur’a döndü. “Tanrı aşkına, haklıymışsın! Yaklaştıklarını duyabiliyorum.”

Arthur’un onun tedirginliğiyle uğraşacak zamanı yoktu.

“Ben de seninle geliyorum,” dedi Alex.

“Olmaz,” dedi Arthur, tartışmaya mahal vermeyen bir sesle. “Ben yalnız gideceğim.”

Böylece yakalanmaktan kurtulması daha kolay olurdu.

Hem tanıdığı biriyle karşılaşması her zaman muhtemeldi.

MacGregor, Gordon ve MacKay kuzeyde olmalıydılar.

Gazap 237

“Gidin hadi,” dedi Arthur adamlara dönüp.

İkisi de daha fazla zıtlasından dediğini yaptılar.

Arthur hiç kaybetmeden atıyla ağaçların arasına daldı.

Atlılar MacDougall kafilesiyle karşılaşmadan, onların arkasına

geçmek için son sürat ilerledi. Yarıyı önceden ulaştırmasına

rağmen, kafilenin yön değiştirip güvenli bir yere

varması vakit alacaktı. Anna iyi biniciydi, ama hizmetçisi

değildi. Yük arabaları onları daha da yavaşlatacaktı. Kadınlarla

ilgili bildiği tek şey varsa, o da güzel elbiseleriyle ayakkabılarını

geride bırakmak istemeyecekleriydi.

Neyse ki, o lanet it yavrusunu yanında getirmekte ısrar

etmemişti. Hayvanın sidiğinden kurtulmak için bir oraya bir

buraya atlayıp durmaktan sıtkı sıyrılmıştı.

Atların sesini pusula gibi kullanıp ağaçların arasından

dolana dolana bir süre atlılarla paralel gitti ve ardından onların

istikametini dimdik keser gibi yön değiştirdi.

İşte şimdi zor kısım başlıyordu: Atlılara yön değiştirtecek

kadar yaklaşacaktı, ama yakalanacak kadar yanlarına

sokulmayacaktı.

Ağaçların arasındaki bir boşluktan atlıların kafilesini görünce

içinden bir küfür savurdu. Görünüşe göre, bir savaş kafilesiyle karşı karşıyaydı. Sayılan iyiye alamet olmayacak kadar fazlaydı. Tepeden tırnağa silahlı en az yirmi adam vardı. Koyu renkli tartanlara bürünmüş, ziftle karartılmış savaş yeleği ve miğfer kuşanmışlardı - bu İskoç Muhafız Alayı'nın geceye kanşmak için izlediği bir taktikti, ancak sonradan Bruce'un savaşçıların çoğu tarafından da benimsenmişti. Normalde bu denli çetin görünen bir kabile karşısında tereddüt etmezdi. Bundan çok daha kötülerıyla karşılaşmak üzere eğitilmişti. Ama bu adamlar civarı iyi biliyordu; Arthur ise bilmiyordu. Bu durumda üstünlüğü elinde tutan on238

Monica McCarty

lardı. Arthur bir kere yanlış yöne saptı mı, kendini tuzağa düşmüş halde bulabilirdi.

Yine de onlarda olmayan kozlara sahipti: Bıçak gibi keskin duyular, hız, daha üstün direnç ve eğitimin yanı sıra gölgelerin arasında kendini görünmez hale getirebilmek gibi.

İlerisinde ağaçların arasında bir açıklık gördü. İşte beklediği fırsat buydu. Dişlerini sıkıp başını eğdi ve açıklığa doğru fırlayıverdi. Kafileyi yeni görmüş gibi yapıp sanki onların kendisini fark etmesini engellemeye çalışır gibi sola doğru keskin bir dönüş yaptı.

Arkasından gelen haykırışı duyunca fark edildiğini anladı. Atlıların oltaya gelip gelmediğini görmek için yavaşlayıp arkasına bakmayı göze alamadı. Saniyenin onda biri bile kaçmakla yakalanmak arasında belirleyici olabilirdi.

Ancak bir an sonra peşinden gelen toynak seslerinin gümbürtüsü.kulağına çalınca kendi kendine gülümsedi. Takip başlamıştı.

Anna vaktin ne kadar geç olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

Ama hava kararıp ay gökte yükseldikçe, kendini onun iyi olduğuna inandırmak gittikçe zorlaşıyordu.

Düşman askerlerinden kaçarken çıkan kargaşa sırasında bastırabildiği korku, güvenli bir yere varmalarıyla tüm şiddetiyle benliğini ele geçirmişti. Saatler akıp gittikçe ve Arthur hâlâ dönmedikçe daha da büyüyordu.

Bundan sonra ona istediği kadar eziyet çektirebilirdi; umurunda değildi. Yeter ki sağ salim geri dönsün...

Anna omuzlarına sardığı pelerinine daha sıkı sarılıp, kendi kendine endişelenmemesi gerektiğini söyledi. Arthur düşmanı peşine takıp bir güzel oy alıyor olmalıydı. Haliyle onların olduğu yere geri dönmesi de biraz zaman alacaktı.

Gazap 239

Ama gerçekten bu kadar uzun sürer miydi ki?

Anna içinde büyüyen telaşı yatıştırmaya çalışarak dudağını ısırırdı.

Onu kimse yakalayamaz.

Ama düşman kabile çok kalabalıktı; o ise tek kişiydi.

Ölmüş olamaz.

Öyle olsaydı, Anna bunu hissederdı. Aniden içi burkuldu.

Hissetmez miydi yoksa?

“Güveç çok lezzetli olmuş, leydim. Buyurun.” Berta ona doğru bir kaşık uzattı. “Bir lokma tadın bari. Ufak bir lokma,” diye üsteledi, sanki Anna tabağındaki turpu yememek için naz yapan beş yaşında bir çocukmuş gibi.

Tadını hâlâ sevmiyordu.

Onun için endişelenen hizmetçisine hafifçe gülümseyip kafa salladı. “Aç değilim.”

Kadın kaşlarını çatı. Sevecenlikle bakan kahverengi gözlerinin kenarları incecik çizgiler halinde kınıştı. En fazla bir buçuk metre olan boyuyla çırpı gibi zayıf olan Berta, lafını pek dinletebilecek biri gibi gözükmezdi. Ama görünüşe kanmamak gerekirdi. Yaşlı bir keçi gibi inadı tutar, insanı tüketirdi.

“Bir şeyler yemeniz lazım. Kendinizi hasta edeceksiniz.”

Anna kendini zaten hasta etmişti; endişeden. Yemek yeme düşüncesi midelerini bulandırmıyordu. Ağzına gelen safra tadını geçirmek için yutkundu. “Yiyeceğim,” diye yalan söyledi. “Birazdan.”

Berta uzanıp, Anna’nın aralanındaki yosun tutmuş kütüğe dayadığı elini okşadı. Adamların geri kalanıyla birlikte kamp ateşinin etrafında toplanmışlardı. Ama kampa alışılmadık bir sessizlik hakimdi, adamlar durgundu. Hepsi o gün yakalanmayı ucuz atlattıklarının farkındaydı. Kaçmalan için onları önceden uyaran şövalyeye ne olduğunu merak eden bir tek o değildi.

240 **Monica McCarty**

“Siz kendinizi aç bırakınca, o daha çabuk dönmeyecek.”

Anna duygularını sandığından daha çok belli ediyordu demek, ama o sırada kadının neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi yapmakla uğraşamayacak kadar tasalıydı.

“Sence başına bir şey mi geldi?”

Berta onun okşadığı elini sıkıp, başını kederle iki yana salladı. “Bilmiyorum, küçük leydim. Bilmiyorum.”

Anna’nın yüreğine keskin bir sızı saplandı. Eğer Berta bile ona yalan söylemeye tenezzül etmiyorsa, durum gerçekten vahimdi.

Ortalığa tekrar sessizlik hakim oldu. Anna-gözleri dalmış halde ateşin alevlerine bakarken, Berta da güvecini bitirmeye koyuldu.

Arkasından gelen bir dalın çıtırtısıyla Anna yerinden zıpladı. Yüreği yerinden oynamış halde, karşısında at üstünde zırh kuşanmış bir şövalye görmeyi bekleyerek arkasını döndü. Gördü d.e... Hatta bir an için gelenin Arthur olduğunu sandı.

Ama ardından kalbi hüsrarla ürperiverdi. Yalnızca ağabeyi gelmişti. Alan atından inip dizginleri yakındaki bir ağaca bağladı. Ona doğru yürürken yüzündeki keyifsiz ifade Anna’nın içini telaşla dolup taşırdı. “Bir şeyler buldun mu?” diye sordu.

Alan başını iki yana salladı. “Hayır. Hiçbir iz yok.”
“Sence...” Bu soruyu tamamlamaya Anna’nın içi el vermiyordu.
Alan ona uzun uzun baktı. “Şimdiye kadar dönmüş olması gerekiyordu.”

Gerçek kamına adeta çekiç darbesi gibi indi. Gözleri ısırap gözyaşlarıyla doldu. Geceyi delip geçen bir ısıklık sesi duyulduğunda, bir damla yaş, gözünün kenarından aşağı kayıvermişti.

Gazap 241

“Gece bekçisinin ısılığı,” dedi Alan, Anna’nın sormasına fırsat vermeden. “Kampa biri yaklaşıyor.”

Isıklık sesiyle ortalık hareketlenmişti. Anna da diğer herkesle beraber derhal ayağa fırladı. Geleni görmeden önce, adamların heyecan ve rahatlamayla bağırış çağırışlarının boğuk sesini duydu.

Bir an sonra Arthur kamp ateşinin aydınlattığı alana yürüyünce, yüreğine su serpildi. Gözleri yaralanıp yaralanmadığını görmek için onu baştan aşağı taradı. Ama o yakışıklı yüzündeki bitkin ifade ve zırhını kirleten toz toprağın dışında; gayet dinç ve sapasağlam duruyordu.

İçinde dolup taşan duygu seli, Anna’yı adeta ele geçiriverdi. Kendini durmaya zorlamadan önce, öne doğru bir adım atıverdi.

Onun yanma gitmeye can atıyordu. Kollarına koşmaya, kollarını boynuna dolamaya... Başını onun kir pas içindeki zırh kaplı göğsüne yaslayıp içindeki rahatlamayı hıçkırığa hıçkırığa dışa vurmak istiyordu.

Ama buna hakkı yoktu. Herhangi bir sebebi yoktu. Ne birbirlerine kur yaptıkları, ne de hislerini dile getirdikleri vardı. Aralarında hiçbir bağ yoktu. Hem yakında Anna bir başka adama ait olacaktı.

Hemen sonra Arthur onu gördü.

Anna bir an için budalalık edip, kendi kendine adamın da gözleriyle onu arıyor olduğunu söyledi.

Gözleri birleşti. Anna o birleşmenin kuvvetinin yüreğinde yankılanışını, çarpışını, içini hasretle sızlatışını hissetti.

Eğer Arthur o sırada arkasını dönüp onu soğuk bir tavırla görmezden gelseydi, Anna kalbinde şüpheyi yer olmadan geleceğiyle yüzleşebilirdi. Ama onun yerine adam, Anna’nın çaresizliğini sezmiş gibi ona doğru hafifçe başını salladı. **Bir şeyim yok, iyiyim.**

242 Monica McCarty

Bu, onları ayıran duvarda beliren ufacık da olsa bir çatlaktı.

Aralarındaki bağın varlığının bir kabulüydü.

Aralarında özel bir şeyler vardı; adam artık bunu inkar edemezdi. Anna onun için değerliydi.

Arthur ona son bir bakış atıp arkasını döndü ve ağabeyinin yanında yürüdü.

Anna’nın duyulan adeta aklını başından götürmüştü.

Az önce olanlar, adeta başına vurduğu için adamın rapor ettiklerini yanm yamalak dinliyordu.

Bruce'un adamları. Kalabalık bir savaş kafilesi. Sayılannı duyunca soluğu kesildi. Yirmi beş adam m # Adamın sağ çıkmış olması olanaksızdı.

Arthur doğuya yönelmeden önce, adamları Urquhart Kalesi'nin birkaç kilometre ötesine kadar sürmüştü. Ancak haydutlara izini kaybettirmek zor olmuştu. Atını geride bırakıp kampa yürüyerek dönmek zorunda kalmıştı. Anna, onun olayları anlatırken birçok ayrıntıyı atladığını tahmin ediyordu.

Alan, ona kamptaki herkes için yaptıklarından ötürü teşekkür etti. Ardından adamı oturtup ona yemek ve içki söyledi. Ağabeyi Arthur ile Anna'nın duyamayacağı şekilde alçak sesle bir süre daha konuştuktan sonra onu, kendi haline bıraktı - yalnız başına.

Anna önündeki yulaf çöreğiyle kurutulmuş etinden biraz biraz tırtıklayarak adamların çoğu gibi oyalandı.

Ancak gece ilerledikçe bir şey canını sıkmaya başladı.

Kamp Arthur'un dönüşüyle canlanmıştı - adamlar onun yakalanmadan geri dönmesiyle açıkça rahatlamışlardı - ama beklediği gibi bir kutlama yapılmıyordu. Kaşlarını çatı.

Bu işte bir tuhaflık vardı. Ağabeyi hariç kimse onun yanına gitmemişti. Böyle bir durumun icap ettiği sırt sıvazlamalar,

Gazap 243

kaba saba takılmalar ve kadeh kaldırmalar yerine, adamlardan birkaçının ona tedirgin tedirgin bakışlar attığını fark etti.

Arthur onları fark etmiş gibi görünmüyordu. Yemeğini bitirdi, kendisine ikram edilen tulumdan arpa içkisini içti ve ormandaki ıssız köşesine çekildi.

Anna onun kalkıp gidişini izlerken bir şeyler yapmak için, içinde dayanılmaz bir istek uyandı. Dönüp klan üyelerine baktı. Nesi vardı bunların? Niye böyle davranıyorlardı?

Bu duruma artık daha fazla dayamayınca, izin isteyip kalktı ve ağabeyini bulmaya gitti. Alan o sırada adamlarından birkaçıyla konuşuyordu, ama Anna'nın geldiğini görünce onları gönderdi.

"İçin rahat etmiştir sanmıştım" dedi ona dönüp.

Anna onun dediğini anlamıyormuş gibi yapmakla uğraşmadı.

"Etti."

"O zaman niye yüzün asık, küçüğüm?"

"Adamlar neden böyle davranıyor? Neden gidip ona teşekkür etmiyorlar? Niye ondan uzak duruyorlar?"

Alan'ın yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi. "Ters anlamış olmayasın, kardeşim? Campbell'in hoş sohbet biri olduğu pek söylenemez. Kendi halinde olmayı sever o."

Ağabeyi haklıydı, ancak bu sefer mesele bundan ibaret değildi. Adamlar tedirgin görünüyorlardı; neredeyse korkmuş gibiydiler. Anna ağabeyine bunları söyleyince, Alan derin bir iç geçirip başını iki yana salladı. "Bugün adamlar ötede keşif yaparken bir şey olmuş. Richard bana anlattı; diğer birkaç adama da anlatmış olsa gerek. Dediğine göre,

Campbell daha atlıların yaklaştığına dair ortada hiçbir iz yokken onlann geldiğini duymuş. Richard bunun normal bir şey olmadığını söyledi.”

Anna’nm, kurtlarla olanlardan sonraki şüphelerini doğrulandığı için hissedebileceği en ufak bir memnuniyet bile,

Monica McCarty

o an içini kasıp kavuran öfke yağmurunun yanında sönük kalmıştı.

Sinirden yanakları alev alev kızardı. “Ama bu çok saçma. Sir Arthur’un hepimizin canını kurtardığını anlamıyorlar mı? Ona yerli yersiz çamur atmak yerine, minnettar olmaları gerekir.”

“Ben de senin gibi düşünüyorum ama Kuzeyliler’in ne kadar batıl inançlı olduğunu bilirsin.”

“Bu yaptıklarını hoş görmez.”

“Haklısın, görmez. Richard ile konuşup, bu işe bir son vermeye çalışacağım.”

Arma en fazla bir altmışlık boyuyla ağabeyinin karşısında dimdik doğruldu. “Öyle yap, yoksa gidip onunla ben konuşurum. Sir Arthur’un bize yardım ettiği için dışlanmasına seyirci kalmayacağım. Onun normal olmayan becerileri olmasa, şimdiye hepimiz ölmüş olabilirdik.”

Alan ona uzun uzadıya baktı. Gördükleri onu endişelendirmiş gibiydi. Kaşlarını çattı ve ağzını bozduğu için Anna’yı azarlamak yerine, sadece başını sallamakla yetindi. Anna, Arthur’u bulmaya niyetlenerek ağabeyinin yanından ayrıldı. Ama Alan onun nereye gittiğini tahmin etmiş olacaktı.

“Yarın akşam Auldeam’a varmış olacağız, Anna,” diye seslendi.

Anna dönüp, ağabeyinin söylediğinin konuyla alakasını kuramayarak ona sorgulayan bir bakış attı. “Tamam.”

“Niyetin bu nişanı nihayetine erdirmekse, onu yalnız bırakman en iyisi olur.”

Anna, ağabeyinin doğru konuştuğunun bilincine vararak tereddüt etti. Ama kendini alamadı. Adamların böyle dav

Gazap
245

ranması içindeki her bir korumacı içgüdüğü ayağa kaldırmıştı.

Diğerleri ona teşekkür etmese bile, Anna edecekti.

Onu gölün kıyısında bodur bir taşta otururken buldu. Yıkanmıştı.

Saçları ıslaktı ve üstünde sade bir keten gömlekle, tuniği ve deri paçalık vardı. Öne eğilmiş, zırhını yağlıyordu.

Yandan bakınca yüzündeki ifadeden alışılmadık bir hüznün okunuyordu.

Arthur onun geldiğini duymuştu ama arkasını dönüp bakmadı.

Anna adama yaklaşıncı, elinde ne temizlediğini gördü.

Yüreği adeta yerinden oynayıverdi. **Kan.**

Bir an bile düşünmeden doğruca adamın yanına koşup yanında diz çöktü ve hemen elini koluna götürdü. “Yaralanmışsın.”

Arthur bakışlarını kaldırıp ona baktı. Ay ışığı gözlerinden

yansıyordu. “Benim kanım değil,” dedi.

Bunun üzerine Anna’nın içinin bir anda ferahladığını hissetti. Rahat bir nefes alıp verdi. Adamın yüzündeki ifade hiçbir şeyi ele vermese de, sesi tuhaf bir duygu barındırır gibi çıkmıştı. Kulağına sanki yaptığından pişmanmış gibi çalınmıştı. Sanki düşmanlarından birinin ölümü, onu üzmüş gibi.

Belki de savaşçılar için birinin canını almak Anna’nın sandığı kadar kolay değildi. En azından onun için değildi. Bunun farkına varınca, nedendir bilinmez Arthur gözüne daha insancıl biri gibi görünmüştü. Neredeyse kırılğan biri gibi...

Kırılğan bir Sir Arthur Campbell demek? Birkaç hafta önce olsa bu fikir, Anna’yı kahkahadan kırıp geçirirdi.

“Başka seçeneğin yoktu,” dedi ona usulca.

Adam onun gözlerinin içine biraz daha baktı. Ardından bakışları, Anna’nın onun koluna yasladığı eline kaydı.

II

246 **Monica McCarty**

Anna avucunun değdiği yerde gerginleşen, o sıcak, sert vücuda dokunmanın, aralarında nasıl da bir yakınlık hissi uyandırdığının bir anda farkına vardı ve derhal elini çekti.

Ama içinde onun koynuna kıvrılıp, yanağını adamın o kalkan gibi geniş göğsüne yaslama arzusu yatışmadı.

Arthur birbirine geçen küçük çelik parçalarına bulaşan kan lekelerini temizlemeye kaldığı yerden devam etmeye koyuldu.

Anna onun yanındaki bir taşa oturup, birkaç dakika sessizlik içinde onu izledi.

“Neden buradasın, Anna?”

“Bugün yaptıkların için sana teşekkür etmek istedim.”

Adam gözlerini yaptığı işten kaldırmadan, hafifçe omuz silkti. “Yalnızca işimi yapıyordum. Bunun için buradayım.”

Anna, adam onun işine karıştığı için nasıl da öfkeli olduğunu ve onun sıraladığı gerekçelere nasıl da kuşkuyla yaklaştığını hatırlayıp dudağını ısırды. “Görünüşe göre sen haklıydın,”

diye itiraf etti. “Bu yolculukta bize eşlik ettiğin için şükrediyorum. Hepimiz şükrediyoruz.” Dudakları, bir şeye canı sıkılıyormuş gibi incecik bir çizgi halini aldı. “Her ne kadar diğer adamların bazıları şükranlarını biraz tuhaf şekilde ifade ediyor olsa da...”

Adamın omuzları belli belirsiz kasıldı. “Ne diyorlar?”

“Senin atlıların geldiğini o kadar önceden sezmiş olmanın mümkün olmadığını.”

Arthur, onun işin aslını olduğundan hafif göstermeye çalışmasını gülünç bulmuş gibi tek kaşını kaldırdı. “Eminim tek söyledikleri bu değil.”

Anna, klan üyelerinin batıl inançlılığından utanarak yanaklarının kızardığını hissetti. “Doğru ama, değil mi? Kurtlar etrafımızı sardığında ve ben yamaçta tökezlediğimde de

böyle olmuştu. Olacakları önceden biliyorsun.”

Gazap 247

Anna ona yalan söylememesi için Arthur’a adeta gözleriyle yalvardı. Bunu yine yapamazdı. Ancak adam o kadar uzun süre sesini çıkarmadı ki, Anna onun hiç cevap vermeyeceğini sandı.

“Öyle değil,” dedi nihayet. “Daha ziyade içimde bir his uyanıyor. Duyularım normalden daha keskin, o kadar.”

“Daha mı keskin?” diye onun söylediğini tekrar etti

Anna. “Duyuların gerçeküstü.” Adam onun kendisini övmesinden daha da huzursuz olmuş gibi göründü. “Adamlar neden bunu fark edemiyor, anlamıyorum. Sen hepimizin canını kurtardın.”

Arthur ona keskin bir bakış attı. “Bırak bu işin peşini,

Anna. Önemi yok.”

Bunları gerçekten inanarak söylüyormuş gibi görünmesi olayı daha da kötü hale getiriyordu. “Nasıl böyle diyebilirsin?

Bu senin hiç canını sıkıyor mu? Sana yaptıkların için teşekkür etmeleri ve olağanüstü yeteneklerini övmeleri gerekiyor.

Yatak altında saklanan cinden ya da dolaba musallat olan hayaletten korkan çocuklar gibi davranmaları değil.”

Adam onun kendi adına isyan etmesini takdir etmişe benzemiyordu.

Anna bir kez daha konunun, onu huzursuz ettiği izlenimine kapıldı. Arthur yüzünde sert bir ifadeyle ona döndü.

“Ben rahatsız olmuyorum ve senin beni savunmaya çalışarak işleri daha da güçleştirmene hiç ihtiyacım yok. Adamlar ne gördüklerini sanıyorlarsa sansınlar, senin bu konuda hiçbir şey söylemeni istemiyorum. Peşini bırakırsan unutulur gider. Uzatırsan her şey olduğundan daha fena hale gelir.”

Deneyim konuşuyordu.

Anna ona itiraz etmemek için kendini tutarak, dudaklarını birbirine yapıştırdı. Adamların bu yaptığı doğru değildi.

Durumun adaletsizliği, Anna’nın bir şeyleri koruyup kollama arzusunu canlandırmıştı.

248 Monica McCarty

Bu durum onu da rahatsız ediyordu. Her ne kadar soğukkanlı gözüксе de, mutlaka öyle olmalıydı. İnsanların ona inceden inceye gösterdiği bu zulme bu kadar - bunu onlardan bekleyecek kadar - alışmış olması, her şeyi daha beter yapıyordu.

Anna’nın yüreği ezilir gibi oldu. Bu denli kayıtsız ve duygusuz hale gelene kadar kim bilir kaç defa geri çevrilip dışlanmıştı...

Bu yüzden mi insanları kendinden uzaklaştırıyordu?

Arthur’un mesafeli davranışları ve kendi halinde oluşu, gözüne aniden yalnızlığının etrafında sardığı bir pelerin gibi göründü. Bunu öyle uzun zamandır yapıyordu ki, kendini gerçekten de yalnız olmayı sevdiğine inandırmıştı.

Kalbi adama karşı şefkatle doldu. Anna kendi ailesine sahip olduğu için çok şanslıydı; bir insanın tek başına yapayalnız

olabileceğini düşünmek onu mahvediyordu.

“Anna?” diye üsteledi Arthur. Gözleri ay ışığında onun gözlerini buldu. Yoksa Anna’nın aklından geçenleri okumuş muydu? “Bu konuda tek laf etmeyeceğine dair söz ver bana.”

Anna yüzünü astı, ancak ardından başını salladı.

Arthur ayağa kalktı. Vücuduna tam oturan zırhını başından geçirip temiz bir cüppe giydi ve silahlarını üstüne ilıstirmeye koyuldu. Onu giyinirken izlemek çok mahrem bir şey olsa da, Anna kendini utanmış hissetmiyordu. Tam tersine, bu ona o kadar doğal geliyordu ki... Sanki sonsuza dek onu savaşıa hazırlanırken izleyebilirmiş gibi...

Normalde bu düşüncenin onu dehşete düşürmesi gerekirdi. Ama onun yerine içini yoğun bir özlemle doldurdu. Gözleriyle gördüğü ama bir türlü uzanamadığı bir şeye duyulan hasretle. Arthur’un dinginliğı adeta onu kendine çağırıyor**Gazap**
249

du. Anna’nın onunla bir geleceğı olabileceğini düşündürüyordu. Onun kendisi için yanlış değil, hatta belki de yegane doğru kişı olduğunu hissettiriyordu.

İstikrar sahibi bir savaşçı. Kulağı kendi içinde çelişkili bir ifade gibi geliyordu. Ama belki de Anna başından beri her şeyi tersten anlamıştı.

“Savaş bittikten sonra ne yapacaksın?” diye sordu.

Mesela çizim yapmaya devam etmeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Yoksa hep bir sonraki savaşı mı kollayacaktı?

Anna’nın sorusu, Arthur’u hazırlıksız yakalamıştı. Kılıcının kemerini bağlarken öylece kalakaldı. Gerçeğı söylemek gerekirse, bu konuya pek kafa yormamıştı. Savaş hep hayatında öyle büyük bir yer kaplamıştı ki... Tek bildiğı savaşmaktı. Başta ağabeyi Neil’in yanında, sonradan da İskoç Muhafız Alayı’nda. Savaşmak onun mesleğı olmuştu. Cihanın en iyi askerlerinden biriydi. Bundan başka bildiğı pek bir şey yoktu.

Ama istediğı şey bu muydu ki? Kendisine bir seçenek sunulmuş olsaydı bu hayatı mı seçerdi?

Babasının intikamını aldıktan sonra, Bruce’u kendini sağlama almış halde tahtta gördükten sonra, hedeflerini gerçeğıe dönüştürdükten sonra ne yapacaktı?

Mükafat olarak kendisine toprak ve zengin bir gelin vaat edilmişti. Yeter de artardı bile.

Ama az önce onu amansızca savunan, onun tuhaf değil olağanüstü olduğunu düşünen, kendi iyiliğı için fazlasıyla kocaman bir yüreğı olan kadına baktıkça bunların gerçekten de kendisine yeteceğinden şüphe duydu.

O ay ışığının yarattığı hafif gölgelerinin ardından, ona bakan o ufak tefek çehreyi karşısında gördükçe, göğsünde tuhaf bir sızı hissediyordu. Ona sahip olmanın imkansız

250 **Monica McCarty**

olduğunu bilmek, onu arzulamaya devam etmesine çare olmuyordu.

Ama zaten kendisiyle ilgili çok fazla şey ele vermişti. Yetenekleriyle ilgili yalan söylemeyi o kadar kanıksamıştı ki, gerçeği yüksek sesle itiraf etmek tuhaf gelmişti. Tuhaf ama aynı zamanda rahatlatıcı. Kendi kabuğuna çekilmekten, kendini birine yakın hissetmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Lanet olası budalanın tekiydi.

Sunabileceği tek mazeret, kadının onu zayıf bir anında yakalamış olmasıydı. Zırhını lekeleyen kan, kendini korumak için öldürmek zorunda kaldığı iki askerin kanıydı.

Gerçekte hangi tarafta olduğunu ne pahasına olursa olsun gizle. Görevine sahip çık.

Ey Tanrım, bazen yapmak zorunda olduğu şeyden nefret ediyordu.

Silahlarını zırhına yerleştirmeyi bitirip cevap verdi:

“Sence de bu savaşın sonucuna bağlı, değil mi?”

Loş ışıkta bile kadının yüzünün soluklaştığını görebiliyordu, ancak Anna kendini çabuk toparladı. “Savaşın tek sonucu olabilir. Daha babamı tanımıyorsun - o asla kaybetmez.”

Arthur vücudunun gerildiğini hissetti. Asıl bunu herkesten iyi o bilirdi. Bu yüzden buradaydı.

“Çeteci Kral ve isyancılar alt edilip, adalete hesap verecekler.”

Kadın tam bir sadık MacDougall askeri gibi konuşsa da, bütün o meydan okuyan tavırlarının altında bir kırılma seziliyordu. Anna yavaş yavaş kırılmaya başlayan yanılmalara sıkı sıkı tutunmaya çalışıyordu. Ama durumun vahametinin farkındaydı belli ki yoksa hiçbiri burada olmazdı.

Gazap 251

“Ama bu arada sen de gidip Ross’un ilave kuvvetlerine karşılık kendini ortaya koyuyorsun.”

Kadın sırtını dikleştirdi. Gözleri ay ışığında alev alev oluverdi.

“Kendimi ortaya koyduğum falan yok.”

Bal gibi de vardı. Ve buna engel olmak da Arthur’un göreviydi.

Acı konuşmak istemiyordu, ama Anna’nın gerçeklerle yüzleşmesi gerekti. Rüzgar artık MacDougalllar’ın yönünden esmiyordu; savaşı Bruce kazanacaktı. “Peki ya başaramazsan, Anna? Ya Ross ilave kuvvetler göndermeyi reddederse?

O zaman ne yapacaksın?”

“Babam bir şeyler düşünür.” Kadın o kadar çaresiz görünüyordu ki, Arthur kendine hakim olamadan neredeyse onu rahatlatmaya falan kalkışacaktı. “Neden böyle şeyler söylüyorsun?”

diye sordu Anna. “İsyancılar gibi konuşuyorsun. Kazanacağımıza inanmıyorsan neden buradasın?”

Arthur içten içe küfür etti. Kadın haklıydı. Ne kadar haklı olduğunu asıl yakında görecekti.

Arthur onun gerçeği öğrenince, aklına neler geleceğini düşününce içi burkuldu. Kapılacağı dehşeti hafifletmenin bir

yolu olsa keşke, diye içinden geçirdi. “Tam da bunun için buradayım, Anna. Bu davaya inandığım için. Haklı olan tarafın galip geleceğine inandığım için. Ama işler her zaman insanın umduğu gibi gitmez. Senin üzüldüğünü görmek istemiyorum.”

Bir an duraklayıp kadının ilk sorduğu soruya cevap verdi: “Savaş bittikten sonrası için bana toprak ve birkaç başka mükafat vaat ettiler. Bunlar beni yeterince oyalar sanırım.”

Anna başını hafifçe bir yana eğdi. Kaşlarının arasında incecik çizgiler belirdi. “Başka mükafat mı? Nasıl başka mükafat?”

Arthur bir şey söylemedi, ama kadın sonra aniden cevabı kendisi buldu. Göğsü daralır gibi olduğu sırada yüzündeki

252 Monica McCarty

dehşet ifadesi çok fazla şeyi ele veriyordu. “Bir gelin yani? Sana bir gelin mi vaat ettiler?”

Arthur başının hafif bir hareketiyle ona cevap verdi.

“Kim?”

Kuzeybatı İskoçya’nın en büyük vârislerinden biri - Lachlan MacRuairi’nin üvey kardeşi, Adalı Leydi Christina.

“Bilmem,” diye yalan söyledi Arthur. “Savaş bitince uygun biri bulunur.”

Keşke “Anna duygularını daha iyi gizleyebilseydi” diye ilk kez içinden geçirmiyordu. Kadının yüzündeki acı dolu ifade Arthur’da pervasızca bir şeyler yapma-istediğini uyandırıyor. Onu kollarına alıp asla tutamayacağı sözler vermek gibi...

“Demek öyle” dedi kadın alçak sesle. “Bana neden söylemedin?”

Arthur ona uzunca bir bakış attı. “Sanki sen bana söyledin de...”

Anna irkildi. Anlaşılan nereye gittiklerini unutmuştu.

Ama Arthur unutmamıştı. Auldeam’a ve Ross’a yaklaştıkları her kilometre, içinde dolup taşan huzursuzluk daha da artıyordu. Bu ittifakın önüne geçmek için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu - görevi için, dedi kendi kendine - ama ne?

Belki de hiçbir şey yapması gerekmeyecekti. Belki de Ross konu hakkında tekrar görüşmeyi reddedecekti.

Ama Anna’nın o tapınılası yüzüne bir kez bakar bakmaz, Arthur kendini kandırdığını anladı. Sir Hugh, onu havada kapardı.

Çenesini kasarak kadına elini uzattı. “Gel, dönmemiz gerek. Geç oluyor. Yarın uzun bir gün olacak.”

Anna elini tutunca, içine tatlı bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Mutluluktan havalara uçacak gibiydi. Sanki onun kü

Gazap

253
çücük elini avucunda hissetmekten doğal hiçbir şey yokmuş gibi... Bütün içgüdüleri ona tutunup bırakmamasını haykırıyordu. Onun yerine Arthur, elini onun parmaklarının arasından usulca kaydırarak geri çekti. Kampa kadar sessizlik içinde yürüdüler.

Zaten söyleyeceklerini söylemişlerdi. Hatta çok bile söylemişlerdi.

On Dört

“Yemeğinizi beğenmediniz mi?”

Sir Hugh’un sesi Anna’yı daldığı hayal aleminden sıçratıp kendine getirdi. Ne kadar zamandır gözleri dalmış halde önündeki yemeğe bakıp, hiçbir şey demeden elindeki ekmekten küçük küçük parçalar koparıyordu?

Kırdığı potu gülümseyerek saman altı etmeye çalışırken, utandığını belli eden bir kızarıklık yanaklarına akmıyordu.

“Yok, çok lezzetli.” Öyle olduğunu kanıtlamak için de ağzına bir lokma et atıp, içinde zerre kadar hissetmediği bir keyifle çiğniyormuş gibi yaptı. Ağzındaki yuttuktan sonra adama dönüp özür diledi. “Korkarım hâlâ yolculuğun yorgunluğunu üzerimden atamamışım. Bu akşam size pek iyi refakat edemiyorum.”

Auldeam’a varalı iki gün olmuştu. Yolculuğun son günü çok yorucu, ama neyse ki olaysız geçmişti. Anna yolculuk bitmeden Arthur ile yalnız konuşmak için tekrar bir fırsat çıksın diye beklemişti ama neticede hayal kırıklığına uğramıştı.
255

mişti. Adamın ondan kaçarmış gibi bir hali yoktu, ama onu arayıp bulmaya çalıştığı da yoktu.

O gece gölün orada bir şeyler değişmişti; en azından Anna için değişmişti. Arthur ona başkalarına sıkça belli etmediğini tahmin ettiği bir yanını göstermişti. Atina’ya ihtiyaç duyabilecek bir yanını. Ve en önemlisi bu sefer onu kendinden uzaklaştırmaya çalışmamıştı.

Ah, neden onu kendinden uzaklaştırmaya çalışmamıştı?

O zaman her şey çok daha kolay olurdu. İçini sefil bir duygu kaplayıverdi. Boğazının düğümlenmesine, gözlerinin yaşarmasına engel olmak için kendini zorladı.

Yemeğin ortasında, duyguları allak bullak, kara sevdalı bir kızcağız gibi ağlamaya başlayacaktı şimdi de; bir bu eksikti. Sir Hugh da bundan çok etkilenirdi kesin.

Yirmi iki yaşındaki Anna’dan sadece bir yaş büyük olan Sir Hugh Ross; boylu poslu, dayatmacı ve soylulara özgü o düzgün burnunun kıvrımından kısa, sivri sakalının ucuna kadar ilah gibi yakışıklıydı. Ama bu gururlu şövalye olduğundan çok daha büyük gösteriyordu. Serinkanlı, kendinden emin ve bir prensten beklenecek kibriyle - ki İskoç asilzadeler arasındaki konumuna bakılacak olursa bir prensten aşağı kalır tarafı pek yoktu - kendine neredeyse gereğinden **fa zla** hakim gibiydi. Sopa yutmuş gibi. Şakadan anlamaz gibi. Gözleri onun konumundaki adamlara has o soğuk, amansız bakışlarla bakıyordu.

Sir Hugh, yüzüne halden anlar bir gülümseme takındı, ama bu bile o kaskatı duruşunu yumuşatmaya yaramadı.

“Tabii bu kadar yorucu bir hızla yolculuk ettikten sonra kendinizi hâlâ bitkin hissetmeniz malum. Hele isyancıların kafilesiyle neredeyse burun buruna geldiğiniz düşünülürse.”

Yüzünü karanlık bir ifade bürüdü. “Böylesine azılı bir korsan

tayfasına lider olduğu için, Bruce'un şövalyelik unvanını

256 **Monica McCarty**

geri almalı.” Çelik gibi bakan gözleri tekrar Anna'yı buldu. “Tehlikeden, uzaklaşmanıza olanak sağlayacak kadar erken haberiniz olduğu için çok şanslısınız,” deyip bakışlarını ondan ayırmadan sakalını sıvazladı. Anna gözlerini adamın iri, kaim kemikli ellerinden ayıramıyordu. İnsanı, adeta dal kırar gibi ezip öldürebilecek ellerdi bunlar. “Haberini ulaştıran Sir Arthur Campbell'dı, değil mi? İsyancı Neil Campbell'm en küçük kardeşi olan?”

Anna, her hareketi dikkatle izleniyormuş gibi huzursuz hissederek başıyla onayladı. En başta Sir Hugh ile nişanlanmayı reddetmesinin sebebi, onun yanında-yken hissettiği tedirginlikti. Auldeam'a geldiklerinden beri bu tedirginlik eskisinden daha da beter oluvermişti. Gülümseyip, adamın onunla sohbet etmek için sorduğu kibar sorulara cevap vermekte çok zorlanıyordu.

Adam ona sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi bakıyordu. Arma bir şeyleri ele vermiş miydi yoksa? Vardıklarından beri Arthur'un oturduğu tarafa bakmamıştı. En azından bakmadığını sanıyordu. Ama onun kendisini izlediğinin gayet farkındaydı. Bu kadar diken üstünde olmasının sebebi de bu olsa gerekti. Bir adam çetin bakan gözlerini ona dikmişken, başka bir adamla kur yapmak kolay değildi. Ama bunu yapmak zorundaydı. Her ne kadar keşke durum başka türlü olsaydı, diye içinden geçirse de...

Keşke durum gerçekten de başka türlü olsaydı. Şu geçen birkaç günde, bunu ne kadar yürekten dilediğini anlamıştı. Hisleriyle ilgili neler keşfedebileceklerinden çekindiği için, Arthur'a karşı duygularının adım koymaya korkuyordu. “Gerçekten de çok şanslıydık,” dedi, Sir Hugh'un ondan bir şeyler söylemesini beklediğini sezerek.

Anna kendine ne haller olduğunu anlamıyordu. İnsanlarla konuşurken hiç böyle sıkıntı yaşamazdı.

Gazap 257

Ellerinin titremesini engellemeye çalıştı, ama adamın bakışları öyle yoğun ki elindeki ekme parçasını düşürüverdi. Ekmek masada yuvarlanıp kadehinin yanında durdu.

Anna adamla aynı anda ekmeğe uzanınca, parmakları birbirine değdi. Tam elini geri çekiyordu ki, Sir Hugh parmaklarını kendi avucunun arasına aldı.

Anna nabzının panikli bir hisle fırladığını hissetti. Kalbi kafese kapatılmış bir kuş gibi çırpırcasma pır pır atıyordu. “Tedirginsiniz,” dedi Sir Hugh, parmaklarını serbest bırakıp ekmeğini önüne koyarak.

Anna'nın yanakları al al oldu.

“Korkmanıza lüzum yok, Leydi Anna,” dedi adam. “Gayet zararsızımdır.”

Anna'nın yüzünde ona zerre kadar inanmadığını belirten bir ifade belirmiş olacaktı ki, Sir Hugh ona tek bir bakış

atıp hafifçe kendi kendine güldü. “Gerçi tamamen değil belki.”

Bu beklenmedik espri Anna’nın yüzünü güldürdü. Geldiğinden beri ilk defa kendini biraz rahatlamış hissetti. Adama kirpiklerinin altından göz ucuyla bir bakış atıp, “Oldukça dayatmacı bir duruşunuz var, lordum.”

Sir Hugh güldü. “Siz her ne kadar bu amaçla söylememiş olsanız da, bunu kendime yapılmış bir iltifat olarak kabul ediyorum.” Ardından Anna’ya doğru eğilip kulağına fısıldadı: “Sadece size karşı dayatmacı olmamaya gayret etsem nasıl olur peki? Sizin yanınızda son derece zararsız olurum. Bu da bizim sırrımız olarak kalır.”

Anna adamın bu cana yakın tavrına karşı koyamadan, gamzelerini ortaya çıkararak gülümsedi. Sir Hugh Ross, cana yakın olabiliyordu demek? Anna buna hayatta inanmazdı. Ama acaba bu ağırbaşlı asilzadenin önceden fark etmediği bir yanı mı vardı?

258 **Monica McCarty**

“Gayet memnun olurum, lordum.” Anna cesaretinin biraz olsun geri döndüğünü hissetti. “Daha sık gülümsemek de yararınıza olabilir,” deyip ona baktı. Evet, adam gülümsediği zaman o kadar ürkütücü durmuyordu.

Sir Hugh sırtıp, bakışlarını ona çevirdi. “Pekala,” dedi ve bir an duraksadı. Anna adamın parmaklarını kadehinin oymalı kakmalı boynunda usulca, ağır ağır, neredeyse cezbedercesine gezdirişini izledi. Az önceki huzursuzluğu kısmen nüksetti.

“Kuzeyi ziyaret etmeniz beni çok mutlu etti, Leydi Arma.” —

Anna yanaklarının daha da kızardığını hissetti. Adamın ne ima ettiğinin farkındaydı. Sir Hugh nişanı tekrar görüşmeye sıcak bakıyordu. Anna bunu duyduğu için rahatlamalıydı. Buraya gelmesindeki amaç buydu çünkü. Böylece ailesini kurtarabilirdi.

O zaman neden kendini, göğsüne taş gibi sert bir şey oturmuş hissediyordu?

Aniden adamla göz göze gelmeye içi el vermeyerek, utangaç bir tavırla başını salladı. Bakışlarıyla duygularını gereğinden fazla ele vereceğinden korkuyordu. İçi ezilir gibi oldu. Geleceğinin adeta boynuna geçirilen bir ilmek gibi gittikçe daha da sıkı düğümlendiğini hissediyordu.

Kendi duygularının bir önemi yoktu. Ailesine yardım etmek adına üstüne düşeni yaptığı için mutlu olmalıydı. Bu, onun için en büyük ödüldü. Değil mi?

Sir Hugh, yanlarından geçen bir hizmetçi kıza kadehlerindeki şarabı tazelemesi için işaret etmeye döndüğü sırada, Anna bakışlarını farkında olmadan Arthur’un oturduğu yöne kaydırdı.

Onun nerede olduğunu bakmadan bile biliyordu. Öfkesinin ateşi bütün odayı kaplıyor gibiydi.

Gazap 259

Bir an için göz göze geldiler, ama o bir an bile hiddetini demircinin körüğünden püskürür gibi hissetmesine yetmişti. Arthur normalde duygularını öyle iyi gizlerdi ki, Anna onun herhangi bir şey hissedip hissetmediğini bile anlamazdı. Ama şimdi o halinin yerinde yeller esiyordu. Onu hiç bu kadar çığırından çıkmış ve kendini dizginlemezken görmemişti. Sabrının son raddesine gelmiş bir adam gibi görünüyordu adeta.

Arma, benliğine akın eden duygu seliyle sarsılarak bakışlarını kaçırdı.

Ama maalesef yeterince hızlı kaçıraramamıştı. Sir Hugh aralarındaki bakışmanın bir kısmını görmüştü. Anna onun yanı başında sırtını dikleştirip, gözlerini kısarak Arthur'a baktığını hissetti. "Campbell bu anlaşmadan pek memnun değil gibi. Size öyle bakması hoşuma gitmedi." Adam tek kaşını hiç de kayıtsız denemeyecek bir tavırla kaldırarak gözlerini tekrar Anna'ya çevirdi. "Bilmem gereken bir şey mi var, Leydi Anna?"

Anna, dikkatsiz davrandığı için, içten içe Arthur'a sövdü. Her şeyi mahvedecekti. Hem de ne uğruna? Ona karşı hissettikleriyle ilgili - eğer bir şeyler hissediyorsa tabii - ona

açılmak için eline yeterince fırsat geçmişti. Şimdi ise Anna'mn başka seçeneği yoktu. Babası ona güveniyordu.

Ama yine de tereddüt etti. Eğer fikrini değiştirdiyse, bunu şimdi söylemesi gerekiyordu. Bir yanda kalbi, diğer yanda ailesine karşı duyduğu sevgi ve görev bilinci çekiştiriyordu. Arthur'la konuşmalarını hatırladı. Onun savaşı kaybetmekten bahsetmesi, Anna'yı derinden sarsmıştı. Derin bir nefes alıp, tüm şüphelerini akimdan uzaklaştırdı. Kendi duyguları önemsizdi. Bunu yapmak zorundaydı. Ross ve adamları onlardan taraf olursa, Bruce karşılıklarına çıktığında ellerinde daha büyük bir koz olurdu.

260 Monica McCarty

Anna başını iki yana salladı. "Hayır, bilmeniz gereken hiçbir şey yok."

Sesindeki kararlılık Sir Hugh'u ikna etmiş olsa gerekti.

Adam başını salladı. "Güzel," deyip ona elini uzattı. "Gelin, size bir şey göstermek istiyorum. Hem yanılmıyorsam, sizinle bazı konular konuşmamız icap eder."

Anna içini burkan sızıya aldırış etmeyerek yüzüne bir gülümseme takındı - nitekim titrek bir gülümsemeydi bu. Arkasına bakmadan Sir Hugh'un uzattığı elini tutup, onun kendisine Büyük Salon'dan dışarı refakat etmesine izin verdi. Geleceği adamaklılı şekillenmişti. —

İnsanın kendine hakim olamaması böyle bir şeydi demek. Uğruna öldürmeyi göze alacak kadar bir şeyi istemek böyle bir histi demek. Doğru veya yanlış diye değil, ya da savaş alanında yüzleşerek değil, yalnızca kılıcının ucuyla bir başka adamı-deşmenin vereceği o saf hazzı hissetmek adına.

Arthur, Hugh Ross'u öldürmek istiyordu. Anna'ya baktığı için öldürmek istiyordu. Anna'ya dokunduğu için. Şüphesiz aklından geçen şehvet dolu düşünceler için, o piçi öldürmek istiyordu. Eğer Ross gözlerini bir kez daha Anna'mn göğüslerine kaydırırsa, Arthur kendine hakim olabileceğini zannetmiyordu. Mızrağı salonun öbür köşesinden iki gözünün tam ortasına bir güzel saplardı. Hedefini gözü kapalı bulurdu.

İki gündür bir köşede durup, onun için hiçbir şey ifade etmemesi gereken bir kadına, başka bir adamın kur yapmasını izlemek, sonunda cinnet görünen bir tünelde ağır ağır, ıstırap çekerek ilerlemek gibiydi.

Arthur kaybetmeye mahkum olduğu bir savaşm mücadelesini veriyordu. Kayıtsız kalmaya çalışmak - görevine yoğunlaşmak - işe yaramıyordu. Geçtiği bütün o eğitimlerin,

Gazap 261

yıllardır savaşarak edindiği tecrübelerin hiçbirini onu buna hazırlamamıştı. Anna'yı Hugh Ross ile beraber izlemek onu paramparça ediyordu.

Ama bu gece, onu sabrının sonuna getirmişti. Ross'un kadının elini tuttuğunu görünce, Arthur'un bir çırpıda yanında bitip yumruğunu adamın ağzına geçirmesine ramak kalmıştı. Yalan dolanın canı cehenneme!

Birlikte gülüyorlardı, lanet olsun. **Gülüyorlardı.**

Arthur kendini Anna'nın nihayetinde bu işi sonuna kadar götüremeyeceğine inandırmıştı. Onun bu geçen iki gün boyunca şanlı şövalyeye ne kadar temkinli yaklaştığını fark etmek pek de zor olmamıştı. Onun kararlılığını hafife almıştı - ve tabii Sir Hugh'un cazibesini de.

Ross kadının kulağına fısıldamak üzere eğilince, Arthur yumruklarını sıktı. Tekrar aşağı bakıp da eklemlerinden kanın çekildiğini görünce kadehini ne kadar sıktığını fark etti. Kadeh iyi ki tahtadandı, yoksa şimdiye un ufak olmuştu.

Bir şeyler yapması gerektiğinin bilincine vararak bir küfür savurdu. Görevini düşünmeliydi. Sir Hugh hiç vakit kaybetmiyordu - gerçi bu yüzden Arthur'un onu suçladığı yoktu.

Ama bu ittifakın önüne geçmek için bir şeyler yapmazsa, her şey için çok geç olacaktı.

İçkisinin kalanım tek seferde dikti. Kehribar rengi **uisge-beatha** boğazını yakarak akıp gitti, ama içinde fırtınalar koparan huzursuzluğu gidermeye yaramadı.

“Sana ne oldu böyle, Campbell? Adeta katil olmak istermiş gibi duruyorsun.” Alan MacDougall gözlerini imalı imalı kaideye kaydırdı. Arthur'un, kimin katili olmak istediğini gayet iyi biliyordu. Masanın öbür tarafından ona doğru uzanıp “Ayağını denk al. Sanırım ev sahibi, senin kardeşime karşı boş olmadığını anladı,” dedi.

262 Monica McCarty

Arthur bunu reddetmeye kalkışarak kendini utandırmadı.

Alan MacDougall taş kalpli bir kalleşin oğlu olabilirdi, ama aptal değildi. “Sen de bana pes etmemi emretmek için mi buradasın?”

Arthur’dan yaşça büyük olan savaşçı, duygularını ele vermemekte fazlasıyla deneyimli olduğundan yalnızca ona ifadesizce dik dik baktı. “Bunu yapmamı mı istiyorsun?” Arthur çenesini kenetleyerek dişlerini sıktı. “Yapmalısın,” dedi nadiren benimsediği bir dürüstlikle. Zira Anna’ya tek verebileceği şey ıstıraptı. Kendisi kadının ağabeyi olsaydı, onu Hades’i’ boylamaya mahkum ederdiT sonra kendi elleriyle oraya gönderirdi.

Ancak Anna’nın ağabeyi onun verdiği bu yanıtı tuhaf bulsa da, belli etmedi. Onun yerine acı acı gülümseyerek, “Sanırım artık bunun için çok geç,” dedi.

Arthur, Alan’a keskin bir bakış atacak kadar uzun süre gözlerini Anna ile Sir Hugh’un olduğu taraftan ayırdı. Onun ne halt bildiğini sandığından emin değildi, ama Alan her halükarda yanıliyordu.

Değil mi?

Lanet olsun, artık kendisi de bilmiyordu ki... Görev. Kıskançlık. Kadına karşı hissettiği o yoğun çekim. Hepsi birbirinin içine geçip karman çorman olmuştu. Arthur içkisini tekrar kafaya dikti.

Alan yüzünde keyifli bir ifadeyle onun içkisine göz gezdirdi. “Viski içmezsin sanıyordum.”

“İçmem,” dedi Arthur, hizmetçi kıza bardağını tazelemesini işaret ederek.

Alan onu sandığından da yakından izliyormuş meğer.

*** Yunan mitolojisindeki yer altı tanrısının adıyla anılan ölüler diyarı.**

(Çev. N.)

Gazap 263

Arthur tam o sırada dikkatini tekrar kaideye çeken bir şey sezmemiş olsa, bundan endişe duyabilirdi.

Anna’nın, Ross’un elini tuttuğunu görünce vücudundaki tüm kaslar, kaskatı kesiliverdi. Ross eğilip babasına kısaca bir şeyler söyledikten sonra kadını salondan dışarı yönlendirdiğinde, içindeki öfke her yanma dalga dalga yayıldı.

Adam tam kapıdan çıkmadan önce dönüp ona bir bakış attı. Gözlerindeki meydan okuyan ifade Arthur’un adeta kanını dondurdu.

İçi paniği andıran bir duyguyla dolup taşıtı - ki Arthur’un böyle bir duyguya kapılması saçmalığın daniskasıydı. Seçkin bir savaşçıydı o. Mesafeli, kontrollü bir savaşçı. Kalbi çok hızlı atıyor ya da kafasını doğru düzgün toparlayamıyor olabilirdi, ama hissettiği şey asla panik olamazdı.

Bu arada Anna hangi cehenneme gittiğini sanıyordu?

Ross - o uçkuruna düşkün aşağılık pislik - besbelli işi ciddiyete dökmeye hevesliydi. Bunu sağlama almak için kim bilir neler yapardı? Anna onunla yalnız kalırsa, neler olabileceğini fark etmiyor muydu? Kışlada olanlar aniden

Arthur'un zihnine hücum ediverdi.

Hay, lanet olsun.

Artık bu durumu kaldıramaz hale gelmeden en fazla otuz saniye dışını sıkabilmişti. Salondan gitmek için ayağa kalktı, ancak Alan bir ayağını masanın köşesine doğru uzatarak onun önünü tıkadı. Bunu kazara yaptığı pek söylenemezdi. Önce Arthur, adamın onu durdurmaya niyetlendiğini sansa da, yaşça büyük olan savaşçı, yavaşça ayağını geri çekerek geçmesine izin verdi. Ama önce onu uyarmayı ihmal etmedi: "Kız kardeşimin kalbini kıracak herhangi bir şey yaparsan, Campbell, seni öldürmek zorunda kalırım." Bunu sanki havadan sudan konuşmuş gibi sakın bir

264 Monica McCarty

sesle söylemiş olsa da, Arthur onun her lafının arkasında duracağından emindi.

Alan'ın gözlerinin içine bakıp başını salladı. Bu sözü tutabileceğini pek zannetmiyordu. Nişana bir son verip ittifakın kurulmasını önlemek, Anna'nın kalbini kırmayı kaçınılmaz hale getirmişti.

Anna, Sir Hugh'un onu dışarıda **barmkinin** etrafında yürüyüşe çıkaracağını beklemişti, ancak adam onu koridordan geçirip ana kuleye yönlendirdi.

Auldeam Kraliyet Kalesi, yüz yıl önce Aslan William tarafından inşa ettirilmişti. Ana kule ve kuleye bağlı Büyük Salon, etrafı ahşap bir siperlikle çevrili, daire şeklinde bir höyüğün üstüne kurulmuştu. Aşağıda kalan kale avlusunun etrafındaki taş duvar, ilave bir savunma hattı oluşturuyordu. Büyük Salon'un gürültüsüne nazaran, meşale ışığıyla aydınlanan koridorda sessizlik hakimdi. Anna içinde bir huzursuzlukla tamamen baş başa olduklarının bilincine vardı.

Gün ışığının son demleri ufukta gözüксе de, taş kule şimdiden kapkaranlıktı. Duvar boyunca dizilmiş meşalelerin titrek alevi Anna'ya pek güvence vermiyordu.

"N-nereye gidiyoruz?" diye sordu, sesinin titremesinden utanarak.

Sir Hugh yüzüne esrarengiz bir gülümseme takındı. Bunun üzerine Anna, adamın onun üzerindeki etkisinin farkında olup olmadığından kuşkulandı. "Neredeyse geldik."

Adam, kontun özel çalışma odasının kapısında durdu.

Kapıyı açınca, Anna odanın tavandan sarkan yuvarlak demir avizedeki mumlarla iyice aydınlatıldığını görerek rahatladı.

Ama Sir Hugh onu bu odadan bir başka odaya yönlendirince, maalesef son varış noktalarının burası olmadığını fark etti. Bu ikinci oda zifiri karanlıktı. Anna kendini güvende

Gazap 265

hissettiği çalışma odasında durup Sir Hugh'un bir iki mum yakmasını bekledi.

Ardından hayretle içini çekti.

Tedirginliğini unutup küçük - bir elbise dolabından pek büyük olmayan - odaya daldı ve şaşkınlık içinde etrafında

döndü. Zeminin ortasında tek başına bir masa ve sıra duruyordu, ama asıl duvarlarda dizili olanlar onu hayretler içinde bırakmıştı. Raflar dolusu sıra sıra dizilmiş kaim deri kaplı cilt - kimi altın kabartmalı, kimi mücevherlerle bezeli. Burası adeta bir defîne sandığı gibiydi. Hayatında görmediği kadar kitap tek bir yerdeydi.

Sir Hugh, Anna'nın yüzünün, gözlerine inanamıyormuş gibi bir ifadeye bürünmesini izleyerek, "İlginizi çekebileceğini düşündüm" dedi.

Anna sevinçle ellerini kavuşturdu. Parmakları kitapların başlıklarını incelemek için adeta can atıyordu. Yüce Tanrım, az önce Chretien de Troyes'un dört cildini birden görür gibi mi olmuştu yoksa?

"Burası harika bir yer," deyip adama döndü. "Nereden bildiniz?"

Sir Hugh omuz silkti. "Bir ara okumayı sevdiğinizden bahsetmişsiniz."

Anna başını bir yana eğerek adama bakmayı sürdürdü. Bir kez daha onu yanlış tanıdığını hissetti. "Ve siz de bunu aklınızda tutunuz?"

Adam cevap vermedi, ancak ona attığı bakış, Anna'nın sırtından aşağı belli belirsiz bir huzursuzluk hissi yayıverdi.

Sir Hugh onu arzuluyordu.

Aniden Anna kendini bu odada kapana kısılmış gibi hissetti. Kapının olduğu yöne baktı, ancak adam, kasten mi yoksa kazara mı emin olamasa da, onun çıkışını engelleyecek şekilde yer değiştirmişti.

266 **Monica McCarty**

"Beni neden buraya getirdiniz?" diye sordu Anna.

Adam ona doğru bir adım yaklaştı. Gözleri loş ışıktaki tekinsiz bir pırıltıyla parlıyordu. Anna'nın çenesini eliyle kavrayıp kendine doğru çevirdi.

Anna'nın kalbi telaş içinde çarpmaya başladı. Adam Arthur'dan daha kısıydı - bir beş on santim kadar - ama nedendir bilinmez cüssesi gözüne oldukça tehditkar görünüyordu.

Anna var gücüyle olduğu yerde sabit durmaya gayret etti.

"Karım olarak nelere sahip olacağınızı size göstermek istedim. Bu oda size tahsis edilecek. Krallıktaki en nüfuzlu hanımefendilerden biri olacaksınız. Bunun-için buradasınız, değil mi, Leydi Anna? Nişanımızı tekrar istişare etmek için."

"Evet," diye fısıldayabildi Anna, sesinin titremesini engellemeye çalışarak.

Adamın gözleri ona meydan okurcasına içine işledi.

"Bunu gerçekten istiyor musunuz?"

Anna'nın kalbi çılgınlar gibi atıyordu. Zorla başını salladı.

"Evet."

"Kanıtlayın o zaman," diye emretti Sir Hugh. Anna onun ne demek istediğini anlamayarak gözlerini kırptırdı. "Beni öperek."

Neye uğradığım şaşırmış halde yutkundu. “Şey... Ama.. Ne söyleyeceğini bilemeyerek ağzında bir şeyler geveledi. Ah, Tanrım, yapamıyordu işte. Ve o da bunun farkındaydı. Sir Hugh’un gözleri sert bir ifadeye büründü. “Benimle oyun oynadığınızı mı zannediyorsunuz, Leydi Anna? Sizi temin ederim, boynuzlanmaya hiç niyetim yok. Bu sefer **siz bana** geldiniz, hatırlayın.” Adam baş parmağını onun alt dudağına kaydırınca, Anna korkudan donakalmış halde nefesini tuttu. “Telafisi olmayan bir şey yapmadan, ne istediğinize karar verin. Nişan**Gazap** 267

landıktan sonra, böyle bir saçmalığı hoş görmeyeceğimi de bilin.”

Anna adamın suçlamalarında doğruluk payı olduğu için kendini mahcup hissederek kıpkırmızı kesildi.

Korkusunu bir kenara itip, kendini buraya ne için geldiğini, bu ittifakı kurmanın onun için ne kadar önemli olduğunu hatırlamaya zorladı. Fırsat bu fırsattı. Ne diye aptallık ediyordu ki? Alt tarafı bir öpücüktü.

“Lordum, kusura...”

Sir Hugh, elini onun yüzünden geri çekti. Anna göze batacak kadar rahat bir nefes aldı.

“Salona geri dönmemiz gerek,” dedi adam katı, soğuk bir sesle. “Ağabeyiniz sizi nereye götürdüğümü merak edecek.”

Anna kendini çaresiz hissederek başıyla onayladı. Ne yapması gerektiğini biliyordu, ama kelimeler bir türlü ağzından çıkmıyordu.

Onu bu hale getirdiği için Arthur Campbell’m, Hades’e kadar yolu vardı. Aklını karmakarışık hale getirmişti. Oysaki, Anna o dönmeden önce yapması gerekeni yapmaya hazırды.

“Eğer müsaade ederseniz, lordum, yorgunum ve odama çıkmayı tercih ederim.”

Sir Hugh başını salladı. “Acele etmenize lüzum yok. Bu arada bir kitap ödünç almak istersiniz belki?” Anna, onun kendisinin aklını çelmeye çalıştığını bilerek, bakışlarını adama kaydırды. “Bu konuyu sabah konuşuruz.”

Sir Hugh gitmek için arkasını dönmüşdü ki, bir an sonra fikrini değiştirdi. Anna onun ne yapmak üzere olduğunu anlayamadan, adam onu kollarına aldı ve dudaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Anna karşı koyamayacak kadar afallamış halde donakaldı.

Dudakları soğuk ve sertti, tıpkı kendisi gibi. Anna hafif

268 Monica McCarty

bir şarap kokusunu içine çekti, ancak başka herhangi bir şeyin ayırdına varmasına kalmadan her şey bitivermişti.

Sir Hugh onun yüzündeki neye uğradığını şaşırmış ifadeye bakarak gülümsedi. “Kararınızı vermek için bütün gece sizin. Ama bu işin hallolmasını istiyorsanız, yarın sizden bir karşılık bekliyorum. Az öncekinden daha sıcak bir karşılık.”

Ross'un ölümüne ne kadar yakın olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Arthur elindeki kamayı sıkıca tuttu. Vücudundaki bütün kaslar, içini kasıp kavuran kana susamışlık karşısında gerilmişti. Tek yapması gereken birkaç adımda kapının arkasındaki gölgelerin arasında saklandığı yerden çıkıp, bıçağını o piçin karnına saplamaktı.

Kadını öpmüştü.

Onu kollarına alıp dudaklarını dudaklarıyla birleştirmişti.

O an Arthur'un canına tak etti. Bütün içgüdüleri gidip, ona ait olana dokunmaya cüret eden adamı öldürmesini haykırıyordu.

Ama son dakikada içinden bir ses, ona kendini tutmasını fısıldadı. Ross'u öldürmek görevinin sona ermesi demekti.

Arthur kaçmak zorunda kalır ve Lom'un canına okumak için eline geçen fırsatı kaybetmiş olurdu.

Yerinden kıpırdamamak için kalan dirayetini son damlasına kadar harcadı ve Ross'un odadan canlı çıkmasına izin verdi. Yaşamaya izin verdi. Ama yalnızca bu seferlik.

Ancak Anna, gazabından o kadar kolay kurtulamayacaktı.

Arthur onun ertesi sabah Ross'a yalnızca tek bir cevap vereceğinden kesinkes emin olacaktı. O planlanmış nişanı mutlak bir sona ulaşmak üzereydi.

Ross'un ayak sesleri duyulmaz olur olmaz, kadın da onun peşinden gitmeye davrandı. Kapıya varınca, Arthur gölgelerin arasından çıkıp onun yolunu kesti.

Gazap 269

Anna yerinden sıçrar gibi aniden içini çekti. O an en ufak bir korku hissettiyse de, gözlerinde şimşek gibi çakan öfkeyle anında solup yok oldu. "Ne cüretle beni gözetlersin!"

Arthur'u itip yoluna devam etmeye çalıştı, ancak Arthur onu bileklerinden tutup kavradı. "Bırak beni. Bana böyle davranmaya hakkın yok."

Kadını odanın içine geri sokup kapıyı arkasından kapattı.

"Sonuna kadar hakkım var," dedi burnundan soluyarak.

"Onunla evlenmeyeceksin."

Mum ışığında kadının yanaklarının kızardığını görebiliyordu.

Göğsü - rüyalarından çıkmayan o heybetli, olağanüstü

göğsü - haklı olduğuna inanmanın verdiği kızgınlıkla inip

kalkıyordu. Sevimli yüzündeki o inatçı, tapınılası çenesi ona doğru dikildi. "Ev-le-ne-ce-ğim."

Arthur kadının ses tonundan hiç hoşlanmadı. Hem de hiç.

Gözlerini kısarak, "Onu öpemedin bile," dedi. Ardından kadına

daha da yaklaşıp kızgınlığının, o aklını bulandıran hararetini

hissetti. "Koynuna girmek nasıl olacak sanıyorsun?"

Anna uğradığı hakaretin hiddetiyle tiz bir ses çıkardı. O

an elinde bir hançer olsaydı, hiç şüphesiz şimdiye kadar,

onunla Arthur'un kaburgalarını deşmişti. Ancak dili de en

az onunki kadar kılıçtan keskin çıktı. "Alışırım sanırım.

Hatta bir süre sonra zevk almaya başlarım. Sir Hugh gayet

yakışıklı bir erkek. Hem çok da kararlı duruyor. Sence

de öyle değil mi?” Gözleri onu kışkırtıyordu. Ona meydan okuyordu. Onu çıldırtıyordu. “Evet evet, az önceki öpücüğe benzeyecekse, onun koynuna girmekten bayağı zevk alacağım kesin.”

Arthur kadının kolunu kavradı. “Sus.” Onu kendine doğru tutup sarstı. “Sus.” Kendini sanki bir anda bin bir parçaya ayrılacakmış gibi hissetti. Ne zamandır içine attığı duygular, kadının ona meydan okuyan sözlerinin kışkırtmasıyla kaba-

I

270 **Monica McCarty**

np taşmıştı. Varlığını itiraf etmek istemediği duygular. Dile getiremeyeceği duygular. Gözleri kararır gibi oluyordu. Yüreği yanıyordu. Ey Tanrım, çok acıyordu. Kadını susturmak zorundaydı.

“Neden?” diye sordu Anna ona yaklaşarak. Göğüs uçları tenini sıyrırıcasına gövdesine süründü. Arthur ürperdi - gerçekten ürperdi. Tüm vücudu tepeden tırnağa itidalinin son raddesinde, bıçak sırtındaydı. Hararet onu kapkara bir şehvet ve arzu girdabına sürüklüyordu. Kadının bedenini kendi bedeniyle kaynaştırmak istiyordu. Onu öpmek, onunla çılgınca sevişmek istiyordu. Onun çığhklannda bir tek kendi adını duymak istiyordu.

“Neden susayım ki? Gerçekleri söylüyorum. Sir Hugh’un gerçekten de ne istediğini bilen ve elde edene kadar hiçbir şeyin ona engel olmasına izin vermeyecek biri olduğunu düşünüyorum.”

Arthur kadının kendisini kışkırttığının farkındaydı, ama umurunda değildi. Ne istediğini gayet iyi biliyordu, lanet olsun.

Onu istiyordu.

Mücadeleyi kaybettiğini anlayarak bir küfür savurdu.

Benliğinde savaş veren duyguların kudretine yenik düşerek, kadını kollarına alıp dudaklarını dudaklarına kenetledi.

Onu daha önce başka hiçbir kadını öpmemiş gibi öptü.

Onu gördüğü ilk andan beri içinde biriken bütün o tutkuyla öptü. Onu susturmak için öptü. Onun zihnine kazıdığı bütün o nefret dolu görüntüleri gözünün önünden silmek için öptü.

Onu bir daha asla bir başka erkeği düşünmesin diye öptü.

Ama kadın sessiz bir teslimiyetle onun vücuduna yaslanarak eridiğinde, hafif bir inlemeyle iç geçirerek o şeker gibi tatlı dudaklarını araladığında, Arthur’un akimda ne görev kalmıştı ne de ittifak. Tek düşünebildiği ona sahip olmaktı.

On Beş

Anna düşüncesizce davrandığının farkındaydı, adamı bile bile kışkırttığının farkındaydı, ama umurunda değildi. İçindeki öfke, onu zehrini dökmek dışında, hiçbir şeyi düşünemez hale getirmişti.

Ona müdahale ettiği için adamdan nefret ediyordu. Ona tereddüt ettirdiği için... Onun planlarının önüne geçtiği için...

Anna’nın tek yapmak istediği, ailesini korumak ve sevdiklerini güvende tutmaktı. Şimdi ise, tam eline bir fırsat geçmişken, Arthur Campbell ona engel oluyordu.

Onun aklını karıştırıyordu. Onun dünyasını altüst ediyordu. Önce kendini, onun değer verdiği biri haline getiriyor, sonra da onu kendinden uzaklaştırıyordu. Onu bir tehlikelerden kurtarıp koruyor, bir görmezden geliyordu. Daima bir yabancı gibiydi. Başkalarıyla arasına mesafe koyan ve sanki kimseye ihtiyacı yokmuş gibi görünen biri gibi... Ama aslında yalnız bir adamdı. Kendisini başkalarından ayıran Tann vergisi yetenekleri yüzünden hep kıyıda köşede durmak zorunda kalan bir adam.

Anna'yı arzuluyor muydu? Anna'ya ihtiyacı var mıydı?

272 **Monica McCarty**

Öyle ya da böyle, artık buna onun karar vermesi gerekiyordu. İkisi için de zaman dolmuştu. İşte bu yüzden Anna onu kışkırtıyordu. Adamın onu kışkırdığını bile bile... Sir Hugh'un onu öptüğünü gördüğünü bile bile... Kendini dizginlemek için mücadele verdiğini bile bile...

Onu öyle çok arzuluyordu ki... Onun yakınıdayken tek düşünebildiği, teninin kokusunun ne kadar harika olduğuydu. Sakalının gölgeli karartısının, yakışıklılığına nasıl daha da sert bir hava kattığıydı. Boyunun ne kadar uzun, gövdesinin ne kadar geniş olduğuydu. Öfkeden bembeyaz kesilmişken bile dudaklarının ne kadar yumuşak görüldüğüydü. Ve kendini onun kollarında bulup, hep öyle kalmak için nasıl her şeyini feda edebileceğiydi.

Acı, yüreğini bıçak gibi kesti. Arthur neden onu istemiyordu?

Neden kendini geri çekiyordu?

İşte bunun için Anna da düşünmeden - çaresizce - onu kışkırtmaya koyulmuştu. Adam onu nasıl incitmişse, o da onu öyle incitmek istiyordu. Yalan söylüyorsa ne yazardı ki? Kendini bir başka adamın koynunda düşünmek kanını donduruyorsa ne fark ederdi ki? Zevk almak mı? Sir Hugh'un yanındayken korkudan tir tir titrememek için kendini zor tutuyordu. Arthur'un nihayet canına tak edince ise, Anna muradına ermişti. Kendini onun kollarında, dudakları dudaklarına kenetlenmiş halde buluvermişti. Adam onu, hayalini kurduğu bütün o tutkuyla, bütün o yoğun duygularla öpüyordu. Dudakları ve diliyle onu adeta tüketiyordu. Anna inleyerek kendini bütünüyle öpüşmelerine teslim etti. Adamın vücudunu tepeden tırnağa hissetmek istiyordu.

Arthur o iri ellerini onu sahiplenircesine vücudunda kaydırdı, sırtından aşağı, bacaklarının yanlarında dolaştırıp kalçasını kavradı. Dudaklarını dudaklarından ayırmadan sert

f Gazap 273

bir inilti koyuverip onu daha derinden, daha sertçe öperek, bedenini bedeniyle sımsıkı kaynaştırdı.

Anna bütün duyularının adeta ışık saçan bir sıcaklık dalgası gibi içinde dolup taşıtığını hissediyordu.

Ah Tanrım, öyle mükemmel bir histi ki bu! Göğüsleri onun gövdesine, basenleri onun kalçasına dokunuyordu.

Adamın arzusunun o sert ispatını, bacaklarının arasında

mahrem biçimde hissedebiliyordu. Erkekliğinin büyüklüğünün ve vücuduna sürtünüşünün verdiği hissin onu utandırması gerektiğini biliyordu, ama onun yerine içinde duyduğu tek his; heyecandı. Bu öyle bir heyecandı ki, kalbi delicesine çarpıyor, tenini ateş basıyor, vücudu tepeden tırnağa ürperiyordu. Vücutları adeta birbirine kenetlenmişti, ama sanki yine de birbirlerine yeterince yakın değillerdi. Adamın dilinin her leziz okşayışıyla, ellerini onu sahiplenircesine vücudunda her kaydırışıyla, Anna'mn içindeki huzursuzluk daha da büyüyordu.

Kendi cüretinin de onunkinden aşağı kalır yanı yoktu. Tıpkı onun gibi tedbiri elden bıraktı. Elleriyle onun kollarındaki, omuzlarındaki, sırtındaki sert kaslara tutundu. Parmak uçlarıyla onun vücudunu tepeden tırnağa hissetmeyi, bütün kaslarını avuçlarıyla adeta yontmayı arzuluyordu. Kudretini ellerinin altında hissedebilmek istiyordu.

Bütün bunlar içinde vahşi hisler uyandırıyordu - ihtirasla kendinden geçmiş gibi hisler.

Anna daha önce hiç buna benzer bir şey yaşamamıştı. Bedeni adeta canlanıvermişti. Verdiği karşılıklar kendiliğinden vücut buluyordu, sanki benliği ne yaptığını biliyormuş gibi. Her şey durup düşünemeyeceği kadar hızlı olup bitiyordu.

Arzu onu kısılcasına almıştı ve bırakmıyordu.

Arthur vücudunu vücuduna daha da ısrarla abandırıyor,
1

274 **Monica McCarty**

erkekliğini, onun o en kadınsı ispatına yaslıyordu. Bu öyle bir histi ki, Anna'ya tuhaf bir şekilde sanki vücuduna tuhaf kıpırtılar yayılıyormuş gibi - içini ılık bir sızı kaplıyormuş gibi - geliyordu. Ama yetmiyordu. Anna, kalçalarını onun o kaim, sütun gibi sertliğinin etrafında daireler çizerek hareket ettiriyordu. Vücutlarının birbirine temas etmesine muhtaç gibi. Onunla daha derin bir bağ kurmaya muhtaç gibi.

Adamın dudakları onu öpmeye, tadına varmaya devam ederek boynundan aşağı kaydı. Tıraşı gelmiş sakalı, alev alev yanan teninde adeta alazlanmış bir iz bırakıyordu. Etraflarındaki küçük oda, tutkunun hararetiyle yanıp tutuşur gibiydi.

Arthur ellerini onun belinden yukarı doğru kaydırarak avuçlarıyla göğüslerini kavradı. Anna adeta soluğunun kesildiğini hissetti. Bedeniyle onun sertliğine gitgide daha da yaslandığı sırada, sırtım onun ellerine doğru abanarak yay gibi kıvrıldı. Adam küfür gibi bir şeyler mırıldanıp başparmaklarıyla onun dirilmiş, sızlayan göğüs uçlarını ovdu. Dudakları da bir yandan elbisesinin yakasının üstünde kalan narin teninde adeta ziyafet çekiyordu.

Anna kendini öylesine ateşler içinde hissediyordu ki...

Öylesine zayıf, öylesine bitkin ve halsiz... Bacakları artık onu taşıyamaz olmuştu sanki. Kendini adamın üzerine doğru bırakınca, Arthur onu - ve belki kendini de - dengede tutmak için arkalarındaki masaya yatırdı. O her daim kendine

hakim olan şövalye de arzusun girdabında en az onun kadar vahşi ve dizginlenemez görünüyordu. O koyu renkli, ipek gibi saçları göğsünden dökülüyordu. Anna kendini tutamadan parmaklarını, saçlarının o yumuşak dalgalarının arasından geçirip Arthur'u usulca daha da kendine doğru yasladı. Adamın elleri göğüslerini kavrayıp avuçlarken, dudaklarının elbisesinin kumaşından göğüs uçlarını kavradığını hissedebiliyordu.

Gazap 275

Yetmiyordu...

Arthur sanki onun doyumsuzluğunu sezmiş gibi, dilini elbisesinin yakasından içeri kaydırды.

Anna içinde uyanan günahkar hisle, vücudunu sarsan hazla çığlık attı. Adamın ağzının içi sıcacıktı. Dili teninin etrafında art arda daireler çiziyordu. Ta ki Anna artık daha fazlasını kaldıramayacak hale gelene kadar. Adamın vücudunun altında kıvranıyordu, ona içinde biriken bu tuhaf fırtınayı serbest bırakması için yalvarıyordu.

Nihayet Arthur onun üstünü soymak için elbisesini vücudundan aşağı çekti - kumaşı yırtarcasına sündürdü. Anna soğuk havanın çıplak tenine temas ettiğini hissetti. Adamın dudaklarının değdiği yerlerde ürperdiğini hissetti.

“Tanrım,” diye sertçe inledi Arthur. Sanki acı çekiyor gibiydi.

“Öyle güzelsin ki...”

Onun sesini duymak, aklını bulandıran sisi dağıtabilirdi belki, ama Anna kendine geldiği o kısacık ana tutunamadan, adam onun sızlayan göğüs ucunu dudaklarının arasına alıp emdi.

Anna vücuduna akın eden hislerin o tatlı sivriliğiyle bir çığlık koyuverdi.

Duyduğu haz Öyle keskindi ki, neredeyse acı veriyordu.

Adam göğsünün tomurcuğunu dişleriyle kısıtıyor, dilini üzerinde kaydırıyor ve o ılık dudaklarının arasına alıp derin derin emiyordu.

Anna bacaklarının arasına sımsıcak bir ıslaklığın akm ettiğini hissetti. Kadınlığının o mahrem, körpe teni şişmiş, adeta kıvranıyordu.

Sırtım yasladığı masa sert geliyordu. Arthur, göğüslerine doğru eğildiği sırada, onun bir bacağını kalçasına dolamıştı.

Adamın kalbinin güm güm atışını, ona yaslandığı sırada kendi vücudunda duyabiliyordu. Ona duyduğu arzuyla kas

Monica McCarty

lanın gerim gerim gerildiğini hissedebiliyordu. Ağırlığının bedenini sardığını da...

Vücudu adeta yanıyordu. Cayır cayır yanıyordu. Dönüşü olmayan bir arzuyla sürükleniyordu.

Arthur, ellerini onun elbisesinin altına kaydırıp çıplak tenine dokundu. Bir yandan da onun şaşkınlığını bastırmak için göğüs ucunu dişlerinin arasına alıp uzun uzadıya esnetiyordu. Ardından dudakları yine dudaklarını buluverdi. Elleri ise

- yüce Tanrım! - elleri ise bacaklarının arasına doğru kayıyordu.
"

Anna utanç içinde bacaklarını kapamaya çalıştı, ancak adam ona izin vermedi. Dudakları dilinin yavaş, telaşsız okşayışlarıyla onun dikkatini dağıtırken, tek parmağını ıslaklığında kaydırды.

Anna onun dokunuşuyla ürperdi. Bütün itirazları vücudunu titreten bir rahatlamayla birlikte uçup gitti. Harika bir histi bu. Gerçek olamayacak kadar harika...

"Tanrım, nasıl da ıslaksın..."

Arthur onu öpmeyi bırakınca, Anna yanlış bir şeyler yapıp yapmadığına dair şüpheyne düşüverdi. Ta ki adamm o sırada kendi içinde mücadele verdiğini, öylece durarak kendine hakim olmaya çalıştığını fark edene kadar. Sanki ona öyle dokunmak, kontrolünün son damlasına mal olmuş gibi. Sanki kendini kaybetmesine az kalmış gibi.

Bakışları birleşti. Arthur gözlerini Anna'dan ayırmadan parmağını tek seferde hafifçe iterek onun derinlerine kaydırды. Anna hayatında bundan daha günahkar, daha cezbedici bir an daha yaşamamıştı.

İçinde galeyana gelen duygularım yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Ancak vücudunu saran hisler, dalgalar halinde art arda ona öyle hızla çarpıyordu ki... Adam onun

Gazap 277

tenini okşuyordu. Önce hafif, ufak daireler halinde, ardından onun derinlerine uzanan, dizginlenemeyen bir gelgit gibi, daha sert ve hızlı hareketlerle... Aynı onu öpüşünde olduğu gibi...

Anna'nın içinde biriktikçe biriken hisler fazlasıyla yoğundu.

İçinde tutamayacağı kadar kuvvetliydi. Günahkar bir arzu girdabı içinde gerildikçe geriliyor, buruluyordu.

Adamm yüzü adeta bir ıstırap maskesine bürünmüştü. Alnı boncuk boncuk terlemişti. İnsanın içine işleyen, o gölgeli bakan gözleri, gözlerini öyle bir rehin tutuyordu ki, Anna kalbinin adeta mutluluktan sıkıştığını hissetti. O gözlerde gerçek okunuyordu - aslında ne zamandır bildiği o gerçeği. Aralarındaki bu bağ eşsizdi. Ve bunu o da hissediyordu.

Anna kendine neler olduğunu anlayamıyordu; benliğini saran his mükemmeldi. Her bir okşayış, onu bir türlü tam olarak algılayamadığı bir zirveye daha da yakınlaştırıyordu.

Vücudu doyumsuzlukla titriyor, sanki bir nevi...

"Bırak kendini, güzelim," diye fısıldadı Arthur. "Senin zevkten bin bir parçaya ayrıldığını görmek istiyorum."

Adamın boğuk sesi, tecrübesizliğinin son direnç kalıntılarını da kırıp geçti. Nefesi kesildi; ardından bedenini sarsan çığlıklar eşliğinde serbest kaldı. Vücudu sanki hazla dolup taşan şiddetli ürpertilerle kendini koyuvermişti.

Bu hayatının en harikulade anıydı, ancak Anna, Arthur'un altın benekli gözlerinin karanlık derinliklerine bakınca, bunun ona yetmediğinin farkına vardı. İhtirası doyuma

ulaşmıştı, ama yüreği hâlâ bütüne erme arzusuyla sızlıyordu. Daha derin bir bağı muhtaçtı. Onu içinde hissetmeye muhtaçtı. Ona tümüyle muhtaçtı. Sonsuza kadar...

Onu seviyorum. Doğru ya. Bu öyle bariz, öyle kesin bir gerçektir ki, Anna aksinin mümkün olabileceğini düşünemiyordu bile.

278 **Monica McCarty**

Savaşçı ya da şövalye fark etmezdi. Çünkü Anna, hayatını paylaşmaya mecbur olduğu erkeği bulduğunu yüreğinde hissediyordu.

Arthur daha fazla bekleyemeyecekti. Sırtının aşağısında adeta bir ateş topu gibi bir yoğunluk hücum etmiş, erkekliğinin nabız gibi atan ucunda biriktikçe birikiyor, serbest kalmayı istiyordu.

Ona dokunmak.

Kesik kesik nefes alıp verişlerinin arasında haz dolu çığlıklarını duymak. —

Vücudunun elinin etrafında tükendiğini, ürperdiğini hissetmek. Dişlerini sıktı. Hayatında hiç boşalmadığı gibi boşalmak üzere olduğunu bilerek kendini tuttu.

Tanrım, kadın o kadar güzeldi ki... Saçları masanın üstünde yayılmış, mum ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Yanakları al al olmuş, dudakları aralanmıştı. Gözleri tutkuyla huşu içinde bakıyordu. O biçimli, yumuşak göğüslerinden biri tüm haşmeti ve kusursuzluğuyla elbisesinin yakasının dışına taşmış, o diri, küçük tomurcuğu dudaklarının okşayışlarıyla kızarmıştı.

Sabırsızca düzülmeyi bekleyen işveli bir kadın gibi duruyordu.

Benim kadını. Her şeyiyle benim.

Ah Tanrım, diye tekrar içinden geçirdi Arthur. Hem merhamet diler, hem de küfreden gibi. Kendini daha önce hiç böyle hissetmemişti. Arzu onu adeta tüketmişti.

“Arthur,” diye inledi Anna. “Lütfen...”

Sesindeki o saf çaresizlik bardağı taşıran son damlaydı.

Arthur onun içinde olmak için artık bir an bile bekleyemezdi.

Paçalığının tokalarıyla çamaşırının bağlarını resmen ko**Gazap**

279

pararak açıp kanın hücum ettiği sertliğini serbest bıraktı.

Ama erkekliğini hapseden katmanlardan kurtulup temiz havaya kavuşmak onu bir nebze bile rahatlatmadı. O an acısını dindirecek tek şey Anna’nın içinde olmaktı.

Onun o ince, narin, kaymak gibi kusursuz bacaklarından birini kaldırıp, kalçasının etrafına doladı ve kadınlığının o ılık, ağzının sularını akıtırca ıslak girişine yerleşti. Bir dahaki sefere **onun** tadına bakmak için zamanı olacaktı. Bir dahaki sefere dilini onun derinliklerine kaydırıp doyuma ulaştığını dudaklarında hissedecekti.

Gözlerini bir an bile gözlerinden ayırmadı. Aralarında kurulan o kuvvetli bağı koparmaktan korktuğu için, başka yöne bakmaya cüret edemiyordu.

Aslında bir an için tereddüt etmesi gerekirdi. **Yapmak** üzere olduğu şeyin yanlış olduğunu hissetmesi gerekirdi. Şövalyelik ilkeleri değilse bile, namus onun için önemliydi. Ama bir an bile tereddüt etmedi.

Tek düşünebildiği onu kaybedemeyecek olduğuydu. Ona sahip olmaya mecbur olduğuydu. Kadın ona ait olursa, her şeyin yoluna gireceğiydi.

Sertliğinin hassas başı, onun kadınlığının sıcak ıslaklığına deyince, boğazından saf hazla dolu, vahşi, boğuk bir inleme yükseldi.

Kadının o kadifemsi ıslaklığını okşadı, ara ara duraklayarak oyalandı, bu hazzın sonu hiç gelmesin istedi. Çünkü tenleri birbirine kaynaştıktan sonra biliyordu ki, çok geç olacaktı. Vücudu ateşler içinde yanıyordu. Kasları tümüyle gergin, tümüyle kadınla birleşmeye hazırdı. Kan, damarlarına akm ediyordu. Kulaklarında uğulduyordu. Kemiklerini sarsıyordu. Teni gergin ve alev alevdi.

İt kendini. Tanrım, kendini onun derinliklerine doğru it(

280 **Monica McCarty** meyi öyle çok istiyordu ki... Bunu bir başkasıyla hiç bu kadar çok istememişti.

Vereceği hissin ne kadar inanılmaz olacağını biliyordu.

Anna'nın vücudu onu sımsıcak bir eldiven gibi sarmalayacaktı.

Uzun, sert okşayışlarla zirveye ulaştıracaktı. Haz denizinin daha da derinlerine, en derinlerine sürükleyecekti.

Arthur kadının içinde gidip geldikçe, onun vücudunun kendi bedeninin altında sarsıldığını görmek istiyordu. Onun, her bir derin okşayışına kalçalarını havaya kaldırarak eşlik ettiğini hissetmek istiyordu. Erkekliğinin onun derinliklerine kaydığını izlemek istiyordu.

Vücudu kaskatı kesilmişti; kadının derinliklerine dalmak için içinden gelen arzuyu zaptedemiyordu.

Ama onun canını acıtamazdı.

Onun için kendini yavaş hareket etmeye zorladı. Vücudunun sütun gibi kalın uzantısıyla ona hafifçe dokuna dokuna, onu arzusunun büyüklüğüne ve kudretine alıştıra alıştıra, içine usulca kayabilmek için erkekliğinin başını onun ıslaklığına bana bana.

Bu öyle harika bir histi ki... İçindeki yoğunluk sırtının aşağısında buruldukça buruluyor, kısıkvrak sarmalanıyordu.

Anna derin, kesik kesik nefes alıp verişlerinin arasında bir kez daha inledi. O ahu gibi yüzü, arzuyla yıkanmış gibiydi.

Bacağı onu içine davet edercesine kalçasını daha sıkı kavradı.

Arthur artık daha fazla dayanamıyordu. Yavaşça kendini ileri doğru itmeye koyuldu.

Anna şaşkınlıkla küçük bir çığlık attı.

Tanrım. Arthur dişlerini sıktı. Alm boncuk boncuk terlemiş, kan adeta bir davul gibi gümbürdercesine damarlarına akm ediyordu. İçerisi öyle dardı ki... Öyle inanılmaz

Gazap 281

derecede dardı ki... İçindeki bu ihtirası azat etmeyi nasıl da istiyordu.

Neredeyse oradaydı...

Hafif bir ses, aklını bulandıran sis perdesini delip geçti.

Arthur olduğu yerde donakaldı. Bir şeyler olacağına dair bir kıvılcım ensesini yalayıp geçti. Odanın havası değişiverdi. Bir küfür savurup doğruldu. Vücudu itirazını haykırırcasına sızlıyordu. “Ört üstünü,” dedi, kadının elbisesini yukarı doğru çekiştirerek. Bir yandan da kendi çamaşırının bağlarıyla cebelleşiyordu.

Ama artık çok geçti - ya da çok erken, eğer hayalarında hissettiği yakıcı doyumsuzluktan bir anlam çıkarmak gerekirse... Odanın kapısı aniden savrularak açıldı.

Sir Hugh Ross kapı eşiğinde duruyordu. Çelik gibi bakışları hiçbir aynntıyı kaçırmadan önündeki manzaraya göz gezdirdi.

Mahrem yerlerini örtmüş olsalar da, az önce ne yapıyor olduklarını hiçbir şey gizleyemezdi. Anna hâlâ masanın üstünde yatıyordu - yanakları kızarmış, gözleri sisliydi. Arthur da hâlâ onun bacaklarının arasında duruyordu. Küçük odanın sıcak ve bunaltıcı havasında sevişmelerinin - ya da neredeyse sevişmelerinin - baygın kokusu duyuluyordu. Arma dehşetle iç çekti. Hazdan al al olmuş yanakları korkudan soluverdi.

Arthur istemsizce, onun önüne geçip durdu. Sanki kadını arkasına gizleyip vücudunu siper ederek, onu gözlerinde şimşekler çakan adamdan korumak istermiş gibi. Ortalığa hakim olan ölüm sessizliği - sadece arada bir titreyen alevlerin sesi duyuluyordu - huzursuzluk verici demenin de ötesine geçip, uzadıkça uzuyordu.

282 Monica McCarty

Sir Hugh sanki taş kesilmiş gibi olduğu yerde duruyordu.

Hiç kımıldamıyordu. Sanki avının üstüne atlamayı bekler gibi. Arthur onu adeta bir şahin edasıyla izliyor, en ufak bir kımıldasına karşı tetikte bekliyordu. Hatta kımıldasın diye umuyordu, lanet olsun. Sırf kendine vesile olsun diye.

“Bir çığlık duydum da,” dedi Sir Hugh nihayet. “Bir yerinizi incittiniz sandım.” Gururlu şövalye tiksintiyle suratını ekşitti. Sesinden adeta aşağılama damlıyordu. “Anlaşılan kurtarılmaya ihtiyacınız yokmuş.”

Anna’nın dudaklarından, yüreğini parçalayan acı dolu bir inleme döküldü. Arthur kadını Sir Hugh’un öfkesinden koruması gerektiğinin bilinciyle dönüp, onu omuzlarından tuttu. “Odana git” dedi katı bir sesle. Anna itiraz etmeye kalkışınca onun sözünü kesip, “Bunları sonra konuşuruz,” dedi. “Şimdi benim Sir Hugh ile konuşmam lazım. Bırak, bu işi ben halledeyim.”

Gözlerinin içine baktı. Kadın aynı anda öyle akli karışık, öyle dehşet içinde, öyle korkmuş görünüyordu ki, dokunsa

gözyaşlarına boğulacaktı. Arthur adeta zor nefes alıyordu. Acı, kalbine resmen bıçak gibi saplanmıştı. Anna'yı bu hale o getirmişti. Bütün bunlar onun suçuydu. Kadını hafifçe sarsarak biraz olsun kendine getirmeye çalıştı. "Anna, beni anladın mı?" Bunun üzerine Anna ona baktı. Öyle kaybolmuş görünüyordu ki, Arthur onu az daha yine kollarına alacaktı. "Her şey düzelecek," diye öyle olmayacağını bile bile söz verdi. Her şey nasıl düzelebilirdi ki? Kadına yalan söylemekle kalmamış, onun Ross ile ittifak kurma şansını tamamen yerle bir etmişti. Hem de bunun, onun için ne ifade ettiğini bile bile. Anna ailesine çok bağlıydı. Onların ümidini boşa çıkarmak, onu perişan ederdi. Kadın başını salladığı an yüzündeki katıksız güven ifa

Gazap
283

desini görmek, insanın içini kemiren bir ur misali yüreğinde yer etti. Arthur namussuzun tekiydi. Taş kalpli namussuzun teki. Ona yaptıkları için kendini asla affetmeyecekti. Anna bunları hak etmiyordu. Güven içinde olmayı, korunup kollanmayı hak ediyordu. Mutlu bir yuvaya, onu seven bir kocaya ve eteklerinden sarkan boy boy çocuklara sahip olmayı hak ediyordu.

Arthur ona bunları asla veremezdi. Ona verebileceği tek şey kırık bir kalpti. Onun kızlığını bozmamış olabilirdi, ama Anna, Arthur ile ilgili gerçeği öğrendiği zaman, onun bekaretini alıp almamış olması fark etmeyecekti.

Az önce ihtirasın alev alev yandığı yerde, şimdi sadece acı ve keder vardı.

' Sir Hugh kapı eşiğinde durduğu yerden kımıldamamıştı, ancak Arthur, Anna'yı geçirdiği sırada kenara çekilip onun geçmesine izin verdi. Arthur küçük odada kendini köşeye sıkıştırılmış gibi hissederek, onun peşinden çalışma odasına geçti. Burası da pek geniş sayılmazdı, ama en azından gerekirse yer değiştirebileceği kadar alan vardı. Sir Hugh ne kadar hır çıkarmaya hevesliyse, Arthur da bir o kadar ona boyunun ölçüsünü göstermeye hevesliydi.

Anna gitmeden ona tereddütlü bir bakış attı.

"Git hadi," dedi Arthur usulca, onu telkin etmeye çalışarak. Kadın bakışlarını Sir Hugh'a kaydırınca yüzünü ağlamaklı bir ifade bürüdü. Şövalye onunla göz göze gelmiyordu bile, ama gururlu, asil duruşunun her bir zerresinden nefret akıyordu. Arthur'un ağzı incecik bir çizgi halini aldı. Kadının duygularını incittiği için, adamı öldüresi geliyordu. Anna'nın suçu yoktu. Bunların hepsi onun başının altından çıkmıştı. **Eyvahlar olsun.** İşin gerçeği kafasına dank ediverdi. Arthur böyle olmasını istemiş miydi gerçekten? Bunca zamandır niyeti bu muydu?

284 Monica McCarty

Anna'nın ittifak kurmasına mani olmak istemişti.

Yok. Bu şekilde mani olmak istememişti. İş bu noktaya

vardırmak istememişti.

Ama uçkuruna hakim olabileceğine çok güvenmiş, kadına duyduğu arzuyu ise hafife almıştı. Bu işe çok fazla bulaşmıştı. Kendini çok fazla kaptırmıştı. Ve bu, ikisine de zarar verecekti.

“Seni öldürmem icap ediyor,” dedi Ross, kapı kadının arkasından kapandıktan sonra.

Şövalye onu bakışlarıyla yıldırmaya çalışıyordu. Arthur da onun meydan okuyuşuna aynı şekilde-karşılık verdi.

“Niye öldürmüyorsun o zaman?”

Ross’un bakışları sertleşti. “Çünkü o zaman sebebini açıklamam gerekir.”

Adamm sesindeki güven Arthur’u güldürdü. İkisinin de yaşı birbirine yakındı. Boy pos ve kas gücü bakımından da aynı sayılırlardı. Ancak becerileri birbirine eşdeğer değildi. Ölecek olan Arthur olmazdı. Ancak Sir Hugh bunu henüz bilmiyordu. O halde ne diye...

Aniden bahsettiği sebebin ne olduğunu anladı. “Sen de onun seni küçük düşürdüğünü - hem de iki kez küçük düşürdüğünü - kimse bilsin istemiyorsun. Önce teklifini reddetti, sonra da burnunun dibindeyken başka bir adamla basıldı.” Tahmininin doğru çıktığı, Ross’un yüzünden okunuyordu. Adamm ağzının çevresindeki beyaz çizgiler, öfkeden mosmor kesilmiş suratıyla bariz bir tezat oluşturunuyordu. “Onu kirlettin mi?”

Arthur dişlerini sıkı. Bunu sormak Ross’un o lanet olası haddine değildi. Yalan söylemek istedi - kadının kendisine ait olduğunu söylemek istedi - ama onun namusuna leke sürülmemesi için üstüne düşeni yapmak uğruna gerçeği söyledi.

“Hayır.”

Gazap 285

Sir Hugh’un gözleri buz gibi bakıyordu. “Ama ben gelmesem kirletirdin?”

Arthur, vereceği cevabın bir önemi yokmuş gibi omuz silkti.

Ross elini kılıcına götürüp, ona doğru bir adım attı. “Seni piç kurusu! Bir de şövalye olacaksın. Hiç mi onurun yok? Anna benim nişan...”

Arthur hemen davrandı. Boyd’dan öğrendiği bir hareketle, Ross’un koluna vurarak kılıç tutan elini zorla gevşettirdi. Ardından aynı eli adamm sırtına götürüp bükte ve kendi ağırlığını onun koluna yükledi. “Hayır. Nişanlın *değildi*.”

Ross istemsizce kendini kurtarmaya çalıştı, ama hareket edince kolu ancak daha da büküldü - acısı da ancak daha da arttı.

“Öyle sayılırdı,” diyebilirdi Ross dişlerinin arasından. Sesi acıdan kıvrılır gibi çıkıyordu. “Bunun için seni geberteceğim! Bırak beni.”

“Önce burada olup bitenle ilgili bir anlaşmaya varacağız. Onun zarar görmesini istemiyorum. Suç onda değil.”

Ross aklını kullanıp karşı çıkmasa da, öfkesi gözlerinden okunuyordu. Arthur adamın kolunu daha da büküp ateş püsküren şövalyeyi acıyla inletti.

“Neden buraya geri geldin?” diye sordu.

“Bir çılgılık duy-”

“Bana maval okuma,” diye sözünü kesti Arthur. Eğer Ross’un sezgileri de onunkiler kadar keskin değilse, hiçbir şey duyduğu yoktu.

Şövalye, adamakıllı onu öldürmeye niyetliymiş gibi bir bakış attı. Alnından aşağı bir ter damlası aktı. “Seni ona bakarken gördüm. Onun da sana geri bakmamaya fazlasıyla dikkat ettiğini. Peşimizden geleceğini biliyordum.”

Arthur bir küfür savurdu. “Beni sınıyor muydun yani?”

286 Monica McCarty

“Kimse beni aptal yerine koyamaz. Gönlünü başkasına kaptırmış bir kadınla evlenmeyeceğim. Her ne kadar onu bir güzel...”

Arthur şövalyenin koluna daha da abandı. “Sakın,” diye uyardı. “Sakın o cümleyi tamamlama.”

Adamın lanet kolunu kırmak üzere olduğunun farkında olduğundan, onu sertçe kendinden uzağa itti. Ross bir konuda haklıydı - ne kadar az şey açıklamaları gerekirse o kadar iyiydi.

Şövalye koluyla omzunu ovalayarak derin bir iç geçirdi. Ama gözlerindeki bir şeyler, Arthur’a az önce yine sınıp sınınamadığını düşündürdü. Ross sırf onun nasıl bir tepki vereceğini görmek için mi terbiyesizce bir laf etmeye kalkmıştı?

Eğer öyleyse, işe yaramıştı.

“Ona değer veriyorsun,” dedi Arthur, işin aslını anlayarak.

“Bu senin için yalnızca siyasi bir ittifak olmayacaktı.”

Ross ne bir şey söyledi, ne de yüzündeki ifade değişti.

Ama Arthur haklı olduğundan emindi. Hay belasını, neredeyse bu namussuzun haline acıyacaktı. “Ama onun buraya neden geldiğini biliyorsun?”

Kolunun uyuşukluğu geçtiğinden, Ross onu yüzünde kuşku dolu bir ifadeyle izlemeye koyulmuştu. “Evet. Bruce’a karşı onlara destek olalım diye. Ben bu işe razı olmadan, onun teklifimi kabul edeceğim umuyordum.”

Arthur aniden gözlerini ona çevirdi. İşin özü şimdi kafasına dank etmişti. **Kahretsin.** İçinden adamı bir kez daha öldüresi geldi. “Sen de onu inandırdın ki, eğer...”

Ross orıuz silkti.

Üçkağıtçı piç kurusu. Eğer adam Anna’yı değil de başkasını idare ediyor olsa, Arthur onun kararlılığını takdir bile edebilirdi, lanet olsun.

“Mümkün olan en kısa zamanda buradan ayrılacağız.

Gazap 287

Sen az önce bana söylediklerini Anna’ya ve Sir Alan’a da anlatır anlatmaz...”

Ross alaylı bir tavırla kendi kendine güldü. “Hades aşkına,

ne diye böyle bir şey yapayım ki?”

Arthur ona doğru tehditkar bir adım attı. Ross büyük cesaret gösterip yerinden kımıldamadı. Ama Arthur adamm tetikte olduğunu gözlerinden anlayabiliyordu. “Çünkü onun daha da fazla üzülmelerini istemiyorum. Ve burada olanlara rağmen, senin de bunu istediğini zannetmiyorum.”

İkisi de bir süre birbirine baktı. Ardından Ross başını salladı. Arthur da odadan çıkmaya koyuldu.

“Campbell.” Arkasını dönüp Ross’u tekrar büküttüğü kolunu tutarken buldu. “Bunu yapmayı nereden öğrendin?”

Arthur acı acı gülümsedi. “Bu işi hakkıyla yaparsan, belki bir gün söylerim.”

Anna ellerini eteklerine silip mide bulantısını bastırmaya çalışarak, Büyük Salon’da kahvaltı için toplanan klan üyelerine göz gezdirdi.

Farkında olmadan kendini Arthur’u ararken buldu. Sanki onun yüzünü görmek, o an çokça ihtiyaç duyduğu cesareti toplamasına yardımcı olacakmış gibi. Onu ağabeyinin adamlarının yanında göremeyince, endişelenecek bir şey yok diye, kendi kendini telkin etti. Vakit hâlâ erkendi. Arthur önceki gece onun odasına bir ulak gönderip, her şeyin yolunda olduğunu, kaygılanmasına gerek olmadığını bildirmişti.

Kaygılanmasına gerek yokmuş. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. Adamm gönderdiği haber, gece boyu devam eden huzursuzluğunu azaltmamıştı belki ama, Anna yine de düşünceliliğinden ötürü ona minnettardı. En azından onun veya Sir Hugh’un ölmüş ya da kim bilir neredeki bir çu288

Monica McCarty

kurda hapis yatıyor olabileceğinden endişelenmesine lüzum kalmamıştı.

Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi, çenesini havaya dikti ve salona girdi.

Bacakları o kadar çok titriyordu ki, dizlerinin bağı çözülecekti.

Kalbi göğüs kafesinde hapsolmuş bir kuşun kanat çırpışları gibi pır pır atıyordu. Bütün içgüdüleri ona oradan kaçmasını haykırıyordu, ama Anna kendini ilerlemeye zorladı.

Damarlarında kral atalarının kanı akıyordu. O bir Mac-Dougall’dı, korkak değil.

Her ne kadar odasında saklanmak, dizlerini-kendine doğru çekip bütün bunlar hiç olmamış gibi davranmak istese de, olan olmuştu bir kere. En azından Sir Hugh’a bir özür borçluydu. Ona yaptıklarını düşündükçe...

İçi burkuluyordu. Utancından yerin dibine geçiyordu.

Arthur’a direnmediği için değil - aralarında alevlenen tutkudan utanç duymuyordu - ailesini yarı yolda bırakıp bir yandan da Sir Hugh’a olabilecek en kötü şekilde boş umut verdiği için. O bunu hak etmemişti. Bu gururlu şövalye, ona hep nezaketle yaklaşmıştı. Anna’nın başkasına aşık olması onun suçu değildi.

Aşık. Bütün yaptıklarının ağırlığı omuzlarına bir yük gibi

binmişken bile, keder bulutlarının arasından incecik bir mutluluk huzmesi yansıyor. Arthur'u seviyordu. Arthur da ona değer veriyordu - mutlaka öyle olmalıydı.

Ama kalbindeki bu sevinç kırıntısı, kendini daha da suçlu hissetmesine yol açıyordu. Aşk bulmakla ailesini yan yolda bırakmıştı. Bunun için kendini nasıl affedebilecekti? Her şeyi mahvetmişti. Babası ve klanı, Robert Bruce'un karşısına yalnız çıkacaktı. Sir Hugh'un dün gece tanık olduğu şeyden sonra ittifak falan kurulamazdı.

Gazap 289

Olanları hatırladıkça - adamın onun hakkında kuşkusuz neler düşündüğünü akıma getirdikçe - yanaklan kızanyordu.

Kahpe. Sürtük.

Çok büyük haksızlık ettiği adamın yanında kaidenin üstündeki yerini almak için salonu boydan boya geçerken, neredeyse kalabalığın onu yuhalamalannı duymayı bekliyordu.

Ancak salona girişi hiç olağandışı karşılanmadı. Kont ve kontes onu her zamanki kibarlıklarıyla selamladılar - tıpkı yanma oturduğu oğulları gibi...

Anna kendini bir şeyler yemeye zorladı, ama aldığı lokma midesini alt üst eden bulantıyı daha da fena hale getiriyordu. Kahvaltı uzadıkça, tedirginliği de artıyordu.

Sir Hugh'un, önceki gün dikkatini çeken keyfinden - beklediği gibi - eser yoktu. Adam yanında kaskatı oturmuş, onu tamamen ihmal etmeyi gururuna ve şövalyeliğine yediremese de, onunla neredeyse hiç ilgilenmiyordu. Gergin sessizlik anlarını dağıtmak için, iyi ki adamm öbür tarafında kız kardeşi, kendi yanında da sağ kolu oturuyordu.

Anna bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu, ama etrafta bu kadar insan varken konuya nasıl gireceğinden emin olamıyordu. Sir Hugh masadan kalkıp izin istediğinde hâlâ doğru zamanın gelmesini umuyordu.

"Bekleyin!" Birkaç yüzün ona doğru çevrildiğini hissedince, fazla yüksek sesle konuştuğunu fark edip kızardı.

Sir Hugh ona bakıp, o sabah ilk kez dikkatini tamamıyla ona verdi. Adam onun ne söyleyeceğini duymayı bekleyedursun, Anna onun bakışları altında ezilip büzülmek için adeta mücadele veriyordu.

"Şey..." diye başlayıp bunu keşke önceden, etrafta bunca insan bariz şekilde onları dinlemezken yapmış olmayı dileyerek, akıma ilk geleni söyleyiverdi: "Bu sabah hava çok güzel. Eğer siz de meşgul değilseniz, söz verdiğiniz gibi

290 Monica McCarty

bana kale civarını gezdirmek istersiniz belki diye düşünmüştüm."

Adam böyle bir söz vermemişti. Bunu da öylece söyleyip, onun kendisiyle yalnız kalmak için bahane aradığını herkese ifşa etse, Anna hak ettiği cezayı bulmuş olurdu.

Sir Hugh onun gözlerinin içine bakmaya devam etti. Bir an için Anna onun, teklifini geri çevireceğini sandı. Ancak anlaşılan şövalyelik gururu üstün gelmişti. Adam eğilip ona

elini uzattı. “Memnuniyetle, leydim.”

Anna tıpkı yalnızca birkaç saat önce, daha bunca önemli olay olmadan önce yaptığı gibi, adamın kendisine salondan dışarı çıkarken eşlik etmesine izin verdi. Sir Hugh insanların peşlerinden fısıldaştığını fark ettiyse de, belli etmedi.

Bu sefer koridorun sonuna vardıklarında, Anna’yı avluya yönlendirdi. Etrafta bir sürü insan vardı - idman yapan, kapılarda nöbet tutan askerler, kendi işleriyle meşgul hizmetkarlar ve kapıdan devamlı girip çıkan klan üyeleri - ama kimse onlara fazla dikkat etmedi.

“Özellikle görmek istediğiniz bir yer var mı?” diye sordu Sir Hugh.

Anna, adamın ses tonundaki ilgisizliği fark ederek, ona kirpiklerinin altından kaçamak bir bakış attı. Sir Hugh bunun bir bahane olduğunu biliyordu - boş bir bahane hatta.

Anna başını iki yana salladı. “Kusuruma bakmayın, sizinle konuşmam gerekiyordu,” deyip yürümeyi bıraktı ve onunla adanmış yüzleşti. “Dün gece olanlar için sizden özür dilemem gerekiyor.”

Adam ağzını sert bir çizgi halinde gerdi. Anna’nın cesareti kırılır gibi oldu.

Ama bunu yapmak zorundaydı. Yumruklarını sıkmaktan parmakları avuçlarına batıyordu. Derin bir nefes alamadığı için her şeyi bir çırpıda söyleyiverdi: “Size ne ka**Gazap** 291

dar mahcup ve üzgün olduğumu söylemek dışında hiçbir mazeret sunamam.”

Sir Hugh ona bir süre öylece baktı; ardından başını salladı.

Anna onun arkasını dönüp gideceğini sandı, ama beklediğinin aksine adam onu kale siperliğinin üzerinde avluya ve Naim kasabasına bakan sessiz bir kuytuya götürdü.

Hava esintiliydi. Anna bir türlü yerinde durmayan bir tutam saçını en son kulağının arkasına taramak zorunda kaldı.

Ama kapkaranlık bir gecenin ardından parlak gün ışığı yüzünde hissetmek iyi gelmişti.

“Ona aşık mısınız?”

Anna aniden irkildi. Adamın ne söylemesini beklediğini bilmiyordu, ama bunu beklemediği kesindi. Sir Hugh pek aşka inanırmış ya da değer verirmiş gibi durmuyordu. Bunun için fazlasıyla soğuk ve gerçekçi biriydi.

Ama işin doğrusunu bilmeye hakkı vardı. “Evet,” dedi Anna usulca.

“Ama babanız için ilave kuvvet temin etmek uğruna benimle evlenirdiniz?”

Evlilik ve vazife her ne kadar birbirinden beslense de - asıl önemsiz sayılan aşk olsa da - adam olaya böyle bakınca, Anna’nın yaptığı kulağa yanlış geliyordu. “Evet.”

Ne kadar çaresiz bir durumda olduğu gerçeği içini sızlattı.

Sir Hugh’un onu anlamasını sağlamak için yalvarmaya koyuldu: “Görmüyor musunuz? İsyancılara karşı durmak

için tek şansımız birlik olmak. Klanlarımız kuvvet birliği ederse, gaspçıyı yenebiliriz. Tek başımıza zaferi riske atmış oluruz.”

Eğer söyledikleri aklını çelmişse de, adam hiçbir şey belli etmedi. Yüzündeki katı ve amansız ifade hiç değişmeden, gözlerini Anna’ya çevirdi.

Ne tuhaf. Artık evlilik sözü vermeleri için hiçbir umut

292 Monica McCarty

kalmadığından, Anna’nın hissettiği bütün o korku ve tedirginlik uçup gitmişti.

“Vicdanınız rahat olsun, Leydi Anna.”

Anna adamın ne demek istediğini anlamayarak gözlerini kırıştırdı. Yüzünü daha iyi görebilmek için elini güneşe karşı gözlerine siper etti.

Sir Hugh’un yüzünde nedense acı dolu bir ifade belirmişti.

“Babamın Lom’a asker göndermeye hiç niyeti yoktu.”

Anna şaşkınlıkla iç çekti. “Peki ya nişan? Bunca zaman beni inandırdınız ki, eğer...”

Adam en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden omuz silkti.

Anna içinde aniden kıvılcımlanan öfkenin, suçluluk duygusunu delip geçtiğini hissetti. “Bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordunuz?”

“En nihayetinde öğrenecektiniz.”

“Evleneceğimizi duyurduktan **sonra** mı demek istiyorsunuz?”

Sir Hugh, onun suçlayan gözlerine hiç çekinmeden baktı.

“Belki de.”

“Fakat neden?”

Adam sanki onun sorusunu kasten yanlış anlamıştı. “Harcayacak askerimiz yok. Bruce bizim de karşımıza çıkacak ve çıktığında da...” Sesi rüzgara karıştı. “Kral Robert çok güçlendi. Müttefiklerimiz bizi yalnız bıraktı. Comynlar, Mac-Dowelllar, İngilizler... Babamın kaybedecek çok şeyi var.” Sir Hugh bunları söyleyip, duvarın ötesinde uzanan küçük krallığa göz gezdirdi.

Anna bu manidar hareketin ne ifade ettiğini anlayınca dehşetle içini çekti. Kaybedecek çok şey vardı. Babası riski göze almayacaktı. “Yoo,” dedi Arma, geri doğru bir adım

Gazap 293

atarak. “Bunu yapamazsınız! Babanız teslim olamaz. Bruce onu karısına ve kızına yaptıkları için öldürür.”

Düşünmeden konuşmuştu. Görünüşe göre babasının kilisenin kutsallığını ihlal edip, Bruce’un kadın akranlarını İngilizlere teslim ettiğini hatırlamak Ross’u pek memnun etmemişti. Anna ilk defa adamın o gururlu yüzünde utanç andıran bir ifadenin belirdiğine tanık oluyordu.

“Bruce teslim olmak koşuluyla, eskiden kendisini tanımayan tüm asilzadeleri mazur göreceğine yemin etti.”

“Siz de bir hainin sözüne mi güveniyorsunuz? Bruce’un ne babanızı ne de Ross ve Moray’daki asilzadeleri mazur

göreceğini düşünüyor **olamazsınız**. ‘Buchan yağması’nın yangınları daha yeni söndü.”

Sir Hugh onunla münakaşa etmedi. Ancak tekrar konuştuğunda dişlerini kaskatı sıkıyordu: “Başka ne seçeneğimiz var? Rüzgar Bruce’tan yana esiyor artık. İnsanlar onun kahraman olduğunu - İngilizleri dize getiren savaşçı kral - olduğunu düşünüyor. Teslim olmak hayatta kalmak için tek yol olabilir. Eğer sonunda klanımız soyunu devam ettirebilecekse, babam ölmeyi göze alıyor.”

Anna kulaklarına inanamıyordu. Ross’un teslim olabileceğini rüyasında görse inanmazdı.

Peki bu kendi klanı için ne ifade ediyordu? Kendi babası da aynı şeyi mi yapacaktı?

Hayır. Babası asla teslim olmayacaktı. O an, Anna ilk defa bunun onlara neye mal olabileceğini tam anlamıyla idrak etti.

İttifakın kurulamayacak olmasının kendi suçu olmadığını bilmek dahi Sir Hugh’un söyledikleriyle yavaş yavaş kendine gelen Anna’yı hiç rahatlatmadı. Adama dönüp, “Bunları bana söylediğiniz için size müteşekkirim,” dedi.

294 Monica McCarty

Sir Hugh ona uzun uzadıya baktı. “Ne yapacaksınız?”

“Savaşacağız,” diye cevap verdi Anna. Başka ne yapabilirlerdi ki?

“Campbell ile evlenecek misiniz?”

Anna yanaklarının kızardığını hissetti. Önceki gece olanlardan sonra evleneceklerini düşünmek gayet normaldi...

Ama geleceği düşünmek için hiç fırsatları olmamıştı.

Adam onun neden sessiz kaldığını anlamışa benziyordu.

“Onu ne kadar iyi tanıyorsunuz?”

Sesinin uyarıcı tınısı, Anna’nın zihninin derinlerinde susturmaya çalıştığı o küçük sesi uykusundan uyandırırverdi.

“Sir Arthur, babamın şövalyelere ve askerlere yaptığı çağrı üzerine ağabeyiyle birlikte Dunstaffnage’a geçen ay geldi.”

Böyle diyerek adamın kuşkulandığı bir şeyi teyit etmişti sanki. “Campbell’da bir gariplik var. Tam yerine oturmayan bir şey var. Görüldüğü gibi biri değil sanki.”

Anna hemen Arthur’u savunmaya girişti. Sir Hugh onun olağandışı yeteneklerinden şüpheleniyor olsa gerekti. “Sir Arthur sessiz biridir, o kadar,” dedi şövalyeye. “Kendi halinde olmayı sever.”

Sir Hugh sanki bir şeyler daha söylemek istermiş gibi Anna’ya baktı, ama daha fazla konuşmak yerine başını salladı.

Ona, ağabeyine ve anne babasına durumu açıklayıp, onu uygunsuz bir durumda bulduğundan hiç bahsetmeyerek, yalnızca uyuşmadıklarını izah edeceğini söyleyince, Anna nihayet rahatladı.

Adam onu kuleye geri götürdüğünde, kendini çok daha iyi hissediyordu. Vicdanı biraz olsun rahatlayınca, sevdiği adamın ona değer verdiğini keşfetmenin verdiği mutluluğun

az da olsa içini ısıtmasına müsaade etti. Onu görmek için - onunla konuşmak için - sabırsızlanıyordu.

Beklediğinin aksine, Arthur ile paylaştığı yakınlıktan

Gazap 295

utanmıyordu. Şimdi bile, bütün bu olanlardan sonra, yaşadıkları ona **doğru** geliyordu.

Avludan kuleye çıkan merdivenlere tam adımını atıyordu ki, soluna bakıp Arthur 'u kışladan gelirken gördü.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Gülümseyip istemsizce ona doğru bir adım attı, ancak sonra hemen kendini tuttu. Adam zırhını kuşanmış, besbelli idman yapmaya gidiyordu, ama Anna miğferinin siperliğinin altından, yüzünü biraz olsun görebiliyordu.

Onun kendisine doğru koşarak gelmesini beklediği yoktu - hele yanında hâlâ Sir Hugh varken. Ama ona hemencecik şefkatli bir bakış atabilirdi. O yakışıklı yüzüne kazınmış olan pişmanlık - evet, hatta utanç - ifadesinden başka her şey yeğdi.

Anna'nın kalbini dolduran o sevinç bir anda dağılıp yok oluverdi.

Onun ne yöne baktığını fark eden Sir Hugh'un yanı başında sırtını dikleştirdiğini hissetti.

Arthur'un bakışları şövalyeye kaydı. Anna ikisinin arasında kıvılcımlanan husumeti adeta hissedebiliyordu. İlk geri adım atan Arthur oldu. İkisine de başıyla selam verip, diğer savaşçıların yanına gitmek için uzaklaştı.

Anna kendi kendine hayal kırıklığına uğrayacak bir şey olmadığını, durumun abartılacak bir tarafı olmadığını söyledi.

Nasıl da sonra konuşurlardı. Baş başa kaldıklarında. Hem zaten adamın gözlerinde gördüğünü sandığı şeyi, büyük ihtimalle sadece hayal etmişti.

Ama bir an sonra Sir Hugh'un söylediklerinden hiçbir şeyi hayal etmediğini anladı. "İşler düşündüğünüz gibi gitmezse, Leydi Anna, ben sizi bekliyor olacağım."

Sığınacak bir liman gibi.

Anna dua etti ki, Arthur da ondan farklı olmasın.

On Altı

Auldeam Kalesi'nden ayrılmaları Arthur'un beklediğinden uzun sürmüştü. Alan MacDougall üç gün boyunca kont, danışmanları ve Sir Hugh ile kontun çalışma odasından çıkmamıştı.

Arthur onun Ross'u, evlilik sözü verilmeden kuvvet birliği yapmaya ikna etmeye çalıştığını tahmin ediyordu.

Neyse ki, gayretleri boşa çıkmıştı.

Arthur görüşmelerde yer almadığı için kontun kuvvet birliği yapmayı, hangi gerekçelerle reddettiğinden emin olamasa da, reddetmiş olması Kral Robert için iyiye işaretti.

Eline bir fırsat geçer geçmez, bu bilgiyi diğerlerine aktaracaktı.

Herhangi bir haber değiş tokuşu olduğunu sanmıyordu, ama yine de emin olmak için ilk fırsatta Anna ve Alan'm eşyalannı kontrol edecekti.

Auldeam'dan şafak vakti ayrılmışlardı. Daha bir hafta önce sonlanan yolculuğu tersine çevirip, Urquhart Kalesi'ni birinci günde geride bırakmak için hızla ilerlemeye koyulmuşlardı. Adamlar, lordlanmn ve leydilerinin hal ve tavrı **Gazap**

297

lanndan işlerin bekledikleri gibi gitmediğini anlamış olacaktı ki, bütün kafilenin üstüne adeta bir hüsrân bulutu çökmüştü. Herkes, aksi olmasa bile suratsızdı. Arthur görevini başarıyla yerine getirdiği için rahatlayıp memnun olması gerektiğini biliyordu. Ross ve Lom kuvvet birliği yapamayacaktı. MacDougalllar'ın başarısız olması, Bruce'u zafere, kendisini de, düşmanın yıkıma uğradığını görmeye bir adım daha yaklaştıracaktı. Lom'lu John'un, babasına yaptıklarının cezasını verdiğine tanık olmak, Arthur'un bu dünyada en çok istediği şeydi.

Değil mi?

Öyle olmak zorundaydı, lanet olsun. Ama esas ona beklediğinden çok daha fazlasına mal olacağından korkuyordu. Miğferinin siperliği çekiliyken, ona bakma arzusuna yenik düşebiliyordu. Yüreğini yakan o acı yine saplanıverdi. Bu, yalnızca içini kemiren vicdanı değil, daha başka bir şeydi aynı zamanda. Ona baktığında içini kan ağlatan o his, neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. Ama ona bakmamak canını daha da acıtıyordu.

Anna ileride ağabeyi ve hizmetçisiyle birlikteydi. Arthur arada bir, kısacık bir an için onun çehresini yandan görebiliyordu. Ama aralarında geçenlerle ilgili sessizliğini korumasının ona ne kadar ıstırap verdiğini anlamak için yüzüne bakmasına gerek yoktu. Anna adeta perişan haldeydi. Tanrım, ne yapmıştı böyle? Ve daha da önemlisi şimdi bu yaptığıyla ilgili ne halt edecekti?

Artık kaleden ayrıldıklarına göre, bu meseleyi - ya da kadını - daha fazla ihmal edemezdi.

Ne yapması **gerektiğini** bal gibi biliyordu. Kadının bekaretini almanın eşiğine gelmişken ona talip olması ge298

Monica McCarty

rektiğini bilmesi için, illa şövalye olması gerekmiyordu.

Kuşkusuz Anna ondan bunu bekliyordu - beklemeliydi de tabii, lanet olsun. Arthur, şu kadarcık bile onuru olduğunu iddia ediyorsa, vazifesini yerine getirmeliydi. Ama işte o eşik, üzerine düşeni yapmamak için, ona bahane oluyordu.

İçinde verdiği mücadele gittikçe kızışıyordu. Bütün içgüdüleri ona kadının karşısına çıkıp içini kasıp kavuran hislere - o kahrolası, duygulara - teslim olmasını haykırıyordu.

Ama diğer yanı, sağduyulu olan yanı, onu daha da büyük bir yıkıma sebep olacak bir şey yapmaktan alıkoyuyordu.

Her ne kadar zaman zaman unutmak istese- de, aslında bunca zamandır kadına yalan söylüyordu. Ve doğruyu söyleyemeyeceği de aşıkardı. Sadakati Bruce'a ve Bruce'a karşı olan vazifesineydi. Anna'ya karşı ne hissederse hissetsin,

bu durum değişmezdi. Onlar yaklaşan fırtınanın iki karşıt uçundaydı. Er ya da geç Anna, onun gerçekte hangi tarafa sadık olduğunu anlayacak ve Dunstaffnage’a gelmesinin tek sebebinin casusluk yapıp, onun ailesini yıkıma uğratmaya yardımcı olmak olduğunu öğrenecekti. Hal böyleyken ona talip olmak, ihanetin en son noktası olurdu.

İçinden çıkılması imkansız bir durumdu bu. Ve Arthur gayet iyi biliyordu ki, hepsi kendi başının altından çıkmıştı. Anna ile hiç yakınlaşmamalıydı. Ama onun o gülümsemesi, o coşkusu, o tatlılığı, o iyimserliği, o nezaketi Arthur’un iyi niyetini yavaş yavaş un ufak etmişti. Onun o iri mavi gözlerine baktığında, kendini daha önce hiç istediğini bilmediği bir şeyin hasretini çekiyor gibi hissediyordu.

Arthur yalnız olmayı severdi, lanet olsun! Böylesi çok daha kolay ve bir o kadar da etrefilsizdi.

Ancak Anna, onu olacakları bile bile göze alamayacağı bir şeye muhtaç hale getiriyordu. Bir yandan da kadına böylesine ıştırıp çektirmek - ve bunu değiştirmek için hiçbir

Gazap 299

şey yapamamak - onu paramparça ediyordu. Arthur dikkatini başka hiçbir şeye veremiyordu.

Anna ona dönüp bakmamış olsa da, Arthur nasıl her daim onun varlığını hissediyorsa, onun da kendi varlığını hissettiğini biliyordu. Onlara arkadan yaklaştığı sırada, kadının omuzlarını dikleştirdiği gözünden kaçmamıştı.

Richard ve Alex ileride keşif yaparken, Arthur da takip edilmediklerinden emin olmak için kafilenin etrafından dolaşmıştı. O günlük katedecekleri yolun sonuna geliyorlardı. Urquhart Kalesi’ne - önceden Bruce’un adamlarının karşılarına çıktığı yere - yaklaştıkça daha da tetikte olmaları gerekti. Düşman kalesinin devriyelerine yakalanmamak için, bu sefer de batıya doğru yolu açıktan alarak ilerliyorlardı.

“Buyurun, leydim.” Anna’nın hizmetçisinin sözleri Arthur’un kulağına çalındı. “Leydi Euphemia, beğendiğinizi görünce sizin için bunlardan aşısına özel olarak yaptırmış.” İhtiyar kadın elindeki şekerlemelerden yesin diye, Anna’ya ısrar etti; ancak o yalnızca başını iki yana sallamakla yetindi. Yüzünde beliren o soluk gülümseme Arthur’un kalbinden bir parça daha kopardı. “Yok, teşekkür ederim. A değilim.”

Hizmetçi kadın oflayıp pufladı, dudaklarını büzdü ve gönülsüzce elinde tuttuğu badem şekerinden bir ısırık aldı. Daha çiğnemeyi bitirmemişti ki, şansını tekrar denemeye koyuldu. Çantasından ufak bir etli çörek çıkarıp, “Biraz koyun etiyle arpa kırması yer misiniz?” dedi ve elindeki çöreğin kokusunu abartılı abartılı içine çekti. “Nefis kokuyor, hem hâlâ sıcak.”

Anna yine kafa salladı. “Sen ye. Ben mola verdiğimizde bir şeyler atıştırırım.”

Hizmetçi kadın bıyık altından bir şeyler mırıldandı. “Bir
300 Monica McCarty
şeyler yemelisiniz, leydim,” diye fısıldadı ısrarla ve Arthur’a
dönüp kötü kötü baktı.

Arthur, hizmetçi kadının, leydisinin iştahsızlığından onu
sorumlu tuttuğunu tahmin ederek dişlerini sıktı.

“Yiyeceğim,” dedi Anna, kadını telkin ederek. Ardından
biraz ilerideki ağabeyine seslendi: “Ne zaman geceleme
için duracağız, ağabey?”

“Umarım yakında.” Alan etrafına bakındı; Arthur’un
döndüğünü görüp, ona yanma gelmesini işaret etti.

Arthur gelecek olana kendini hazırlayıp, adamı dediğini
yapmak için aralarındaki bir avuç adamı arasından geçip
miğferinin siperliğini kaldırdı.

“Şüphe uyandıracak herhangi bir şey var mı?”

Arthur kafa salladı. “Henüz yok. Richard ve Alex döndüğünde
kesin emin oluruz. Olağandışı bir durum yoksa planladığımız
gibi şelalelerin orada gecelenebilir.”

“Geçen sefer kamp kurduğumuz göle gitmiyor muyuz?”

Anna soruyu ona soruyordu. Arthur daha fazla kaçamayacağını
anlayıp bakışlarını yavaşça ona çevirdi. Ancak
göz göze geldiklerinde, kalbini delip geçen ani kıvılcıma
kendini hazırlamamıştı. Arthur - ne omzuna bir ok saplandığında,
ne kamını bir kılıç darbesi yardığında, ne de
ağabeyinin bıçağını yakalamak için yeterince hızlı davranmadığı
sayısız kez yerinden bile kımıldamayan o adam
- kadının gözlerinde o kederi ve dile getirmedığı o soruyu
okuyunca irkildi.

Yorgun ve insanın içini sızlatacak kadar kırılgan duruyordu.

Gözlerinin etrafında ufak çizgiler belirmişti. Cildi
her zamankinden daha soluk görünüyordu.

Arthur, ona istediğini vermek için, içinde uyanan o çaresiz
arzuyla mücadele ederek dişlerini sıktı.

Ona talip ol.

Gazap 301

Lanet olsun, olamazdı işte. Olursa her şeyi daha da kötü
hale getirirdi.

“Hayır, leydim,” diye cevap verdi sakın bir sesle. “Gelirken
izlediğimiz yoldan geri dönmek daha güvenli. Her
gece farklı bir yerde konaklayacağız. Kalenin güneydoğusunda,
vadinin başladığı yerdeki Dhivach ormanının yakınında
bir şelale var. Bu gece orada kamp kuracağız.”

Anna başını salladı. Sanki söylemek istediği başka şeyler
de varmış ama, yalnız olmadıklarının farkındaymış gibi görünüyordu.

“Daha çok yolumuz var mı?”

“Beş altı kilometre kaldı. Hava kararmadan varmış oluruz.”

“Şey...” deyip kendini tuttu kadın. Ama o sırada ona bakarken
yüzündeki ifade, Arthur’un yüreğini paramparça etti.

“Teşekkür ederim.”

Arthur nihayet gözlerini başka tarafa çevirince, Alan’ın

adamlarından birinin arkalarından gelip, onun yanına kadar yaklaşmış olduğunu görünce şaşırdı. Kaşları çatıldı, ama dikkatini bunun ne anlama geldiğine veremeyecek kadar kendi derdine düşmüştü. Görünüşe göre, Anna'nın sandıklarından biri yerine iyi sabitlenmediğinden arabadan düşmüştü. Kadın, hizmetçisiyle birlikte bir şeylerin kaybolup kaybolmadığına bakmaya gidince, Arthur araya böyle bir aksaklık girdi diye resmen memnun olmuştu. Ama artık o kaçınılmaz konuşmayı yapmayı daha fazla erteleyemeyeceğini biliyordu. Bunun üzerine Alan'm Richard ve Alex'e bakmaya gitmeden hemen önce söyledikleri de, ona başka bir seçenek bırakmadı: "Auldeam'da ne halt olup bittiğini bilmiyorum, Campbell, ama kız kardeşim mutlu değil." Kendinden yaşça büyük olan şövalye bakışlarını ona çevirdi. Mavi gözleri buz gibi ve kelimenin tam anlamıyla merhametsiz bir ifadeyle

302 Monica McCarty

bakıyordu. Neticede adam babasının oğluydu. "Bu durumu düzelt. Yoksa ben düzeltirim."

Arthur üstüne kasvet çökmüş gibi bir ifadeyle ağzını gerdi. Alan'm ne demeye çalıştığını anlamazdan gelmiş gibi yapmadı. Canım sıkın şey, tehdit edilmek değildi. Anna'nın ağabeyinin dediğini yapamayacak olmasıydı. Hiçbir şey bu durumu düzeltemezdi.

"Niye benden kaçıyorsun?"

Arthur yerinden sıçrayıverdi. Bir hışım ayağa fırlayınca kurmakta olduğu kapan aniden kendiliğinden kapandı. Anna adamı korkutmuştu. Bunun pek sık rastlanan bir durum olmadığına bahse girerdi. Belki de önceden gözlerinde gördüğünü sandığı o fırtına, sadece kendi hayal ürünü değildi. Ona gözlerinde zar zor bastırabildiği bir hasretle bakmıştı. Bir şeyler onun kendisini geride tutmasına yol açıyordu.

Anna'nın o ilk sabah hissettiği hayal kırıklığı, her geçen gün daha da kötüleşmişti. Adam - ona talip olmak şöyle dursun - onunla hâlâ konuşmamıştı bile. Anna kendi kendini adamm babasıyla konuşmayı beklediğine inandırmayı denemişti, ama bu ondan neden kaçtığını açıklamıyordu.

"Yine mi beni takip ediyorsun, Anna?"

Arthur eğer onu kendini savunmak zorunda bırakarak konuyu dağıtmaya çalışıyorsa, taktiği işe yaramayacaktı.

"Kamp yalnızca birkaç metre ötedeyken benim yaptığımı takip etmek denemez," dedi Anna ve yerdeki sicimle sopalara işaret etti. "Seni çantandan kapanı çıkarırken görünce, fazla uzağa gitmeyeceğini düşündüm."

Adamm yarısı gölgede kalan yüzünde en ufak bir duy

303

gu belirtisi aradı. Daha havanın kararmasına en az bir saat vardı, ama ormanda üzerleri ağaçların sık yapraklarıyla örtülüyken, gece çok daha yakın görünüyordu. Anna adama

doğru bir adım atıp aralarındaki mesafeyi kapadı. Arthur çenesini kastı; tüm vücudu kaskatı kesiliverdi. Nefes alıp verdikçe burnunun hafifçe genişlediği fark ediliyordu - sanki onun yakınlığından rahatsız olmuş gibi.

Anna gözlerinde yaşlar biriktiğini hissetti. Arthur neden böyle davranıyordu? Ondan bu kadar mı tiksiniyordu?

“Soruma cevap verecek misin?” Sesi titriyordu. Son birkaç günün duygu yoğunluğu ve belirsizliği yavaş yavaş kendini gösteriyordu. Ayakta durabilmek için ellerini onun gövdesine yaslamak istiyordu, adam kendini geri çekerse duygularına büsbütün yenik düşeceğinden korkuyordu.

“Bana bir açıklama yapmanı hak etmiyor muyum?”

Arthur iç geçirip, sözde parmaklarını saçlarının arasından geçirmek için bir adım geriledi. Hâlâ zırhını giyiyor olsa da miğferini çıkarmıştı. Koyu kahverengi saçları hafifçe dalgalanmıştı.

“Hak ediyorsun, güzelim. Ben de yemek bittikten sonra seninle konuşmaya niyetlenmişim.”

Anna ona inansın mı inanmasın mı bilmiyordu, ama konuşmaya devam etsin istiyordu. Kendisi söyleyeceğini söylemişti.

Şimdi konuşma sırası ondaydı.

“Aramızda olanlar...”

Çok güzeldi? Harikuladeydi? Mükemmeldi?

“Bir talihsizlikti...”

Anna’nın içi ezilir gibi oldu - duymayı umduğu kelime bu değildi.

“Sana karşı davranışlarımdan utanıyorum,” dedi adam.

Tepeden tırnağa o resmi, saygılı şövalyeye dönüşüvermişti yine. “İşlerin bu raddeye varmasına-”

Anna adamın sesindeki pişmanlığa ve ciddiyete daha

304 Monica McCarty

fazla dayanamayarak sözünü kesti: “Niye böyle konuşuyorsun?

Niye olanların hiçbir anlamı yokmuş gibi davranıyorsun?”

Arthur dişlerini sıktı, boynunda bir damar kaygı verici bir şekilde seğirmeye başlamıştı.

Arkasını dönmeye çalıştı, ama Anna onun kolunu tuttu.

Yüreği kan ağlıyordu. “Bir anlamı var mıydı, Arthur?” Adamın bakışları, yoğunluğuyla onu kasıp kavururcasına içine işliyordu. Anna düğümlemiş boğazından derin, kesik kesik bir nefes aldı. “Benim için vardı.”

“Anna...” Adam sanki içinde bir nevi mücadele veriyordu.

Kollarındaki kaslar parmaklarının altında kaskatıydı; tüm vücudundan adeta bir gerginlik hissi yayılıyordu. “Neden bu işi olduğundan da zor hale getiriyorsun?”

“**Ben** mi getiriyorum? Asıl **sen** getiriyorsun. Gayet basit bir soru sordum. Olup bitenler senin için ya bir anlam ifade ediyordur, ya da etmiyordur.”

Anna, adamın bakışlarını başka yöne kaçırmasına izin vermeyerek, onun gözlerinin içine bakmaya devam etti. Bir şeyler söylemesini bekliyordu. Yüzü, Anna ona sanki işkence çektiyormuş gibi ıstırapla gerilmişti.

“Anlamıyorsun.”

“Haklısın, anlamıyorum. Anlatsana bana.”

“Yapamam.” Bakışları sertleşti. “Görmüyor musun, bu iş asla yürümez.”

Aman Tanrım. Anna bunun ne demek olduğunu anlayınca kendini, sanki kalbi boğazma düğümlenmiş gibi hissetti.

Bana talip olmayacak. Olanları nasıl bu kadar yanlış yorumlamış olabilirdi?

Hayır! Yanlış yorumlamamıştı. Bu işte bir bit yeniği vardı.

“Neden?”

“Birbirine tamamen zıt kişileriz. Aile senin için her şey Gazap 305

demek. Peki ya benim için? Annem babam ben küçükken öldü. Ağabeylerim yıllardır savaşın karşıt cephelerinde savaşıyorlar. Aileyle ilgili hiçbir şey bilmiyorum ben.”

“Ben sana öğret- ”

Arthur öfkeyle onun sözünü kesti: “Bana bir şey öğretmeni istemiyorum. Ben yalnızlığı severim. Ama sen...”

Elini onu göstererek salları gibi bir hareket yaptı. “Bahse girerim, hayatında bir gün bile yalnız kalmamışsındır.

Dostlarıyla iç içe bir hayat sürmeyi, sana tapan bir kocaya ve eteklerini çekiştiren boy boy çocuğa sahip olmayı hak ediyorsun. Sakın bana bunları istemediğini söyleme, çünkü istediğini biliyorum.”

Anna bunların hepsine sahip olmak istiyordu - onunla birlikte. “Sen de çocukların olsun istemiyor musun?”

Sanki bu soru - bu fikir - ona acı veriyormuşçasına, Arthur’un ağzı bembeyaz kesildi. “Mesele bu değil.”

“Öyle mi? Belki de yalnızlığı **sevmediğin**, sadece doğru insanlarla iç içe olmadığın hiç aklına geldi mi?” Anna söyledikleri anlaşılсын diye bir an durakladı. Arthur’un neden

kendini herkesten geri çektiğini anlıyordu ve onu seven -

onu kabul eden - bir ailesi olursa daha farklı düşüneceğini

tahmin ediyordu. “Bana değer veriyorsan, diğer her şey vız

gelir.” Adamın yüzü adeta granit kadar sert ve uzlaşmaz

görünüyordu, ama Anna üstelemeye devam etti. “Bana değer veriyor musun, Arthur?”

Ona yalan söylemesi için meydan okurcasına gözlerini adamdan ayırmadı. Gerçekten de yalan söylemek istermiş gibi görünüyordu. Ancak en nihayetinde itiraf etti: “Evet, ama bunun bir önemi yok.”

Ona gerçekten değer veriyordu. Anna yanılmamıştı.

“Önemi olan **tek** şey bu,” dedi başını iki yana sallayarak.

“Boşuna uğraşma, Anna. İnan bana, bu iş yürümez diyor306

Monica McCarty

sam yürümez. Sana asla istediğini veremem. Seni asla mutlu edemem.”

Anna içinde hüsrân ve öfkenin kabardığını hissetti. “Ne cüretle benim hislerimi benden daha iyi bildiğini sanırsın.

Ben ne istediğimi gayet iyi biliyorum. Yaşadıklarımızdan

sonra, beni mutlu edebilecek tek erkeğin sen olduğunu nasıl bilmezsin? Seni seviyorum, anlamıyor musun?”

Bu itiraf kendisi için ne kadar beklenmedik şekilde ortaya çıktıysa, görünüşe göre onun için de öyle olmuştu. Anna hemen ağzını kapadı, ama artık çok geçti. Sözleri bir anda çöken sessizlikte adeta yankılandı. ~

Arthur hiç kıpırdamadan Öylece durdu. Yüzündeki ifade, göğsünden okla vurulmuş bir adamı andırıyordu. Anna’nın umduğu tepki kesinlikle bu değildi. Onun da ilan-ı aşk etmesini beklediği yoktu. Cidden, yoktu. En azından henüz yoktu. Ama böyle bir sessizlikle karşı karşıya kalacağını da hiç düşünmemişti. Yavaş yavaş - zalimce - kalbini kıran o sessizlikle.

Seni seviyorum. Sözler kulaklarında yankılanıyordu.

Uğulduyordu. Çınlıyordu. Kanma giriyordu, lanet olsun, kanma.

Arthur adeta taş kesilmiş gibi öylece durmuş, kadının söylediklerine inanmayı reddediyordu. İnanamazdı da... Çünkü eğer inanırsa, bundan dolayı mutlu olabilirdi. Hem de hayatında hiç olmadığı kadar...

Kadın böyle demek istememişti. Akli karışmıştı. Anna MacDougall herkese kalbini açardı. Bu, onu böylesine karşı konulmaz yapan özelliklerinden biriydi.

Arthur kendi kendini böyle düşünmeye ikna etmeye çalışarak kafa salladı. “Sen ne dediğini bilmiyorsun. Beni sevemezsin. Beni tanıımıyorsun bile.”

Gazap 307

“Bunu nasıl söylersin? Seni tabii ki tanıyorum.”

“Hakkımda bilmediğin öyle şeyler var ki, bir öğrensen...”

Daha fazla şey söyleyemezdi. Zaten çok söylemişti.

Kadının içgüdüleri kahretsin ki çok kuvvetliydi.

Anna dudaklarını büzdü. Gözlerinde o tanıdık, inatçı pırıltı belirdi. “Bunu aştık sanıyordum. Tanrı vergisi yeteneklere sahipsin - birden çok kez imdadımıza yetişen yeteneklere.”

Arthur yeteneklerini değil, esasen Bruce’un tarafında savaştığını ve onun casusu olduğunu kastetmişti. Şu dünyada

Anna’nın babasından daha çok nefret ettiği bir kişinin daha olmadığını ve onun canına okumak için on dört yıl beklediğini kastetmişti. Ama kadına gerçeği söyleyemeyeceği aşikardı.

“Seninle ilgili önemli olan her şeyi biliyorum,” diye devam

etti Anna. “Konuşmak yerine, dinleyip izlemeyi tercih ettiğini biliyorum. Kendine dikkat çekmeyi sevmediğini, geri planda kalmaya çalıştığını biliyorum. Sırf seni diğerlerinin arasında sivriltiliyor diye, saklamaya çalıştığın çok değerli becerilerin olduğunu biliyorum. Ve kendini **gerçekten** diğerlerinden farklı olduğuna inandığını, bu yüzden de kimseye ihtiyacın olmadığını sandığın için insanlar sana yaklaşıp yaklaşmadan, onları kendinden uzaklaştırdığın biliyorum.

Hayatının çoğunu savaş alanında geçirdiğini, ama kalemmini de kılıcın kadar ustalıkla kullanabildiğini biliyorum.”

Kadın nefes almasına yetecek kadar durakladı. Arthur o arada onun sözünü kesmeliydi, ama konuşamayacak kadar sarsılmıştı.

“Zeki olduğunu, mizacının da en az bedeninin kadar sağlam olduğunu biliyorum. Seninleyken kendimi güvende hissettiğimi biliyorum. Hiçbir şeyi önemsemediymiş gibi davrandığını, ama beni korumak için son nefesine kadar

308 **Monica McCarty**

mücadele edeceğini biliyorum. Bir bebeği kollarında o denli şefkatle tutan, başına ancak bela açan bir yavru köpeğe sabır gösterebilen bir adamın mutlaka iyi bir yüreği olduğunu biliyorum.” Anna’nın sesi bir fısıltı halini almış, öfkesi uçup gitmişti. “Beni ilk öptüğün o andan beri hayatımda asla senden başkasının olmayacağını biliyorum. Sana baktığımda, yaşadığım sürece daima görmek isteyeceğim o yüze baktığımı biliyorum.” Dökmediği gözyaşlarıyla pınl pırl parlayan gözleri onunkileri buldu. “Senin sadık ve gururlu olduğunu ve bana değer verdiğini biliyorum, ama bir şeyler seni geri çekiyor.” **

Tanrım. Arthur kendini sanki başına bir ağır darbe almış gibi hissetti. Daha önce kimse onun için böyle şeyler söylememişti. Duygulanmıştı.

Yürekte etkilenmişti.

Korkudan neye uğradığını şaşırmıştı.

Anna adeta onun ruhunu okumuştı. Sadece görevi için değil, kendisi için de hiç akıma gelmeyen şekillerde bir tehdit olup çıkmıştı.

Arthur dişlerini sıktı, bağrına taş bastı. “Sen yalnızca görmek istediğin şeyleri görüyorsun, Anna - gerçekleri değil.” Savaş, babası ve kendisi... Anna’nın gözü sevdiklerinin kusurlarını görmüyordu. “Masallara inanarak büyüyen çocuklar, eninde sonunda yalnızca hüsrana uğrarlar.” “Yapma,” diye fısıldadı Anna. “Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışma.”

Arthur’un işiydi bu. Hep öyle olmuştu. Her ne kadar ilk defa istemese de, yapması gereken buydu. Anna’nın iyiliği için...

Aklını başına getirmek için onu kolundan tuttu, ama bu aslında büyük bir hataydı. Ona dokunmak, içini kasıp kavu**Gazap**
309

ran alevleri ancak daha da kızıştırmıştı. Daha da galeyana getirmişti. Daha da harlandırıp zaptedilemez hale getirmişti. “O zaman genel geçer sandığın safça fikirleri akimden çıkar. Lanet olası bir savaşın ortasındayız. Bruce ordusunun tüm gücünü başınıza sarmak üzereyken, sen gelecek planları yapmak istiyorsun. Gelecek diye bir şey yok, Anna. Sadece bugün var. Önümüzdeki ay, başını sokacağın bir evin bile olmayabilir, lanet olsun.”

Anna sanki biri ona tokat atmış gibi irkildi. “Bunları bilmiyor muyum sanıyorsun?” Boğazında bir hıçkırık düğümlendi.

O güzeller güzeli mavi gözleri, Arthur'un yüreğini yakan alevleri körüklercesine yaşlarla buğulandı. "Ross'a neden gittim zannediyorsun? Durumun vahametini gayet iyi biliyorum. Ama yapamadım işte. Senin yüzünden yapamadım." "Baban böyle bir şeyi senden asla istememeliydi," diye çıkıştı Arthur.

Ancak kadının yüzünde beliren dehşet ifadesini görünce, sözlerini geri alabilmeyi diledi. Küçük bir kız babasını nasıl görürse, Anna da babasını öyle görüyordu - asla kabahat işlemeyen kusursuz bir şövalye gibi. İşte Arthur'un ancak yerle bir etmeye vesile olacağı bir yanılgı daha.

"O istemedi. Bunu yapmak benim fikrimdi. Savaşta ve belirsizliklerden konuşuyorsun, ama sana kesin olan tek bir şey söyleyebilirim: Asla risk almazsan, daima insanları kendinden uzaklaştırırsan, yalnız kalacağın kesin. İstedığın bu mu?"

Arthur dişlerini öyle çok sıktı ki, çenesi acıdı. "Evet."

Kahrolasıca.

"İyi, çünkü olacağı bu." Gözyaşları kadının yanaklarından akmaya başladı. "Neden böyle yaptığını bilmiyorum, ama korkağın tekisin, Arthur Campbell."

310 Monica McCarty

Arthur içinde alev alev yanan bir öfkenin kabardığını hissetti.

Korkak falan değildi. Doğru olanı yapmaya çalışıyordu.

Ama kadın ona izin vermiyordu. Devamlı onu ayartıp

kışkırtarak, ona ait olmayan duygularla çılgına çeviriyordu.

Arthur doğru düzgün düşünemez olmuştu. Tek yapmak istediği

kadın kollarına alıp başını döndüren - göğsünü yumruklayan

- bu his geçene kadar onu öpmekti.

Belki o sırada tam da bunu yapacaktı, ama fırsat olmadı.

"Ne halt ediyorsunuz burada?"

Arthur sersemlemiş halde yerinden sıçradı ve Alan Mac-Dougall'ın uzun adımlarla açıklığa doğru geldiğini gördü.

İçten içe bir küfür savurdu. Tüm dikkatini Anna'nın üzerine

öyle bir yoğunlaştırmıştı ki, en ufak bir ses bile duymamıştı.

Ona neler olmuştu böyle? Kontrolden çıkmış gibiydi.

Duygularını dizginlemesi şarttı. Sezgileri körelmiş, bulanıklaşmıştı.

Aklını bir yere veremiyordu. Adeta kördüğüm olup

çıkılmıştı. Daha önce yalnızca bir kez kendini böyle hissetmişti

- babasının öldüğü gün. Çaptan düşüyordu.

O kadar ki, bir an sonra gelen şey onu hazırlıksız yakalayiverdi.

"Bırak onu," diye kükredi Alan ve Anna'yı onun kollarından

çekip alırken yumruğunu çenesine geçirdi.

Arthur aldığı darbenin tüm gücüyle, geriye doğru tökezledi.

Başına bıçak gibi bir acı saplandı. Gözlerinin önüne

beyaz bir perde inmiş gibi oldu.

Anna bir dehşet çığlığı koyuverdi. "Alan, ne olur, sandığın gibi değil!"

Ama ağabeyi onu dinlemiyordu. Öteki yumruğunun da

diğerinden aşağı kalmadığını gösterir gibi, Arthur'a bir de

öbür taraftan vurdu. Ardından bir tane de midesine, bir tane de kaburgalarına geçirdi.

Gazap 311

“Durumu düzelt dedim sana, lanet olasıcı, onu ağlat demedim. Ne yaptın ona?”

Arthur kendini savunmaya çalışmadı. Savunamayacağımdan değil - MacDougall’ın demirci çekici gibi kolları olabiliyordu, ama Arthur, Kuzey İskoçya’nın en iyi serbest dövüşçüsünden, onu birkaç saniyede yere serebilecek kadar hamle öğrenmişti - hak ettiğinden... Hatta ona yapmayı düşündüğü şeyler için bundan çok daha kötüsünü hak ediyordu, lanet olsun.

“Yeter! Yeter!” diye hıçkırdı Anna, cinnet getirir gibi bir sesle. “Canını yakıyorsun.”

Alan, Arthur’u yakasından tuttuğu gibi bir ağaca doğru sertçe itti. “Ne halt ettin?” Gözlerini kız kardeşine çevirdi.

“İkinizden biri bana burada ne döndüğü anlatsa iyi eder.”

İkisi de tek kelime etmedi.

Alan, yüzünde öfkeden köpürmüş bir ifadeyle, bir ona bir diğerine baktı. “Sakin beni ahmak yerine koymaya kalkışmayın!

Sakin Ross’un aniden caydığına bir an bile inandığımı

sanmayın!” Bir eli hâlâ Arthur’un boğazını sıkarak vaziyette

Anna’ya döndü. “Auldeam’da ne oldu? Bu namussuz

sana elini mi sürdü, Anna?” Parmakları gırtlığını sıkıyordu.

“Sana dokundu mu?” Elleri onu adeta boğarcasma daha da sert kenetlendi. “Söyle!”

Arthur boynuna geçirilen ilmeğin gittikçe daha da sıkı düğümlendiğini hissedebiliyordu, ama kastettiği MacDougall’ın eli değildi. Hayır, Auldeam’da olanlar - ya da az

daha olanlar - için hesap vermesi gerekeceğini biliyordu.

“Bırak onu!” Kadının sesindeki telaş Arthur’un kulağına

çalındı. Anna, ağabeyinin kolunu tutup geri çekmeye çalıştı ama nafiye. “Evet, ama düşündüğün gibi olmadı!”

Aslında muhtemelen tam da düşündüğü gibi olmuştu.

“Seni lanet olası piç kurusu,” dedi MacDougall, Art312

Monica McCarty

hur’un başını dayandığı ağaca daha da sert bastırarak. “Senin canına okuyacağım.”

Arthur onun niyetinden - ya da kabiliyetinden - hiç şüphe etmiyordu. Ama bunu yapmasına müsaade edemezdi.

Tam kendini adamın kolundan kurtarıyordu ki, hafif bir zınk sesi, ardından da bir vızıltı kulağına çalındı.

Nişancı.

Sezgileri aniden ayılmış gibi haykırmaya başlamıştı.

Gözlerini derhal MacDougall’ın omzunun üstünden ileriye

çevirir çevirmez, havada döne döne onlara doğru gelen

demir ucu gördü. Ok, bir an sonra MacDougall’ın başma arkadan saplanacaktı.

Arthur düşünmedi bile, yalnızca davrandı. Ön kolunun

atak bir hamlesiyle, tek seferde MacDougall’ın, boğazına

kenetlediği kolunu saf dışı bırakıp, bacağına onun ayak bileğine dolayıp dengesini bozdu. Alan tam yere düşmüştü ki, ok sert bir zınc sesiyle arkalarındaki ağacı vurdu. Bir an sonra havayı adeta delip geçen saldıran naraları yankılandı.

Arthur, Anna'nın dehşetle iç çektiğini duydu, ama dönüp onu sakinleştiremedi. Ağaçların arasından ilk adam kılıcını havaya kaldırmış halde fırlayıvermişti bile. Arthur yine anlık bir hamleyle, kamasını ucundan kavradığı gibi kınından çekip fırlattı. Kama saldırganın boynunda zırhının korumadığı birkaç santimlik açığı bulup saplanınca, adam bir inilti koyuverdi. Ardından sendeleyip yere yığıldı.

İkinci adam başlarına üşüşene dek, MacDougall ne olup bittiğini anlayacak kadar kendine gelip ayağa kalkmıştı. Kılıcını çekip hışımla arkasını döndü ve kafasını uçurmaya niyetli bir darbeyi tam zamanında defetti.

Anna. Arthur onun iyi olduğundan emin olmak için gözlerini saldırmadan bir an için ayırdı. Kadın apar topar bir ağacın arkasına gizlenmiş, gözleri korkudan iri iri açılmış bakıyor **Gazap** 313

du. Onun ne kadar savunmasız olduğunu görünce yüreği yerinden oynadı. Bir an sonra, bu durumun kendisini ne kadar savunmasız hale getirdiğini fark edince ise adeta donakaldı.

Anna'ya bir şey olmasına izin veremezdi. Onu korumak zorundaydı. Gerekirse saldırganların hepsini öldürecekti. Kısacık bir an için göz göze geldiler. Ama o bakışmalarındaki yoğunluk öyle sınıksı, öyle çetindi ki...

"Eğil," dedi Arthur. Damarlarına gürül gürül akan eden kanın uğultusuna rağmen sesi sakin çıkmıştı.

Kendini Anna'ya siper ederek - hâlâ rakibiyle mücadele eden MacDougall ile omuz omuza durup - ağaçların arasından birbiri ardına akan saldırganlara karşı kılıcını savurdu. En az yirmi kişiydiler. Belki daha da fazla.

Karşısına bir başka saldırganın çıkması uzun sürmedi. İki yılı aşkın süredir - İskoç Muhafız Alayı'ndan ayrılmak zorunda kalıp düşman cephesine sızdığından beri - ilk defa Arthur kendini dizginlemeyi bıraktı. Bunca zamandır itina ile gizlediği kabiliyetini serbest bırakarak, kendinden geçmiş gibi savaşılmaya koyuldu. Kılıcının zalim bir hamlesiyle kendine doğru gelen adamı yere serdi. Ardından arkasını dönüp o hızla birinin daha hakkından geldi.

Salırganlar ona daha şiddetli yüklendiler, ancak Arthur tınmadı bile. Adeta mancınık gibi, önüne geleni deşiyordu.

Üçüncü. Dördüncü.

Çeliğin çeliğe çarpma sesi, adamlardan yükselen inlemeler ve savaş naralarıyla alacakaranlıkta yankılanıyordu.

Kamptakiler - neyse ki sadece iki adım ilerideydiler - gürültüyü duymuş olmalıydılar ki, MacDougall'ın adamları da oldukları yere doğru akan etmeye başladılar. Ormandaki açıklık şimdi neredeyse tamamen karanlığa bürünmüştü.

Ama saldırganlar, adamların Alan ve Arthur'a yardıma

geleceklerini bekliyor olmalıydılar. Hatta bunun için pusu

314 Monica McCarty

kurmuş bekliyorlardı. Adamlar art arda ağaçların arasından onlara doğru ilerledikçe, başka saldırganlar ağaçlardan atlayıp habersiz yakaladıkları MacDpugall askerlerinin üzerine hücum ediyordu.

“Yukarıya dikkat,” diye bağırdı Arthur, onları uyarmaya çalışarak. “Dağılın.”

Çünkü eğer dağılmazlarsa hepsi köpek gibi geberip gidecekti.

Ancak adamları en fazla bu kadar uyarabildi, zira bir an sonra karşısına çıkan rakipler dikkatini başka yöne çekti. İki adam başına üşüşmüştü. Siperli miğfer takmış? kara tartan kuşanmış, yüzleri onları diğerlerinden ayırt eden siyah bir isle kaplı iki adam.

Tüylerini diken diken eden bir dehşet hissi adeta taş gibi içine oturdu.

Saldırganlar Bruce’un adamlarıydı. Tabii ki öyleydiler.

Arthur önünde bir oraya bir buraya saçılmış gibi yerde yatan cesetlere baktı - öldürdüğü adamlara baktı - ve adeta yüreği titredi.

Tanrım, aklından ne geçiyordu ki? Hiçbir şey geçmiyordu.

Anna’yı koruma içgüdüsü diğer her şeye baskın gelmişti.

Ama durum sandığından da kötüydü aslında.

Ona saldıran iki adamı öldürmeden etkisiz hale getirmeye çalışırken üçüncü bir adam daha mücadeleye katıldı.

İki kılıç birden taşıyan bir adam.

Adeta şimşek gibi süratle hareket ediyor, İskoç Muhafız

Alayı’ndaki yoldaşlarıyla bile kıyas kabul etmeyecek bir azgınlıkla ona hücum etmeye geliyordu.

Arthur bıyık altından küfretti. Zifiri karanlığın ortasında kendini Lachlan MacRuairi’yle yüz yüze buluvermişti.

On Yedi

Her şey bir anda olmuştu. Anna, daha az önce ağabeyinin sevdiği adamı öldürmesini engellemeye çalışırken, bir anda saldırıya uğramışlardı.

Durumlarının vahim olduğunu söylemek hafif kaçardı.

Karanlığın içinde apar topar sığındığı köşesinden, kalbi göğsünü yumruklarcasına atarken, kendini kesik kesik nefes almaya zorluyordu. Bir yandan da adamların adeta çekirge sürüsü gibi başlarına üşüşmelerini dehşet içinde izliyordu.

Sanki yüzlercesi birden hücum ediyordu - ikiye karşı yüzlercesi.

Arthur ilk adamı öyle kolay yere serdi ki, Anna bir an gerçeküstü bir şeye tanık olduğunu sandı. Ancak sonra bir adamı daha aynı şekilde saf dışı bıraktı. Ve ardından birini daha...

Şaşkınlıktan nutku tutulmuş vaziyette, adamm önüne her geleni hiç gayret harcamadan kılıçtan geçirmesini izledi.

Kabiliyeti öyle olağanüstü, öyle baskındı ki, Anna sanki bir

316 Monica McCarty

başkasını izliyormuş gibi hissetti. Aradaki farkı anlayacak

kadar onu idman yaparken gözetlemişliği vardı. Kuzey İskoçya'mn en kabiliyetli şövalyelerinden biri olarak bilinen ağabeyini onun yanında gören, Alan'ı yaver sanırdı. Arthur daha hızlıydı. Hem teknik hem kabiliyet açısından daha çevikti. Ve her şeyden öte, daha güçlüydü. Anna onun indirdiği darbelerin şiddetiyle yerin sarsıldığını hissedebiliyordu. Rakiplerinden biri kılıcı ona doğru savurmayı başardığında, Arthur kolunu neredeyse hiç kıpırdatmadan adamm hamlesini savuşturdu. Vuruşunun şiddetini adeta ona vız gelir gibi zaptetmişti. ""

Kolunu neredeyse hiç kıpırdatmadan...

Anna'nın gözleri iri iri açıldı. **Sağ** kolunu hem de.

Olur şey değildi. Arthur solaktı. En azından öyle olması gerekiyordu. Ancak şimdi onu izledikçe, adamın bunca zamandır sadece rol yaptığını anlıyordu.

Neden böyle bir şeyi gizlesin ki?

Hem neden Anna onu daha önce böyle savaşırken ederken görmemişti? Anlaşılır gibi değildi. Sezgilerinin olağandışı keskinlikte olduğunu neden gizlediğini anlayabiliyordu, ama kılıçtaki ustalığının gizlenecek bir tarafı yoktu ki... Tanrım, Arthur istese bu diyarın en saygı gören şövalyelerinden biri olabilirdi. Bunu neden istemiyordu ki?

Ancak mücadeleye ağaçlardan atlayan başka bir grup saldırgan da katılınca, Anna'nın sorularının arkası kesildi. Şüphesiz yoldaşlarının cansız bedenlerini görünce tehlikenin kaynağını tespit edip Arthur'a hücum ediyorlardı.

Anna onu uyarmak üzere çığlık atmamak için kendini zor tuttu, çünkü çığlığının ancak onun dikkatini dağıtmaya yarayacağını biliyordu. Ama bir yandan da adeta kalbi sıkışır gibi oluyordu. İki adam belirmişti. Bir üçüncüleri de hemen arkalarından yaklaşıyordu.

Gazap 317

Aniden Arthur'un hareketlerinde bir şeyler değişir gibi oldu. O soğukkanlı, zalim, ölümcül darbeler yerine, kılıcını daha tutuk savurmaya başladı. Sanki az önce amacı onları öldürmekken, artık yalnızca savuşturmaktı.

Ama bunun anlaşılır tarafı yoktu ki... Anna bu tuhaf düşüncüyü başından savdı. Bu savaşçılar yalnızca diğerlerinden daha üstündüler, o kadar.

Gerçekten de öyleydiler. Karanlık neredeyse tamamen çökmüşken seçmek zordu, ama siyah giyinmişler ve sanki tenlerini bir şeyle karartmışlardı...

Anna adeta kanının donduğunu hissetti. Geçen yılki saldırı aklına gelmişti. O adamlar da tenlerini karartmıştı. Yoksa bunlar Bruce'un yağmacılardan oluşan o hayalet ordusunun hortlakları mıydı? Hem İskoçya'da hem de İngiltere'de insanların yüreğine korku salan adamlar mıydı?

Üçüncü adam da adeta cehennemden gelen bir tazı gibi Arthur'un başma üşüştüğünde ise, resmen korktuğu başına gelmişti. Kuzey İskoçların kullandığı uzun, iki elle tutulan

yassı kılıç yerine, bu adamın iki kısa kılıcı vardı. Her birini bir elinde tutuyordu.

Ama asıl Anna'yı dehşetle ürperten, adamın kıyafetleriydi. Diğer saldırganlar gibi o da koyu renk bir siperli miğfer takmıştı ve yüzünü çamur ya da is benzeri bir şeyle karartmıştı. Ancak sanki kıyafetlerinin geri kalanı Anna'ya bir şeyler anımsatıyordu. Adam tepeden tırnağa siyah kuşanmıştı, ama zırh giymek yerine üzerinde metal tokalı bir savaş yeleği, deri paçalık ve tuhaf biçimde sarılmış, siyah bir tartan giyiyordu. Tıpkı geçen yıl Anna'ya saldıran o adam - o gerçek olamayacak kadar yakışıklı isyancı - gibi.

Bu adam da onlardandı. Anna bundan kesinlikle emindi. İçindeki korku yerini dehşete bıraktı. Bu adamların olağa

Monica McCarty

nüstü yeteneklere sahip oldukları söyleniyordu. İçlerine şeytan girmiş gibi savaştıkları da. *Aman Tanrım, Arthur!*

Saldırgan iki kılıcını da başının iki yanına kaldırmış vaziyette Arthur'a doğru davrandığı sırada, Anna nefesini tuttu. Zaman adeta yavaşlamıştı. Hâlâ ona saldıran adamlardan biriyle mücadele eden Arthur, kendini savunamayacaktı. Buz gibi bir his içine oturdu. Kanını dondurdu. Arthur ölecekti.

Anna tam çığlık atmak için ağzını açmıştı ki, son anda Arthur kılıcının topuzuyla rakiplerinden birinin burnuna geçirip arkasından yaklaşan iki kılıcı boynu vurulmadan savuşturmayı başardı.

Kılıçları havada birbirine dolanmış vaziyette, şeytanı çağıştıran adamla göz göze geldi. Saldırgan ona doğru yokuş aşağı hücum ettiği için avantajlı konumdaydı, ancak Arthur kılıcına iki eliyle asılarak onu geri tutmayı başardı. Arthur'unsırtı Anna'ya dönüktü, ama saldırganın yüzü ay ışığında şöyle böyle seçilebiliyordu. Anna hayatında hiç bu kadar tekinsiz bakan gözler görmemişti. Tüm vücudu ürperdi. Adamın gözleri adeta karanlıkta parlıyordu. Yüzünün karanlık hatları hiddetle kasılmış haldeyken adeta bir cehennem zebanisini andırıyordu - ya da şeytanın ta kendisini.

Arma adamı bir yerden gözünün ısırdığı hissine kapılarak, hafızasını kurcaladı. Yüce Tanrım! Yoksa...

Gözleri iri iri açıldı. Adam Lachlan MacRuairi'ye - merhum halası Juliana'nın kocasına - benziyordu. Anna onu yıllardır görmemişti, ama isyancılara katıldığını duymuştu. Adını ablasına verdikleri halası Juliana, babasından oldukça - neredeyse yirmi yaş - gençti. MacRuairi muhtemelen ağabeyi Alan ile yaşıttı.

Adam Arthur'a biraz daha yaklaşınca, aniden yüzündeki

Gazap 319

ifade değişti. Anna onları bu kadar dikkatli izlemiyor olsa, belki de değişikliği fark etmezdi. Adam şaşırmış gibi duruyordu.

Yoksa Arthur’u tanımış gibi mi?

Eniştesi olduğunu, sandığı adam geri çekildi. Yoksa Anna geri çekildiğini hayal mi etmişti? Hava iyice karardığından emin olmak zordu. İki adam biraz daha kapıştılar, ancak mücadelelerinin şiddeti dinmişti. Az önceki hallerine kıyasla, var güçleriyle savaştıktan ziyade idman yapıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Anna olan biteni daha iyi görebilmek için karanlığın içine doğru gözlerini kısarak bakıyordu. Bir an sonra göz ucuyla ağabeyinin kılıcını düşürüp ellerini başına doğru kaldırarak geriye doğru tökezlediğini gördü. Alan sendeleyerek dizlerinin üstüne çöküverdi...

Anna kendine hakim olamadan bir çığlık attı. Tam ağabeyinin yanma koşacaktı ki, Arthur onun önünü kesti. “Geri çekil, dedim, lanet olsun. Geri çekil.”

Anna, elinden hiçbir şey gelmez halde, ağabeyinin savaştığı adamm, kılıcını havaya kaldırıp ona ölümcül darbeyi indirmeye hazırlandığını izledi.

İnsanın kanım donduran çığlığı gecenin içinde yankılandı.

Arthur bir an için tereddüt eder gibi durdu, ama yalnızca bir an için. Bir şekilde, eniştesine benzeyen adamm hamlesini savuşturmayı başarak, zamanında arkasını dönüp ağabeyinin işini bitirecek olan darbeyi defetti. Arthur’un hamlesine hazırlıksız yakalanan saldırgan, kolu geriye doğru savrulurken Arthur’un kılıcına doğru düştü. Bir an için gözleri şaşkınlık içinde irileşti, ardından öylece donup kaldı. Bu dehşet verici kabusun ortasında bile Anna, insanın midesini kaldıran bu manzaraya dayanamadı. Boğazından kopuveren bir hıçkırıyla arkasını döndü.

Bir an sonra tiz bir ıslık sesi havayı adeta delip geçti.

320 Monica McCarty

Anna arbedeye dönüp bakınca, saldırganların geri çekildiğini görünce afalladı. Görünüşe göre MacRuairi - ya da ona benzeyen adam - onları geri çağırmıştı.

Ağabeyinin adamları açıklıkta toplanmaya başlamıştı.

Anna, daha son isyancı ağaçların arasında kaybolmadan Alan’ın yanma koştu.

Ağabeyi ayağa kalkmış olsa da, hâlâ pek kendinde değil gibi duruyordu.

“Ah Tanrım, Alan, iyi misin?”

Karanlıkta bile ağabeyinin ona bakışından bir şeye tam odaklanamadığı anlaşıyordu. Alan kendine gSTMeye çalışır gibi silkindi.

“Kafayı toslamışım,” dedi. “Bir şeyim yok.” Nazikçe

Anna’nın çenesini kavrayıp ona sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı. “Bunun için gözyaşı dökmene lüzum yok.”

Anna başını sallayıp elinin tersiyle yanaklarından akan yaşları sildi. Ağladığını fark etmemişti bile.

Ardından gözleriyle istemsizce onu arayarak arkasını döndü. Arthur ise birkaç metre ötede durmuş, onu izliyordu.

Anna'mın içinden ona doğru koşmak geldi. Onun kollarına atılmak, başını göğsüne yaslayıp kendini koyuvermek geldi. O içindeki bütün korkuyu alıp götürürdü. Ama ağabeyi yanı başında duruyordu.

Ve Arthur'un yüzünde pek kasvetli bir ifade vardı. "Bir şeyin yok ya?" diye sordu.

Anna kafa salladı. Gözleri onu baştan aşağı taradı, çenesinde ve yanağındaki - ağabeyinin attığı yumruktan moraran - çürüklere gelince durakladı. "Senin?"

Arthur da başını iki yana salladı.

Anna, Alan'm yanı başında gerildiğini hissetti. Ardından ağabeyi Arthur'a doğru kararlı adımlarla yürümeye koyulunca, Anna onun ne yapacağından korkarak, olduğu yerde

Gazap 321

kalakaldı. Alan Arthur ile aralarında birkaç metre kala durdu.

İki adam karanlıkta sessizce birbirleriyle yüzleştiler.

Nihayet ağabeyi konuştu: "Anlaşılan sana borçlandım - bir değil iki kere hem de."

Arthur bir an durakladı, ardından hafifçe omuz silkti.

"Kız kardeşimi üzgün görmeyi sevmem," diye ekledi Alan.

Anna bunun bir özür niyetine söylenmiş olduğunu varsaydı.

"Ben de," dedi Arthur.

Alan ona bir süre daha öylece bakıp başını salladı. Sanki o sırada kendi içinde bir karara varmış gibiydi. "İyi savaştın," dedi konuyu değiştirerek. Ancak bakışlarındaki yoğunluk aynı kalmıştı.

Görünüşe göre, Arthur'un üstün kabiliyetlerini fark eden bir tek Anna değildi. "Kendimi mücadeleye kaptırmışım," diye açıkladı Arthur.

Anna tam Arthur'un sağ elini kullandığından bahsedecekti ki, son anda vazgeçti. Alan da aynı şeyi fark ettiyse bile, bahsetmedi.

Gözlerini hâlâ Arthur'dan ayırmayarak, "Evet, bazılarına öyle olur," dedi. Anna, ağabeyinin ses tonundan, Arthur'un açıklamasına inanıp inanmadığını çıkaramadı. Arthur buna karşın bir şey söylemeyince ise, Alan: "İsyancılar beklediğimden iyi çıktı," diye ekledi.

Anna bir adım çıktı. "Bunlar alelade isyancılar değildi, ağabey."

İki adam da ona dönüp baktı, ancak ilk konuşan Alan oldu: "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım içlerinden biri - ya da birkaçı daha - Bruce'un hayalet ordusunun üyelerindendi." Anna geçen yıl kilisenin oradaki saldırıyı yöneten adamın da benzer kıyafetler giydiğini anlattı.

322 Monica McCarty

Alan çenesini ovmaya koyuldu. "Mantıklı. Haklı olabilirsiniz."

"Dahası var. Kesin emin olamıyorum ama aralarından birini tanıdım sanırım. O iki kılıcı olan adamı."

"Ne?" diye tepki verdi iki adam bir ağızdan. Ağabeyinin

sesinde heyecan, Arthur'un kinde ise başka bir şey vardı.

"Eniştemizdi o - eskiden eniştemizdi yani."

Alan bir küfür savurdu. "MacRuairi mi?"

Anna başını salladı.

Ağabeyi keyifsiz bir ifadeyle ağzını gerdi. "Babamız bu işten hiç hoşnut kalmayacak." —

Anna, babasının eskiden kayınbiraderi olan adamla arasındaki husumetin neden kaynaklandığından emin değildi, ama iki tarafın da birbirine sınır tanımayan bir nefret duyduğunu biliyordu.

Alan haşın bir kahkaha attı. "Gerçi belki de olmalı. Bırakalım Bruce o kalleş, fırsatçı piç kurusuyla uğraşsın. Lachlan MacRuairi'nin sadakati ancak kendine. Bruce, hayalet ordusuna onun gibi adamlar bulduysa, endişeleneceğimiz bir şey yok demektir."

Arthur tuhaf bir şekilde sessizliğini koruyordu. Anna ona, eniştesi sandığı adamla aralarında olanlarla ilgili soru sormak istiyordu, ama az önceki gibi yine bir şeyler onu vazgeçirdi. Onun yerine, "Neden geri çekildiler?" diye sordu.

Ağabeyi kaşlarını çatı. "Emin değilim. O sırada kafam uğulduyordu; pek bir şey göremedim."

"Adamlarınız yetiştii," diye açıkladı Arthur. "İsyancılar sayıca üstünlüklerini kaybettiler."

Anna'ya pek öyle gelmemişti, ama o sırada mücadelede ne olup bittiğini fark edemeyecek kadar ağabeyine yoğunlaşmıştı. "Kampa geri dönmelisiniz," dedi Arthur Anna'ya dönüp.

Gazap 323

"Evet," dedi Alan. "Adamlarımdan biri seni götürür. Bizim önce burayı- "

Ağabeyi lafının sonunu getirmedi.

Anna onun cümlesini akımda tamamladı. **Ölülerden temizlememiz lazım.**

Anna, saldırının dehşetini - neyden kıl payı kurtulmuş olduklarını - ancak o an bütünüyle idrak etti. Duygularını dizginleyen duvar yıkılmıştı. Bunca zamandır zaptettiği hisler içinde kabarıp bir gözyaşı seli halinde taşmak üzereydi.

Arthur'un onun yanma geldiğini hissederek arkasını döndü.

Adam ağabeyinin orada olmasına aldırmadan Anna'ya doğru uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına taradı. Parmakları oyalamrca usulca yanağı okşadı.

Hareketlerindeki şefkat gözlerini yaşarttı. Anna gözlerini kaldırıp ona baktı. Yüzündeki ciddi ifadenin altından ne kadar kaygılandığı okunuyordu. O sapasağlam duruşu, o kudreti neredeyse onu paramparça edecekti. Eğer onu kollarına alırsa, Anna kendini koyuverecekti.

Arthur da bunu tahmin etmiş olacaktı ki, öyle yapmadı. "Her şey düzelecek," dedi ona usulca. "Ağabeyinin dediğini yap."

"Ama- "

Adam başını iki yana sallayarak onun sözünü kesti. Yüzüne

ciddi bir ifade yerleşmişti. Anna'nın ona soracak soruları olduğunu anlamış olmalıydı. "Şimdi olmaz," dedi, bakışlarını yere serilmiş cesetlere kaydırarak. "Sonra."

Anna gözlerini onun baktığı yöne çevirmemeye özen göstererek yüzünde tutmaya devam etti. Bir ömür boyu kendine yetecek kadar kan görmüştü. Bu gecenin anılan gözünün önünden gitmeyecekti.

Tepkisi anlaşılırdı. Bir kadın olarak savaş alanındaki kan ve vahşete alışık değildi. Ancak Arthur alışıktı. Ya da en azından öyle olsa gerekti.

324 Monica McCarty

Ama yüz ifadesindeki bir şeyler - çenesini kasışı, bembeyaz kesilmiş ağzı, gözlerindeki o katıksız ifade - Anna'ya bu saldırının onu da derinden etkilediğini fısıldadı.

Ağabeyinin iki adamıyla birlikte kampa doğru ilerlerken, Anna bu geceki olayların bir tek kendi akıma musallat olmayacağını içinden geçiriyordu.

Esas soru ise şuydu: Neden?

Arthur'un gözüne uyku girmedi. Adeta her an MacRuairi'nin karanlığın içinden sürünerek ona yaklaşıp boğazını kesmesini ya da hançerini sırtına saplamasıırt bekliyordu. Söz konusu MacRuairi ise, bunların hiçbiri ilk olmazdı. Adam "Yılan" lakabını sırf zehir saçan kişiliğinden ötürü değil, ölümcül vuruşlarından dolayı da hak ediyordu. Gerçi Arthur'un onu suçlayacağı da yoktu.

Gecenin büyük bölümü boyunca yaptığı gibi, saldırganlar gelip alsın diye açıklığın bir köşesine yığıldıkları cesetlere baktı.

Bruce'un dokuz adamı ölmüştü. Yarısından çoğu Arthur'un kılıcıyla can vermişti.

Arthur büyük kabahat işlemişti. Çok büyük hem de. Yaptıkları sayısız yönden yanlıştı. Sezgilerinin onu yarı yolda bırakması - saldırının olacağına dair işaretleri kaçırması - başlı başına fenaydı zaten, ama resmen hangi tarafta savaştığını da unutmuştu. Düşman cephesindeki konumunu öyle bir kanıksamıştı ki, kendi yalanlarına inanmaya başlamıştı.

Olur şey değil. Gözlerini kapadı, olanları aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Daha önce de kendi tarafından adam öldürmek zorunda kalmıştı, ama hiç böyle olmamıştı. Bu sefer sadece kendini savunmamıştı. Adeta bir cinnet halinde savaşmıştı. Anna'yı koruyup ona karşı bir tehlike teşkil eden

Gazap 325

herkesi öldürmeye öyle bir yoğunlaşmıştı ki, bundan başka hiçbir şey düşünemez olmuştu.

Ne yaptığının farkına vardığında dahi durmamıştı. MacDougall'm hayatını, kendi yoldaşlarından biri pahasına kurtarmıştı. Onu öldürmeye çalışan adamı bıçakladığı sırada, MacRuairi'nin yüzünde beliren ifadeyi unutamıyordu. Saldıranı öldürmeye niyetlenmemiş olmasının bir önemi yoktu. Müdahale

etmemeliydi. Anna'nın yürek parçalayan  ı lı ı bir mazeret değildi - ya da en azından yolda larının gözünde önem arz eden bir mazeret değildi.

Şafak vaktinin turuncu ışıkları ağaçların arasından s z lmeye başlayınca, Arthur tek başına bir a aca yaslanarak nöbet tuttuğu köşesinde doğruldu. Gelmeyeceklerdi. Ne MacRuairi - ve geri çekildikleri sırada eğer yanlış görmediyse yanında  sko  Muhafız Alayı'nın    yesi daha vardı - ne Gordon, ne MacGregor, ne de MacKay. Zaten Arthur gelmelerini de beklememi ti. Her ne kadar olanları açıklamak için eline bir fırsat geçmesini umduysa da... Ama yolda ları onun kimliğini daha da tehlikeye atacak bir şey yapmazdı. Zira Arthur halihazırda yapacağım yapmıştı.

Aslen kime sadık olduğunu ele verip, bütün görevini tehlikeye atmaya ne kadar yakla tı ını biliyordu. Sordu u sorulardan da anlaşılacağı gibi, Anna'nın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu - korkmu ken bile. Hem bir tek o da değildi. Alan da Arthur'un bir anda, daha üstün bir kabiliyetle savaşmaya ba lamasını ve saldırganların çabucak geri çekilmesini tuhaf bulmuştu. Şimdilik durumu idare etmişti, ama Anna'nın ona sormak istediği başka soruları olduğunu biliyordu. Başka neleri fark ettiğini düşünmeye cüret bile edemiyordu.

MacRuairi'yi tanınması zaten yeterince kötüydü, ama

326 **Monica McCarty**

onunla  sko  Muhafız Alayı arasında bir bağlantı kurmuş olması tam bir felaketti. Kimliklerini gizli tutmaları, bu hayalet orduyu daha gizemli ve daha korkunç kılmakla kalmıyor, aynı zamanda üyelerinin güvenliğini sağlıyordu. Eğer düşmanları onların gerçek kimliklerini   renirse, hem kellelerine fiyat biçilir, hem de aileleri tehdit edilirdi. G revdeyken savaşçı lakaplarını kullanmalarının sebebi buydu. Bruce, MacRuairi'nin kimliğinin açığa çıktığını öğrenince kıyamet kopacaktı.

Arthur buna izin vermemeliydi. Öfke ve suçluluk duygusu içini acımasızca kasıp kavuruyordu. "Bütün dikkatini Anna'ya vermemiş olsaydı, duyguları bu denli birbirine girmiş olmasaydı, saldırıyı önceden sezebilirdi. O adamlar hâlâ ya ıyor olurdu, Anna da hiç tehlikeyle yüz yüze gelmezdi. Tanrım, canından olabilirdi. Bunların hepsi Arthur duygularına hakim olamadığı ve mesafesini koruyamadı ı için olmuştu. Nöbet tutmayan adamlar tam uyanmaya ba larken kampa geri yürüdü. Anna'nın çadırına bir göz atıp armalı keten eteklerin hâlâ çekili olduğunu gördü. İyi. Bırak uyusun. Uyumayı hak etmişti. Arthur, onun iyi olduğundan emin olmak için, gece boyunca sık sık çadırını kontrol etmişti. Saldırının onu ne kadar sarstı ının bilincindeydi, ama o sırada kendi korkularıyla y zle ti i için onu sakinle tirmeye takati kalmamıştı - her ne kadar bunu yapmak kendisine d   e de...

Atlarla ilgilenmeyi bitirip döndüğünde ise, çadırın eteklerini aralanmış halde buldu. Kaşlarını çatarak çabucak kampı gözleriyle taradı. Ancak bir an sonra Anna'yı, adamlarıyla konuşan Alan'm yanında gördü. Yüzündeki bezgin ifade öyle alışıldık, öyle normaldi ki, Arthur rahatlayarak derin bir **Gazap 327**

iç geçirdi. Gerçekte ne kadar endişelenmiş olduğunu kendi kendine itiraf etmek istemiyordu.

Anna'mn bakışları onu buldu. Bir an tereddüt etti, ancak sonra yaprak ve yosun kaplı toprağı adımlayarak ona doğru geldi. Arthur kadının, elinde bezden bir bohça taşıdığını fark etti.

Anna onun önüne gelip durdu ve solgun yüzünü kaldırdı. Arthur'un içi burkuldu. Görünüşe göre onun da gözüne uyku girmemişti.

“Sen bunu kural haline getirdiğine göre, ağabeyim de meşgul olduğuna göre, korkarım bana eşlik etmen gerekecek.”

Arthur ona neyi kastettiğini anlamamış gibi bir bakış attı.

“Sen ya da ağabeyim olmadan kamptan ayrılmayacağıma söz verdirdin ya?”

Dudaklarının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. Gülümsemeyeli yıllar olmuş gibi hissediyordu. “Demek öyle.”

“Dereye gidip elimi yüzümü yıkamam lazım.”

Nehir kampın çok yakınındaydı gerçi, ama Arthur onun saldırıdan gerçekte ne kadar etkilendiğini anlayarak itiraz etmedi. Elinin bir alaycı hareketiyle reverans yapıp: “O halde önden siz buyurun,” dedi.

Kadın konuşmaya pek de istekli görünmüyordu, ki bu da Arthur için hiç sorun değildi. Anna elini yüzünü yıkayadursun, o da bir ağacın altında bekleyip onu izlemiyormuş gibi yapmaya koyuldu.

Kadın ıslak bir tarakla saçma çekidüzen verdi, küçük bir şişede taşıdığı pudrayı ufak bir beze döküp dişlerini temizledi ve temiz keten bir peşkirini suda ıslattı. Yanında getirdiği sabunu peşkire sürüp yüzünü, ellerini ve kollarını yıkamaya koyuldu.

Bu, Arthur'un hayatında gördüğü en cezbedici sahnelerden biri olsa gerekti.

328 **Monica McCarty**

Kadın peşkiri göğüslerinin arasına daldırınca ise Arthur artık daha fazlasını kaldıramayacağını anladı. Bu kadar rutin hareketlerin bile onu tahrik edebilmesinden deliye dönmüş halde arkasını döndü. Ama ağaçların arasından sızan gün ışığı onun o ipek gibi saçlarından yansıdığına, su damlaları yüzünden ve bağrından sicim gibi aktığında, Anna öyle güzel, öyle tatlı ve öyle büyüleyici görünüyordu ki... Karanlığın içinden süzülen bir ışık huzmesi gibi adeta. O an Arthur'un tek düşünebildiği, cennetin kapılarına ne kadar yaklaşmış olduğuydu - ve ona tekrar dokunmayı ne kadar arzuladığıydı. ~"

Ey Tanrım, dün gece olanlardan hiç mi ders almamıştı?
Abartılı bir dikkatle civarda gözüne çarpan şeylere yoğunlaşır,
olağandışı en ufak bir belirtiye karşı duyuları tetikte
beklemeye koyuldu.

Ama gözleri yine ona kayıverdi. Anna işini bitirmiş, ona
doğru yürürken güneş arkasından vuruyordu. Arthur nefesini
tuttu, ancak yine de onun o insanı mest eden, mis gibi kadınsı
kokusunu içine çekmeye engel olamadı. Yeni yıkanmış
teninde gül yapraklarının aroması duyuluyordu.

“Neyin var?” diye sordu kadın.

“Yok bir şeyim,” dedi Arthur gergin bir sesle.

“İstirap içindeymiş gibi duruyorsun.” Anna gözlerini ona
doğru çevirdi. “Yüzün mü acıyor?” Uzanıp yaralı çenesini
avuçlarının içine aldı. Arthur tenlerinin temas etmesiyle vücudundaki
tüm kasların ürperdiğini hissetti. “Aptal ağabeyim
bir yerini mi kırdı yoksa?” Tanrım, kadının elleri yumuşacıktı,
kadife gibi parmaklar kastığı çenesinin sert hatlarında dolaştı.
“Şu morluklara bak. Canın yanıyor olsa gerek.” Başparmağını
ağızına doğru kaydırды. “Dudağın yarılmış.”

Canı yanıyordu yanmasına. Kadının o saf, cezbedici hareketlerinin
verdiği hisle kan kasıklarına akın etmiş, damar

Gazap
329

larmı bir sıcaklık dalgası kaplamıştı. Parmağını dudaklarının
arasına alıp emmemek için kendini zor tuttu.

Anna ona neler yaptığından bihaberdi. Arthur’un ellerini
ondan uzak tutmakta ne kadar zorlandığından da...

Kadın gözlerini iri iri açmış, endişeyle ona bakıyordu. Adeta
kurdun kapana kısırdığı kedi yavrusu gibi. “Çok mu acıyor?”
“Acıyan yüzüm değil.” Arthur ona acısının kaynağını gayet
açıkça belli eden, ateşli bir bakış attı. Adeta kazık gibi
sertleşmişti.

Anna’nın yanakları hafifçe pembeleşti. Yetmezmiş gibi
bir de o yumuşak dudakların ısırmasına başladı. “Haa. Fark
etmemişim...”

“Geri dönmeliyiz. Ağabeyin yakında yola koyulmak ister.”

Anna başını salladı ve sanki bir an ürperir gibi oldu. “Buradan
gittiğime üzülmeceğim.”

Arthur kendine hakim olmadı. Kadının çenesini hafifçe
yukarı doğru kaldırıp onun o iri, mavi gözlerinin derinliklerine
baktı. “İyi misin?”

Anna gülümsemeye çalıştı, ama dudakları titredi. “Değilim,
ama idare edeceğim.”

Arthur elini geri çekti; ağzı ince bir çizgi halini aldı.

“Dün gece olanlar bir daha olmayacak.”

Kadın zarif kıvrımlı kaşlarını kırıştırdı. “Bundan nasıl bu
kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü ben olmasına izin vermeyeceğim.”

Anna’nın gözleri onun ne demek istediğini anlamaya
çalışır gibi yüzünü aradı. Bir an sonra bir şeyleri kavramış
gibi gözleri iri iri açıldı. “Hay Tanrım, bu yüzden sinirlisin.

Olanlar için kendini suçluyorsun. Ama böyle düşünmen çok saçma. Bilemezdin ki...”

“Hayır, bilmeliydim. Dikkatim o kadar dağılmış olmasaydı, bilirdim de.”

330 Monica McCarty

“O halde ben mi suçluyum?”

“Değilsin, tabii ki.”

“Mükemmel değilsin, Arthur. Sen de insansın; sen de hata yapabilirsin.”

Arthur cevap vermedi. Çenesini öyle bir kasmıştı ki, dişleri acıyordu.

“Yoksa sen böyle düşünmüyor musun?” diye sordu kadın.

“Sezgilerin seni daha önce hiç yanıltmadı mı?”

Bir sefer. Arthur o seferin anısını hemen akimdan uzaklaştırdı.

“Dönmeliyiz.”

Arkasını dönmeye koyulmuştu ki, kadirronu kolundan tutup durdurdu. “Bana anlatmayacak mısın?”

“Anlatacak bir şey yok.”

“Babanla ilgili bir şey mi yoksa?”

Arthur bakışlarını sertçe kadına çevirdi. Hades aşkına, nereden bilmişti?

Anna, onun şaşırdığım yüzünden okudu. “Önceden onun ölümünden bahsederken, bazı şeyleri atladığım sezmiştim de...”

Atladıklarının haddi hesabı yoktu. Kadının babasının bu kirli hadisedeki parmağı gibi.

Anna onun cevap vermesini bekliyordu. Arthur geçmişi deşmeye pek hevesli değildi, ama kadının yüzündeki ifadeden bir anlam çıkartmak gerekirse, bu Anna için çok anlam ifade ediyordu. “Anlatacak fazla şey yok. İlk kez savaşa gidiyordum. Babam beni kendimi kanıtlayayım diye yalnız başıma getirmişti. Onu etkileyebilmeye o kadar çok kafayı takmışım ki, saldırının belirtilerini fark edemedim.” Ama en kötü kısmı bu değildi. “Onun öldüğünü anbean izledim.”

Anna’nın yüzündeki ifade şefkatle dolup taştı. “Aman Tanrım, çok özür dilerim. Böyle bir şeye tanık olmak dehşet verici olmalı. Ama daha çocukmuşsun; babana yardım etmek için elinden bir şey gelmezmiş ki...”

Gazap 331

“Onu uyarmalıydim.” O kadar tedirgin, o kadar korkmuş olmasaydı, olacakları sezerdi. Ancak, tıpkı önceki gece olduğu gibi, duygulan araya girmişti. “Dikkatim dağılmıştı.”

Anna tam yüzünü asıyordu ki, gözlerinde bir anda aklında sanki bir şeyleri yerine oturtmuş gibi bir pırıltı beliriverdi.

“Babanı seviyormuşsun.”

Arthur omuz silkti. Bu konuda konuşmaktan huzursuzlanmaya başlamıştı. “Sevmem onun bir işine yaramadı.”

“Aşıl’ın bile bir zayıf noktası vardı, Arthur.”

Arthur somurtarak kaşlarını çattı. Kadın neden bahsediyordu?

“Değer verdiğin insanların yanındayken mesafeli davranmak ve devamlı etrafını gözlemlemek zorlaşır.” Anna,

yüzünde halden anlarımış gibi bir gülümsemeyle ona baktı.

“İnsanlara değeri verdiğin için kendini suçlayamazsın.”

Ama Arthur suçluyordu işte. Değeri verdiği insanları koruyamayacaksa, o yere göğeri sığdırılamayan becerilerinin ne faydası vardı?

“Bunları bana anlattığın için teşekkür ederim,” dedi

Anna.

Arthur neden yine kadının ona bakıp gereğinden fazlasını gördüğü izlenimine kapılıyordu? “Her an tekrar saldırıya uğrayabiliriz diye endişelenmeni istemedim.”

“Endişelendiğim yok,” dedi Anna. “Sana güveniyorum.”

Arthur yüreğinin cız edip sıkıştığını hissetti. Onu güvenmesin diye uyarmak istiyordu - onun güvenini hak etmediğini, neticede onun sadece kalbini kıracağını, onun kendini her şeye çabucak, körü körüne kaptırdığını söylemek istiyordu - ama onun yerine yalnızca başını sallamakla yetindi.

İkisi birden kampa doğru yürümeye koyuldu.

Arthur kadını dereden yukarı doğru uzanan yoldan götürdü.

Kampın sınırlarına yaklaştıklarında, Anna ona göz

332 Monica McCarty

ucuyla bir bakış atıp, “Eniştem sanki seni tammış gibi görünüyordu,” dedi.

Bu gözlem, Arthur’u tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

Zaten Anna’nın o konuda özel bir yeteneğı var denebilirdi.

Tökezler gibi oldu. Pek belli etmedi gerçi ama, yine de kadının fark ettiğinden, kuşkulandan edemedi.

“Onun enişten olduğundan emin misin? Ortalık çok karanlıktı.

Siperli miğferinin ardından yüzünü iyi seçemedim,

ki bana çok daha yakın duruyordu.”

Anna burnunu kıvırdı. Hareketinin sevimliliğı, onun esasen teşkil ettiğı tehdidin büyüklüğü karşısında nasıl da abes kaçırıyordu.

“Onu yıllardır görmedim, ama eniştem olduğundan neredeyse eminim. Gözleri ürpererek bir an duraksadı; pek unutulur türden gözler değil.” Arthur kadının dikkatini en başta sorduğı sorudan başka yöne çekmeyi umduysa da, becerememişti.

“Ama o seni tanımış gibi görünüyordu.”

“Öyle mi?” diye omuz silkti Arthur. “Geçmişte yollarımız kesişmiş olabilir.”

Anna bir süre hiçbir şey söylemediyse de, ne yazık ki bu meselenin peşini bırakmaya niyetli değil gibiydi. “Yani sen onu tanımıyor musun?”

Arthur içinde istemsizce alevlenen telaşa yenik düşmemeye çalışarak, “Şahsen tanımıyorum,” diye cevap verdi.

“Seni görünce afallamış gibiydi.”

Kalbi, dışarıdan sakinliğini koruyan haliyle tam bir tezat oluşturunca deli gibi atıyordu. Anna olan biteni tehlike teşkil edecek kadar çabuk kavırıyordu ve gerçeğı adeta teğet geçiyordu.

“Afallamış mı? Benim bildiğim, Lachlan MacRuairi’nin

kalles, gözü dönmüş pi- ” Arthur kiminle konuştuğunu ha**Gazap**
333

tırlayarak kendine hakim oldu. “Adamlarından bir çoğunu öldürdüm diye öfkelenmiştir.”

Kadm onun olayı böyle izah etmesini kabul etmiş benziyordu, ancak bir an sonra sorduğu sorudan, aslında tatmin olmadığı anlaşılıyordu. “Neden geri çekildiler?”

Arthur içten içe küfretti. İçindeki telaş kıvılcımı daha da alevleniverdi. “Dediğim gibi, ağabeyinin adamları da mücadeleye karışınca sayıca az kaldılar.”

Anna kaşlarını çatı. “Ama hiç öyle görünmüyordu. Sanki onlar kazanıyor gibiydi.”

Arthur zorla yüzüne alaycı bir gülümseme takındı. “Ağabeyin tehlikede idi,” diye hatırlattı. “Akim oraya takılmış olsa gerek.”

Anna yanm ağızla gülümseyerek gözlerini kaldırıp ona baktı. “Belki de haklısın. Aklım ağabeyimdeydi. Sana hâlâ yaptıkların için teşekkür etmedim.” Yüzünü bir gölge bürüyüverdi. “Eğer o adamı durdurmasaydım- ”

“Düşünme bunları, Anna; geçti bitti hepsi.”

Anna başını sallayıp göz ucuyla ona bir bakış attı. “Yine de sana minnettarım. Alan da öyle, her ne kadar bunu gösterme şekli tuhaf olsa da...”

MacDougall onların aralarında olup bitenle ilgilendiğini hiç gizlemiyordu. Arthur devamlı adamın gözlerini üzerinde hissediyordu. Bir an için Alan ile göz göze geldi ve önceki günkü tartışmalarının henüz sonunun gelmediğini anında anladı.

“Ağabeyin öfkelenmekte haklı, Anna. Yaptığım yanlıştı. Elimden gelen tek şey, bunun bir daha olmayacağına söz vermek.”

Bunun üzerine kadının ani iç çekişi, Arthur’un kalbini adeta bıçak gibi kesti. Anna tamamen gafil avlanmış gibi, bir anda neye uğradığını şaşırılmış gibi duruyordu. Sanki başka bir şeyler bekliyormuş gibi. “Ama- ”

334 Monica McCarty

“Bizi bekliyorlar,” dedi Arthur onun sözünü kesip atlan hazırlayan adamları işaret ederek. Önceki günkü gibi bir konuşmayı daha kaldıramazdı. “Gitme vakti.”

Ağzından çıkanlar Anna’ya olduğu kadar kendine de söylenmiş sözlerdi adeta.

Kör nokta. Zayıf nokta. Adına ne derse desin, Anna’ya karşı hisleri onun için bir zaaf haline gelmişti.

Kadının fazlasıyla yakınma gelmesine izin vermişti. Gerçek kimliği ve görevi pamuk ipliğine bağlıydı. Zaman daralıyordu.

On Sekiz

Olaysız geçen iki günün ardından Anna at üstünde Dunstaffnage Kalesi ’nin kapılarından içeri girdi. Muhafızlardan biri kafileyi önden karşıladığı için gelişleri bekleniyordu. Babasının yüzündeki öfkesini zar zor zaptetiyormuş gibi duran ifadeden, yolculuklarının başarısızlıkla sonuçlandığını öğrendiği anlaşılıyordu.

Anna babasının soracağı sorularla yüzleşmeden önce iyi bir uyku çekmeyi umuyordu, ama vaktin geç olması sunacakları raporu ertelemeye yetmedi. Alan ile ikisi yolun pisliğini üzerlerinden atıp, azıcık bir şeyler atıştırmaya zar zor zaman bulup, derhal lordun çalışma odasına götürüldüler. Babalan ellerini arkada kavuşturmuş halde, odanın ortasında ayakta duruyordu. **Meiniesini'** oluşturan önemli üyeler de arkasında iki yana dizilmişlerdi. Odadaki herkesin yüzündeki ciddi ifadeden, Anna kendini sanki bir anıt mezara adımını atmış gibi hissetti. Kimse oturmadığı için, Alan ile

*** Maiyet. (Çev. N.)**

336 Monica McCarty

birlikte babalarının önünde kadar gelip gergin bir tavırla öylece durdu. Kendini yaptığı eşek şakasının hesabını vermek için çağrılan bir çocuktan farklı hissetmiyordu.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz babalan konuştu.

Hatta daha ziyade çıkıştı: “Ross teklifimizi geri çevirmiş.”

Bu bir soru değildi. Babasının sesindeki suçlayıcı tınıyı duyan Anna’nın içinden hemen durumu açıklamak geldi, ama bunu yapmak onun haddine değildi.

Alan ikisi adına konuştu: “Doğrudur. Ross’un ittifak kurma teklifimize verdiği cevap değişmedi. Bruce’un onlara da saldırabileceğini ve harcayacak askerleri olmadığını söylüyor.”

“Peki ya nişan? Evlilik sözü verme fikri de mi kararnı değiştirmedir?”

Anna tüm gözlerin üzerine çevrildiğini hissedince yanaklarına ateş bastı. Utancını babasına göstermek istemeyerek yere bakmaya devam etti. Sonucu etkileyebilecek olsun olmasın, kendisine verilen görevi yerine getirememiştir. Babasının uğradığı hayal kırıklığını görmeye dayanmazdı.

“Bu evlilik gerçekleşmeyecek,” diye açıkladı Alan. “Birbirleriyle uyuşmadıkları konusunda uzlaşıldı.”

Anna, Alan’ın kelimelerini dikkatle seçerek cevap verdiğini bir tek kendisinin fark ettiğini umdu.

“Yani geçen sefer onun teklifini geri çevirdiğin için seni affetmedi demek?” diye çıkıştı babası.

Anna temkinli temkinli ona doğru bir bakış atınca yüzündeki öfkeyi gördü. Yüreği ağzına geldi. Babasının bu denli öfkelenmesi sağlığı için hiç de iyi değildi. Onu uyarmak istedi, ama adamların gözü önünde hasta gibi muamele görmekten daha da öfkeleneceğini biliyordu.

Arma ne diyeceğinden emin olamıyordu. Babasına yalan söylemek istemiyordu, ama gerçeği söylemeye de dili varmıyordu.

Gazap 337

“Şey...” diye bocaladı.

“Eee?” dedi babası sabırsızlanarak. “Onu ikna edeceksin sanıyordum.”

Anna yanakları utançtan kıpkırmızı kesilmişti. “Denedim, ama korkarım o, şey, duygularımın başka yönde yoğunlaşmış olabileceğini sezmiş.”

“Ne demek başka yönde yoğunlaşmış?” Babasının gözleri iki delici ok gibi kısıldı. Ortada Anna’nın ona söylemediği bir şeyler olduğunu biliyordu. “Campbell,” dedi dobra dobra bir sesle, kendi sorduğu soruya cevap verircesine. Ona doğru amansız bakışlar atarak bir küfür savurdu. “Peki bunu nasıl sezebilmiş? Ne yaptın?”

Anna babasının ona karşı hiç bu kadar hiddetlendiğini görmemişti. Hayatında ilk defa, onun öfkesinden korktuğunu hissetti. Öfkesini hak etmiş olması ise, durumun vahametini olduğundan daha hafif kılmıyordu.

Ona ne cevap verebilirdi ki?

Neyse ki, Alan onun haline acıdı. “Nişan herhangi bir şeyi değiştirmeyecekti. Ross zaten kararını vermişti. Ancak korkarım, henüz en kötü haberi duymadınız.”

Anna kendini babasının tepkisiyle yüzleşmeye hazırladı.

Yine nöbet geçireceğinden korkuyordu.

Alan ise anlaşılan gerçeğin alıştırma alıştırma değil de, bir seferde söylenmesinin daha doğru olacağına karar vermişti.

“Ross teslim olmayı düşünüyor.”

Babası tek kelime bile etmedi. Anna onun öfkesinin, ufuktan yükselip kıyıya doğru yavaş yavaş ilerleyen bir dalga misali kırılmak üzere birikmesini izledi. Babası yumruklarını iki yanında sıktı, suratı pancar gibi kızardı, şakaklarındaki damarlar şişti, gözlerinde cehennem ateşini andıran alevler belirdi. Anna ileri doğru bir adım attı, ama Alan elini kaldırarak onu durdurup başını, onu uyarır gibi iki yana salladı.

338 Monica McCarty

Babaları nihayet ağzını açtığı anda bir dizi küfür sıraladı.

Öyle ki anneleri duysa, haftalarca onun günahkar ruhunu arındırmak için dizlerinin üstünde kefareti öderdi. Adam küçük odanın içinde kafese kapatılmış bir aslan gibi esip gürlledi - adamları bile, ona yeterince kasıp kavuracak yer bırakmak ister gibi geri çekildiler.

“Ross kahrolasınca aptalın teki çıktı,” diye haykırdı hiddetle.

“Kadınlara, yaptıklarından dolayı Bruce onu asla affetmeyecek.

Tanrı aşkına, gidip kız kardeşiyle kontesi kafeslerde sallandırttı. Eğer teslim olursa, kendi ölüm fermanının altına imza atmış olur.” Yumruğunu masaya Vürmek için durakladı. “Nasıl o hain katilin önünde boyun eğmeyi düşünür? O herif benim soydaşımı mihrap önünde katletti.”

Anna, kilisenin kutsallığının esasen Ross için pek bir önem arz etmediğini belirtmeye cüret edemedi. Neticede, adam Bruce’a yakın duran kadınları yakalayabilmek için onların kiliseye sığınma haklarını ihlal etmişti.

Alan babalarını yatıştırılmaya çalıştı. “Halk Bruce’u destekliyor. Adam kırsalda Wallace’tan beri görülmemiş bir vatanseverlik bilinci uyandırdı. İnsanlar onun kendilerini İngiliz zulmünün boyunduruğundan azat eden kurtarıcı olarak görüyorlar, onun yükselişini Kral Arthur’un dönüşüne benzetiyorlar. Ross, halkını ve klanının geleceğini düşünüyor.

İskoçya için en iyi olanı düşünüyor.”

Anna şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Neyse ki, babalan ağabeyinin gerçekte ne demeye çalıştığını anlayamayacak kadar öfkeliydi. Ama babası kaçırmış olsa bile, Anna onun sesindeki ithamkar tınıyı duymuştu.

Alan, Ross ile aynı fikirde miydi yoksa? Bruce’un İskoçya için en iyi seçim olduğuna inanıyor muydu yoksa? Aman Tanrı, ya babaları **yanılıyorsa?**

Anna bu sadakatsiz düşüncenin akimda yer etmesine izin

Gazap 339

verdiğine inanamıyordu. Fakat bir zamanların koyu vatanseverleri olan MacDougalllar, Bruce’u tahtta görmektense İngilizler ile taraf olmayı tercih etmişlerdi. İskoçya için en iyi olan bu muydu?

“O katili tahtta görmektense ölürüm daha iyi,” dedi babası.

Gözlerindeki öfkenin alevi sönmüş, adeta buz kesmişti.

Anna babasının adamlarının, onu destekler gibi mırıldandığını duyunca çok rahatladı. Babası ne yaptığını biliyordu.

O İskoçya’nın en büyük adamlarından biriydi. Tabii ki kusurları vardı - hangi büyük adamın yoktu ki? Ama onlara göz kulak olacaktı.

Alan, yolculuklarının en önemli kısmını böylece aktardıktan sonra, babalarına diğer ayrıntıları anlatmaya koyuldu.

Yolda karşılaştıkları sıkıntıdan da kısaca bahsetti.

Babalan gittikçe büyüyen bir endişeyle onu dinledi. Vârisinin ölümünden kıl payı kurtulduğunu duyunca - hem de iki

kere - gözle görülür biçimde beti benzi attı. Alan, MacRuairi’nin saldırmaya kanıştığıma dair, Anna’nın kuşkularından bahsederken ise gözleri kısıldı, ardından adamın Bruce’un gizemli hayalet ordusuyla olan bağlantısını duyunca heyecanla parladı.

“Aferin,” dedi onun övgü sözüyle ağzı kulaklarına varan Anna’ya.

Alan, Arthur’un anlattığı şekliyle saldırganların geri çekilmesinden bahsetti, ancak söyledikleri babasının da aklını kurcalamışa benziyordu.

Nihayet ileri doğru bir adım atıp Anna’nın ellerini tuttu.

“Sana bir zarar gelmedi, değil mi kızım?”

Anna başını iki yana sallayınca, babası öfkesini tamamen unutmuş gibi, onu kocaman kollanmış arasına alıp kucakladı.

Bir an için Anna kendini yine küçük bir çocuk gibi hissetti.

İçinden babasının üzeri ince ince işlenmiş tüneline yasla

Monica McCarty

nıp bütün üzüntüsünü dökercesine ağlamak geliyordu. Arthur’un onunla ilgili niyeti hâlâ aynıydı. Saldırı hiçbir şeyi değiştirmemişti. Tam tersine daha da fena hale getirmişti.

Anna o konuşmanın ardından adamın fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünmüştü. Ona değer veriyordu vermesine, ama bir sebepten ötürü kendisini geri planda tutuyordu.

Yolda geçen iki günde Anna, yeni hiçbir şey keşfetmemişti.

Ne saldırıyla ilgili bir şeylerin yanlış olduğuna dair içindeki histen kurtulabiliyordu, ne de Arthur'un ondan bir şeyler sakladığını fısıldayan huzursuzluk halini üzerinden atabiliyordu.

Babası geri çekilip ona baktı. "Yorulmuşsun. Kalanını yarın sabah dinlerim."

Anna başını salladı. En kötüsünü atlattığı için rahatlamıştı. Ya da öyle zannediordu.

"Bu arada," diye seslendi babası Alan'a. "Campbell ve ağabeyi de hazır bulunsun." Anna'ya dönüp ona sırtından aşağı kaygı dolu bir ürperti yayan bir bakış attı. "Anlaşılan Sir Arthur'un epey hesap vereceği var."

Çağrı geldiği vakit Arthur, hazırlıklıydı. Ancak, çağrının ağabeyini de kapsamasını beklememişti.

"Ne halt ettin?" diye sordu Dugald kuşkuyla, **barmkinden** ana kuleye yürürlerken. "Lom neden seni görmek için böyle sabırsız?"

Arthur ağabeyinin yanı başında merdivenleri tırmanmaya koyuldu. Yürüdükçe zırhlarının ve silahlarının çeliği tangır tungur ediyordu. "Bize saldıran adamlarla ilgili soracağı sorular olsa gerek."

"Sen onlar hakkında ne biliyor olabilirsin ki?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Arthur, kalenin geniş ahşap giriş kapısını çekip açarak.

Gazap 341

"Benim bütün bunlarla alakam ne?"

Arthur Dugald'a bir bakış attı. O sırada ikisinin de içten içe hissettiği nahoş his, ağabeyinin yüzüne kazınmıştı. Arthur kadar Dugald da Lom'un ayağına çağrılmaktan hazzetmiyordu.

Ağabeyiyle savaşın karşıt cephelerinde savaşsalar bile, Lom'a karşı duydukları nefrette birleşiyorlardı.

"Nereden bilebilirim," dedi Arthur. Durumun belirsizliği onda ufak da olsa bir huzursuzluk yaratmıştı. Bir muhafız geldiklerini bildirmek için kapıya vurdu. İçeri gelmeleri söylenince, Arthur ağabeyine dönüp, "Ama birazdan öğreneceğiz," dedi.

Odadakileri hızlıca gözleriyle taradı: Lom, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle taht gibi heybetli sandalyesinde tam bir kral edasıyla oturuyordu. Alan duvar kenarında ayakta durmuş, akıllı biraz karışmış gibi görünüyordu. Anna ise şöminenin önündeki sıraya oturmuş, yüzünü kaygı dolu bir ifade bürümüştü. Arthur ile Dugald'ı içeri aldıktan sonra Lom'un emriyle odadan ayrılan muhafız dışında, **meinieden** hiç kimse yoktu.

Bu mesele her neyle alakalı olursa olsun, şahsi olduğu aşıkardı.

Arthur'un hissettiği o belli belirsiz huzursuzluk adeta bir bıçak darbesi gibi yüreğine saplanıverdi.

Lom, o küstah piç herif, onları oturmaya davet etmediği için Dugald ile ikisi adamın karşısında ayakta durdular.

Babasını öldüren adamla yüz yüze geldiğinde, Arthur'u kısılcasına alan o kara hınç duygusu, karşılaşmaları sıklaştı da hafiflememişti. Arthur yüz hatlarını gevşetip zorla ifadesiz hale getirdi, ama içini kavuran yangını ve Lom'un o kapkara kalbine hançerini saplama isteğini zaptetmek daha zordu. "Bizi buyurmuşsunuz, lordum," dedi Dugald hiç de hürmetkar tabir edilemeyecek bir sesle.

342 Monica McCarty

Lom hiç acele etmeden elindeki tüy kalemi bırakıp onlarla yüzleşmek için arkasına yaslandı. Bir yandan da parmaklarıyla masada ritim tutuyordu. Nihayet konuştuğunda ise Dugald'a değil, Arthur'a hitap etti: "Duyduğuma göre olaylı bir yolculuk geçirmişsiniz."

Ses tonundaki bir şeylerden Arthur'un zihninin bir köşesinde tehlike çanları çalmaya başladı. Anna'ya bakmamak için kendi içinde mücadele veriyordu adeta. Kadm Lom'a ne anlatmış olabilirdi?

"Evet," diye başladı Arthur. "İlk sefer şansımız yaver gidip haydutları atlatsak da, ikinci sefer öyle almadı. Ancak onları da çok geçmeden kovalamayı başardık."

Lom, Arthur'a bütün sinir uçlarını ayağa kaldıran uzun bir bakış attı. "Öyle duydum. Oğlum, savaşırken gösterdiğiniz üstün yeteneklerden hep övgüyle bahsetti. Daha önce hiç böyle bir şey görmediğini söyledi." Dugald kaşları çatık halde aniden Arthur'a döndü. "İtiraf etmeliyim ki," diye devam etti Lom: "Ondan böyle bir tasvir beklemiyordum." Yüzünde bir gülümseme belirdi, ama o devamlı ölçüp biçen, soğuk gözleri hiç de gülüyordu. "Madem öyle, bu maharetlerinizi neden daha önce görmedik diye merak ediyorum."

Lom bakışlarını Dugald'ın tepkisini ölçer gibi ağabeyine kaydırdı. Dugald'm ise ne yazık ki, kaşları ancak daha da çatılmıştı.

"Sir Alan övgülerinde cömert davranıyor, lordum."

Alan öne çıkıp, açıkça babasının sorgulayan tavrına itiraz etti. "İsyancıları yenmemizde ve benim hâlâ yaşıyor olmamda Sir Arthur'un rolü elzemdi, baba. Kendisine şükran borçluyuz."

"Evet, elbette," dedi Lom. "Yaptıklarınız için minnettarım.

Ancak," deyip bir yandan tek parmağıyla masada ritim tutarak duraksadı. "Ancak saldırının geri kalanında olanlara biraz daha açıklık getirmek mümkün olur mu acaba?"

Gazap 343

"Baş üstüne," dedi Arthur bu konuşmanın izlediği seyri hiç beğenmeyerek. Lom üçkağıtçı piçin tekiydi. Etrafındaki insanları tedirgin etmekten zevk alırdı. Ama gerçekten bir şeylerden kuşkuluyor muydu? Bu soruya cevap vermek gücü.

"Kızım, uğursuzlardan birinin eskiden kayınbiraderim olan Lachlan MacRuairi olduğunu iddia ediyor. Onun da rivayetini çok duyduğumuz o esrarlı savaşçılardan olabileceğini söylüyor."

"Bahsi geçen kişiyle bir iki sefer yollarımız kesişti, ancak

kendisini öyle veya böyle diyecek kadar iyi tanımıyorum. Leydi Anna’nın bu konuda şüpheleri varsa, korkarım ben yardımcı olamam.”

Arthur resmen ateşle oynuyordu. İddiaya tümünden karşı çıksa kuşku uyandırırdu. Lom’un akımın bir köşesinde ufak b.’r şüphe kırıntısı kalsın istiyordu.

Lom’un yüzündeki ifade sertleşti. Eskiden kayınbiraderi olan adamdan besbelli nefret ediyordu. “MacRuairi kalles yılanın tekidir. Bir parça gümüş için kendi öz annesini bile satacak kadar kalpsiz bir katildir o. Ama yapmayacağı bir şey varsa, o da vazgeçmektir. Onun daha önce hiçbir savaşta geri adım attığını görmedim.”

“Bas roimh Geill.” Ölmek var, dönmek yok. Bu düstur, İskoç Muhafız Alayı’nın benimsediği ilkelerden biriydi. Ancak bu sefer Lom’un içine kurt düşürmeye malzeme olması çok büyük talihsizlikti.

Ateş bacayı sardı saracaktı.

Arthur hiç renk vermeden omuz silkti. “O halde belki de o değildi.”

Lom bakışlarını kızına çevirdi. Anna bir anlığına gözlerini Arthur’a kaydırıp babasına cevap verdi: “Emin olamıyorum, babacığım. Etraf çok karanlıktı. Yüzünü sadece bir anlığına gördüm. Hem zaten kendisini de yıllardır görmedim.”

i

344 Monica McCarty

Arthur göğsünün sıkışır gibi olduğunu hissetti. Anna onu korumaya çalışıyordu. Lom da bunu anlamış mıydı yoksa? Dugald daha fazla sabredemedi. “Benim yararlı olabileceğim bir mesele var mıydı, lordum?”

Diğer bir deyişle, ağabeyi burada ne halt ediyordu? Bu sorunun cevabıyla Arthur da ilgileniyordu.

“Şimdi o konuya geliyorum.”

Lom yine parmaklarıyla ritim tutmaya başlamıştı. Arthur balyozunu eline alıp, bu sıkıntıya bir son verdiğini akimda canlandırdı.

“Ross’a yapılan ziyaretin asıl amacım bildiğinizi sanmıyorum,” dedi Lom, Dugald’a. “Kızım ve Sir Hugh Ross arasında evlilik anlaşması yapılmasıyla ilgili istişareleri tekrar başlatmak niyetindeydik. Böyle bir ittifakın, kontu, Bruce’a karşı vereceğimiz savaşta bize destek olmak için asker göndermeye teşvik edeceğini umuyorduk. Maalesef, işler planladığımız gibi gitmedi.”

Dugald, Arthur’a yan yan baktı. “Öyle mi?”

“Öyle.” Lom gözlerini tekrar Arthur’a çevirdi. “Anlaşılan Sir Hugh kızımın gönlünü bir başkasına kaptırdığını öğrenmiş. Bu durumdan haberiniz var mıydı, Sir Arthur?”

Arthur, göz ucuyla Anna’nın yüzünün solduğunu, ellerinin kucağında sımsıkı kavuştuğunu görebiliyordu.

Lom’a ne halt anlatmıştı?

Arthur dişlerini sıkı. Kapana kısılmış gibi hissediyordu.

“Evet.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Lom.

Bakışlarında bir anda alevlenen öfkeden Arthur onun, Anna ile aralarında yaşananların bir kısmını tahmin ettiğini anladı. Bundan sonra olacıklara kendini hazırlayarak gerginlik içinde beklemeye koyuldu. Boynuna geçirilen ilmek, gittikçe daha da sıkı düğümleniyordu.

Gazap 345

Lom tekrar Dugald’a döndü. Ağabeyinin burada bulunmasının nedeni şimdi anlaşılmıştı. “Tüm bu olanlar ışığında, daha farklı bir ittifak teklif etmek istiyorum. Ailelerimiz arasındaki bağı sağlamlaştıracak, Sir Arthur’a oğluma ettiği hizmetlerden ötürü duyduğum minnetin bir göstergesi olacak ve en nihayetinde kızımın mutluluğunu temin edecek bir ittifak.”

Arthur vücudundaki tüm kemikler kaskatı kesilmiş halde, bunun üzerine neyin geleceğini bekliyordu. Anna’nın bu işte parmağının olduğundan kuşkulandı, ancak Lom’un bir an sonra söylediklerinin üzerine kadının gözleri fal taşı gibi açıldı: “Sir Arthur ve kızım arasında evlilik anlaşması yapılmasını teklif ediyorum.”

“Evlilik anlaşması mı?” diye tekrarladı Dugald tıkanırcasına.

Lom’un ağzı incecik bir çizgi halini aldı. “Öyle dedim, sanıyorum. Koşulları sonradan belirleriz, ama kızımın çeyizinin oldukça cömert miktarda olduğundan şüpheleniz olmasın. Sizin özellikle ilginizi çekebileceğini düşündüğüm bir kale de içinde.”

Hem Arthur hem de ağabeyi adeta donakaldılar. Ardından

Dugald nihayet, “Innis Chonnel mı?” diye haykırdı.

Lom’un yüzünde çarpık bir sırıtiş belirir gibi oldu.

“Evet.”

Arthur duyduklarına inanamıyordu. Diğer hepsinden çok istediği kadınla evlenmesi karşılığında, klanından yıllar önce gasp edilen, Awe Gölü’nün oradaki Campbell’ların müstahkem mevki geri verilecekti. Besbelli şeytanla pazarlık etmekti bu!

Arthur bir an tereddüt etti. Teklif kendi kendine itiraf etmek istemediği kadar aklını çelmişti. Zira bu savaşta taraf değiştirmek çok sık rastlanan bir olaydı.

346 Monica McCarty

Ama yapamazdı. Babasını öldüren adamla ittifak kurmayı kendine yedirebilse de, ona bel bağlayan çok fazla insan vardı: Neil, Kral Robert, MacLeod ve İskoç Muhafız Alayı’nın diğer üyeleri... Vicdanını da göz ardı edemezdi. Çünkü uğruna savaştıkları şeye inanıyordu.

Kalenin - kardeşine dahi olsa - Campbell’a geri verilecek olması, Dugald’ı ikna etmeye yetmişti. Arthur’a dönüp,

“Benim bir itirazım yok. Senin...?” diye sordu.

Tüm gözler ona çevrilmişti, ancak Arthur yalnızca iki çift göze odaklanmıştı: Anna’nın yüreğini, Lom’un ise kuşkusunu

ele veren gözlerdi bunlar.

Bu nişanı nihayetine erdirmeye hiç niyeti olmasa da, Arthur hakkındaki tüm şüpheleri bertaraf etmek için bu teklifi kabul etmesi gerektiğini biliyordu. Böylece sadakati sınanıyordu.

Mesele Anna'nın mutluluğuyla ilgili olduğu kadar, bağlılığını ispat etmekle de alakalıydı.

Vicdanı, görev bilinciyle adeta savaş veriyordu; ancak bu mücadele pek de uzun sürmedi. Başka seçeneği yoktu.

Ortada kaybedilecek çok şey vardı. Anna'nın gerçeği öğrendiğinde ondan nasıl da nefret edeceğini şimdi düşünemezdi.

“Leydi Anna'yı karım olarak kabul etmekten onur duyarım.”

Belki de işin en kötü yanı bunu gerçekten de inanarak söylemiş olmasıydı.

On Dokuz

Anna istediği her şeye sahipti. O halde neden bu kadar sefil durumdaydı?

Babasının, çalışma odasında ortaya attığı sürpriz nişan teklifinin üzerinden bir hafta geçmişti. Anna şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, adeta ayakları yerden kesilmişti. Sevdiği adamla evlenecekti... Başka hiçbir şey onu daha mutlu edemezdi - Bruce'un, tacın kendisine ait olmadığına karar verip önceden yaptığı gibi yine Batı Adaları'nda kaybolması hariç belki. Ama bu rüyanın gerçek olmasına daha vardı.

Anna sevinçten uçarken, Arthur'un yüzünde adeta feleğin sillesini yemiş gibi bir ifade vardı.

O günden beri ona karşı hiç nezakette kusur etmemişti.

Yemeklerde ve gün içinde yollarının kesiştiği zamanlarda ona daima kibar davranmıştı. Yaver'in peşinde koşmasına bile sesini çıkarmamıştı.

Dışarıdan mükemmel nişanlıyı oynuyordu. Ama mesele

348 Monica McCarty

de buydu zaten: dışarıdan öyleydi. Ona karşı takındığı resmiyet

- aralarında gittikçe artan mesafe - Anna'nın içindeki mutluluktan geriye titreken bir alev kalmıştı. Her “Gününüz nasıl geçti, Leydi Anna?” ya da “Şaraptan bir kadeh daha içmek ister misiniz, Leydi Anna?” diye soruşu, kalbinde ufak bir yara açıyordu.

Bu duruma bir türlü anlam veremiyordu. Arthur ona değer veriyordu - bu kadarını itiraf etmişti - o halde birlikteliklerinin ne kadar mükemmel olabileceğini neden göremiyordu?

Ancak günler ilerledikçe, Arthur'un da istediğinin bu olduğuna kendini inandırmak daha da güçleşti-Adam gittikçe ondan daha da uzaklaşıyordu. Aklım meşgul eden bir derdi vardı. Ateşkesin bitimine bir hafta daha yaklaşmış olmalarına - Ağustos ortası hızla yaklaşıyordu - giderek artan telaş her yerde hissediliyor olsa da; Anna, Arthur'u kaygılandırmanın kapiya dayanan savaş olduğunu sanmıyordu.

Keşke ona derdini anlatabilseydi, ama adam Anna'nın ona açılması için gösterdiği tüm gayretleri boşa çıkarmıştı. Gerçi

karşısına pek fazla fırsat çıktığı da söylenemezdi. Yemeklerdeki kısa konuşmalarının dışında, Arthur yalnızca bir kez birkaç gün önce, ona Ardchattan Manastın'na kadar eşlik etmekte ısrar ederek, onunla zaman geçirmek için bir girişimde bulunmuştu. Yeni gelen haber olmadığı için, Anna'nın ondan herhangi bir şey saklamasına gerek kalmamıştı. Ama belki de babası, onun haberleri iletmedeki rolünü Arthur'un bilmesine bir şey demezdi. Nişanlanmaları babasının Campbellllar'a ilişkin aklındaki tüm kuşkuları ortadan kaldırmıştı. Savaş kapıya dayandıkça ve mücadele için yapılan hazırlıklar yoğunlaştıkça, Campbellllar babası ve ağabeyiyle daha çok zaman geçirir olmuştu. Anna bunun, aralarındaki eski kan davasına ilişkin hiçbir soğukluğun kalmadığının bir göstergesi olduğunu umut < iiyordu.

Gazap 349

Derin bir iç geçirip hizmetçisinin saçını taramayı bitirmesini beklerken odada göz gezdirdi. O gün Ağustos'un altısıydı. Ateşkesin bitimine bir gün daha yaklaşmışlardı. Kuledeki odasının penceresinden aşağı bakınca, kalenin ana limanı olan koya bir **birlinmn** yaklaştığını gördü. Buraya kadar her şey olağandı, ancak **birlinn** dikkat çekecek kadar hızlı yol alıyordu. Parlak, ahşap tekne kuma oturur oturmaz adamlar içinden atlayıp kalenin girişine doğru koşmaya başladılar.

Anna'nın yüreği ağzına geldi. Bir şeyler oluyordu. Tülbendini takmakla vakit kaybetmeden bir koşu kulenin merdivenlerinden aşağı indi ve **birlinnle** gelenleri karşılamak için inen babasıyla aynı zamanda **barmkine** girdi.

MacNabler gelmişti.

“Ne havadisler getirdiniz?” diye sordu babası.

MacNabler'in kaptanının yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Çeteci Kral ilerlemeye başlamış, lordum.”

Anna dehşetle içini çekti. Duyduğu korku adeta kanını dondurmuştu. İşte buydu. Bir yandan korktuğu, bir yandan da gelmesini beklediği gün gelip çatmıştı. Bu savaşa bir son verecek olan mücadele başlıyordu.

Kaleye tam bir curcuna hakim oluvermişti. Kalabalığın arasındaki savaşçılar düşmanlarını dize getirmek için can atar gibi heyecana gelmişti. Ancak etraftaki az sayıda kadının verdiği tepki çok daha farklıydı - endişeye kapılmış, hatta onun gibi korkmuş görünüyorlardı.

Anna'nın gözleri istemsizce Arthur'u aradı. Haberler onu da etkilemişti. Gözlerinde saldırının olduğu günden beri görülmemiş, yoğun bir ifadeyle Anna'yı izliyordu. Bir an için gözleri birleşti, ardından Arthur MacNabler ile konuşmaya döndü.

Babası yeni gelenleri Büyük Salon'a yönlendiriyordu.

350 Monica McCarty

Anna da elinden geldiğince bilgi edinmek için hevesle onların peşinden gitti.

Ancak ne yazık ki, MacNabler'in elinde fazla bilgi yoktu. Keşif erlerinden biri, Bruce'un üç bin askerlik bir orduyla - babasının sekiz yüz askerine karşı üç bin! - Garioch Kontu'nun Inverurie'deki kalesinden ayrılıp, batıya yöneldiği bilgisini vermişti. Rotasını en başta Lom'a mı yoksa Ross'a mı çevirmeye niyetlendiğini ise bilmiyorlardı. Bruce hiç vakit kaybetmiyordu. Ateşkes bittiğinde saldırıya geçmek için hazır olacaktı. Yüce Tanrım, barbarlar gelecek hafta kapılarına dayanmış bile olabilirler..

Ablaları ve annesi de hengameyi duyup salona koşmuşlardı. Kalabalığın arkasında Anna'yı bulup ona ne olup bittiğini sordular. Anna hemen onlara havadisleri aktardı. İçinde hissettiği korkunun, onların yüzüne yansıdığını görebiliyordu. Bugünün geleceğini hepsi biliyordu, ama şimdi artık bıçak kemiğe dayanmıştı.

"Bu kadar çabuk mu?" diye konuştu annesi huysuz bir tavırla. "Ama o daha yeni iyileşmişti."

"Babama bir şey olmaz, anneciğim," dedi Anna, hem kendini hem de annesini söylediğine inandırmaya çalışarak. M a Anna bir tek babası için endişeleniyor değildi. Ya onun başma bir şey...

Hayır. Böyle bir ihtimali düşünemezdi. Arthur geri dönecekti. Hepsi geri dönecekti.

Ama o belirsizlik yok mu... Savaşın o sağı solu belli olmayan tarafı, tam da Anna'nın hiç karşı karşıya gelmek istemediği şeydi. Ne diye gidip şövalyenin tekine aşık olmak zorundaydı ki?

Adamlar bir süre daha aralarında konuştular. Anna, salona geçtiklerinde Arthur ile ağabeylerinin izini kaybetmişti, ama konu dönüp dolaşıp bir keşif görevi düzenlemeye gelince, onun

Gazap 351

kaidenin orada, babasının adamları ve MacNabler'in kaptanıyla birlikte oturduğu uzun masaya doğru öne çıktığını gördü.

Arthur'un ne yapacağını anlayınca, kalbi tekler gibi oldu.

İçinden ona seslenmek, ona bunu yapmamasını söylemek geldi, ama haddine olmadığını biliyordu. Zira bu onun işiydi.

"Ben giderim, lordum," dedi Arthur.

Babası onun gönüllü olmasından besbelli memnun olmuş halde başını salladı. Alan da Arthur ile gitmeyi teklif etti, ama babası ona kalede ihtiyacı olduğunu söyleyerek önerisini geri çevirdi. Eninde sonunda ağabeyi Ewen'm, Arthur'un ağabeylerinin de dahil olduğu ufak çaplı bir keşif ekibini yönlendirmesine karar verildi.

Adamlar bir an bile vakit kaybetmediler. Daha bir saat bile geçmeden, ekip yola çıkmak için **barmkinde** toplanmıştı.

Anna, kendini tutunacak hiçbir dayanağı olmadan bir girdabın içinde savruluyormuş gibi hissederek, sessizce annesinin yanında ayakta duruyordu.

Kalbi adeta boğazına düğümlenmiş halde Arthur'un gitmek üzere hazırlanmasını seyretti. Arthur eşyalarını atma

yükledi, dizginleri eline aldı ve eyerin üstüne tırmanacakmış gibi durdu.

Anna yüreğinin ezilir gibi olduğunu hissetti. Ona veda etmeden mi gitmeyi düşünüyordu yoksa?

Öyle düşünüyor olsa da, fikrini değiştirmiş olsa gerekti.

Arthur dizginleri seyislerden birine verip arkasını döndü ve kararlı adımlarla ona doğru yürümeye başladı.

Sanki nahoş bir şeyle yüzleşmeyi beklermiş gibi, çenesini de en az omuzları kadar kasmıştı.

Benimle yüzleşmeyi, diye içinden geçirdi Anna, göğsünde keskin bir acıyla.

“Leydi Anna,” dedi Arthur başının belli belirsiz bir hareketiyle.

352 Monica McCarty

Annesi ve ablaları, çaktırmamayı pek beceremeseler de, azıcık yalnız kalabilsinler diye kalabalığın geri kalanıyla aralarında siper olur gibi arkalarını dönmüşlerdi. Ama Anna yine de yalnız olmadıklarını derinden hissediyordu.

“Gitmen şart mı?” Bunu sorduğu için kendinden nefret etse de, elinden bir şey gelmiyordu. Onun işinin bu olduğunu biliyordu, ama yine de gitmesini istemiyordu. Bundan sonra da hep böyle mi olacaktı?

“Evet.”

Araya uzun bir sessizlik girdi. Sanki konuşmaları bitmiş gibiydi. “Ne kadar uzak kalacaksın?”

O an Arthur’un gözlerinde bir ifade belirdi, ama Anna daha bunun ne olduğuna bir anlam veremeden kayboluverdi.

“Ordunun ne kadar hızlı ilerlediğine bağlı. Birkaç gün, belki daha da uzun...”

Anna onun yüzünü dikkatle inceledi. Adamın o sert yüz hatlarını, o yara izlerini, tuhaf kehribar rengi gözlerini ezberlemeye çalışıyordu.

“Kendine dikkat edeceksin, değil mi?” Bunu sormak aptalcaydı, ama yine de sorması gerekiyordu işte!

Adamın dudaklarının kenarında bir gülümseme belirir gibi oldu. “Edeceğim.”

Arthur da sanki onun yüzünü aklına kazımaya çalışıyormuş gibi gözlerinin içine biraz daha baktı. Bakışlarına daha önce hiç görmediği bir karamsarlık hakimdi.

Anna ensesinde kaygı dolu bir ürperti hissetti. **Savaş yüzünden,** diye telkin etti kendi kendini. **“Savaşa yoğunlaştığı için böyle.”**

Arthur onun elini tutup kendine doğru kaldırdı. Dudaklarının dokunuşunun bıraktığı o sıcak damga teninin her yanını ısıttı. “Hoşçakalın, Leydi Anna.”

Sesinin tınısındaki bir şeyler Anna’nın adeta yüreğini

Gazap 353

sıkıştırdı. Adam gitmek için arkasını döndüğünde, içinden çaresizce ona seslenmek geldi.

Devamlı bir gözü kapıda olan bir adam...

Hayır. Anna aptalca düşüncelere kapıldığını hissetti.

Arthur'un onu terk ettiği yoktu. Alt tarafı birkaç gün olmayacaktı.

O halde neden elveda demiş gibi geliyordu?

Bir an sonra Arthur, sanki kendine hakim olamamış gibi geri döndü, onun çenesini avucunun içine alıp kavradı ve yüzünü yüzüne doğru yaklaştırdı.

Dudakları onun dudaklarını öyle yumuşak, öyle dokunaklı bir öpücükle okşadı ki, Anna'nın yüreği burkuldu.

Öpücüğünün tadında hasret vardı. Acı vardı. Pişmanlık vardı.

Ama en çok da veda vardı. Anna o ana tutunmak istedi, o an hep sürsün istedi, ama daha nefes alıp veremeden her şey bitiverdi.

Arthur elini geri çekti, Anna'nın ruhunu delip geçen bir an boyunca gözlerini gözlerinden ayırmadan ona baktı ve çekip gitti. Arkasına bakmadan, bir kere olsun bakmadan gitti.

Arma, ne olup bittiğine anlam verememiş gibi - afallamış vaziyette - onun arkasından bakakaldı.

Parmaklarını dudaklarına götürdü. Onun o sıcaklığını ve dudaklarında bıraktığı o tadı elinden geldiğince hissetmeyi arzuluyordu. Ama son adam kapıdan çıkıp gitmeden, bütün hepsi uçup gidivermişti bile.

Arthur bir çıkış yolu arıyordu ve bulmuştu. Doğuya yapacakları keşif gezisi ona daha aylar önce imkansız gelecek bir şeyi yapması için fırsat vermişti: Görevinden caymak.

Bir şeyler **yapmak** zorundaydı. Öylece durup vaziyetin daha da kötüye gitmesine izin veremezdi. Nişandan sonraki

354 Monica McCarty

birkaç gün dayanılmaz geçmişti. Bu dalavereyi sürdürmek onu öldürüyordu. Anna öyle mutluydu ki... Ona ihanet edecek olan adamla evleneceğı için öyle sevinçliydi ki... Yüzünde beliren her bir çekingengülümseme, ondan asla veremeyeceğı bir güvence bekleyen her bir bakış, damla damla zehir gibi vicdanını kavuruyordu.

Bunu ona yapamazdı. Bu, görevinden ödün vermek anlamına gelse de yapamazdı. İşin tuhaf ama gülünç tarafı, MacDougalllar'ın arasına sızmak için lordun kızıyla nişanlanmaktan daha etkin bir yol bulamazdı. Bu nişanın üstüne bir de Alan'm canını kurtarmış olması binince, gücün esas kaynağına erişme şansı doğmuştu: Lordun konseyine...

"Görevimden ödün verdiğim yok," diye telkin etti kendi kendini. Haberleri kadınların ulaştırdığını çözmekle, MacDougall askerlerinin sayılarına ve savaşa ne derece hazır olduklarıyla ilgili istihbarat toplayarak, arazinin haritasını çıkartarak, Ross ile ittifak yapılmasını - her ne kadar tam niyetlendiğı şekilde olmasa da - engelleyerek zaten yeterince yararı dokunmuştu.

Savaşın eşğindelerdi. Kral Robert onu anlayacaktı.

Anna ile o ıstıraplı vedalaşmasından sonraki üçüncü günde vakit gece yarısıydı. Ona hoşçakal demenin bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama onu belki bir daha hiç

göremeyeceğini bilerek yanından ayrılmak için, irade gücünün her bir damlasına mal olmuştu. Onu öpmemeliydi. Ama o gözlerin içine bakıp kendisi için ne kadar korktuğunu, ne kadar endişelendiğini görünce dayanamamıştı. Aralarındaki o mutlak bağı bir kez daha hissetmeye mecburdu. Zira bir daha asla hissedemeyeceğini biliyordu.

Omzunun üstünden geriye doğru bakıp, takip edilmediğinden emin olarak atını bir ağaca bağlamaya koyuldu.

Bruce'un ordusunun gecelediği yerden yaklaşık bir buçuk

Gazap 355

kilometre uzaktaydı. Yolun geri kalanım yayan gidecekti.

Nöbetçiler gecenin bu vakti kampa yaklaşan kim olursa hiç soru sormadan ateş etmekle görevliydi. At üstünde gitmek yaklaştığını ele verebilirdi.

Kralın kafilesine yaklaştıkça, kampın sınırında nöbet tutan muhafızın orada olduğuna dair ilk işareti öngörür gibi duyulan tetikte beklemeye koyuldu. Böyle önceden haber vermeden gelerek belli bir risk alıyordu, ama başka seçeneği yoktu. Bir görüşme ayarlamak ya da alaya haber ulaştırmak için zaman yoktu. MacDougall'ın keşif ekibi bulduklarını rapor etmek üzere yarın Dunstaffnage'a dönmeye hazırlanıyordu. Arthur bunun tek şansı olduğunu bilerek, gece nöbeti için gönüllü olmuştu.

Lider'in, her gece İskoç Muhafız Alayı'ndan birini mutlaka nöbete verdiğini biliyordu. Bunun için, önce muhafız yoldaşlarına ulaşmaya çalışacaktı.

Aniden ensesinde bir ürperti duydu. Arthur, ne zaman yakınlarda biri olsa havada meydana gelen o tuhaf değişikliği hissederek yürümeyi kesti. Ona doğru ilk yaklaşan her kimse geldiğini duyacağından emin bir şekilde, ormanın karanlığına karışarak bekledi.

Ancak birkaç dakika daha bekledikten sonra, bir şeylerin ters gittiğini anladı. Hiçbir şey duymuyordu. Ya adam hiç hareket etmemişti ya da sezgileri Arthur'u yarı yolda bırakmıştı. Yine.

Altı metre kadar ileride bir ağacın arkasından kara bir gölge çıkınca, bir üçüncü olasılığın daha olduğu anlaşıldı: Adamın gizlenmekteki becerisi Arthur'un duyularının keskinliğiyle eşdeğerdi.

Kahretsın. Bu hiç de o an ihtiyacı olan şey değildi. Arthur onlardan olduğunu belirtmek için kullandığı ısıltı çaldı.

356 Monica McCarty

Gerçi yaklaşan adam bu konuda farklı düşünüyor olabilirdi. Görünüşe göre, Lachlan MacRuairi kuzeyde Ross'a eziyet etmeyi bırakmış, gece nöbeti için de bula bula bu geceyi bulmuştu.

Adam, ısıltıya rağmen okunu Arthur'un olduğu yöne doğru hazır ederek durdu. "Kim var orada?"

"İzci," diye cevap verdi Arthur, miğferinin siperliğini kaldırıp saklandığı ağacın arkasından çıkarak.

Karanlıkta bile MacRuairi'nin gözlerinin kısıldığını, adeta iki yarık gibi olağandışı bir pırıltıyla parladığını görebiliyordu.

Adam kolunu sola doğru hareket ettirerek tam Arthur'un iki gözünün ortasına nişan aldı. MacRuairi'nin karanlıkta da önünü görebilmek gibi tekinsiz bir yeteneği vardı - bunu düşünmenin de tam sırasıydı şimdi.

“Onu bana karşı kullanacak mısın?” diye sordu Arthur.

“Daha karar vermedim. O dokuz adamdan sonra bir kayıp daha vermek göze çok görünmüyor. Seni hainlerden biri sandığımı iddia edebilirim - ki çok da yanılıyor sayılmam.” Arthur, dilinin ucuna gelen okkalı lafı oturtmaktan kendini alıkoydu. MacRuairi'nin onu hor gören sözlerini hak etmiş olması, yine de onları duymayı daha kolay hale getirmiyordu.

Adamın ona doğrulttuğu oku görmezden gelerek ilerledi. “Ben olanlardan pişman değilim mi sanıyorsun?”

“Sen ne düşünürdün? Alan MacDougall'm postunu kurtarmak bir yana, onun yanında savaşmaktan gayet zevk alıyor gibiydin.”

Aralarında yalnızca birkaç metre vardı, ama yüz metre dahi olsa MacRuairi hedefini şaşırılmazdı. “Ben krala hesap veririm, Yılan, sana değil. Onunla konuşmam lazım.”

“Olmaz, istirahatte.”

Arthur çenesini kastı, yumruklarını iki yanında sıktı.

MacRuairi ile yumruk yumruğa gelmek hiçbir boka yara**Gazap**

357

mazdı, ancak şimdi onun nazmı çekecek vakti yoktu. “O halde onu da ağabeyimi de uyandırman gerekecek.”

Nihayet MacRuairi okunu indirdi. “Söyleyeceklerin kayda değer olsa iyi olur,” deyip ona sert bir bakış attı. “Ve o yaptığını her ne uğruna yaptıysan umarım değmiştir.”

Değmiş miydi gerçekten? Arthur o sırada değip değmediğini hiç düşünmüyordu. Buna kafa yoracak zamanı olmamıştı.

Zira kendini savunup, Anna'yı korumakla fazlasıyla meşguldü.

Bunun üzerine daha on beş dakika bile geçmeden, kralın çadırına götürüldü. Bruce uyuyorsa bile, görünüşü an önce uyandırıldığına dair hiçbir iz taşımıyordu. Koyu renk saçları taranmış, gözleri ise her zamanki gibi berrak ve keskin bakıyordu. Üzeri ince ince işlenmiş koyu renk bir cüppe ve paçalık kuşanmıştı.

Kral bir sandığın üzerine oturmuş bekliyordu. Etrafta hiç eşya olmaması, ordunun ne kadar az yükle ve ne kadar çabuk yol aldığının ispatıydı. Kral Edward'ın şahsi eşyaları ve kap kacaklarıyla dolu bir kafil olmaksızın sefere çıkması düşünülemezdi bile. Ama bir yıla aşkın süredir kaçak hayatı süren ve karargahını dağda bayırda kurmak zorunda kalan Robert Bruce, çok daha azıyla yetinmeye alıştı.

Kralın solunda saçı başı biraz daha dağınık görünen Neil, sağında ise İskoç Muhafız Alayı'nın lideri Tor MacLeod vardı. Tıpkı kral gibi MacLeod'un da yüzünde ciddi bir ifade

vardı.

Ağabeyinin yüzünden okunan soru işareti yüreğini adeta bıçak gibi kesti. Neil herhalde onun sadakatini sorguluyor olamazdı.

“Orada ne halt oldu, İzci?” diye sordu kral.

Arthur mümkün olduğunca kısa ve öz şekilde, kuzeye yaptıkları beklenmedik yolculuğa kadar olan olayları,

358 Monica McCarty

Lorn’un kızıyla Sir Hugh Ross arasında evlilik anlaşmasının planlandığını, Lom’un kuvvet birliği yapmayı umduğunu ve kendisinin de bu ittifakın kurulmasını engellemeye niyetlendiğini anlattı.

“Başarılı oldun mu?” diye sordu Bruce.

Arthur yüzünde renk vermeyen bir ifadeyle, “Evet, lordum,” dedi.

Kral memnun olmuş gibi başını salladı. Adamlardan herhangi biri bunu nasıl başardığını merak ettiyse de sormadı.

Arthur kuzeye giderken rastladıkları devriyeyi nasıl MacDougall kafilesinden uzaklaştırdığını, ancak bir yandan da gerçek kimliğini korumak için kendini savunmak zorunda kaldığını anlattı.

“O sen miydin?” diye sordu MacLeod. “Urquhart Kalesi’ndeki adamlarımız tek başına bir atlı ellerinden kurtuldu diye öfkeden kudurmuşlardı.”

“Tam olarak öyle olmadı. Keşke olsaydı. Askerler beni bir uçurumun kenarında köşe sıkıştırdılar. Haliyle onlara kim olduğumu söyleyemezdim.”

Bunun üzerine kimse bir şey demedi. Onlar da, hoşlanmasalar da, Arthur’un gerçekte hangi tarafa sadık olduğu anlaşılmasını diye, böyle durumlarla ihtiyaç olduğunu biliyorlardı. Arthur, Dunstaffnage’a geri dönerken yolda MacRuairi ve adamları tarafından nasıl baskına uğradıklarını anlatarak devam etti.

Neil kaşlarını çatır gibi birleştirdi. “Geldiklerini duymadın mı?”

Arthur başını iki yana sallayıp başka açıklama yapmadı.

İlk başta nasıl ani bir tepki verdiği, ancak sonra saldırganların kim olduğunu fark edince savunmaya geçtiğini anlattı.

Alan MacDougall’ı kurtardığı kısma gelince ise gerçeği ol**Gazap**

359

duğu gibi ortaya koymaktan başka hiçbir mazeret sunmadı.

Niyeti sadece hamlenin önünü kesmekti; adamın canından olması bütünüyle kaza eseri idi.

Neil şüphesiz hepsinin aklından geçen soruyu sordu:

“Ama en başta onu ne diye kurtardın ki? Lom’un vârisini korumak görevinin bir parçası değildi. Onun öldürmek, Lom’un kendisini öldürmek kadar işimize yarardı.”

Arthur gerçeği hasır altı etmeye çalışmadan ağabeyiyle göz göze geldi. “Onu korumaya çalışmıyordum.”

“Kız yüzünden,” dedi MacLeod, işin aslını kavrayarak.

“Ona değer veriyorsun.”

Arthur kaptanına dönüp inkar etmekle uğraşmadan,

“Evet, veriyorum,” dedi.

“Lom’un kızma mı?” diye bağırdı Neil, uğradığı dehşeti gizlemeyerek. “Ey Tanrım, akimdan ne geçiyordu, kardeşim?”

Arthur cevap vermedi. Zira vereceği bir cevap yoktu.

“Ne demeye getiriyorsun, İzci?” diye sordu kral, abanoz gibi kapkara gözlerle ona bakarak. “Bu kız sana hangi tarafta savaştığını unutturdu mu yoksa?”

“Sadakatim sizedir, efendim,” diye cevap verdi Arthur kati bir sesle. Ancak kralın iğneli sözleri yine de içinde yer etmişti.

Neil ona bakakaldı. “Lom ile ilgili düşüncelerin mi değişti? Onun babamıza yaptıklarım unuttun mu?”

Arthur’un ağzı incecik bir çizgi halini aldı. “Tabii ki unutmadım. Ama Lom’lu John’u alaşağı etme isteğim kızma kadar uzanmıyor. Bunun için buradayım. Dunstaffnage’dan ayrılmak zorundayım.”

Etrafa adeta bir ölüm sessizliği hakim oldu. Arthur ağabeyinin bakışlarını bütün yakıcılığıyla üzerinde hissedebiliyordu, ama ona bakmaya cüret edemiyordu. Onu hayal kı

Monica McCarty

rıklığına uğratmıştı. Kendisine adeta bir baba gibi davranan adamı hayal kırıklığına uğratmıştı. Yüzündeki hüsrani görmek istemiyordu.

“Gerçekte kim için çalıştığını anladılar mı?” diye sordu kral. “Esas kimliğinin ifşa edilme riski var mı?”

Arthur kafa salladı. “Kız bir şeyler sakladığımı biliyor, ama ne olduğunu bildiğini sanmıyorum.”

“Kız yüzünden mi görevin tamamlanmadan ayrılmak istiyorsun?”

“İşler karıştı.” Anlattıklarının kendine bile eksik geldiğinin bilincinde olarak, Lom’un kendisini -«asıl saldırıyla ilgili sorguya çektiğini, nasıl onun bir şeylerden şüphelendiğinden korktuğunu ve nasıl kızıyla nişanlanmak zorunda kaldığını anlattı.

“Ama bu çok iyi bir haber,” dedi kral, Arthur çadıra adımına attığından beri ilk defa mutlu görünerek. “Lom’a, benim imkan dahilinde saydığımдан çok daha yakınlaşmayı başarmışsın. İşin içine kız da dahil edildiği için üzuldüm, ama ona zarar gelmeyecek zaten. Genç bir kadının kalbi kırılrsa da çabuk iyileşir.”

İtiraf etmek gerekirse, çapkınlığıyla bilinen kral bu konuda ondan çok daha deneyimliydi. Ama Arthur onun deneyimlerinin söz konusu durumda geçerli olduğunu sanmıyordu. Anna sevdi mi delicesine seviyordu. Körü körüne seviyordu.

“Ayrılmaya izin veremem,” diye son noktayı koydu kral.

“Henüz değil. Savaşa bu kadar az kalmışken olmaz. Onların neye niyetlendiğini öğrenmek için senin orada olmana ihtiyacım var. Sağladığın bilgiler çok faydalı oldu. Zafere son dakikada elimizden kaçırmayı göze alamayacağımız kadar

yaklaştık. Lom’lu John kalpsiz bir şeytan olabilir, ama onun savaş stratejisi belirlemedeki becerisini de, baskın düzenlemedeki becerisini de hafife almam.”

Gazap 361

Arthur kralın fikrini değiştirmeyeceğini biliyordu. Robert Bruce, öç alma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Lom onu bir sefer yenmişti; bu sefer hiçbir şeyin ona engel olmasına izin vermeyecekti. Bir kadının kalbini kırmak, yalnızca ödenecek ufak bir bedeldi.

“Ayın on altısında şafak vakti kaleye saldıracağız,” dedi MacLeod, Arthur’un uğradığı hüsranı sezerek. “Arada yalnızca birkaç gün var.”

Ama o, Anna MacDougall’ı tanımıyordu. Arthur Anna’ya birkaç gün daha direnmeye çalışmaktansa, Kral Edward’m savaş kurdu adını verdiği mancınığıyla yüzleşmeyi yeğlerdi.

Yirmi

“Geri döndüler!”

Anna, Mary’nin heyecan içindeki sesini duyar duymaz yatak odasının penceresine koştu. Gözleri çılgınlar gibi kale kapılarından içeri giren zırhlı adamların arasında onu aradı. Nihayet o tanıdık geniş omuzları görünce, dört gündür tuttuğu nefesini en sonunda bırakabildi.

Geri dönmüştü. Onu terk etmemişti. Anna, baştan onun böyle bir şeyi yapabileceğini düşündüğü için kendini aptal gibi hissetti. Ama bir yandan da kendi kendine gerçekte ne kadar endişelendiğini itiraf etmek istemiyordu.

Elindeki nakışı bırakıp ablasının peşinden koşar adım odadan çıktı. Ablası da keşif ekibi geri döndüğü için en az Anna kadar heyecanlanmış gibi görünüyordu. Yoksa Mary, Arthur’un ağabeyine dışarı yansıttığından daha mı çok değer veriyordu?

Adamlar raporlarını sunmak için babasının çalışma odasına götürülürken, Anna ablasıyla salona vardı. Akşam ye

Gazap 363

meği bir süre önce bitmiş olsa da, ikisi onların çıkmasını beklerken hemen yiyecek içecek getirtilmesini emrettiler. Bekleyiş resmen bitmek bilmedi. Ama nihayet adamlar babasının çalışma odasından çıkıp salona geldiler: Önce ağabeyleri, ardından Sir Dugald ve en son da Arthur.

Üstü başı kir pas içinde kalmış, yüzü güneşten yanmış, çenesi dört gündür tıraş etmediği sakalıyla gölgelenmiş, üzerine ise at ve güneş kokusu sinmişti. Ama o an Anna’nın gözünde her zamankinden daha muhteşem görünüyordu.

Eğer etraflarında bir salon dolusu klan üyesi olmasaydı, Anna şimdiye kadar kendini onun kollarına atmıştı. Hizmetçiler masaları hazırlarken bir süre kenarda durdular. Adam bu sefer ondan kaçamazdı.

“İyisin değil mi?” diye sordu Anna gözlerinin gördüğüne tam güvenmeyerek.

Arthur'un bakışları yumuşadı. Onun ne kadar kaygılandığını sezmiş olmalıydı. "Evet, güzelim, iyiyim. İyi bir keselenmeye ihtiyacım var, ama onun dışında gayet iyiyim."

"Çok şükür." Anna ona tereddütlü bakışlar atarak dudağını ısırdı. "Ö-özledim seni."

Adamın yüzüne adeta bir perde indi. Çenesinin altındaki damar seğirmeye başladı. "Anna..."

Anna zorlukla yutkundu. Aniden boğazı düğümlenir gibi olmuştu. "Hiç beni düşündün mü?"

"Kafam çok meşguldü," dedi Arthur. Ancak sonra onun yüzündeki ifadeyi görüp iç geçirdi. "Ama evet, düşündüm, güzelim."

Bunu bu denli gönülsüzce itiraf etmiş olmasaydı, Anna'yı sevindirebilirdi.

Masalar dizilmiş, hizmetçiler yemekleri tabaklara koymaya başlamıştı. Adamların geri kalanı oturmak için sıralann arasında ilerlemeye koyulmuştu. Arthur, çalışma odasının ya364

Monica McCarty

kınlarında durdukları yerden, sanki onlara katılmaya can atıyormuş gibi, onun omzunun üzerinden ileri doğru baktı.

Anna artık kendini daha fazla kandıramazdı. "Sen bu nişanın yapılmasını istemiyorsun." Gerçek içini sızlattı. Yüreğini yakan acının dayanılmaz hale geldiğini hissederek gözlerini adama dikti. "Yoksa..." Kelimeleri bile zar zor söyleyebiliyordu. Adam mükafat olarak kendisine bir gelin vaat edildiğinden söz etmişti. "Yoksa evlenmeyi umduğun başka biri mi vardı?"

Arthur ona sert bir bakış attı. "Neden bahsediyorsun?"

Sana başkası yok demiştim." ~

"O halde istediğin ben değilim."

Adamın yüzünü acılı bir ifade bürüdü. "Anna..." deyip boğazını temizledi. "Şimdi sırası değil."

Etraflarında başkaları olsa bile, Anna hissettiği çaresizliği bir nebze dışa vuramadan edemedi. "Hiçbir zaman sırası değil. Ya yoksun, ya bir toplantıdasın ya da idman yapmakla meşgulsün. Rica ediyorum, söyle, ne zaman sıra buna gelecek?"

Arthur, besbelli çaresizlik içinde, parmaklarını miğferinin geri yatırdığı saçlarından geçirdi. Kulağının arkasına taranmış bir tutam, dalgalar halinde, usulca yüzüne döküldü. Anna neredeyse uzanıp, o tutamı kulağının arkasına geri tarayacaktı ki, kendini tuttu.

"Bilmiyorum, ama şu an tek istediğim bir şeyler yiyip üstümün pisliğinden kurtulup güzel bir uyku çekmek."

Adam bitap düşmüş gibiydi. Anna bir an için kendini suçlu hissetti, ama sonra hemen bu hissi bastırdı. Arthur'un onu devamlı oyalamasına izin vermeyecekti. "Yarm diyelim o zaman. Yarın konuşalım," deyip ona imalı bir bakış attı.

"Baş başa."

Arthur bir an gerçekten telaşlanmış gibi göründü. Anna

Gazap 365

onu böyle bir hisse kapılmaktan aciz zannediyordu, ama görünüşe göre düzinelerce adamla karşı karşıya gelmenin yaratamadığı etkiyi kendisiyle baş başa kalma düşüncesi yaratıyordu.

Bu durum karşısında ağlasın mı gülsün mü bilemedi.

“Olmaz. Atla bir yere kadar gidip- ”

“Dönünce o zaman,” dedi Anna. Adam tam bir başka mazeret daha bulmaya niyetli görünüyordu ki, sözünü kesti: “Savaşa hazırlanmakla meşgul olduğumu biliyorum, ama bana birkaç dakikanı ayıramaz mısın? Bunu hak etmiyor muyum?” Arthur uzun süre gözlerini ondan ayırmadı. “Ediyorsun tabii, güzelim.”

“İyi. O zaman hadi şimdi bir şeyler ye.” Anna hazırlanan masalara doğru eliyle işaret etti. “Ağabeylerin seni bekliyor.” Adam başının belli belirsiz bir hareketiyle ona selam verip, ağabeylerinin yanına gitti. Anna arkasını döner dönmez, ablası Mary’yi sandığından çok daha yakınında dururken buldu. Mary yüzünde acıyan bir ifadeyle onu izliyordu. “Önemli bir şey yok,” dedi Anna, ablasının Arthur ile aralarında geçen konuşmayı duymuş olabileceğinden utanarak. “Sadece biraz yorgun, o kadar.”

Mary, onun ellerini avucunun içine alıp sıktı. “Dikkat et, biricik Annie. Bazı erkekler sevilme istemez.”

Anna kaşlarını çatı. “Bu doğru değil, Mary. Herkes sevilme ister.”

Ablasının kusursuz dudaklarında efkarlı bir gülümseme belirdi. “Sen herkesi gereğinden fazla seviyorsun, kardeşim. Bazı insanlar öyle bir yakınlık peşinde değildir. Kendi başlarına olmayı yeğlerler.”

Anna buna inanmak istemiyordu. Ama ablasının söyledikleri, ertesi gün Arthur ile konuşmak için fırsat kollarken hep aklına musallat oldu.

Arthur ertesi sabah erkenden at üstünde kaleden aynı366

Monica McCarty

dı, öğle yemeği için geri gelip öğleden sonrayı ağabeyleri ve askerlerin geri kalanıyla avluda idman yaparak geçirdi. Savaş yaklaştığı için adamlar daha yoğun idman yapıyordu. Yaz ortasında oldukları için günlerin uzunluğundan da yararlanarak en erken sekizde bitiriyorlardı. Akşam yemeği de, akşam duası da kısa sürüyordu.

Anna, Arthur’u göle giderken takip etmeye niyetlenmişti, ancak tam o sırada annesi onu bir köşeye çekip kale hesaplarındaki rakamlarda gözüne çarpan bir çelişkinin içinden çıkmak için yardım istedi. Anna annesine yardım etmeyi bitirdiğinde ise, Arthur çoktan dönmüş ve babasının çalışma odasında *meinie*yi oluşturan üst düzey şövalye ve savaşçılarla birlikte, artık her gece toplanan savaş konseyinin toplantısına girmişti.

Anna onu merdivenin duvarına inşa edilmiş, duvarları fresklerle bezeli, ufak bir odada beklemeye koyuldu. Zira

adam kışlaya gitmek için mutlaka önünden geçecekti. Anna buraya çoğunlukla kitap okumak için gelirdi. Odanın etrafı kadife perdelerle çevrili olduğu için, klan üyelerinin gecelediği Büyük Salon’a nazaran baş başa kalmaya biraz daha elverişli bir yerdi. Bir şeyler okumak için yanında mum da getirmişti, ama gece ilerledikçe gözleri yorulduğundan kitabını bir kenara bıraktı.

Adamlar babasının çalışma odasından çıkmaya başladığında, vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Arthur en son çıkanlardandı. Anna onun nihayet ağabeyleriyle birlikte koridorun başında belirmediğini gördü. Adam ona doğru yaklaşıırken, Anna odanın perdelerini açıp birkaç basamak indi ve beklemeye koyuldu.

Arthur, ağabeyinin bir şeyler söylemesi üzerine, omzunun üzerinden bir bakış atıp onu gördü. Yüzüne, şaşkıncıdan ziyade kararlı bir ifade yerleşmişti.

Gazap 367

Ağabeyleri **barmkine** çıkan kapıyı açadursun o, Anna’ya doğru yürümeye koyuldu.

“Bu saate kadar beklememeliydin,” dedi.

Anna kaşlarını çattı. “Konuşmamız gerekiyor. Buluşacağımızı unuttun mu yoksa?”

“Hayır,” diye iç geçirdi Arthur. “Unutmadım.”

Koridor kalabalıklaşıyordu. “Gel,” dedi Anna ve kale lordunun şarap mahzeni olarak kullanılan küçük bir odaya girdi. Burada onları kimse rahatsız etmezdi.

Anna kapıyı açar açmaz burnunu dolduran zengin, meyve aromalı koku, kapıyı kapatınca daha da yoğunlaştı. Elindeki mumu köşedeki bir fiçinin üzerine koyup Arthur ile yüzleşmek için arkasını döndü. Taş mahzen küçük ve - yüzü kızarak fark ettiği üzere - çok ıssızdı. Hem de fazlasıyla ıssız.

Arthur kapının orada adeta taş kesilmiş gibi kaskatı duruyordu. Titrek mum ışığı yüzündeki gergin, haşın ifadeyi aydınlatıyordu. Anna onun, ellerini iki yanında yumruk yaptığını görünce şaşırdı.

“Bu hiç de iyi bir fikir değil,” dedi adam gergin bir sesle.

“Neden?”

Arthur ona sert bir bakış attı. “En son küçük bir odada baş başa kaldığımızda neler olduğunu hatırlıyor musun?”

Anna her yanına ateş bastığını hissetti. Ona bu denli yakın dururken hele gayet iyi hatırlıyordu. Adamın vücudunun sıcaklığı her yanını sardı, teni paylaştıkları yakınlığın verdiği farkındalık hissiyle karıncalanır gibi oldu.

Ama onu buraya getirme sebebi başkaydı. “Sadece birkaç dakikanı alacağım. Senin bu...” Gözlerini kaldırıp onun o gergin, yakışıklı yüzünü taradı. “Senin bu nişanı isteyip istemediğini öğrenmem lazım.”

Dürüstlüğü artık adamı şaşırtmıyordu. “Anna,” diye başlayıp durakladı Arthur. “Olay bu kadar basit değil.”

368 Monica McCarty

“Daha önce de böyle söylemiştin. Ne saklıyorsun, Arthur?

Bana söylemediğin nedir?”

“Öyle şeyler var ki- ” Adam konuşmayı kesip yüzünde sert bir ifadeyle ona baktı. “Ben sandığın gibi biri değilim.”

“Ben senin nasıl biri olduğunu gayet iyi biliyorum.”

“Her şeyi bilmiyorsun.”

Anna, ses tonundan Arthur’un kendisini uyarmaya çalıştığını anladı. “O halde anlat bana.” Cevap gelmeyince de,

“Esas neyin önemli olduğunu biliyorum. Seni sevdiğimi biliyorum,” dedi.

Sözleri sanki adama acı veriyordu. Arthur ona doğru uzanıp avucunun içiyle yanağını okşadı. İfadesindeki keder Anna’nın kalbini sızlattı. “Şimdi böyle düşünüyor olabilirsin, ama yakında fikrini değiştireceksin.”

Ses tonundaki dayatmacı tavır ve devamlı akıl sır erdiremediği şeyler söylemesi onu çileden çıkartıyordu. “Değiştirmeyeceğim,”

dedi Anna ısrarla. Ellerini yumruk yapmış,

kendini bağırmanın - ya da gözyaşlarına boğulmamaya - zorluyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes alıp, “Her şey aslında son derece basit, Arthur. Benimle evlenmek istiyor musun, istemiyor musun?”

“Mesele benim ne istediğim değil. Ben *seni* düşünüyorum,

Anna. Şu an bana inanmayabilirsin, ama sana doğru olanı yapmaya çalışıyorum, diyorsam bana güven. Seni kırmak istemiyorum. Şu birkaç gün içinde çok şey olabilir. Savaş her şeyi değiştirecek.”

Haklıydı. Anna’nın kurduğu bütün hayaller pamuk ipliğine bağlı gibiydi. Savaş kapıya dayanmıştı ve doğru bildiği her şey göz açıp kapayıncaya kadar değişebilirdi. MacDougalllar’m, Kuzey İskoçya’da sahip olduğu nüfuz bıçak sırtında dengede duruyordu adeta. Ancak Anna’nın tutunabileceği tek bir şey vardı. “Benim sana karşı hissettiklerimi

Gazap 369

değiştirmeyecek. Esas mesele senin ne hissettiğin,” deyip bir an durakladı. “Soruma cevap vermedin.”

Arthur bir küfür savurup kapıdan birkaç adım uzaklaştı.

Odada bir aşağı bir yukarı yürümek istiyor gibiydi, ancak yürüyeceği yer yoktu. Başı neredeyse tavana değecekti.

Bu haliyle kendisine küçük gelen bir kafeste avına sinsice yaklaşan bir aslanı andırıyordu. Kasları tepeden tırnağa kasılmıştı.

Güçlü gövdesinin her karışından etrafa gerginlik yayılıyordu adeta. Nihayet aniden arkasını dönüp yüzünde çığırından çıkmış bir ifadeyle onu kolundan tuttu. “Evet, istiyorum, lanet olsun. Seninle evlenmek istiyorum.”

Anna’nın üzerine çöken kara bulutlar sanki bir anda dağılıverdi.

Bu, hayatında duyduğu en romantik itiraf değildi, ama kafiydi. İçi ısındı, yüzü güldü. “O zaman bundan başka hiçbir şeyin önemi yok.”

Vücutlarının temas ettiğini hissetmek isteyerek istemsizce ona doğru yaslandı. Arthur, bedenleri birbirine değer değmez

irkildi, ancak bu sefer Anna vaziyetten doğru sonucu çıkardı. Adam onu arzuluyordu. Hem de fena halde arzuluyordu. Bu arzuya direnmek için mücadele ediyordu. Anna, onun içindeki tutkunun adeta davuldan yankılanan ses gibi etrafa dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordu. Arthur'un gözleri onun dudaklarını bulup ihtirasla koyulaştı. Ama hâlâ mücadele etmeye çabalıyordu. "Ya geri gelmezsem, Anna? O zaman ne olacak?" Anna adeta kanının donduğunu hissetti. Mesele bu muydu yoksa? Adam onu kendisinin savaş alanında ölebileceği ihtimaline hazırlamaya mı çalışıyordu? Bunu düşünmeyi bile yüreği kaldırmıyordu, ama böyle bir ihtimal olduğunun bilincindeydi. Gerçekten ölebilirdi. Anna adama daha sıkı sarıldı. Sanki onu bir daha hiç bırakmayacakmış gibi kollarındaki sert kaslara tutundu.

370 Monica McCarty

Tanrı Arthur'u ondan alacak kadar zalim olamazdı. Kalbi adeta sıkışır gibi oldu. Ama ya alırsa... Anna ne istediğini biliyordu. Yarın olacakları kontrol edemezdi, ama şu anı edebilirdi. Belki de onu buraya getirmesinin bir sebebi vardı. Arthur bunun kötü bir fikir olduğunun farkındaydı. Ama düşünmek bile istemeyeceği kadar çok sefer ispatlandığı üzere, iş Anna MacDougall'a geldiğinde budalanın teki olup çıkıyordu. Alnı boncuk boncuk terliyor, kan damarlarında alev gibi dalga dalga yayılıyordu. Şarabın yoğun aroması, mahzenin baygın toprak kokusu, kadının teninin hafif çiçeksi parfümü etrafını sarıyor, duyularını ihtirasla sarhoş ediyordu. Anna fazlasıyla yakınında, kendi arzusu ise fazlasıyla güçlüydü. Ona yapmak istediği şeyler gözünün önünde canlandıkça deliye dönüyordu. Baş haşaydılar, lanet olsun. Bu durum çok tehlikeliydi. Ama geleceğin belirsiz olduğundan bahsederek onun cesaretini kırmayı umduysa da yanlış hesap yapmıştı. "Savaşı ve yarını düşünmek istemiyorum. Şu anı düşünmek istiyorum. Bugün birlikte geçireceğimiz son gün olsaydı ne isterdin?"

Seni. Kulağa nasıl da cazip geliyordu. Kadının ona teklif ettiği şeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordu. O sözleri... O tereddütsüzlüğü... Onu hayallere sürüklüyordu. Arthur beraber bir gelecek kurabileceklerine inanmak istiyordu. Sadece kısacık bir an için, onun kendisine ait olabileceğine inanmak istiyordu. Anna parmak uçlarında yükselip dudaklarını dudaklarına değdirdiğinde ise, kalbi adeta bir davul misali göğsünü yumrukluyordu.

Gazap 371

Sert bir inilti koyuverdi. Kendini kadının vücudunda kaybetme arzusuyla mücadele ediyordu. Çünkü biliyordu

ki, mücadeleyi keserse artık kendine hakim olamayacaktı.

Anna'nın dudakları sımsıcak ve ipek gibi yumuşacıktı.

Tadı bal gibi, kokusu ise...

Tanrım, kokusu güneşin yansıdığı serin bir yaz bahçesini andırıyordu.

Kadın dudaklarını onun çenesine, oradan da boynuna kaydırdı. Arthur'un vücudu titremeye başladı. Artık daha fazla dayanamayacaktı. Ona direnmekten aciz halde öylece duruyor, onun bu işkenceyi kesmesi için dua ediyordu.

Ancak işkence daha da fena bir hal alıverdi. Anna kalçalarını kalçalarına yaslayarak onun vücudunun en aç kısmına sürtündü. O sertleşmiş, nabız gibi atan, akıl mantık dinlemeyen kısmına.

"Önceden çok yaklaşmıştık," diye fısıldadı boynuna doğru.

Nefesinin sıcaklığı Arthur'un alev alev tenine ürpertiler yayıyordu. "Devamında ne olduğunu bilmek istiyorum."

Arthur bir ter damlasının alnından aşağı aktığını hissetti.

Odanın serinliği gittikçe yerini ılık, baygın bir havaya bırakıyordu.

Anna vücudunu ona doğru yaslayıp kollarını boynuna doladı. Gözleri gözlerine değdi. "Göster bana, Arthur."

Bu cüretkar rica, Arthur için artık bardağı taşıran son damlaydı. Haşın bir hırıltıyla, kadını kapıya yasladı, ellerini başının iki yanına mıhladı ve onu öptü. Hayır, resmen tüketti.

Ağzının tatlılığında dili ve dudaklarıyla adeta bir ziyafet çekerek, sanki tadına doyamıyormuşçasına öptü.

Kadın da kendi şevkinin hararetiyle onun içinde yanan ateşi körükledi. Dilini diline dolayıp, onun o baştan çıkartan hareketlerini taklit etti.

Arthur'un zihnindeki kükreme daha da yükseldi.

372 Monica McCarty

Vücudu daha da sertleşti.

Ama yetmiyordu. Bedenlerini birbirine yaslayıp kadının vücudunu boylu boyunca hissederek, ona doğru ileri geri abandı. Önce usulca, ardından Anna kendi tecrübesizliğinin verdiği doyumsuzlukla titreyip inledikçe, gitgide artan bir ısrarla.

İçinden onun eteklerini kaldırıp kendini vücudunda kaybetmek geliyordu. Artan bir coşkuyla kadının derinliklerinde gidip geldikçe onun zevkten adeta bin bir parçaya ayrıldığını kendi bedeninde hissetmek geliyordu. Art arda, onu kendine ait olarak damgalarcasına. "

Ama kadın ona öyle hevesle karşılık veriyor, ona karşı öyle katıksız bir arzu duyuyordu ki, Arthur içinde bir şefkat selinin dalga dalga yayıldığını hissederek geri çekildi.

Anna ona bakarak afallamış gibi tutkuyla çalkalanan gözlerini kırıştırdı. Öpüşmekten şişmiş dudakları hafifçe aralanmıştı. "Ne olursun- "

"Şşş..." Arthur onun itirazlarını dudaklarına usulca bir öpücük kondurarak yarıda kesti. "Durduğum falan yok."

Artık bunun için çok geçti. O da neticede bir erkekti, kör

olasıca azizin teki değil. Kadına sahip olmayı öyle çok arzulamış, kadın da onun sabrını öyle çok zorlamıştı ki... Kendini suçlamanın sırası sonradan gelecekti. Ama şimdi kadın ona aitti.

Ama ona azgın bir hayvan gibi kapı eşiğinde sahip olmayacaktı. Tartanına iğnelediği Campbell broşunu çıkartıp kıyafeti taş zemine serdi ve üzerine oturup elini kadına uzattı. Anna bir an bile tereddüt etmedi. Yüzünde Arthur'un yüreğini dağlayan bir gülümsemeyle onun elini tutup yanı başına diz çöktü. Şarap fıçılan arasında ancak iki kişinin yan yana uzanabileceği kadar yer vardı.

Gazap 373

Arthur elini kadının saçlarının arasından geçirip yüzünü kendininkine doğru yaklaştırarak, onu içini kasıp kavuran bütün duyguları, bütün tutkuları serbest bırakırcasına öptü. Sanki dünyalara bedelmış gibi öptü.

Anna kendini, adamm dudaklarının mest edici kudretine bıraktı. Koynuna daha da sokulup, kendini sımsıcak hissetti. Etrafını saran kollarının oluşturduğu o büyüleyici çardağın dışında olan biten her şeyden uzak, korunduğunu hissetti. Kendini adeta...

Huzur içinde hissetti. Onun kollarımdayken, eskiden bir türlü bulamadığı huzuru ve gönül ferahlığını hissetti.

Arthur elini onun saçlarının arasından geçirip başını o büyük, nasırlı avucunun beşiğine yasladı. Başparmağıyla usulca daireler çizerek ensesini okşamaya koyuldu.

Anna sonsuza kadar onunla böyle öpüşebilirdi. Bedenlerinin birbirine sımsıkı kaynaşmış halde onun yanında boylu boyunca uzanmışken, vücudunun sert kudretinin kendi vücuduna yaslandığını hissedebiliyordu. Sıcaklığı sanki etraflarına koruyucu bir koza örüyordu. Dilinin o yavaş, telaşsız okşayışları içindeki alevi körüklüyor, onu adeta eritiyordu. Mükemmel bir histi bu.

Ama o yavaş, telaşsız okşayışlar daha fazlasını ister hale gelince, dudaklarının hareketleri daha sert, daha yoğun bir hal alınca, kolları onu daha sıkı sarmalayıp kamına yaslanmış o çelik gibi sert sütun kendini iyice hissettirince, Anna artık öpüşmekle yetinemez oldu.

Yine içinde gitgide biriken o tuhaf hisse kapıldı. Bir şeyler uyanıyor, kıpraşıyordu. Bacaklarının arasında nabız gibi atan o rahatsız edici yoğunluk gibi. Anna'ya kendini sabırsız hissettiren, onu dokunuşlara muhtaç hale getiren o yoğunluk.

374 Monica McCarty

Ama bu sefer ne olacağını biliyordu. Adamm eliyle bacaklarının arasını nasıl okşadığını hatırlıyordu. Parmaklarını içinde hissetmenin verdiği hissi hatırlıyordu. Zevkin doruklarına ulaştığında kendi vücudunun nasıl titrediğini de... Erkekliğinin o iri başının, vücudunun en mahrem yerine doğru nasıl yüklendiğini de...

Anna bir inilti koyuverdi. Sadece ona dokunmanın getireceği rahatlama hissine muhtaç halde kalçalarını daire çizer gibi hareket ettirerek ona doğru abandı. Vücudu ateşler içindeydi. Göğüs uçları tenini sıyrırarcasına sertleşmiş, sızlıyordu. Ellerini onun geniş omuzlarında, kollarının-ve sırtının sert kaslarında dolaştırdı. Onu daha da kendine doğru yaklaştırmak istiyordu adeta. Tartanının dışında adamın üstünde sadece tuniği, paçalığı ve çamaşın olsa da, yün ve pamuktan dokunma ince kumaş katmanlar, Anna'yı adeta çıldırtan birer engel haline gelmişti. Ona dokunmak istiyordu. Onun teninin sıcaklığını parmaklarının uçlarında dalga dalga hissetmek istiyordu. Arthur onun isyanını sezmiş olacaktı ki, aniden öpüşmelerini yarıda kesti, bir hışım kemerinin tokasını açıp tuniğini başından çekip çıkardı ve bir kenara fırlatıverdi. Vücudu en az Anna'nın hatırladığı kadar inanılmazdı. Omuzları geniş, kolları kaslı, kamı düz ve çelik gibi sert şeritlerle sanılmış gibiydi. Bronzlaşmış, pürüzsüz teninde irili ufaklı çeşit çeşit yara izi göze çarpıyordu. Bunlardan en kötüsü omzunun yakınlarındaki yıldız şekilli olandı - okla yaralandıktan sonra kalan türden bir izdi bu. Kolundaki işaret de şimdi daha net görünüyordu. İskoçya krallığının sembolü olan bir şahlanmış aslan dövmesiydi bu. Anna gözlerini ondan ayıramıyordu. Yüce Tanrım, adam adeta ilah gibiydi. "Bana öyle bakmaya devam edersen bu işin sonu erken gelir, güzelim," dedi Arthur.

Gazap 375

Sesindeki boğuk tını, sırtından aşağı arzu dolu bir ürperti yayıverdi. Anna yanaklarının kızardığını hissederek, "Sana bakmayı seviyorum," dedi. Bunun üzerine, adamın gözbebekleri koyulaştı. "Vücudun muhteşem."

Anna artık bir an bile daha sabredemeyerek avuçlarını onun gövdesine yasladı. Tenleri birbirine temas eder etmez, cız edince ise şaşırmış gibi soluğunu tuttu. Arthur boğazından yükselen haşin bir inlemeyle onu tekrar kollarına aldı. Artık kendini zaptetmece yoktu. Anna adamın ona karşı duyduğu arzunun adeta tadını alabiliyordu. Ona nasıl da muhtaç olduğunu dilinin baştan çıkarıcı hareketlerinde hissedebiliyordu.

Her şey çok hızlı oluyordu, ama her an zihnine kazınıyordu. Bu yaşadığı anın tümünü hatırlamak istiyordu. Onun tadını. Dudaklarının dudaklarına değişinin verdiği hissi. Sakalının çenesine sürtünüşünü. Teninin sıcaklığını. Avuçlarının altında kasılan kaslarının kudretini. Kalbinin kalbine karşı çılgınlar gibi çarpışını. Her bir hissi, kokuyu, dokunuşu ak-

İma yazmak istiyordu.

Vücudu ateşler içinde sızlıyor, teni alev alev kıpraşıyordu. Arthur'un, üstündeki kolsuz elbisenin bağlarını gevşetip kıyafeti omuzlarından aşağı indirdiğinin hayal meyal

farkına vardı. Ardından avuçları göğüslerini kavramış, yün entarisiyle keten içliğinin üzerinden ovuyor, bir yandan da dudakları boynundan aşağı doğru bir patika izliyordu. Adam başparmağıyla sertleşmiş göğüs ucunun etrafında gezindi, daireler çizdi. O diri tomurcuğunu okşadı, ardından iki parmağının arasında hafifçe kıstırdı.

Anna ellerini çılginca adamın sırtında dolaştırıyor, onun omuzlarını sımsıkı kavıyor, hissettiği her bir arsız okşayışla tırnaklarını onun tenine geçiriyordu. Kendi üstündeki kıya376

Monica McCarty

fetleri çıkarıp atmak, onun ellerini ve dudaklarını teninde hissetmek isteyerek bir inilti koyuverdi.

Ve bir an sonra istediği oldu. Önce entarisi, ardından içliği bacaklarından, belinden ve sonra da başından yukarı çekip çıkartılıverdi.

Adam ona bakmak için hareket etmeyi kesmeseydi, Anna çıplak olduğunu fark etmeyebilirdi bile. Arthur başını onun boynundan kaldırıp bakışlarını çıplaklığında gezdirdi.

Anna kızarıp vücudunu ondan gizlemeye çalıştı, ama adamın buna izin vermeye niyeti yoktu.

Arthur onu bileklerinden tutup başını iki-yana salladı.

“Yapma,” dedi sertçe. Sesinde yoğun ve katıksız bir tını vardı. “Çok güzelsin.” Yan yatıp sanki Anna onun tek bir dokunuşundan bile kırılacak kadar narinmiş gibi bir edayla, bir parmağını onun kolundan aşağı kaydırды. Bakışları adeta onun göğüslerini okşadı, göğüs uçları daha da sertleşti.

Adam parmağını önce onun göğsünün tomurcuğunda, ardından da o dolgun kıvrımında gezdirdi. “Ey, Tanrım,” dedi kesik kesik nefes alarak. “Göğüslerin harikulade.” Ardından sert bir inlemeyle ona doğru uzanıp avuçlarıyla göğüslerini kavradı ve dudaklarına götürdü.

Önce o sızlayan tomurcuklarından birini, sonra da diğerini öpüp onu arzudan tir tir titrer hale getirdi. Nihayet dudaklarıyla göğüs ucunu çevreleyip derin derin emmeye koyulunca Anna bir zevk çılgılığı koyuverdi.

Arthur ömründe böyle bir güzellik görmemişti. Gözlerini kadının o kaymak gibi pürüzsüz, pamuk gibi yumuşacık teninin her bir karışında gezdirmek için biraz durulması gerekiyordu, ama tek bir bakış bile neredeyse onu kendinden geçirmeye yetmişti.

Ta başından o minicik, kavisli ayaklarına kadar dal gibi

Gazap 377

ince ve narin vücuduyla, Anna adeta bir melek gibi görünüyordu.

Hele o göğüsleri olmasa, Arthur resmen ölüp de cennete gittiğini sanacaktı. Göğüsleri katıksız birer günahı sanki.

Her erkeğin düşlerinin bir tezahürüydü sanki. Kadının gençliğinin verdiği körpelikle diri diri duran o yuvarlak, kaymak gibi irice tepecikler, ağzının suyunu akıtan nar gibi pembe göğüs uçlarıyla taçlanmıştı. Ağzında bıraktığı tat ise...

Arthur sert bir inleme koyuverdi ve dudaklarıyla kadının

tadına tekrar baktı, dilini onun o sıcak, diri tepeciğinin etrafında gezindirdi. Ağzında bıraktığı tat ise, şeker gibi tensel zevklerin ve bal gibi koyu kıvamlı hazların tadıydı.

Ağırdan almak istiyordu, her bir zevk anının tadına varmak istiyordu, ama ikisinin de birbirine karşı hissettiği arzu çok hararetti. Çok azgındı. Ve çok uzun süre bastırılmıştı. Arthur elini kadının bacaklarının arasına götürüp onu parmaklarıyla yokladı.

Adeta kazık gibi sertleşmişti, ama onun ıslaklığını hissedince - kendisine karşı duyduğu arzuyla ıslandığını hissedince - daha da sertleşiverdi. Kadın kalçalarını eline doğru yukarı aşağı kaldırırsa kadar, kesik kesik nefes alıp vererek iç geçirmeye başlayana kadar dudaklarıyla onun göğüslerini emdi, parmaklarıyla onun kadınlığını okşadı.

Onun hazzın doruğuna yaklaştığından emin olunca, derhal paçalığından ve çamaşırından kurtulup kaykıldı ve onun bacaklarının arasına yerleşti.

Göz göze geldiler.

Keşke bir an için tereddüt ettiğini söyleyebilseydi, ama etmedi. Tek düşünebildiği kadına sahip olmaktı. Ona tutunmaya mecbur olduğuydu. Onun gözlerinde, layık görülebileceğini hiç düşünmediği kabullenışı ve aşkı gördüğüydü.

Tanrı biliyordu ki Arthur onun aşkını hak etmiyordu, ama dünyada her şeyden çok istiyordu.

1

378 Monica McCarty

“Lütfen,” diye inledi Anna.

Başka söze gerek yoktu.

Arthur, kadının en derinlerine doğru sertçe abanmamak için dişlerini sıkarak onun bacaklarından birini kaldırıp beline doladı ve yavaşça içeri doğru kaymaya koyuldu. Gerçi buna pek “kaymak” denemezdi. Kadın çok dar, kendisi ise kocamandı - bayağı kocaman hem de.

Alm boncuk boncuk terliyordu.

İçerisi öyle dardı ki... Tanrım, öyle inanılmaz derecede dardı ki...

Arthur’un bütün vücudu, kasıklarındaki o sert çekiş hissiyle kaskatı kesildi. Sırtının aşağısındaki yoğunluk biriktikçe hayaları gerildi.

Kadının vücudu bu beklenmedik işgale karşı direniyordu, ama Arthur istediğinden mahrum kalmayacaktı. Kendini biraz daha ileri itti.

Anna aniden irkiliverdi. Dudaklarından sıkıntılı bir nida yükseldi.

Arthur damarlarına akın eden kanın uğultusunu duyabiliyordu.

Bir an daha fazla dayanamayacağını hissetti, ama kendini tuttu. Bütünüyle kadının derinlerine dalmadan ona alışması için zaman tanıdı.

Tanrı aşkına, sakın abanma...

“B-bu o-olmayacak galiba,” dedi Anna endişeyle. “S-sen

bu kadar kocaman değilken denesek?”

Çektiği onca acının arasında Arthur kendi kendine gülüverdi. Olayın inceliklerini bir ara ona açıklaması gerekecekti.

“Güven bana, güzelim. Vücutlarımız birbirine tam uyacak.” Ama itiraf etmek gerekti ki, daha önce hiç bir bakireyle birlikte olmamıştı. “Bir an canın acıyabilir,” deyip kadının gözlerinin içine baktı. “Tamam mı?”

Gazap 379

Anna başını salladı, ama önceye nazaran biraz daha kendinden emin değilmiş gibi duruyordu.

Arthur gözlerini ondan bir an olsun ayırmadı. Onu sessizce cesaretlendirerek biraz daha derine ilerledi. Kendisine eziyet edercesine milim milim.

Kadının vücudunun, erkekliğini sıkı sıkı sarıp sarmaladığını hissetmenin verdiği zevk neredeyse fazla gelecekti.

Arthur’un, kendini ileri doğru itme arzusuyla devamlı mücadele etmesi gerekiyordu. Onun içinde gidip gelmenin ne kadar harika bir his olacağını biliyordu. Kadının o dar, ıslak sıcaklığı onun etrafını saracak, onu boylu boyunca okşayacaktı. Vücudundaki her bir kas kendini geri tutmanın, yavaş yavaş ilerlemenin gayretiyle gerilmişti. Bu öyle harika bir histi ki...

Neredeyse...

İşte oradaydı. Geri dönüşü olmayan o yerde. Kadının gözlerinin derinliklerine bakıp son bir kez daha kendini ileri itti.

Anna acıyla gözlerini iri iri açarak nefesini tuttu, ama çığlık atmadı. Yüzündeki o metanet ifadesine bakınca Arthur’un içinden tuhaf biçimde gülümsemek geldi. “Daha iyi olacak, güzelim, söz veriyorum. Rahatlamaya çalış.”

Anna ona sanki delirmiş gibi bir bakış attı. “Hiç sanmıyorum öyle olacağını.”

Ancak bir an sonra Arthur onu öpünce, haklı olduğu ortaya çıktı.

Adam kendini içine doğru ittiği sırada, Anna keskin bir sızı hissetti. İçinden acıyla haykırmak geldi. Ama onun nasıl çaba sarf ettiğini görerek kendini tuttu. Arthur’un onun canını yakmamak için fena halde mücadele ettiğinin farkındaydı. Tanrı onu böylesine iri yarattıysa, bu onun suçu değildi.

i

380 Monica McCarty

Devamı çok sıkıntılı olsa gerekti -

“Bir dakika.” Arthur onu öperek dikkatini dağıtıyordu, ama sanki bir an için...

İşte yine olmuştu. Bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Güzel bir şeyler. **Bayağı** güzel bir şeyler. Aslına bakılırsa, harika bir histi bu. Vücudu adamın sertliğinin etrafında gevşemiş, o acı dinmişti. Artık onu içinde hissedebiliyordu. İçini hiç tahmin etmediği şekilde dolduran sıcaklığını ve sertliğini hissedebiliyordu.

Ve bir an sonra adam hareket etmeye başladı. Önce usul usul... Yavaş, telaşsız okşayışlarla onun derinliklerine doğru kayıp geri çıkarak.

Her bir okşayış vücudunda yankılandıkça, Anna'nın nefesi kesiliyordu. Kendini sanki ona ait olarak damgalamyormuş gibi hissediyordu. Sanki Arthur ona olabilecek en ilkel biçimde sahip oluyormuş gibi.

İnanılmaz bir histi bu. Anna kendini onunla birlikte hareket eder halde buldu. Onun gidip gelişlerinin ritmine göre kalçalarını havaya kaldırıyor, onu daha da derinlerinde hissediyordu. Daha sert. Ve daha hızlı.

Omuzlarına tutunup onu daha da kendine doğru çekti.

Adamın ağırlığını üzerinde hissetmek istiyordu. Teni tenine değişiyor, bedenleri birbirine karışıyordu. Duyuları alazlanmıştı. Vücudu hararetle sızlıyordu.

Tutku, onu titrek titrek ılık saçan kısılcısına almıştı. İçindeki tüm hisler aniden alevlenir gibi oldu. Birikti. Buruldu.

Ve ardından vücudunun o en kadınsı ispatında yoğunlaştı.

Biliyordu ki Arthur da tüm bunları hissedebiliyordu. Bedeni parmaklarının altında çelik gibi sertti. Kasları kendini koyuvermeye hazır halde gergin ve alev alevdi.

Ancak Anna'yı uçuşumun kenarına esas sürükleyen, o an onun gözlerinde gördüğü o ifadeydi. İnsanın ruhuna işleyen

Gazap 381

o yoğun ifade. Sadece şehvetle değil, duygularının coşkusuyla koyulaşmış o ifade. Anna, kendi kalbinde yanıp tutuşan aşkın yansımaları onun kehribar rengi gözlerinin derinliklerinde gördü.

Arthur onu seviyordu. Kendisi bunu henüz bilmiyor olabilirdi, ama Anna biliyordu.

Arthur onun başka yöne dönmesine izin vermeyerek yüzünü kendine doğru sıkı sıkı tuttu. Uzanabileceği kadar derine uzanarak bir kez daha içine doğru kaydı ve orada öylece durdu.

O an aralarında güçlü, sihirli bir kıvılcımlanma oldu, Anna'nın hiç hayal etmediği türden bir bağ kuruldu.

Hisler baskın gelince soluğu kesildi. Kısacık bir an için her şey durur gibi oldu. Bedeni hazzın zirvesinde, o cennete açılan uçuşumun kenarında dengede idi.

Tükenmişliğinin ilk ürpertileriyle kendini bıraktığı **sırada**, dudaklarından tiz bir çığlık dökülüyordu. Ardından haz denizinin içinde bin bir parçaya ayrıldı.

"İşte böyle, güzelim, gel bana." Arthur tekrar hareket etmeye başlayıp şehvetin taşkınlığına kendini kaptırmış halde içinde gidip geliyordu. "Tanrım, sana doyamıyorum. Artık daha fazla..."

Ruhunun derinliklerinden kopup gelen, haz dolu bir inlemeyle son bir kez daha kendini ileri itti. Vücudu kaskatı kesildi. Bir an sonra, ulaştığı doyum hissiyle Anna'yı saran tükenmişliğinin gelgitine tutunarak tepeden tırnağa bir ürpertiyle

sarsıldı. O sırada, arzusunu en yalın haliyle yansıtan yüzündeki o ifade öyle çetin, öyle eşsizdi ki...

Hazzın son kıvılcımı da titreyerek sönünce adam, vücutlarının birliğini bozmadan onun üzerine yığılı verdi. Anna o sırada yalnızca karşılıklı nefes alıp verişlerinin ve çılgınca çarpan kalplerinin sesini duyabiliyordu.

382 **Monica McCarty**

Keşke sonsuza dek böyle kalsak, diye içinden geçirse de, Arthur çok geçmeden bedenlerinin birbirine tutunduğu bağı kopararak üstünden çekildi.

Anna, ateş basmış, ıslak teni, serin havayla temas edince tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Çıplaklığının bilincindeydi, ancak kılını bile kıpırdatamayacak kadar bitap düşmüştü. Kolları ve bacakları tutmuyordu sanki. Ama o sırada utanmasına gerek de yoktu; zira Arthur ona bakmıyordu. Gözlerini tavana dikmiş halde, bir yandan hâlâ düzensiz nefes alıp veriyor, bir yandan da pek iyiye afâmet olmayan bir şekilde sessizliğini koruyordu.

Bir şeyler söylemesi gerekmez miydi?

Anna onun aklından neler geçtiğini merak ederek dudağını ısırdı. Kendisi az önce paylaştıklarının harika olduğunu düşünüyordu. Ama - bir an kalbi sıkışır gibi oldu - peki ya onu hayal kırıklığına uğrattıysa?

Arthur nihayet başını yana doğru çevirip ona baktı. Elini onun yüzüne götürerek nazikçe çehresini gölgeleyen saçları geri taradı. Yüzündeki tereddütlü ifadeyi görünce ise gülümsedi - bu öyle samimi, öyle çocuksu bir gülümsemeydi ki, adeta Anna'nın kalbini bir daha hiç bırakmayacakmış gibi sarıp sarmaladı. Biliyordu ki, bu gülümseme hayatı boyunca gözünün önünden gitmeyecekti.

“Kusura bakma, ne diyeceğimi bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.”

Anna neşesine hakim olamayarak ağzı kulaklarına vanrcasına gülümsedi. “Gerçekten mi? Kıyaslayacak deneyimim yok gerçi, ama bence çok muhteşemdi.”

“Evet, öyleydi,” dedi Arthur ve öne doğru eğilip onun dudaklarına şefkat dolu bir öpücük kondurdu. Ama tekrar ona bakmak için başını kaldırdığında, gözlerine adeta bir gölge

Gazap 383

inmişti. “Az önce yaşadıklarımızdan asla pişman olmayacağım Anna, ama senin iyiliğin için keşke hiçbiri olmasaydı.”

Anna adamın sesindeki uyarı tınısını fark ederek bir an için tedirginliğe kapıldıysa da, bu düşünceleri hemen aklından uzaklaştırdı. Hiçbir şeyin bu ana gölge düşürmesine izin vermeyecekti.

Tamamen içgüdüleriyle hareket ederek Arthur'a doğru yaslandı. Başını onun omzuna yaslayıp koynuna sokularak, “İyi ki oldu,” dedi.

Artık ikisi etle tırnak gibi birbirlerine bağlıydılar. Hiçbir şey onları ayıramayacaktı.

Arthur kollarına kıvrılmış yatan çıplak, ufak tefek kadına baktı ve kalbinin adeta teklediğini hissetti. Az önce paylaştıkları, geçmişte yaşadığı hiçbir deneyimle kıyaslanamazdı.

Payına düşenden çok daha fazla kadınla birlikte olmuştu olmasına, ama sevişmek onun için hep şehvetini tatmin etmekten ibaret olmuştu. O, kadına haz verdiğinden emin olur, kadın da ona... Bunu yaparken de aklında yalnızca tek bir hedefe odaklanırdı: Doyuma ulaşmaya. Hedefe varır varmaz işi biterdi. Kalıp oyalanmazdı. Hele kadını kollarına alıp sonsuza dek öylece kalabilmeyi akımın köşesinden bile geçirmezdi.

Az önce Anna ile yaşadıklarına kıyasla geçmişte yaşadıkları adeta ezber edilmiş gibi kalıyordu - sanki sonundaki ödüle ulaşmak için birtakım hareketleri devamlı tekrarlıyormuş gibi...

Ancak Anna ile beraberken ödül, baştan sonra paylaştıklarındaydı. Haz, birbirlerine karşı duydukları merakta, beraber yaptıkları keşiflerde ve ayrıntılarda saklıydı. Anna'nın onun dokunuşuna verdiği karşılıktaydı - sırtını yay gibi kıvrımında, kalçalarını ona doğru yaslamasında ve dudaklarından

384 Monica McCarty

dökülen o küçük çığlıklardaydı. Arthur onun derinlerine doğru kaydığı sırada gözlerinde beliren o ifadede, hazzın yamacını tırmandığı sırada yanaklarının al al oluşunda ve nihayet yamacın uçurumundan aşağı kendini bıraktığı sırada başını geriye doğru atışında, dudaklarını hafifçe aralayışındaydı. Arthur gözlerini ondan alamamıştı. Çoğunlukla yatakta kadınlarla göz göze gelmekten kaçınırdı, ama Anna ile beraberken aralarında kurulan o bağı aramıştı. O yakınlığı hissetmek istemişti.

Çenesini onun başının üstüne yaslayıp, saçlarının o ipeksi yumuşaklığının tadını çıkarmaya koyuldu-Anna o kadar candan, o kadar güzeldi ki... Ve ona öylesine güveniyordu ki... Arthur'un içinde korumacı bir içgüdü kabarıverdi. Ve bir şey daha. Sıcak, şefkat dolu ve güçlü bir şey. Hiç kendi kaderinde olduğunu düşünmediği bir şey.

Arthur hep başkalarından farklı olduğunu düşünmüştü.

Hep kimseye ihtiyacı olmadığını, tek başına mutlu olduğunu düşünmüştü. Ama meğerse bunca zamandır kendini kandırıyormuş.

Aslında başkalarından hiç de farklı değildi. Anna'ya muhtaçtı. Anna'yı istiyordu. Onu kendini şaşırtacak kadar şiddetli bir aşkla seviyordu.

Belki açıklamanın, ondan af dilemenin bir yolunu bulurdu.

Belki hâlâ umut vardı...

Ah, lanet olsun. İçi adeta düğümленir gibi burkulup onu gerçeğe yüzleşmeye zorladı. Kimi kandırıyordu ki? Anna onu asla affetmeyecekti. Arthur buraya onun değer verdiği her şeyi yerle bir etmeye gelmişken nasıl affedebilirdi ki? Arthur onu seviyordu, ama bu durum hiçbir şeyi bir nebze dahi değiştirmemişti. Ancak yakında olacakları daha da

acı verici hale getirmeye yarayacaktı. Arthur buraya gelmekteki amacını gerçekleştirdiğinde, birlikte olmaları için hiçbir şans kalmayacaktı.

Gazap 385

Arthur onu seviyordu, ama sadakati Bruee'tan yanaydı. Yerine getirmesi gereken bir görevi vardı. Bunu yalnızca kral için değil, babası için de başarmalıydı. Başka bir zamanda - savaş ve kan davalarının getirdiği kargaşadan uzak bir diyarda - onlar için belki bir şans olabilirdi. Ancak burada değil. Bu zamanda değil. Ama yine de gönül isterdi ki... Ey Tanrım, gönül isterdi ki her şey farklı olsun. Anna kirpiklerinin altından ona doğru bir bakış attı. "Eminim düğün gecesini öne alan ilk nişanlı çift biz değiliz." Arthur'un yüreğini bıçak gibi kesen suçluluk duygusu daha da derinleşti. Mesele de buydu işte: Düğün gecesi olmayacaktı. Anna işin gerçeğini öğrendikten sonra olamazdı. Arthur adi pislğin tekiydi. Şerefsiz, adi pislğin teki. Aklından ne geçiyordu ki? Gerçi aklından ne geçtiğini gayet iyi biliyordu. Anna'ya sahip olmayı dünyadaki her şeyden çok arzulamıştı. Ona tutunmak için her şeyi göze almıştı. İster bile bile, ister bilinçsizce olsun, onu asla telafisi olmayan bir şekilde kendine bağlamak istemişti. Artık ne yalan ne de ihanet, aralarındaki bu bağı koparabilirdi. Bu çok vahim bir şeydi. Bencilceydi. Yanlıştı. Ancak Anna'nın ondan daha da nefret etmesine yarayacaktı. Ama olan olmuştu bir kere; artık istese bile geri dönüş yoktu. "Yok," diye söze başladı Arthur. "Değiliz. Ama bu koşullar altında beklemeliydik," diyerek onu kendine doğru çekti. Sesi de en az onu kollarına alışı kadar yaman geliyordu kulağa. Bencil piçin teki olabilirdi, ama bu kahrolası savaş bitince ona bir seçenek sunacağına yemin etti. Eğer Anna izin verirse, Arthur onun için - ikisi için - mücadele edecekti. "Sana geri döneceğim, Anna. Eğer beni yanında istersen, sana geri döneceğim."

386 Monica McCarty

Anna ona baktığında yüzünde öyle saf, masum bir ifade vardı ki... Öyle güven dolu... "Tabii ki seni yanımda isteyeceğim. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek." Arthur ona inanmak istiyordu. Şu dünyada her şeyden çok, ona inanmak istiyordu. Ancak Anna bu söyledikleriyle çok yakında bir sınav verecekti.

Yirmi Bir

"Neyin var, Anna? Bu sabah hiç olmadığın kadar sessiz gibisin. İyi uyuyamadın mı yoksa?" Anna ablası Mary'nin bir şeylerden kuşkulayıp kuşkulanmadığını anlamaya çalışarak, onu tartan bir bakış attı. İşin aslını anlamak güçtü. Ablasının yüzünde az önce dinledikleri vaaza yaraşır, dingin bir ifade vardı.

Anna'nın ise vaazın neyle ilgili olduğuna dair en ufak fikri yoktu. Zira dün gece olanların her saniyesini aklında tekrar tekrar oynatmakla fazlaca meşguldü. Kilisedeyken böyle şeyler düşünmekle fena halde günaha girdiğine emindi, ama zaten kefaretinin ödeyeceği o kadar çok şey vardı ki, bunun hanesine işlenen günahlarda hatırı sayılır bir fark yaratacağını sanmıyordu.

Anılar tekrar zihninde canlanır canlanmaz gülümseyiverdi. Şüphesiz, günah işlemekten mutlu olmak daha bile ağır bir günahı, ama **mutluydu** işte. O Arthur'u seviyordu, Arthur da onu. Önceki gece bunun bir ispatıydı.

388 Monica McCarty

Anna ablalarıyla paylaştığı odasına döndüğünde saat çok geçti. Ya da çok erkendi - kişinin olaya nasıl baktığına göre her ikisi de denebilirdi. Göze alabildiği kadar Arthur'un kollarında kalmıştı, ama er geç odasına dönmesi icap etmişti.

Onun koynunda geçirdiği saatler, hayatı boyunca kendini en huzurlu hissettiği saatlerdi. Etrafını çardak gibi saran kolların arasında yatarken sanki ne savaş, ne kargaşa, ne de sallantıda bir dünya vardı.

Ancak soğuk gün ışığında hepsi bir anda tekrar ortaya çıkıvermişti.

Ağustos'un on ikisindeydiler. Ateşkesin söTa ermesine üç gün kalmıştı.

Anna kendi kendine kafasını kurcalayan şeyin savaş olduğunu söyledi. Eğer Arthur gözüne her zaman olduğundan daha düşünceli görünmüştü, ya da sözlerinde bir uyarı tınısı sezmişse, savaş yüzünden olsa gerek diye kendini telkin etti. Bundan şorttaki şu birkaç günde başlarına gelebileceklerle kıyasla, düşünden önce bekaretini kaybetmiş olması endişeleneceği en son şey olmalıydı.

Peki o halde Arthur neden geri dönmekten bahsetmişti? Anna'nın kendi kendine böyle eziyet etmeye bir son vermesi gerekiyordu. "Yok bir şey," dedi kararlı bir sesle. "Gayet iyi uyudum." Aldığı uyku dört saat kadar olsa da gerçekten de deliksiz uyumuştı.

"Okuduğun kitabı elinden bırakamadın herhalde."

Bu sefer Mary'nin sesindeki imalı tonu fark etmemek mümkün değildi.

"Öyle oldu," diye cevap verdi Anna, yüzünün kızarmasına engel olamadan. Ablalarını rahatsız etmemek için sık sık kitap okumaya merdivenin oradaki odalardan birine gidip geç saatlere kadar kalsa da, Mary'nin işin gerçeğini anladığı aşıkardı.

Gazap 389

Anna ile ikisi, şapele kahvaltı etmeye gittikleri Büyük Salon'u ayıran kale avlusunda diğer kardeşlerini ve anne babalarını biraz geriden takip ederek yürüyorlardı. Askerlerin çoğu ise, çoktan avluda idman yapmaya başlamıştı. Yaklaştıkça havada çarpışan kılıç sesleriyle adamların gürültü patırtısı

daha da yükseliyordu. Anna istemsizce zırh giyinmiş
güruhu gözleriyle tarayarak onu arıyordu ki...
İşte orada. Onu sırf görmekle kalbi yerinden fırlayacak
gibi oluyordu. Arthur ona sırtı dönük vaziyette ahırın öbür
tarafında duruyordu. Samandan hedef tahtalarının asılı olduğu
yerin yakınında olduğundan mızrakla çalışıyor olmalıydı.
Ağabeyi Sir Dugald ise biraz ötedeydi, ama Arthur'un
aksine yalnız değildi. O elindeki kısa mızrağı bir ileri bir
geri fırlatıp havada döndüredursun, üç genç alımlı hizmetçi
kız, ona sanki sihirbazmış gibi bakarak adeta etrafında dört
dönüyordu.

Kızlardan biri adamm önünde durmuşken Sir Dugald,
arkasından ona mızrağı nasıl yakalayacağını göstermeye
çalışıyordu, ama kızın heybetli göğüsleri adamın kollarının
hareketini engelliyordu.

İki kardeş birbirlerinden daha farklı olamazdı herhalde.
Dugald devamlı yüksekten atan, sesinin ayarı olmayan bir
adamdı. Bütün ilgi kendi üzerinde olmadıkça ya da etrafı
kaldırabildiği kadar fazla kadınla çevrili olmadıkça mutlu
olmayan bir adam. Arthur ise daha sessizdi. Daha ağırbaşlıydı.
Geri planda kalmaktan memnun bir adam.

Mary önlerindeki manzaraya gözlerini devirerek arkasını
döndü ve salona giden merdivenleri tırmanmaya koyuldu.
Anna da onun peşinden koşmadan son bir kere daha omzunun
üstünden geriye dönüp baktı.

Sir Dugald kızlardan birinin söylediği bir şeye güldü.

390 Monica McCarty

Anna onun ne cevap verdiğini tam duyamadı, ama “Bunu
izle,” dolaylarında bir şeyler dediğine yemin edebilirdi.
Adam bir yandan mızrağı fırlatacakmış gibi kaldırarak
Arthur’a seslendi: “Arthur, yakala!”

Anna onun ne yapacağını anlayamadan - çığlık atmak
için ağzını açmadan - mızrak havada döne döne dosdoğru
Arthur’u hedef alarak son sürat ilerliyordu.

İki kardeş birbirine o kadar yakın duruyordu ki Arthur,
Dugald’m seslendiğini duyup arkasını dönene kadar mızrak
hedefine ulaşmıştı bile. Son saniyede mızrağı tek eliyle havada
yakaladı, ardından ustalıkla dizine dayayrp bir seferde
ikiye ayırdı ve yüzünde kızgınlığını bastırmaya çalışır gibi
bir ifadeyle mızraktan kalan parçaları ağabeyine fırlattı.

Rahatsız edici bir andı.

Anna tepeden tırnağa buz gibi bir ürpertiyle sarsılıverdi.

Daha önce böyle bir şeyi yalnızca bir kez görmüştü.

Yüzündeki kan çekiliverdi. Elleriyle ağzını kapatıp sert
iç çekişini bastırmaya çalışarak arkasındaki duvarın dibine
çöküverdi. Kalbi adeta boğazında atıyordu.

Her şey tıpkı Ayr’da o gece gördükleri gibiydi. Babası için
gümüşü devralmaya gönderilip pusuya düşürüldüğünde gördükleri
gibi. Onu kurtaran şövalye de aynı hareketi yapmıştı.

Casus olan şövalye.

Hayır, diye telkin etti kendi kendini. Sırtından yukarı bir dehşet hissinin tırmandığını hissedebiliyordu. Böyle bir şey olamazdı. Bir tesadüf olmalıydı. Ama anılar zihninde birbirine geçip kafasını karıştırıyordu. O gece etraf çok karanlıktı. Anna adamın yüzünü hiç görmemişti. Casus, tanınmamak için kısık sesle konuşmuştu. Ama fiziği - boyu, cüssesi - tam oturuyordu. Hayır, hayır, olamazdı. Anna, elleriyle kulaklarını kapatıp gözlerini yumdu. Hiçbir şeyi gözünün önüne getirmek istemiyordu. Bunun *olabileceğine* işaret eden bütün o sinyallerin hiçbirini düşünmek istemiyordu. Ne onun bir türlü anlam veremediği uyarılarım... Ne bir şeyler sakladığına dair içinde uyanan hissi... Ne kendisini ilk başta görmezden gelmeye çalışmasını... Ne de eniştesi Lachlan MacRuairi'nin onu tanımış gibi görünmesini... Aniden kendini midesi bıçakla yarılmış gibi hissetti. **Yara izi.** Tanrım, bu yara izi o yara izi olamazdı. Ama adamın omzunda bir ok yarasının bıraktığı yıldız şekilli iz, kendisini kurtaran şövalyenin aldığı yarayla birebir örtüşüyordu. Anna kendini içi dışına çıkacakmış gibi hissetti. Mary onun peşinden gelmediğini fark etmiş olacaktı ki, koşarak kalenin girişine, Anna'nın bez bebek gibi duvarın dibine çökmüş halde durduğu yere geri çıktı. "Ne oldu, Annie? Hayalet görmüş gibisin." Hayalet görmesine görmüştü, Yüce Tanrım. Anna bu olanlara inanmayı reddederek başını iki yana salladı. Kalenin girişi gözlerinin önünde dört dönüyordu sanki. "K-kendimi pek iyi hissetmiyorum." Başka tek kelime etmeden merdivenleri koşar adım çıkarak odasına girdi, yatağının altındaki leğeni çekip midesinde iki lokmacık ne varsa çıkarıverdi. Sanki bir yandan yüreğini de bedeninden söküp atıyordu. Arthur, savaş konseyinin gecelik toplantısı için Lom'un çalışma odasına giderken Büyük Salon'a şöyle bir göz attı; Anna'yı göremeyince suratı asıldı. Ne cehennemdeydi? Onu sabahleyin göremeyişinin verdiği belli belirsiz kaygı hissi gün içinde daha da kötüleşmişti.

Gazap 3Y1

392 Monica McCarty

Alan onun kendini iyi hissetmediğini, midesinin bulandığını söylemişti. Ancak önceki gece olanları düşününce, Arthur buna inansın mı inanmasın mı bilemiyordu.

Anna ona kırgın mıydı?

Olanlardan dolayı pişman mıydı?

Suçluluk duygusu Arthur'un içini kemirip duruyordu. Ne yapmıştı böyle?

Kendini Anna'yı düşünmemeye zorlayıp esas görevine yoğunlaştı. Zaman azalıyordu. Kral Robert ve adamları dört gün içinde saldırmayı planlıyordu ve Arthur hâlâ onların işine

yarayacak hiçbir şey bulamamıştı. —

Dugald'ın peşinden odaya girip - bu arada ağabeyi hiç görmediği kadar kafası bozuk görünüyordu - Lom'un *meiniesini* oluşturan üyeler ve üst düzey şövalyelerle masada yerini aldı.

Herkes toplandıktan birkaç dakika sonra Lom odaya girdi. Ama bu sefer yalnız değildi. Hasta babası, Alexander MacDougall da onunla beraberdi.

Arthur kalp atışlarının hızlandığını hissetti. MacDougall buradaysa önemli bir şeyler var demekti.

Argyll Lordu oğlunun oturduğu adeta bir tahtı andıran ahşap sandalyeye kumldu; Lom ise daha ufak bir iskemle çekip onun yanına oturdu.

Odaya sessizlik hakim olunca, Lom heybesinden dörde katlanmış bir parşömen çıkarıp masaya yaydı.

Arthur parşömeni tanıyarak bir anda durgunlaştı. Tam okkalı bir küfür savuracaktı ki, kendini tuttu. *Bu o haritaydı.*

Daha doğrusu, *onun haritasıydı.* Kral için çizip bir muhbirle yolladığı harita. Bruce' a ulaşmadan yolda ele geçirilmiş olmalıydı.

Kahretsin. Keşke Alay'dakileri en son gördüğünde bundan bahsetseydi.

Gazap 393

Adamlar parşömeni daha iyi görebilmek için ileri doğru eğildi. “Nedir bu?” diye sordu aralarından biri.

Lom'un ağzı sert bir çizgi halini aldı. “Dunstaffnage civarındaki araziye gösteren bir harita,” deyip parşömeni ters çevirdi. “Ve elimizdeki asker ve levazıma ilişkin rakamlar.” Bunun ne anlama geldiğini anlayan birkaç kişiden öfkeli homurdanmalar yükseldi.

Dugald yaklaşıp Arthur'un ensesindeki tüyleri diken diken etmeye yetecek kadar dikkatli bir şekilde haritayı incelemeye koyuldu.

Parşömende sahibini ele verebilecek hiçbir şey yoktu.

El yazısından bir şey çıkmazdı; ancak çizimlere gelince...

Dugald, Arthur'un “çiziktirdikleriyle” dalga geçmek dışında hiç ilgilenmemişti. Korkmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Ama yine de ağabeyinin gösterdiği ilgiden tedirgin olmuştu.

“Bunu nereden buldunuz?” diye sordu Dugald.

“Adamlarımın birkaç hafta önce yolunu kestiği düşman muhbirin üzerinden çıktı,” diye cevap verdi Lom. “Ama rakamların ne kadar doğru olduğuna bakılırsa, aramızda bir hain var demektir.”

Odada isyan ve öfke nidaları yankılandı. Arthur da sesini yükseltenler arasındaydı.

“Ancak maalesef,” diye ekledi Lom, “muhbir, hainin kim olduğunu bilmiyordu.”

“Bilmediğinden kesin emin misiniz, lordum?” diye sordu Arthur.

Lom'un yüzünde imalı gülümseme belirdi. “Eminim.”

Demek muhbire işkence etmişlerdi.

Lom etrafını çevreleyen - üst komuta kademesini oluş394

Monica McCarty

turan - adamların yüzlerini taradı. “Olağandışı herhangi bir şeye karşı tetikte olun. Bu adamın bulunmasını istiyorum.”

Elinin tersiyle haritayı masanın üzerinde düzleştirerek sözünü sürdürdü: “Bu harita işimize yarayacak. Gaspçıyı kendi oyununda mağlup etmek için bir planım var.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Alan.

“Kendi taktiklerini ona karşı kullanacağız demek istiyorum.

Bruce kendi kurallarına göre savaşarak, çok daha kalabalık kuvvetlere karşı zafer kazandı - saldm için uygun yeri ve araziye seçti, pusu kurduğu yerlerden ani ve şiddetli taarruza geçti, atalarımızın nesillerdir kullandığı taktiklerin aynısını kullandı. Bir **Kuzeyli** gibi savaştı. Bir Güneyli’nin gidip beni kendi bildiğim taktiklerle yenmesine izin verirsem ne olayım.” Adamların kendisini onaylayan seslerinin dinmesini bekleyerek devam etti: “Öylece durup onun sandığı gibi kalenin kuşatılmasını beklemeyeceğiz; önce biz saldıracağız.”

Herkes bir anda konuşmaya başladı. Arthur kendini diğerleri gibi galeyana gelmemeye zorlayarak Lom’un söyleyeceklerinin devamını bekledi. Ama bu gelişmenin önemli

- can alıcı derecede önemli - olduğunun farkındaydı. Lom haklıydı. Kral karşı taraftan ani bir baskın beklemezdi. Hele Dunstaffnage gibi bir kalede sipere yatmak dururken.

Lom elinin tek bir hareketiyle odadakileri susturdu. “Sorularınızı ben lafımı bitirdikten sonraya saklayın.” Adamların daha iyi görmesi için haritayı masanın ilerisine doğru itti.

“Bruce ve adamları Tyndrum yolunu kullanarak doğudan geliyor,” deyip haritanın en kenarına işaret etti. Arthur az sonra önemli bir şeyler duyacağını sezer sezmez tüyleri diken diken oldu. Lom parmağını haritada işaretli yol boyunca ilerletip Brander Geçidi’nde durdu. Arthur’un içinde korku dolu bir his yer etti.

“Dunstaffnage’a varmak için buradaki dağlan geçmeleri

Gazap 395

gerekecek. Brander’deki o uzun, dar geçidi kullanacaklar.

İşte biz de burada saldıracağız. Askerlerimizi buraya, buraya ve buraya konuşlandıracağız,” dedi Lom yukarıda kalan üç tepeye işaret ederek. Yoldaki dönemeçlerden bu tepeleri görmek neredeyse imkansız olacaktı.

Odada bir heyecan dalgası patlak verirken Arthur kendini bir küfür savurmaktan alıkoydu. Burası ani bir baskın düzenlemek için mükemmel bir mevki idi. MacDougalllar, Bruce’un karşısına yukarıdan bir anda çıkacak, dar geçitte ilerleyen ordunun üzerine üşüşecek, kral da sayıca üstün oluşunun avantajını kaybedecekti.

“Ne zaman?” diye sordu Dugald diğerlerinin sesini bastırarak.

“Aldığımız haberlere göre Bruce ayın on dördünde Brander’a varmış olacak.”

Seni kalles piç kurusu...

Odaya bir sessizlik hakim oldu. “Ama ateşkes ayın on beşinde sona eriyor,” dedi Alan temkinli bir sesle.

Lom gözlerini kıstı. “Savaş ilkelerini görmezden gelmeyi seçen gaspçı, ben değil. Bruce topraklarımıza doğru ilerliyor. Ateşkesi ihlal eden o.”

Herhalde bir insan bir kuralı ancak bu kadar kendi işine geldiği gibi yorumlayabilirdi. Ancak kimse karşı çıkmaya teşebbüs etmedi.

“Alan,” diye sözünü sürdürdü Lom: “Yarın ordunun ana kuvvetleriyle yola çıkıp her ihtimale karşın karanlık çökmeden askerileri yerlerine konuşlandırmış olacaksın.”

Arthur, Alan’ın orduyu yönetecek olmasına şaşırmadı.

Sarp oyuntularla dolu bu zorlu arazide yön bulmak genç savaşçılar için bile güç olurdu.

“Kaleyi siz mi savunacaksınız, lordum?” diye sordu

Alan.

396 Monica McCarty

Lom oğluna öfkeli bir bakış atıp, “Babam kaleyi savunacak,” diye onu düzeltti. “Ben donanmayla ordunun geri kalanının başına geçip buradan komuta edeceğim.” Awe Nehri’nin göle döküldüğü yere işaret etti. “Böylece yukarıdan saldırarak onları şaşırttıktan sonra öteden de hücum başlatacağız.”

Bruce’u çift koldan pusuya düşüreceklerdi.

Bu dahiyane bir plandı. Hem taarruza geçecekleri konum mükemmeldi, hem de ilk saldıran olarak - hele ki ateşkes sona ermeden - şaşırtmanın avantajından yararlanacaklardı.

Lorn’un bu sözlerini bir som yağmuru izledi. Arthur ise kendisini bekleyen göreve yoğunlaşmıştı bile. Planının açığa çıktığını Lom’a belli etmeden en kısa zamanda kralı uyarmalıydı.

Riskli de olsa bu gece haber yollamaya çalışmak durumundaydı.

Bunu yaptıktan sonra da saldırı fikrinin getirdiği

heyecan ve hengamenin içinde sıvışabilirdi.

Temelli olarak...

İçi adeta düğümleir gibi burkuldu. Hiç gelmesin istediği, ama kaçınılmaz olduğunu bildiği o an gelmişti. Veda zamanı gelmişti. Yine gölgelerin arasına karışıp tek kelime etmeden ortadan kaybolma zamanı gelmişti. Arthur’un işi buydu. Daima yapmak zorunda olduğunu bildiği şey, buydu. Ancak bunu yapmanın böylesine lanet derecede zor olacağını beklememişti. Hiçbir şeyi izah etmeden çekip gitmek korkakça olurdu.

Anna’yı, gerçeği tek başına öğrenmeye bırakmak da... Onu buna hazırlamak istiyordu. Ona onu sevdiğini ve incitmek istemediğini söylemek istiyordu.

Ondan her şey için özür dilemek istiyordu. Ona eğer bütün bunlara rağmen kendisini hâlâ istiyorsa, onun olduğunu söylemek istiyordu.

Ama yapamazdı. Yarın kaleden ayrıldığında Anna, onun

Gazap 397

hâlâ görüldüğü gibi bir adam olduğunu zannediyor olacakken, döndüğünde ona bambaşka bir adam gözüyle bakacaktı.

Ondan nefret edecekti.

Arthur, aşklarının cehennemde dahi bir şansı olmadığını düşünse de, bütün bu olanlar sona erdiğinde Anna'yı bulup ona olayları açıklamaya çalışacağına yemin etti. Tabii eğer kendini dinletebilirse...

Bu doğru olamaz. Bu doğru olamaz. Anna olanlara inanmayı reddediyordu. Ama ne yapıp edip içinde yer etmiş, peşini bırakmayan o şüpheyi de akimdan bir türlü çıkartamıyordu. Rahatsızlandığı mazeretini yalancılıktan ileri sürmüş değildi. Şüphe içinde buruldukça buruluyor - bir yara gibi iltihaplanıyor - ve beraberinde onu da zayıf düşürüyordu.

Anna bütün günü yatak odasının sessizliğine sığınarak, kendini bütün bunların mümkün olamayacağına ikna etmeye çalışarak geçirmişti. Ama aklında bir sürü soru vardı. Yarın sabahı bekleyemeyecek sorulardı bunlar. Yarın çok geç olabilirdi. Mary ve Juliana az önce odalarına dönüp ona askerlerin savaş hazırlığında olduğunu haber vermişti.

Savaş. Anna korkudan içinin ezilir gibi olduğunu hissetti. Adamı bulma arzusu onu adeta yiyip bitiriyordu.

Elbisesinin her yeri Yaver'in tüyleriyle kaplanmış, bütün günü yatağında yatarak geçirmekten kırsmıştı, ama şimdi üstünü değiştirmekle zaman kaybetmeyecekti. Yüzüne azıcık su çarpıp ağzını çalkaladı ve karman çorman olmuş saçlarını şöyle bir tarayıp ablalarından köpeğine göz kulak olmalarını rica ettikten sonra dosdoğru babasının çalışma odasının yolunu tuttu.

Adamları savaş konseyi toplantısında bulmayı beklerken, odanın kapısını açık bulunca hayal kırıklığına uğradı.

Ancak içeriden gelen sesler onu bir göz atmaya teşvik etti.

398 Monica McCarty

Babası, Alan'm yanında masanın üstüne yayılmış bir parşömenin üzerine eğilmiş halde ayakta duruyordu. Anna odaya girince başını kaldırıp, "Aa, Anna, kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Evet, babacığım, çok daha iyiyim." Anna ikisini odada yalnız bulduğu için hissettiği hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Arthur yatmak için kışlaya geçmiş olmalıydı. Ne yapacaktı? Onunla bu saatte konuşabilmek için nasıl bir bahane uydurabilirdi?

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu Alan, onu yüzünde endişeli bir ifadeyle izleyerek. Gözlerini onun ellerine doğru kaydırınca, Anna farkında olmadan parmaklarını eteklerine dolayıp durduğunu fark etti. "Canın bir şeye sıkılmış gibi."

Ah, bir bilseydi...

Aman Tanrım, ***bilmeliydi*** de. Anna, şüphelerini ikisine de söylemesi gerektiğini fark edince adeta içi ezilir gibi oldu.

Ama söyleyemezdi. Emin olana kadar söyleyemezdi.

Yoksa babası...

Babasının öfkesinin her zaman akıl mantık dinlemediğini kendi kendine itiraf etmek, Anna'yı üzdü. Onun ne tepki vereceğini kestiremiyordu.

Ama onlara bir şey söylemek zorundaydı. "Savaş yüzünden.

Mary adamların yarın yola çıkmaya hazırlandığını söyledi."

"Senin dert etmeni gerektirecek hiçbir şey yok, Anna.

Sen, annen ve ablaların burada güvendesiniz."

"Dert ettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum, baba," dedi

Alan acı acı gülümseyerek.

Haklıydı da. Anna bir an önce Arthur'u bulmak isteyerek

gitmeye yeltendi. "Sizi rahatsız etmek istememiştim," der

Gazap
399

ken gözleri masada duran parşömene kaydı. "Besbelli meşgulsünüz, ben en iyisi- "

Aniden şaşkın bir iç çekişle olduğu yerde durdu. Bakışları tekrar tek sayfa parşömeni buldu. Önceden gördüğü o tek sayfa parşömeni. Gerçi bitmiş haliyle daha farklı görünüyordu. Artık taslağa değil, haritaya benziyordu.

Haritaya. Peki bu ne anlamaya geliyordu? Eğer Arthur babası için bir harita hazırlıyordu ise, neden bundan hiç bahsetmemişti?

Parşömeni ondan saklamaya çalışmıştı.

Anna, yüreği tarifsiz bir korkuyla adeta göğsünü yumruklar halde masaya doğru yaklaştı. Sesinin titremesine engel olmaya çalışarak, "Ne ilginç bir harita," dedi. Boğazı kupkuruydu, kelimeler ağzından hırıltılı hırıltılı çıkıyordu. "Nereden buldunuz?"

"Adamlarımız düşman taraftan bir muhbirin yolunu kestiklerini sırada ele geçirmişler," diye cevap verdi Alan. Parmağını büyük bir ustalıkla, ince ince çizilmiş çizgilerin üzerinde gezdirerek, "Bayağı iyi hazırlanmış aslında. Ayrıntıları fevkalade."

Anna'nın tek duyduğu "düşman taraftan bir muhbir"di.

Yüzündeki bütün kan çekiliverdi. Anlaşılan en korktuğu şey gerçek olmuştu.

O bir casus.

"Haritayla ilgili bir şeyler mi biliyorsun, kızım?"

Anna aniden bakışlarını babasına çevirdi. Arthur'u ele vermek üzere ağzını açtı, ancak kelimeler adeta boğazında donup kaldı.

Yapmadı. Yapamazdı. Ona bir açıklama fırsatı vermeden olmazdı.

"Yok," dedi hemencecik bakışlarını kaçırarak. O an babasıyla göz göze gelemezdi.

400 Monica McCarty

Alan ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Bir şeyin olmadığına emin misin, Annie? Pek iyi görünmüyorsun."

Pek iyi hissetmiyordu da. Başı dönüyordu. Sanki birisi yerdeki taşları ayaklarının altından çekip almıştı. Bir an hafifçe

sendeleyince bir adım atıp dengesini buldu. “O-odama döneyim ben.”

Alan yüzünde endişelendiği her halinden belli bir ifadeyle ona doğru geldi. “Ben seni götürürüm.”

“Yok,” dedi Anna çığınca kafa sallayarak. Bir yandan gözleri yaşarıp yanmaya başlamıştı. “Gerek yok. İyiyim ben. Siz işinize dönün.”

Ağabeyinin onu durdurmasına fırsat vermeden odadan kaçtı.

Kendini adeta boğulur gibi hissettiğinden, hızlı adımlarla **barmkine** ulaştı. Ana kulenin kapısını açar açmaz yüzüne çarpan serin gece havasıyla biraz olsun rahatladı. Derin bir nefes alıp ciğerlerini havayla doldurarak kesik kesik solumasını kontrol altına almaya çalıştı. Merdivenin başındaki ahşap tırabzana adeta can havliyle tutundu. Pır pır atan kalbini, hızlı hızlı nefes alıp verişini ve en çok da aynı anda aklına bin bir türlü şey getiren zihnini yatıştırmak için kendini temiz havayla yıldızsız gecenin o huzur veren zifiri karanlığına bıraktı.

Barmkin duvarında devriye gezen birkaç adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu, ama Anna o an onlarla uğraşamayacak kadar huzursuzdu.

Huzursuz da ne kelime... Neye uğradığını şaşırmıştı.

Dünyası altüst olmuştu. Yıkılmıştı. Bu olanlara hâlâ inanamıyor, gözleri kararıyordu.

Ne yapması gerektiğine karar vermeliydi. Tam avluyu geçip kışlanın kapısını çalıp - edep adabın canı cehenneme - onu görmek istediğini söylemeyi geçiriyordu ki, kışlanın

Gazap 401

kapısı açıldı ve tepeden tırnağa zırh kuşanmış bir grup asker çıktı.

Aralarından birinin o olduğunu fark edince, kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ahırın olduğu tarafa yönelmişlerdi.

Arthur onu bırakıp gidiyordu. **Gidiyordu.**

Anna, ahşabın kıymıkları tenine batana kadar tırabzanı sıkı. Yüreği yanar vaziyette ona bakakaldı. Benliğinin küçük bir yanı hâlâ bu olanlara inanmak istemiyordu.

Sanki onun bakışlarının yaydığı harareti hissetmiş gibi adam başını kaldırdı ve bir ayağı havada öylece kalakaldı.

Meşale ışığıyla aydınlanan karanlıkta gözleri birleşti.

Arthur yanındaki adamlardan birine bir şey söyleyip, gruptan ayrılarak ona doğru yürüdü.

Anna derin, kesik kesik bir nefes alıp merdivenleri inip onunla yüzleşti.

Adamın yüzüne bakar bakmaz soluğu kesildi.

Bu doğru olamaz. Nasıl ona yüzünde bu denli endişeli bir ifadeyle bakıp bir yandan da ihanet etmeyi planlıyor olabilirdi?

“Neyin var?” diye sordu Arthur. “Seni gün içinde göremeyince kaygılandım.”

Ona doğru uzandı, ama Anna hemen kendini geri çekti. O an adamın ona dokunmasına izin veremezdi. Yoksa aklı daha da karıştırdı.

“Seninle konuşmam gerek.”

Sesindeki resmiyet adamın dikkatinden kaçmamıştı. Arthur ahırın orada adamların gözden kaybolduğu tarafa doğru bir bakış attı. “Fazla vaktim yok. Beni bekliyorlar.”

“Beni bırakıp gidiyor musun? Veda etmeden hem de?”

Çenesinin altında seğiren kas onu ele veriyordu. Kendini suçlu hissettiğinin bir kanıtıydı adeta.

i

402 **Monica McCarty**

“Gece devriyesine çıkıyordum sadece. Birkaç saate geri döneceğim.”

“Emin misin? Geri dönemeyebileceğinle ilgili beni uyarmamış mıydın?”

Adam gözleriyle Anna’nın yüzünü taradı. Bir şeylerin yanlış gittiğini anlamış olmalıydı. Etraflarında devriye gezen adamlar olduğundan, konuştukları duyulmasın diye onu kolundan tutup kulenin en ücra köşesindeki bahçeye götürdü.

Yüzüne baksın diye Anna’yı kendine doğru çevirerek ona sert bir bakış attı. “Mesele ne, Anna?” —

Anna adamın onu muzır bir çocuk gibi hissettirmesinden hiç hazzetmeyerek çenesini havaya dikti. “Her şeyi **biliyorum.**”

“Neyi biliyorsun?”

Göğsünden yukarı bir hıçkırık kopup gelir gibi olsa da hemen bastırdı. Ardından kelimeler ağzından bir çırpıda dökülüyordu: “Gerçeği biliyorum. Neden burada olduğunu biliyorum. Ayr’da beni kurtaranın sen olduğunu biliyorum.

Onlar için çalıştığımı biliyorum.” Adlarını ağzına almayı kendine yediremediğinden son cümleyi söylerken adeta burnundan soluyordu. Arthur ailesinin ezeli düşmanı için çalışıyordu.

Arthur durgun bir ifadeyle ona baktı - fazlasıyla durgun bir ifadeyle. Yüz hatlarına kusursuz bir kayıtsızlık hakimdi.

Anna’nın yüreği ezilir gibi oldu. Adeta yerinden kopup yuvarlandı ve yere düşüp paramparça oldu. Adamın hiçbir tepki vermemesi inkar etmesinden bile daha yıpratıcıydı.

“Fazla yormuşsun kendini,” dedi Arthur sakın bir sesle.

“Ne dediğinin farkında değilsin.”

“Sakin ha!” diye haykırdı Anna sesi titreyerek. Yüreğini yakan duygular bir öfke tufanı halinde açığa çıkmıştı. “**SaGazap**

403

kın ha, bana yalan söyleme! Bu sabah o mızrağı nasıl yakalayıp dizinde kırdığını gördüm. Böyle bir şeyi daha önce yalnızca bir kez görmüştüm. O gece beni kurtardığım hatırlıyorsundur elbet? Kendine şövalye süsü veren o isyancı casus şendin. Omzuna ok saplanmıştı.” İçinden adamın zırhını

üstünden çekip çıkarmak, sözlerini inkar etmeye zorlamak geliyordu. “Tam yara izinin olduğu yere saplanmıştı.” Anna bir itiraz, bir açıklama duymayı bekleyerek konuşmayı kesti, ama etraftaki ölgün havaya sessizlik hakimdi. “Haritayı gördüm, Arthur. Bana en başta resim diye tanıttığın haritayı gördüm. Düşman muhbirlerden birinin üzerinde ele geçirilmiş.” Adama meydan okurcasına gözlerini üzerinde gezdirdi. “Belki de babama haber verip durumu onun takdirine bırakmalıyım.” Arthur’un ağzı incecik beyaz bir çizgi halini aldı. Anna’yı dirseğinden tutup kendine doğru yaklaştırdı. “Sesini alçalt,” diye uyardı. “Bu kadarcık bir suçlama bile hayatıma mal olabilir.” Anna silkinip kendine gelir gibi oldu. Öfkesi biraz olsun yatıştırdı; zira onun haklı olduğunu biliyordu. Adam onu taş sıralardan birine doğru yönlendirip oturttu. “Bir yere ayrılma.” Anna onun verdiği bu emre karşılık isyan eder gibi sırtını dikleştirdi. “Nereye gidiyorsun?” Arthur ona sert bir bakış attı. “Diğerlerine gecikeceğimi söylemeye.”

i

Yirmi İki

Düşün, lanet olsun! Düşün!

Arthur hiç acele etmeden ahırdaki adamlara gecikeceğini haber verirken, bir yandan da damarlarına gürül gürül akm eden kanın uğultusunu yatıştırmaya uğraşıyordu. Ancak onu bekleyen tehlike karşısında en temel kendini koruma içgüdüleri ayağa kalkmış, tetikteydi.

En kötüsü olmuştu. Foyası ortaya çıkmıştı. Anna gerçeği öğrenmişti.

Hem o mızrağı fırlattığı için - ki az daha kafasından adamakıllı şişlenecekti - ahmak ağabeyine, hem de o haritayla bu kadar dikkatsiz davrandığı için kendine içten içe sövdü.

Görevi resmen sarpa sarmıştı ve duruma bir açıklama getiremezse pek uzun yaşamayacağı aşıkardı. Başarısızlığının Bruce’a nelere mal olacağını düşünemiyordu bile. Eğer onları uyarmazsa, dosdoğru bir tuzağa doğru ilerliyor olacaktı. MacDougalllar’ın galip gelmesi, savaşın dengelerini tekrar tersine döndürebilirdi.

Gazap

Olağandışı hiçbir şey sezmesine de, her an silahlarına davranmaya hazır vaziyette ahırdan çıktı. Adeta Lom’un askerlerini etrafını kuşatmış halde bulmayı bekliyordu. Ama Anna babasına gitmemişti. Şimdilik. Bıraktığı köşede onun dönüşünü bekliyordu.

Arthur kale avlusunu geçerken az önceye kıyasla daha rahat nefes alıp verebildiğini fark etti, ancak hâlâ ne söyleyeceğinden emin değildi.

Söz konusu yalnızca görevi ve canı değildi. Aşklarının ileride herhangi bir şansı olacaksa, Anna'nın durumu anlamasını sağlaması gerekti.

Arthur yaklaştığı sırada kadın başını kaldırıp ona bakmadı.

Gözlerini karanlığa dikmiş halde sessizce oturuyordu.

Yüzü ıstıraplı bakan, solgun bir maskeyi andırıyordu.

Arthur kendini hiç olmadığı kadar çaresiz hissederek onun yanına oturdu. Onu kollarına alıp her şeyin düzeleceğini söylemek geliyordu içinden, ama hiçbir şeyin düzelmeyeceğini biliyordu. Ona ihanet etmişti. Bunun kaçınılmaz olması sonucu değiştirmiyordu.

“Düşündüğün gibi değil,” dedi usulca.

Anna'nın sesi, hislerinin yoğunluğuyla boğuk çıkıyordu:

“Ne düşündüğümü bilemezsin.” Akmayan gözyaşlarıyla buğulanmış o iri mavi gözlerle ona dönüp baktığında, Arthur yüreğinin öyle bir dağlandığını hissetti ki, irkiliverdi. “Bana bunun doğru olmadığını söyle, Arthur. Bu işte bir hata olduğunu söyle. Düşündüğüm kişinin sen olmadığın söyle.”

Arthur aynen bunları söylemeliydi. Bunca yalanın üstüne bir tane daha söylese ne yazardı? Onun suçlamalarını reddedebilirdi. Hatta onu ikna edebilirdi bile. Ama sanmıyordu.

Anna gerçeği **biliyordu**. Bildiği gözlerinden okunuyordu.

Eğer şimdi ona yalan söylerse, onun durumu anlamasını sağlamak için bir daha hiçbir şansı olmayacaktı.

i

406 Monica McCarty

Aşklarının ileride bir şansı olsun diye ona doğruyu söylemek zorundaydı.

Gözlerinin içine bakarak, “Niyetim asla sana zarar vermek değildi,” dedi.

Anna'nın dudaklarından acı dolu bir inleme döküldü.

Kulağa yaralı bir hayvanın - kapana kısılmış küçük, pamuk gibi bir kedi yavrusunun - feryadı gibi geliyordu.

Arthur kendine engel olamadı. Tam ona dokunmak için uzanmıştı ki, Anna kendini geri çekti.

“Nasıl böyle diyebilirsin? Beni kullandın. Mühim olan her şeyle ilgili bana **yalan** söyledin.” Gözlerinden yaşlar akıyor, yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Yaşadıklarımızın hiçbirisi gerçek değil miydi? Yoksa sana değer vermem de planının bir parçası mıydı?”

“Yaşadıklarımızın hepsi gerçektir, Anna. Sen hiçbir zaman planın bir parçası olmadın. Asla bu olaylara sürüklenmemen gerekiyordu. Bu mesele seninle ilgili değil.”

“Neyle ilgili peki? Robert Bruce ile mi? Kan davasıyla mı? Babanla mı?” Kadın, Arthur'un çenesini kastığını görünce dehşetle iç çekti. “Babanla ilgili, **değil mi?** Onun ölümünden benim babamı sorumlu tutuyorsun,” deyip geriye doğru kaydıldı. “Bütün bunlar intikam almak için gösterdiğin korkunç, ahlaksızca çabalardan ibaret. Baban savaşta öldüğü için ailemi yok etmek istiyorsun, öyle mi? Planın ne, babanın öcünü

almak için benim babamı öldürmek mi?” Korkuyla irkildi.
“Aman Tanrım, gerçekten de öyle, değil mi?”
Arthur dişlerini sıktı. Anna durumu olduğundan basit gösteriyordu. Bayağılaştırıyordu. Oysaki hiç de öyle değildi. Ailesine duyduğu sevgi gözlerini kör etmiş, etrafında olan biten gerçekleri görmesine engel oluyordu. Arthur onu gözlerini açmaya zorlayacak kişi olmayı hiç istemiyordu, ama başka çaresi kalmamıştı.

Gazap 407

“Klanınızı yok edecek olan baban, Anna, ben değilim. Robert Bruce herkesin imkansız dediği şeyi başardı. O, İskoçya’nın İngilizlere karşı özgürlüğünü ilan etmesi için elindeki tek şans. Halkın güvenini kazandı. Ama baban, nefreti ve gururu yüzünden bu gerçeği göremiyor. Onun yerine, tahta bir İngiliz kuklasının geçmesini yeğliyor. Fakat MacDougalllar artık bu savaşta yalnız, Anna - Ross bile teslim olacak.”
Anna sırtını dikleştirdi. “Babam doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor.”

“Hayır, baban yenilgiyi kabul etmemek için elinden ne geliyorsa onu yapıyor. Bunun ne demek olduğunu anlamamazlıktan gelme, Anna. Baban kaybettiğini kabul etmek yerine hepimizi yıkıma sürükleyecek.”

Arthur kadının yanaklarının öfkeyle alev alev olduğunu görebiliyordu. “Babamla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun.”
Kadın ayağa kalkmaya çalıştı, ancak Arthur onu bileğinden tutup doğrulmasına engel oldu. “Babanla ilgili her şeyi biliyorum. Kazanmak için ne yapacağımı adım gibi biliyorum.”

Anna kolunu ondan kurtarmaya çalıştı. “Bırak beni.”

“Sen anlatacaklarımın hepsini dinlemeden olmaz.” Arthur, onun dünyasını yerle bir eden insan olmamayı joirekten dilerdi, ama Anna’yı artık daha fazla gerçeklerden koruyamayacağını biliyordu. “Sana babamın öldürüldüğü gün gördüklerimin hepsini anlatmadım.”

“Ben bunu dinlemek-”

“Dinleyeceksin,” diye çıkıştı Arthur. “Dinlemek istemesen de dinleyeceksin. O gün o tepede durup olan biten her şeyi gördüm, Anna. Babam kılıcıyla senin babanı köşeye sıkıştırmıştı. İstese onu öldürebilirdi, ama ona merhamet etmeyi seçti. Senin baban da koşullara razı oldu - teslim olmayı kabul etti. Ardından benim babam arkasını döner dönmez onu öldürdü.”

i

408 Monica McCarty

Anna sertçe iç çekti. Gözleri duyduklarına inanmıyormuş gibi dehşetle iri iri açılmıştı. “Yanılıyorsun. Benim babam asla bu kadar alçakça bir şey yapmaz.”

Arthur onu kendine çekip gözlerinin içine bakmaya zorladı. “Oradaydım, Anna. Her şeyi görüp duydum, ama durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Babamı uyarmaya çalıştım, ama artık çok geçti. Lom beni duydu ve adamlarını

arkamdan yolladı. Bir hafta ormanda kaldım. Geri döndüğümde ise, artık onun herkese anlattığı hikayeyi yalanlamak için çok geçti. Kimse benim anlatacaklarıma inanmazdı.” „

Anna’nın kapıldığı dehşeti yüzünden okuyabiliyordu. Kendi kalbinin hızasında onun kalbinin deli gibi çırpınışlarını hissedebiliyordu. Babasının, hep ona görüldüğü gibi bir adam olduğu hayaliyle kendini kandırmaya devam etmek için adeta mücadele veriyordu. “Olan biteni yanlış görmüşsündür. Çok uzaktaydın.”

“Hiçbir şeyi yanlış görmedim, Anna. Konuştukları her şeyi duydum.”

Arthur yanıyordu. Yanılıyor olmak zorundaydı. Değil mi? Zaman zaman babasının tepesi atardı, ama Anna onun gerçekte nasıl biri olduğunu biliyordu.

Hışımınla Arthur’dan uzaklaşarak, “Sana inanmıyorum,” dedi.

Adamm gözlerindeki o acıyan ifade yüreğini adeta bir cam parçası gibi yaraladı. “Git ona kendin sor.”

Anna hiçbir şey söylemedi. Artık hiçbir şey duymak istemiyordu.

“Baban kazanmak için her şeyi göze alacaktır, Anna, her şeyi. Lanet olsun, bu uğurda kendi öz kızını bile kullandı.”

Anna sırtını dikleştirdi. Bu suçlama üzerine içi cız etmiş **Gazap**

409

ti. “Ross ile ittifak kurmak benim fikrimdi diye sana daha önce söylemiştim.”

“Bahsettiğim o değil. Lom’un seni muhbir olarak kullanmasını kastediyorum.”

Anna’nın soluğu kesiliverdi. Arthur’un bundan haberi var mıydı? Ah, Tanrım, yoksa farkında olmadan ona bilgi mi sızdırmıştı? “Ne zaman öğrendin?” diye sordu soluk soluğa. “Ne zaman?”

“Birkaç hafta önce - ne yazık ki.” Arthur’un yüzü hiddetli bir ifadeye büründü. “Kahretsin, Anna, kendini nasıl bir tehlikeye atmış olduğunun farkında mısın?”

“Farkındayım. Ama tehlikenin esas kaynağının ne olduğunu asla hayal edemezdim.” **Sen olduğunu.** Arthur düşmanın ta kendisiydi. Ona karşı casusluk etmiş ve ne yapıp edip...

Anna adama bakakalmış halde öylece dururken gerçeğin su yüzüne çıkardığı korkunç anlamlar akimda şekillenmeye başlamıştı. Aniden dehşet içinde irkiliverdi. **Hayır, öyle olmasın.**

Lütfen. İçi burkuldu. “Kuzeye giderken neden bana eşlik etmekte ısrar ettin, Arthur?”

“Seni güvende tutmak için.”

“Bir de Ross ile bir ittifak kurulmasına engel olmak için, öyle mi?”

Arthur hiç çekinmeden onunla göz göze geldi. “Gerekirse, evet.”

Anna yüreğine öyle bir acının saplandığını hissetti ki, boğazından

bir hıçkırık genzine kaçır gibi oldu.

“Düşündüğün gibi olmadı. Aramızda yaşananları planlamadım.”

Acı zehir gibi içini yaktı. Yüreği derin bir yara almıştı - kaniyordu. “Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

Arthur çenesini kasti. “Doğruyu söylüyorum. O odada

i

410 **Monica McCarty**

yaşananlar kıskançlıktan çılgına döndüğüm için, seni kaybetme korkusundan aklımı yitirecek raddeye geldiğim için oldu. Yaptıklarımın gurur duymuyorum, ama sana yemin ederim, hiçbirini planlamadım.”

“Olaylar öyle gelişti yani? Peki ya dün gece? Dün yaşadıklarımız da mı kendiliğinden oldu?” Anna konuştuğu içini dağılayan hislerden sesi titriyordu. “Bunu nasıl yapabildin, Arthur? Eninde sonunda olacakları biliyordun ve buna rağmen beni bana gerçekten değer verdiğine inandırdın - benimle gerçekten evlenmeyi düşündüğüne inandırdın. Ama hepsi yalandı.” "

Nasıl ona ihanet etmeyi - herkese ihanet etmeyi - planlayan bir adama kendini verecek kadar aptal olabilmisti?

“Hayır,” dedi Arthur haşın bir sesle, onu kendine bakmaya zorlayarak. “Yalan değildi. Hiçbiri yalan değildi. Seni- ”

Sanki söyleyecekleri ağzına bir türlü oturmuyormuş gibi bir an tereddüt etti. “Seni seviyorum, Anna. Hiçbir şey beni seninle evlenmekten daha mutlu edemez.”

Anna, duymaya hasret kaldığı sözleri duyunca, budalalığına denk gelen bir an için kalbinin sevinçle yerinden fırlayacak gibi olduğunu hissetti. Her şeyi kusursuz hale getirmesi gereken sözlerdi bunlar, ancak tam tersine her şeyi olduğundan daha da kötü hissettiriyordu.

Ne kadar da acımasızdı... Ona duymayı en çok istediği şeyleri söylüyordu. Muhtemelen sırf onu ele vermesin diye, Anna’yı idare etmeye çalışıyordu.

Arthur ’u ele vermek... Aman Tanrım, ne yapacaktı şimdi?

Öğrendiklerini babasına anlatmak onun göreviydi. Ama anlatırsa olacakları çok iyi biliyordu: Arthur ölecekti. Anlatmazsa ise, Arthur casusluk ettiği sırada öğrendiği bütün bilgileri düşmana iletecekti.

Bu, içinden çıkılması imkansız bir karardı, ama Anna,

Gazap 411

Arthur’un bütün o yaptıklarından sonra bile, ilmeği onun boynundan geçirecek kişinin kendisi olmayacağını biliyordu.

Bir adam tek başına bir orduyu yenemezdi.

“Beni sevdiğine gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?”

Arthur sırtını dikleştirdi, ama gözlerini ondan kaçırmadı.

“Evet. Belki böyle bir şeyi ummak haddime değil, ama gerçek olan bu. Bu sözleri daha önce kimseye söylemedim ve söyleyeceğimi de hiç düşünmedim. Ama seninle karşılaştığımız ilk andan beri, hep özel bir şeyler - karşı koyamadığım bir bağ - hissettim. Bunları senin de hissettiğini

biliyorum.”

“Hissettiğin şey şehvetti,” dedi Anna, onun sözlerini geri yüzüne vurarak. Arthur dişlerini sıktı. Anna onun üstüne çok gittiğini biliyordu, ama o an bunu umursayamayacak kadar incinmiş ve kızgındı. “İlk karşılaştığımız andan itibaren hep bana yalan söylemişken, beni sevdiğine nasıl inanmamı bekliyorsun?”

“Ne yapsaydım peki? Sana gerçeği söyleyemeyeceğim aşıkardı. Ben bunların olmasını istedim mi sanıyorsun? Sen aşık olmak isteyeceğim son kişiydin, lanet olsun.”

Anna irkiliverdi. Bu dediğinin onu daha mı iyi hissettirmesi gerekiyordu şimdi? Adamın ona karşı duyduğu hisleri ne kadar gönülsüzce beslediğini duymak içini sızlatsa da, sözleri işin gerçeğini yansıtıyordu.

“Senden uzak durmaya çalıştım,” dedi Arthur, çaresizliğini ele veren bir sesle. “Ama bana izin vermedin.”

“Yani suç bende, öyle mi?”

Adam elini saçından geçirerek iç geçirdi. “Hayır, tabii ki değil. Beni görmezden gelmiş olsaydım bile, sana uzaktan aşık olurum. Daha seni ilk gördüğüm anda kendimi senin cazibene kapılmış halde buldum. O canlılığın... O sevecenliğın... Sen benim hayatımda eksikliğini fark etmediğim ve asla sahip

412 Monica McCarty

olamayacağımı düşündüğüm her şeysin. Seni tanımadan önce birine bu denli yakın olmak hiç içimden gelmemişti.”

Anna, onun sözlerine bir kez daha aldanmamaya kesin kararlı olsa da, yüreğinin cız etmesine engel olamadı.

Arthur onun çenesini kavrayıp yüzünü yukarı doğru hafifçe kaldırdı. “Bana inanmanı bekleyemeyeceğimi biliyorum, Anna, ama umarım bu koşullar altında elimden gelenin en iyisini yaptığımı anlamaya çalışırsın. Daha yollarımız kesişmeden sana ihanet etmeye mecburdum.”

Anna gözleriyle art arda adamın yüzünü taradı; onun kendisini kandırdığına dair bir işaret aradı, ancak tek görebildiği dürüstlüktü. Ona inanmak istiyordu, ama yapmayı planladıkları ortadayken bunu nasıl yapabilirdi? Hisleri gerçekse bile, niyeti hâlâ Anna’ya ihanet etmektir. O bir cephede, kendi ise bir başka cephedeydi. Arthur onun babasını öldürmek istiyordu.

Anna, duygularına yenik düşmekten korkarak hışımla kendini geri çekti. Adam ona öyle baktıkça tek düşünebildiği onu öpmektir. Bir de onun kollarını vücudunun etrafına sarıp her şey yoluna girecekmiş gibi davranmasına izin vermenin ne kadar harika bir his olacağıydı.

“Sen ailemi yok etmek için karşıma çıkmış casusluk yaparken ve babamdan intikam alma peşinde koşarken, bana değer verdiğine inanmamı nasıl beklersin? Beni gerçekten sevseydin, böyle yapmazdın.”

Adamın gözleri karanlığın içinde hazin bir pırıltıyla parlıyordu. Sanki ona itiraz etmek istiyormuş, ama bunun bir

işe yaramayacağını kabul etmiş gibi.

“Ne yapmamı isterdin ya?”

“İntikam arayışından vazgeçmeni isterdim.” Anna başını kaldırıp adamın gözlerine baktı. Ondan isteyeceği şeyin imkansız olduğunun farkındaydı, ancak aşklarının ileride

Gazap 413

bir şansı olması için tek yolun bu olduğunu biliyordu. “Beni seçmeni isterdim.”

Arthur donakaldı. Lanet olsun, ona bunu yaptığı için! Onu bir seçim yapmak zorunda bıraktığı için.

Kadın, ondan veremeyeceği yegane şeyi istemişti. Arthur şerefini ve sadakatini bir kenara bırakamazdı - Anna için bile bunu yapamazdı.

Yüzü granit gibi sert bir ifadeye büründü. “Ben kılıcımı Bruce’a ve İskoç Muhafız Alayı’na adamaya yemin ettim, Anna. Bu yemini bozmak, vicdanıma ve inandığım her şeye karşı gelmek olur. Senin aksini düşünmek için sebeplerin olsa da, ben şerefli bir adamım.”

“Ama bunun şerefle hiçbir alakası yok, değil mi?” diye çıkıştı Anna. “İntikamla alakası var. Sen babamı canından etmek istiyorsun.”

Arthur dişlerini sıktı. “Ben adalet istiyorum.”

Anna iri iri açılmış, ışıldayan gözlerini ona çevirdi. Yalvaran bakışlarıyla adeta vicdanını yiyip bitiriyordu. Elini onun koluna koydu, ama sanki kalbini avucunun içine almış da yumruğunu sıkıyordu. “O benim babam, Arthur.”

Arthur içinin ezildiğini hissetti. Kadının bu usulca yakarışı haddine düşenden daha tesirli çıkmıştı. Anna bunu her seferinde nasıl beceriyordu? Yüreğini düğümleyip, onu nasıl kendisini memnun etmek için her şeyi yapmayı göze alır hale getiriyordu?

Ama bu sefer olmazdı. Arthur bunu yapamazdı.

On dört yıldır hayatı sadece tek bir şeyin etrafında şekillenmişti:

Bir yanlış düzeltmek. Lom ile savaş alanında karşı karşıya gelmeyi öyle uzun zamandır bekliyordu ki... Nasıl Anna için hissettiklerini inkar edemezse, babası için ettiği adalet yeminini de inkar edemezdi.

Monica McCarty

“Onun senin baban olduğunu bilmiyorum mu sanıyorsun?

Son iki aydır her bir günü, keşke öyle olmasaydı, diyerek geçirmediğimi mi sanıyorsun? Ben böyle olsun istemedim, lanet olsun.”

Kadının gözlerinde yaşlar pırıl pırıl parlıyordu. “Bunu gayet bariz belli ettin zaten. Bana karşı hislerin senin için sıkıntı kaynağı.”

Arthur yumruklarını sıktı. “Demek istediğim bu değildi.”

“Açıklamana gerek yok. İnan bana, seni anlıyorum.” Kadının ses tonundaki o acı tını neler hissettiğini ele veriyordu.

Anna oturduğu yerden kalkıp, kale avlusuna doğru birkaç adım attı. Gözleri amaçsızca karanlığa dalmış gibiydi. “Git,”

dedi donuk bir sesle. “Fikrimi değiştirmeden git buradan.” Arthur kulaklarına inanamadı - kadın onun gitmesine izin veriyordu. Bir an için, içinde bir umut yeşerdi. Bu, Anna’nın hâlâ onu sevdiğini anlamına geliyor olmalıydı. Gitmesine izin vererek onu ailesinden öne koyuyordu. Ve Arthur gerçekten gitmek zorundaydı. Kadını bu halde bırakmak istemiyordu, ama krala haber ulaştırmak zorundaydı. Onun yanına gidip dirseğine hafifçe dokunarak onu kendine doğru döndürdü. Kadın ay ışığında öyle körpe, öyle kırılğan görünüyordu ki... Solgun, oval yüzü mermer gibi pürüzsüzdü. “Sana yemin ederim, elimden gelen en kısa zamanda geri döneceğim.” Anna gözlerini daldığı noktadan ayırmadan başını iki yana salladı. “Sen seçimini yaptın. Eğer şimdi gidersen, bir daha geri dönmeni istemiyorum.” Nihayet gözlerini ona çevirdi. Bakışları bir an bile titremedi. “Seni bir daha asla görmek istemiyorum.” Sesindeki kararlılık, Arthur’un yüreğini bıçak gibi kesti. “Gerçekten bunu demek istemiyorsun.” Gerçekten bunu demek istiyor olamazsın. Öfkesi ona bunları dedirtiyordu.

Gazap 415

Ama çenesinin o inatçı inatçı kasılmış halini görünce, Arthur damarlarına bir telaş dalgasının akm ettiğini hissetti. Bu bakışı biliyordu. Kadının aklını başına getirmek zorunda olduğunu bilincinde, onu tutup sertçe kendine doğru çekti. “Pişman olacağın şeyleri söyleme.” Anna vücutları birbirine değeri değmez solüğünü tuttu. “Ne yapıyorsun? Bırak beni!” Onun gövdesini iterek kendini kurtarmaya çalıştı. Ancak çırpınışları Arthur’un kapıldığı telaşı daha da körükledi. Kadının aklını başına getirmek zorundaydı. Anna bunu nasıl inkar edebilirdi? Aralarında kıvılcımlanan o alevi hissetmiyor muydu? O sıcaklığı hissetmiyor muydu? Onlar birbirlerine muhtaçtı. Arthur’un ne söyleyecek sözü ne de harcayacak zamanı kalmıştı. O yüzden kadına tutkuyla, çaresizce sarılarak dudaklarını dudaklarına götürüp onu öptü. Anna hareket etmeyi kesti - artık mücadele etmiyor, kollarında adeta kendini bırakmış gibi öylece duruyordu.

Hayır. Lanet olsun, hayır.

Kadının ona karşılık vermemesi, Arthur’un hissettiğı telaşı daha da artırdı. Dudaklarını zorla aralayarak onu daha sertçe, daha derinden öptü. Tam yetişecekken elinden kaçırıldığından korktuğı bir şeyleri ararcasına öptü. Anna’nın dudakları sıcacık, yumuşacık ve bal gibi tatlıydı. Ama öpüşmelerinin verdiği his tamamen yanlıştı.

O bunu istemiyor.

Arthur öpmeyi kesti.

Ne halt ediyorum ben?

Bir küfür savurarak kadını serbest bıraktı. Ona gözlerinde

dehşet dolu bir ifadeyle baktı. Hayatında daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Anna'yı kaybetme korkusundan artık aklını yitiriyordu.

416 Monica McCarty

“Ey Tanrım, Anna, özür dilerim.” Sesi nefesi daralmış gibi boğuk ve kesik kesik çıkıyordu.

Kadının ona o sırada öyle - sanki ayağının dibindeki iğrenç bir pislikmiş gibi - bakmasını hak etmişti. “Senin kaba kuvvete başvurabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama anlaşılan o gaspçı kralının yanında yer edinmekle iyi etmişsin. Canın ne çekerse dış geçiriyorsun.”

“Anna, ben-”

“Hadi git buradan,” dedi kadın acı acı. “Şu an yapabileceğin en iyi şey bu olur. Zaten yapacağını yaptın.” Ardından ona meydan okurcasına Arthur'un gözlerinin içine baktı.

“Böyle bir şeyin üzerine seni affedebileceğimi akıma getirmemişsindir herhalde?”

Arthur'un en çok korktuğu şey başına gelmişti. Aptallık etmişti. Duygularının gerçek algısını bulandırmasına izin vermişti. Anna'yı öyle çok arzulamıştı ki, kendini ikisinin gelecekte bir şanslı olabileceğine inandırmıştı. Ama böyle bir şans aslında hiç olmamıştı. Arthur görevinin, şerefının ve sadakatının ona buyurduklarını yerine getirdiği için asla affedilmeyecekti.

Bakışları birbirine kenetlendi. Arthur kadının gözlerinde en ufak bir zayıflık belirtisi aradı, ancak Anna'nın buz gibi bakışları bir an bile titremedi. Gözyaşından, öfkeden, duygudan yoksun bu bakışlar hiçbir şüpheye meydan vermiyordu.

Artık her şey bitmişti. Tanrım, gerçekten her şey bitmişti.

Arthur hep bu anın gelebileceğinin bilincinde olmuştu, ama kendini bu kadar aciz, bu kadar perişan hisseceğini hiç tahmin etmemişti. Ayrılığın bu denli acı vereceğini hiç tahmin etmemişti. Sanki içten içe bin bir parçaya ayrılıyordu. Bunu durdurmak için ise elinden bir şey gelmiyordu.

Gazap 417

“Seni seviyorum, Anna, seni hep seveceğim. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Dilerim bir gün seni asla incitmek istemediğimi anlarsın.”

Kendine engel damadan, son bir kez daha onun yanağım okşamak için ona doğru uzandı. Ancak Anna sanki cüzzamlı biri ona dokunmak istemiş gibi kendini geri çekince, eli öylece kalakaldı.

“Elveda,” dedi Arthur. Ardından kadına bütün bir ömür boyu tutunmak zorunda kalacağı son bir bakış atarak arkasını dönüp uzaklaştı.

O an Anna'nın nasıl orada öylece durduğunu asla unutmayacaktı.

Küçük, yapayalnız ve adeta insanın içini sızlatırcasma güzel görünüyordu. O uzun saçları pırıl pırıl dalgalar halinde omuzlarından dökülmüş, yüzünün o zarif hatları ay

ışığında bir belirip bir kayboluyordu adeta.

Öyle narin duruyordu ki, sanki adeta cam gibi paramparça olacaktı.

Ama kararlıydı. Acı verircesine kararlı.

Arthur yüreğinin alev alev yandığını hissetti. Her adımda içindeki yangın daha da körükleniyordu. Sanki cehennem ateşi içinde yürüyordu. Ayağını yere basmak, katıksız bir ıstırap gibiydi. Anna'yı böyle bırakmanın yanlış olduğunu fısıldayan içindeki sesi bir türlü bastıramıyordu. Eğer hemen o sırada bir şeyler yapmazsa, her şey için çok geç olacağım söyleyen o sesi... Ahıra giden yolun yarısında geri döndü.

Ama artık iş işten geçmişti. Anna çoktan gitmişti.

Arthur ana kuleye çıkan merdivenlere baktı ve son anda kadının kapının ardında kayboluşunu gördü.

Kapı kapandığında ise sanki onun içinde de bir şeyler kilitlenip rafa kaldırılmış gibi oldu. Sonsuza dek. Aslında en

418 **Monica McCarty**

baştan benliğinin bu parçasına vurduğu kilidi hiç açmamalıydı. İşte olan bitene bulaşmakla eline geçen buydu. Daima kendi başına olmak onun kaderinde vardı. Bunu unutmaması gerekirdi.

İçini yakan boşluk hissini görmezden gelmek için mücadele veriyordu. Devamlı Anna'yı düşünmekten vazgeçmesi şarttı. Yerine getirmesi gereken göreve odaklanmalıydı.

Ama kadının yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Dur durak bilmeden zihnine musallat oluyor, dikkatini dağıtıyordu.

Arthur ahıra girip çabucak atım hazırladı. Gece nöbeti için gönüllü olmakla bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı - hem kaleden uzaklaşmak için ona bahane olacaktı, hem de kışlaya geri dönmek için vakit kaybetmeyecekti. Gereken eşyalarını - zırhını ve silahlarını - yanına almıştı. Kıyafetleriyle diğer kişisel eşyalarını geride bırakabilirdi.

Planı değişmişti. Artık bir daha dönmek üzere kaleden ayrılması gerekiyordu - böylece Lom, kendi planının düşman tarafa sızdırıldığı öğrenerek olsa bile. Anna'nın gerçeği anlaması Arthur'a başka seçenek bırakmıyordu. Onun fikrini değiştirebileceği riskini göze alamazdı.

Ahırda beş dakika bile kalmadı. Tek düşünebildiği oradan bir an önce ayrılıp, kaleyle arasına mesafe koyması gerektiği idi. Böylesi daha iyi, diye kendi kendini telkin etti.

Daha önceden kendi başına gayet iyi idare etmişti; bundan sonra da öyle yapacaktı.

Ancak ahırdan çıkamadı. Sezgileri onu tehlikeye karşı ikaz etmişti etmesine, ama uyarı zamanında gelmemişti. Bir kez daha duyulan dikkatini toplamasına engel olmuştu. Gerçi bu sefer dikkatini toplayabilseydi de bir şey değişmezdi.

Gazap 419

Ahırın kapısını açar açmaz kendini dört bir yandan kuşatılmış

halde buldu. Lom’lu John ve oğlu Alan, kılıçları çekili halde bekleyen en az kırk adamla etrafını sarmıştı. Arthur kamına bıçak gibi saplanan acıya karşı dişlerini sıktı. Bu olanlara inanamıyordu. Anna ondan vazgeçmişti bile!

Belki de bunun olacağını beklemeliydi, ama kadının böyle bir şeyi yapabileceğine inanmamıştı. Onun babasına duyduğu sevgiyi hafife alıp, kendisine duyduğu sevgiyi gözünde fazla büyütmişti.

Kendini o kadar da ihanete uğramış gibi hissetmemeliydi. Ama hissediyordu işte.

Lom miskin miskin tek kaşını kaldırarak, “Bir yere mi gidiyorsun, Campbell?” diye sordu.

“Evet,” dedi Arthur ilgisizce - sanki etrafı silahlı adamlarca sarılmamış gibi. “Gece devriyesi birliğine katılmaya gidiyorum.” Ardından yalandan şaşırması gibi yapmaya tenezzül etmeden imalı imalı etrafına bakındı. “Ne demek bu şimdi?”

Lom gülümsedi, ama gülümsemesinde sevinçten eser yoktu. “Korkarım seni görevinden biraz alıkoymamız gerekecek. Halletmemiz gereken bir iki mesele var.”

Arthur ileri doğru bir adım attı. Etrafını saran zırhların tıngırdaması kulağına çalındı. Muhafızlar onun bu hareketini tehdit olarak algılayıp, kılıçlarını kaldırarak oluşturdukları çemberi daralttı.

Gerçi buna pek de gerek yoktu. Arthur köşeye sıkışmıştı. Kılıçlarını boynuna dayamış kırk küsur adamın arasından sıyrılabilir olsaydı bile, kale kapısı o gece için kapatılmıştı. Bütün kaleyi uyandırmadan kapının öbür tarafına geçmek mümkün olmazdı.

Kaçacak yer kalmamıştı.

m Monica McCarty

Arthur gözlerini Alan’a kaydırdı, ancak oradan da yardım alamayacağı aşıkardı. Adam, babasının gözlerinden okunan kötü niyetin o çelik gibi pırıltısından yoksun olsa da, bir o kadar sert ve amansız bakıyordu.

Bütün içgüdüleri Arthur’u savaşmaya itiyordu. Kılıcını kınından çekip Lom’un adamlarından birkaçını da beraberinde götürmesini haykırıyordu. Ama kendini sakın durmaya zorladı. Aptalca bir şey yapmaması gerekiyordu. Görevi her şeyden önce gelmek zorundaydı. Bruce’u uyarmak üzere buradan kaçması için herhangi bir açık kapı varsa es geçmemesi şarttı. Belki de dil dökerek başını bu beladan kurtarabilirdi. Anna’nın onlara işin ne kadarını anlattığından emin olamıyordu.

“Bekleyemez mi?” diye sordu. “Adamlar beni bekliyor.”

“Korkarım bekleyemez,” dedi Lom. Elini havada şöyle bir sallamasıyla, en gürbüz muhafızlardan ikisinin öne çıkıp Arthur’u kollarından tutması bir oldu. “Onu muhafız odasına götürün. Üzerini arayın.”

Hay, lanet olsun. Bu iş dil dökmekle hallolmayacaktı. Üzerinde taşıdığı not - kralın mağarasına götüreceği haber - akimdan çıkmıştı. Heybesinde katlı duran küçük bir kağıt parçasında kaderini belirleyecek üç kelime yazıyordu:

Saldırı, 14 'ü, Brander.

Gerçi belki de kaderi iki ay önce belirlenmişti. O talihsiz saldırıda kurtardığı kadınla yolları kesiştiği an belirlenmişti. Onun gerçekte kimin için çalıştığını açığa çıkarabilecek olan o kadınla.

Arthur gecenin içinde yankılanan bir savaş narası haykırarak içgüdülerinin onu yönetmesine izin verdi. **Bas roimh**

Geill - Ölmek var, dönmek yok. Çılgınlar gibi savaşıp beş adamı haklamıştı ki, Alan MacDougall'm kılıcının kabzasıyla yere devrildi.

**Gazap h T **

Karanlık bilincini ele geçirmeden, işini henüz bitirmediklerinin farkındaydı. Bundan sonra her şeyin daha da kötüye gideceğinin de.

Zira onu canlı istiyorlardı.

Yirmi Üç

Kendini sanki kalbi bin bir parçaya ayrılıyormuş gibi hissetmemeliydi.

Onun gitmesini kendi istemişti. Arthur ona yalan söylemişti.

Ona ihanet etmişti. Onu kullanmıştı. Onun için önemli olan her şeyi yerle bir etmek istiyordu. Aşklarının ileride bir şansı olabileceğini nasıl düşünebilirdi?

Aralarındaki tutkuyu bile ona karşı kullanmaya kalkışmıştı.

Sanki yaptıklarını bir öpücükle unutturabilirmiş gibi...

Anna o an ondan nefret etmişti. Bu denli güzel ve saf olan bir şeyin anısını kirlettiği için ondan nefret etmişti.

Kendi kendine istediğinin bu olduğunu söyledi. Ama Arthur arkasını dönüp ondan uzaklaşmaya başladığında, kalbini kaplayan buz çatlamaya başlamıştı.

Arthur onu bırakıp gidiyordu. **Gidiyordu.**

Anna onu bir daha asla görmeyecekti.

Ah, Tanrım. Kendisini dimdik ayakta durmaya zorladı.

Hareket etmeye cesaret edemiyordu, ama içten içe titremeye

Gazap 423

başlamıştı. Kendisini şiddetli bir duygu tufanının dövdüğü incecik bir cam levha gibi hissediyordu. Dışarıdan sağlam, ancak gerçekte kırılğan. Tek bir sert darbede tuzla buz olacak gibiydi.

Arthur'un yaptıklarından sonra kendini böyle hissetmemeliydi.

Yaşadıkları bu kadar acı vermemeliydi. O ıstırap,

yangın, keder... Sanki biri kalbini yerinden sökmüş gibi

gelen o his... Hislerinin yoğunluğu bir nevi zafiyetti adeta.

Oysaki Anna güçlü biriydi. Hani neredeydi o gururu? O bir MacDougall'dı.

Ama o an kendini yalnızca sevdiği adamm onu sonsuza

dek terk ettiğini izleyen küçük bir kız gibi hissediyordu.

Bu acıya daha fazla katlanamayarak - ve Arthur'un

aniden arkasını dönüp onu bu halde bulacağından korkarak - koşarak oradan kaçtı. Merdivenlerden yukarı daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koştu. Ta ki odasının emniyetine kavuşana kadar. Ablalarını uyandırmamaya dikkat ederek yatağına yığıldı, yorganını başına çekti ve adeta bir bez bebek gibi kendini paramparça olmaya bıraktı. Ancak o zaman duygularının, ruhundan kopan parçalar gibi sessiz hıçkırıklar halinde gün yüzüne çıkmasına izin verdi.

Yaver onun sıkıntısını sezmiş olacaktı ki, hemen yanma kıvrıldı. Anna, adeta karşılıksız sevgiden oluşan bu sıcak, tüy yumağı gibi yavruya sarıldı. Sadık dostu ona bu uzun, sefil gece boyunca arkadaşlık edecekti.

Seni seviyorum.

Adamın sözlerini akimdan çıkartamıyordu. Bunları öyle samimiyetle söylemişti ki... Ama diğer her şeyle ilgili yalan söylediği için, Anna ona nasıl güvenilebilirdi ki? Söylediklerinde dürüst olsa bile, bunun bir önemi olmamalıydı.

Olanları tekrar tekrar zihninde oynattı. Kendini açıklar424

Monica McCarty

ken - haklı çıkarmaya çalışırken veya artık ne gibi bir hayret içindeyse - sarf ettiği her bir kelime aklında yeniden canlanıyordu.

Savaşta birbirine düşman cephelerde yer almaları zaten yeterince kötüydü, ama Arthur sahiden ondan klanını yok etmek zorunda olduğunu anlamasını mı beklemişti? Anna'nın dünyada herkesten çok hayranlık beslediği insanı, babasını öldürmek zorundaydı demek? Ve bunların hepsini bir nevi intikam uğruna yapacaktı, öyle mi?

Gerçi o, adına adalet demişti.

Anna ne onun açıklamalarını dinlemek ne de-gerekçelerini öğrenmek istiyordu. Babasıyla ilgili ortaya attığı o korkunç yalanlara da bir an bile inanmamıştı. Babası birini bu denli kallesçe öldürmüş olamazdı.

“Kazanmak için her şeyi yapar.” Anna, yastığını kulaklarının etrafına daha da sıkı çekti, içindeki tüyler zihnindeki sesleri bastırsın istedi.

“Git ona kendin sor,” diye meydan okumuştı Arthur.

Anna'nın babasına hiçbir şey sormasına gerek yoktu; gerçeği zaten biliyordu.

Ama Arthur gördükleriyle ilgili öyle kesin konuşmuştu ki...

Şafak vakti günün ilk ışıkları odanın zeminine yansıdığı sırada Anna yatağından kalktı. Çabucak elini yüzünü yıkayarak ablalarını rahatsız etmeden odadan çıktı.

Ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Arthur'u haksız çıkartacaktı. Ancak bunu yaptıktan sonra bütün bu olanları geride bırakıp, kalbindeki bu sefil acıyı dindirebilirdi.

Büyük Salon'da masalar henüz kurulmamıştı. Anna babasının çalışma odasına doğru hızlı adımlarla ilerlerken, yerdeki döşeklerde yatan adamlardan birkaçı hâlâ tam

ayılmamış gibi kıpırdanıyordu. Şafak sökeli daha bir saat

Gazap 425

bile geçmemiş olsa da; Anna, babasının uyanık olduğundan emindi. Zira adam savaş hazırlığı yaparken gözüne pek uyku girmezdi.

Anna odanın kapısına yaklaştığı sırada içeriden onun sesini duydu. “Ne kadar süreceği umurumda değil, o isimleri istiyorum.”

“Daha ne kadar dayanabileceğini-”

Alan, Anna’nın odaya girdiğini görür görmez konuşmayı kesti. Yüzündeki ifade bir şeylerin ters gittiğini hemen ele veriyordu.

Babası masanın arkasında oturmuştu; sağ kolu ve ordu komutanı ile ağabeyi Alan ise masanın önünde ayakta duruyordu.

Babası Anna’yı görür görmez gözlerini adeta etrafa ateş saçarak kıstı. Diğerleri ise sanki onunla göz göze gelmek istemezmiş gibi bakışlarını kaçırdı.

Anna konuşmalarını böldüğü için babasının öfkelenildiğini düşünerek hemen gitmeye yeltendi: “Kusuruma bakmayın. İşiniz bitince gelirim.”

“Olmaz,” dedi babası. “Seninle konuşmak istiyorum.

Burada işimiz bitti.” Ardından Alan’a döndü. “Başka mazeret istemiyorum. Dediğimi yapın. Ne pahasına olursa olsun yapın.”

Alan ağzı incecik bir çizgi halinde başını salladı. Ardından ona ne bakıp ne de tek kelime söylemeden odadan çıkınca, Anna içinde bir tedirginlik hissetti.

Babasının karşısındaki yerini alıp ellerini kucağında birleştirdi.

Adamın bakışlarının yoğunluğunu üzerinde hissetmek, onu tuhaf bir şekilde huzursuz ediyordu. Babası burnundan soluyordu ve sebebi de Anna’nın konuşmalarının orta yerinde odaya dalması değildi.

“Bana bildiklerini anlatmaya geldiysen çok geç kaldın.”

Anna’nın içi ezilir gibi oldu. “B-bildiklerimi anlatmak mı?”

426 Monica McCarty

Babası heybesinden bir kağıt parçası çıkartıp masada ona doğru fırlattı. Anna önünde duran haritayı tanıyınca başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldu. “Öyle ya,” dedi babası. “Bunu daha önce nerede gördüğün gibi mesela.”

Anna yanaklarının utanç içinde kızardığını hissetti. Babası işin gerçeğini nasıl anlamıştı?

Bir an sonra sorduğu sorunun cevabını öğrendi. “Verdiğin tepki her şeyi ele verdi. Hemen sonra onu aramaya giderek de haritanın kaynağını doğrulamış oldun.”

Babası bütün o süre boyunca Arthur ile ikisini gözetlemiş miydi? Hayır, kale avlusundayken izlemiş olabilirdi, ama bahçeye geçtiklerinde onları görmesi mümkün değildi - oradayken salondan gözükmüyorlardı. Ancak kendisine yetecek kadarını gördüğü aşikardı.

“Senden daha fazlasını beklerdim, Anna.”

Anna utançtan adeta içinin parçalandığını hissederek başını önüne eğdi. Hiçbir mazereti yoktu. O sırada henüz emin olamadığını söylemek isterdi, ama aslında emindi. Haritayı görür görmez Arthur'un casus olduğunu anlamıştı. "Özür dilerim, babacığım. Ona durumu açıklaması için fırsat vermek istemişim."

Babası adeta kırbaç gibi yakıcı bir sesle, "Seni tatmin edecek şekilde açıkladı mı bari?" diye bağırdı.

Anna başını iki yana salladı. Ona bildiği her şeyi anlatmanın görevinin bir parçası olduğunu bilse de, hâlâ zorlanıyordu.

Arthur gitti, diye kendi kendini telkin etti. "Sir Arthur, Bruce'a sadık." Bir an duraksayıp tereddüt eder gibi babasına baktı. "Onun, halkın güvenini kazandığını söyledi. İskoçya'nın sonsuza dek İngilizlerin zulmünden kurtulması için elindeki en iyi koz olduğunu söyledi. Bir de eğer teslim olmazsak kaybedeceğimizi söyledi."

Babasının yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Sen de ona

Gazap 427

inandın mı? Arthur Campbell, seni kendi tarafına çekmek için her şeyi söyler. Aptal, seni kullanarak kaçmaya çalışıyordu.

Biz asla teslim olmayacağız ve **asla** kaybetmeyeceğiz."

Anna babasının bundan ne kadar emin olduğundan şüphe ederek dudağını ısırды. Bir an için konuşmanın gerisinden bahsetmekte tereddüt etti. Babası ona karşı yeterince hiddetliydi. Ama Anna'nın bu işi halletmesi gerekiyordu. "Sir Arthur, siz onun babasını öldürdüğünüz sırada, orada olduğunu ve her şeyi gördüğünü iddia ediyor."

O an babasının gözlerinde çakıp kaybolan o ufak kıvılcım herhangi bir anlama gelebilirdi; ancak yine de Anna'nın kalbi tekledi.

"Mümkün değil," diye onun söylediklerini başmdan savdı babası. "Colin Mor ve ben birliğin geri kalanından ayrı düşmüştük. Teke tek mücadele ettiğimiz sırada etrafta başka kimse yoktu. Her şekilde, onun benim kılıcımla can verdiğini asla inkar etmedim. Campbell'ın Awe Gölü etrafındaki topraklarını benim klanımız adına galip gelmemle kaybettiklerini de inkar etmedim. Arthur Campbell bunun için intikam peşindeyse, yapacak bir şey yok; ama bu bir mazeret olamaz."

Anna, her ne kadar Arthur'un suçlamalarını tekrar ettiği için kendinden nefret ediyor olsa da, zorla gözlerini kaldırıp babasına baktı. "Sir Arthur, babasının sizi kılıcıyla köşeye sıkıştırdığını, teslim olmanızı teklif ettiğinden bahsetti. Sizin de bunu önce kabul ettiğinizi, ancak sonra Colin Mor

i

arkasını döndüğünde onu öldürdüğünüzü söyledi."

Bu sefer babasının gözlerinde çakan kıvılcım başka türlü yorumlanamazdı. Çenesini kasışım, ağzının etrafında beliren beyaz çizgileri fark etmemek mümkün değildi. Öfkelenmişti. Öfkelenmişti de, esas ondan bekleneceği gibi neye uğradığını şaşırması görünmüyordu.

428 **Monica McCarty**

Anna kanın yüzünden çekildiğini hissetti. *Tanrım, doğruymuş!* Yüzündeki dehşet ifadesi babasının sinirine dokunmuş olacaktı. “Bunlar artık geçmişte kaldı. Ben yapmam gerekeni yaptım. Colin Mor gittikçe güçleniyordu. Bizim topraklarımıza el uzatmaya başlamıştı. Durdurulması gerekiyordu.”

Anna’nın karşısında sanki tanıdık bir yabancı duruyordu. İlk defa babasının gerçekte nasıl bir insan olduğunu görüyordu. O hâlâ çok sevdiği babasıydı, ama artık asla hata yapmayan bir adam değildi. Artık her dediğini peşinen doğru kabul ettiği bir adam değildi. Artık gözünde bir tanrı değildi. Hayır, tam tersine göz korkutur derecede insandı. Kusurlu, hataları olan bir insan. Büyük hataları olan. Korkunç hataları olan.

Arthur haklı çıkmıştı. Kazanmak için babasının yapmayacağı şey yoktu. Kendi klanının iyiliğini düşünmek bile onu durduramazdı.

“Sen de beni pek yargılayacak konumda değilsin, kızım. Klanına ihanet eden bir adamın kaçmasına yataklık ettin.” Babasının sesi öyle hiddetli çıkıyordu ki, titriyordu. “Bizi nasıl bir yıkıma uğratabilirdi, haberin var mı?”

Haklıydı. Anna, klanını tehlikeye atabileceğini bile bile Arthur’un kaçmasına seyirci kalmayı seçmişti, çünkü onun ölümüne aracı olmayı kaldıramazdı. “Onun zarar görmesini istemedim. Ona... Ona değer veriyorum.” Aniden konuşmayı kesti. Babasının az önce söylediklerinde geçmiş zamana atıfta bulunduğu bir anda kafasına dank etmişti. Kalbi delicesine çarparak, “Uğratabilirdi mi dediniz?” diye sordu.

Babası ağzını sımsıkı kapamış, dudaklarının solgunluğu öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle tam bir tezat oluşturmuştu.

“Son anda bir felaketin önüne geçebildiğim için şanslısın. Adamlarım dün gece Campbell kaçamadan etrafı

Gazap

429

nı sardı. Üzerinde suçunun kanıtı bir not bulduk.” Gözlerinde tehlike saçan kıvılcımlar belirdi. “Her şeyi mahvedebilecek bir not.”

Anna benliğini sarsan bir korkuyla soluğunun kesildiğini hissetti. Bu dehşet hissi, adeta kalbini avucunun içine almış yumruğunu sıkıyordu. “Ona ne yaptınız?”

“Seni ilgilendirmez.”

Yaşlar gözlerini yaktı, boğazında düğümlendi. Ciğerleri kapıldığı telaşla sıkışır gibi oldu. Kelimeleri ağzından zar zor çıkarabiliyordu. “Ne olur, babacığım, söyleyin bana yaşıyor mu?”

Babası hemen cevap vermedi. Onun yerine Anna’yı buz gibi, ölçüp biçen gözlerle süzdü. “Şimdilik,” dedi. “Ona soracağım bazı sorular var.”

Anna gözlerini kapayıp tarifsiz bir rahatlama hissiyle tuttuğu nefesi bıraktı. “Ona ne yapacaksınız?”

Babası ona sabrının taşmak üzere olduğunu ima eden bir bakış attı. Sorularından hazzetmediği aşıkardı. “Bu ona bağlı.”

“Lütfen, onu görmem şart,” dedi Anna. Onun iyi olduğundan emin olmak zorundaydı.

Bunun üzerine babası kan beynine sıçramış gibi ona döndü.

“Gidip yine onun kaçmasına izin ver diye mi? Hiç sanmıyorum,” deyip öfkeyle dişlerini sıktı. “Onu görmem hiçbir amaca hizmet etmez. Adam tehlikeli ve güvenilmez.”

“Arthur beni asla incitmez,” dedi Anna istemsizce. Bir an sonra ise bunun gerçekten de doğru olduğunu fark etti. Arthur onu seviyordu. Anna aslında içten içe bunun hep bilincindeydi. Bunun ayırdma varmak geçmişte hiçbir şeyi değiştirmediyse de, belki gelecekte değiştirebilirdi. Kalbi sıkışır gibi oldu. Tabii Arthur’un bir geleceği olacaksa. “Ne olur?”

i

430 Monica McCarty

Ama babası onun yakarışlarına kulak asmıyor, sert ve amansız bakan kara gözlerle onu izlemeye devam ediyordu.

“Arthur Campbell artık seni hiç alakadar etmiyor. Zaten yapacağını yaptın. Gidip ona yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalışmayacağından nasıl emin olabilirim?”

Anna’nın itirazları adeta boğazında düğümlendi. Gerçeği söylemek gerekirse, bundan kendi de emin değildi. Arthur’u bir hücreye kapatılmış halde düşününce yüreğini saran korku, ona karşı hislerini öylece bir kenara koyamayacağını göstermişti.

“Bunu senden beklemezdim, Arma.” Babasının sesindeki hayal kırıklığı Anna’yı derinden yaraladı. Daha kötüsü, bütün bunları hak ettiğinin farkındaydı. Kendini tuzağa düşmüş gibi hissediyordu - sevdiği iki adamın arasında kalmış gibi. Babası elini, onu odasından gönderir gibi haşın bir hareketle salladı. “Bir saat içinde kaleden ayrılacak şekilde hazır ol.”

Anna şaşkınlıkla iç çekti. “Kaleden ayrılmak için mi? Nereye gideceğim ki?”

“Ağabeyin Ewen, Innis Chonnel’deki savunmamızı güçlendirmek için ordudan önce kalabalık bir birlikle yola çıkacak; sen de onunla gideceksin. Biz Çeteci Kral’ı cehennemin dibine gönderdikten sonra, Lismore’daki kuzenim, Argyll Piskoposu’nu ziyaret edeceksin. Orada, yaptıklarını düşünmek için - ve kime sadık olduğunu gözden geçirmek için - zamanın olacak.”

Anna artık daha yoğun bastıran gözyaşlarının arasında başını salladı. Babası ona açıkça güvenmiyordu ve kendi yokluğunda onun da kaleden uzakta olmasını istiyordu. Anna ucuz kurtulduğunun farkındaydı. Alacağı ceza çok daha ağır olabilirdi. Ama Arthur’u, başına ne geleceğinden emin olmadan geride bırakmayı düşünmek bile ona dayanılmaz geliyordu.

Gazap 431

“Lütfen, ne isterseniz yaparım. Sadece ben yokken onu öldürmeyeceğinize söz verin,” diye hıçkırdı. “Onu seviyorum.”

“Yeter! Sabrımı zorluyorsun, Anna. Bu adama beslediğin laubali hisler sana esas görevini unutturdu. Çok daha ağır bir cezadan kurtulmuş olmanı sırf bu olanlardan benim de bir nebze sorumlu olmama borçlusun; zira senden onu gözetlemeni ben istemiştim. Arthur Campbell bir casus. Bize ihanet etmeyi seçerek nasıl bir riski göze aldığını gayet iyi biliyordu. Hak ettiği neyse onu bulacak.”

Arthur artık hiçbir şey hissetmiyordu. Acının ötesine geçeli saatler oluyordu. Dövülmüş, kırbaçlanmış ve elindeki tüm parmaklar mengene aletiyle kırılmıştı. Ama kanın tadını alabiliyordu. O mide bulandırıcı, madeni koku, onu boğarcasına ağzına, burnuna dolmuştu.

Başı öne eğilmiş, saç - kan ve tere bulanmış, ıslanmış saç - yüzüne gelmiş, etrafını çevreleyen adamları görmesini engelliyordu. Gece boyunca bir düzine adamın onu yerinde tutmaya çalıştığı olmuştu. Şimdi güneş muhafız odasına ince ince huzmeler halinde vurduğu sırada ise sadece üç tane vardı.

Arthur’u bir sandalyeye zincirlemişlerdi, ama onu dizginlemeye çalışmalarına gerek yoktu. O sırada kimseye bir tehdit oluşturmuyordu. Sağ kolunu öyle bir burkmuşlardı ki, kolu yerinden çıkmıştı. Sol eli ise kötürüm halde omzundan öylece sallanıyordu. Parmaklarının her birini yavaş yavaş kırmışlardı.

Üstüne üstlük, o aleti ilk gördüğünde gülmüştü. Küçük çelik mengene öyle zararsız duruyordu ki... Arthur’u onlara istediklerini bilgiyi vermeye zorlayabilecek gibi görünmemişti gözüne.

Ama çok geçmeden bu denli basit bir aletin nasıl dehşet ve

Monica McCarty

rici acılan tetikleyebileceğini öğrendi. Tasavvur edemeyeceği miktarda acılara. Bildiği her şeyi anlatmasına ramak kalmıştı. Acıyı durdurmak için, o an onlara söylemeyeceği şey yoktu.

“Lanet olsun, Campbell, ne bilmek istiyorlarsa söyle artık.”

Arthur karman çorman olmuş sınıksız saçlarıyla Alan MacDougall’a baktı. Anna’nın ağabeyi sanki bir an önce oradan çekip gitmek istiyormuş gibi kapının yanında ayakta duruyordu. Yüzündeki bütün kan çekilmiş, ifadesi gergin bir hal almıştı. Neredeyse sanki işkence gören kendisiymiş gibi görünüyordu. Lom’un vârisinde bu vaziyeti kaldıracak yürek yoktu.

Ama Lom’un sağ kolunda vardı. Arthur’un içinden bir ses, bu sadist piçin daha günlerce böyle devam edebileceğini söylüyordu.

Arthur artık konuşamıyordu. Onun yerine boğulur gibi bir ses çıkıp hafifçe kafa salladı. Hayır. Henüz değil. Henüz söylemeyecekti. Ama artık asla demiyordu.

Piç kurusu, zincir sanlı, balyoz gibi yumruğunu bir kez daha geçirince Arthur'un başı geriye doğru savruldu. "İsim ver," diye emretti. "Gizli muhafız alaymda savaşanlar kimler?"

Arthur artık bilmiyormuş gibi davranmakla uğraşmıyordu. Zira ona inanmıyorlardı. Anna farkında olmadan onun sonunu hazırlamıştı. Bir yıl önce Ayr'da yaşananlardan ve yakın zamanda olan bitenden dolayı Lom, Arthur'un, o nam salmış hayalet alayının üyelerinden en az birini bildiğinden emindi.

Arthur bu yüzden Anna'yı suçlayamazdı. Hatta, anlaşılan onu kendisini ihbar etti diye de suçlayamazdı. Çünkü gece bir ara - bir dövülüp bir kırbaçlanırken - kendisine dayatılan sorulardan yanıldığını fark etmişti. Anna ona ihanet ettiyse de, fazla bir şey anlatmamıştı.

Gazap 433

Arthur, işkenceci piçin bir yumruk daha savurmak üzere olduğunu sezdi - tıpkı bilincinin bir köşesindeki kara bir leke gibi. Her ne kadar işe yaramayacağını bilse de, içgüdüsel olarak kendini gelecek olan darbeye hazırladı. Cüssesine ve yumruğunun sağlamlığına bakılırsa, Lom'un sağ kolu köklü bir demirci aileden geliyordu.

Ancak o sırada kapı çalıp işkenceci dışarı çağrılınca, Arthur kısa süreliğine rahatlamak için fırsat buldu. Zincirlendiği sandalyede geri çöküp su birikmiş ciğerlerine hava girsin diye kendini derin derin nefes almaya zorladı. Kaburgalarından en az biri, hatta birkaç tanesi kırılmıştı. "Onlara isim vermezsen seni öldürecekler," dedi Alan.

Arthur hemen cevap veremedi. Konuşmak için gücünü toplamaya çalışarak, "Versem de öldürecekler," diyebildi hırıltılı bir sesle.

Alan gözlerini ondan kaçırmasa da, suratım ekşitmesinden, Arthur yüzünün en az acıdığı kadar kötü görüldüğünü çıkardı. "Evet, ama öylesi çok daha acısız olacak."

Ve de hızlı.

Ama Arthur halihazırda o kadar çok yönden başarısız olmuştu ki, bundan sonra bu lanetli görevini ne açıdan kurtarabilecekse kurtarmaya kararlıydı. Alay'daki yoldaşlarının isimlerini söylemeden son nefesini verirse, hiç yoktan şerefiyle ruhunu teslim etmiş olacaktı.

Ancak öyle olsa bile, başarısızlıkları öyle felaket boyutlardaydı ki, bunun adına zafer demeye bin şahit gerekirdi.

Her şeyini yitirmişti. Anna'yı kaybetmişti. Lom'un canına okuyup babasının intikamını alma fırsatını kaçırmıştı. Kralı, kendisini bekleyen tehdide karşı uyarma şansı kalmamıştı. Bruce ve adamları dosdoğru bir tuzağın ortasına doğru ilerleyecek, Arthur da buna engel olmayacaktı.

A3A Monica McCarty

Tıpkı babasını başarısızlığa uğrattığı gibi, onları da yarı yolda bırakmıştı.

Öldüresiye dövölüp adeta pestili çıkmış, parmakları teker teker kırılmış haldeyken düşünceleri hücrelerinin dört duvarından öteye pek çıkamıyordu. Ama böyle kısa aralarda, yakalanmasının doğuracağı diğer sonuçlar akıma musallat oluyordu.

Lom, kızını çok seviyordu. Ona zarar vermezdi. Ama

Arthur yine de sormadan edemedi: “Anna nasıl?”

Alan ona temkinli bir bakış atıp, “Gitti,” dedi.

Arthur’un yüreği adeta yerinden oynadı. ~

Onun joizündeki dehşet ifadesini görünce, Alan hemen,

“Ama güvende,” diye ekledi. “Babam bir süre kaleden uzaklaşmasının iyi olacağını düşündü. En azından-”

Cümlesinin sonunu getiremedi. **Ben postu verene kadar,** diye Arthur onun yerine tamamladı.

Ciğerleri tekrar havayla doluverdi. Anna’yı sadece kaleden

uzaklaştırmışlardı. Ancak sonradan bunun ne anlama

geldiği kafasına dank etti. “Güvende değil,” diyebilirdi zorlukla.

Yaklaşan taarruzla birlikte Bruce’un savaş çeteleri etrafta kol geziyor olmalıydı.

Alan’ın çenesini keyifsiz bir ifadeyle kasmaından, onun

da aynı şeyi düşündüğü anlaşılıyordu. Ama Arthur gibi onun

da bu işe bir dur demek için elinden bir şey gelmiyordu.

“Ya ağabeylerim?” diye sordu Arthur. Dugald ve Gillespie ile savaş alanında düşman olabilirlerdi, ama kendi seçimlerinin ceremesini ağabeyleri çeksin istemiyordu.

“Babamın onları da bu işin içinde olduğuna inanması

için hiçbir sebep yoktu. Kısa süreliğine sorgulandılar ve en

az bizim kadar şaşırdılar.” Alan bir an duraklayıp akli kanşmış

gibi bir ifadeyle sözünü sürdürdü: “Neden benim canımı kurtardın? Bunu yapmana hiç gerek yoktu.”

! Gazap 435

Arthur onunla göz göze gelebilmek için büyük bir çaba sarf etti. “Vardı.”

Alan onun ne demek istediğini anlayarak başını salladı.

“Onu gerçekten seviyorsun.”

Arthur hiçbir şey söylemedi. Ne diyebilirdi ki? Artık bunların bir önemi yoktu.

O sırada kapı açıldı ve Lom’un sağ kolu elinde bir halatla içeri girdi.

Arthur tehlikeye karşı nabzının istemsizce fırladığını hissetti.

“Gitme vakti,” dedi adam. “Askerler yola çıkmaya hazır.”

Arthur zamanının azaldığını anlayarak, kendini metin olmaya zorladı. Başarmıştı. Artık işini bitireceklerdi. Acı dolu başarısızlıklar denizinde bir küçük zafer kazanmıştı.

“Asılacak yanı?” dedi Alan.

Lom’un sağ kolu gülümsedi. Arthur adamın o çirkin, sakallan kırışmış suratında ilk defa bir duygu kırıntısı görüyordu.

“Daha değil. Halat çukur için.”

Benliğini ele geçiren rahatlama hissi, Arthur’a henüz ölmeye hazır olmadığını fısıldıyordu. Gece boyu yaşadıklarından

sonra, çukurdaki hücrenin karanlığı ona cennet gibi gelecekti.

“Sıçanlar dilini çözer belki,” diye güldü Lom’un sağ kolu.

Ya da cehennem.

Bir anda zihnine hücum eden korkuyla içinde ilkel bir direnç yoktan var oldu. Arthur prangalanndan kurtulmaya çalışarak çılgınlar gibi kendini oradan oraya atmaya çabaladı. Yara bere içindeki bedeni, sıçanların her yanma üşüştüğü hissiyle karıncalanıyordu.

Buradan kaçıp kurtulmak zorundaydı.

Ama nafile. Yaralı ve zincirli haldeyken kendisini muhal

436 Monica McCarty

fız odasından çıkartıp, yandaki hücreye sürükleyen muhafızların üstesinden gelemeydi. Nihayetinde adamlar halatla uğraşmaya tenezzül bile etmeyip Arthur’u öylece içeri atıverdiler. Karanlık.

Farelerin sesi.

Düştü. Doğruldu.

Ardından insanın kemiklerini sızlatan, sert bir çarpma sesi.

Ve sonra - neyse ki - sadece ışıksızlık.

Yirmi Dört

“Ewen, korkarım acilen kuytu bir yer bulmam lazım,” dedi

Anna, yalandan sıkıntılı bir ifade takınarak.

“Şimdi mi?” Ağabeyi ona, beş yaşındaymış gibi bir bakış attı. Kalenin en fazla üç kilometre uzağında, ormanın derinliklerindeki bir anıt mezarın yakınlanındaydılar. “Kaleden ayrılmadan niye gitmedin?”

Anna ona anneleri gibi konuşmasından hoşlanmadığı belli eder gibi kötü kötü baktı. “Çünkü o zaman gitmem gerekmiyordu.” Ewen kaşlarını çatı. “Oban’a vardığımızda mola vereceğiz; bir buçuk kilometrelik bir yolumuz var sadece.”

Anna başını iki yana salladı. “O kadar tutamam. Lütfen...” diye yalvardı tiz bir sesle. Bir yandan da vaziyetin aciliyetini belli eder gibi eyerinin üzerinde huzursuz huzursuz kıpırdanıyordu.

Ağabeyi bir küfür mırıldanıp adamlarına durmalarını işaret etti. Yirmi küsur muhafızla elli kilometrelik mesafe438

Monica McCarty

de olan Innis Chonnel’a gidiyorlardı. Gemiyle gitseler, aynı yolu çok daha kısa sürede katederlerdi, ama babaları, donanmasıyla kaleden ayrılmadan bunun çok tehlikeli olacağını düşünmüştü.

“Hadi acele et, o zaman,” dedi Ewen sabırsızca. “Adamlarımdan biri sana-”

“Hiç gerek yok,” diye çabucak ağabeyinin sözünü kesti Anna. **Yoksa her şey mahvolurdu.** “Şey...” Bu sefer yalandan yüzü kızarmış gibi yapmasına gerek yoktu. “Korkarım sabah yediğim bir şey mideme dokundu. İşim biraz sürebilir.”

Ağabeyi, onun lafını bile etmemesi gereken Konularla ilgili böyle fazlasıyla kişisel ayrıntıları paylaşması üzerine, tam da kendisinden bekleneceği gibi utancından yerin dibine girmiş kadar oldu. Anna da böylesine ucuz ve seviyesiz bir hileye başvurduğu için kendinden tiksiniyordu, ama kaçmak için mümkün olduğunca fazla zamana ihtiyacı vardı.

Kaleye geri dönmesi gerekiyordu. Nedenini açıklayamıyordu, ama o sabah babasının çalışma odasından ayrıldığından beri, kötü bir şeylerin olacağına dair içine doğan histen bir türlü kurtulamamıştı. Belki de babasının dediği bir şey yüzünden böyle hissediyordu, ama bir şeylerin ters gittiğinin - fena halde ters gittiğinin - farkındaydı. Kale gün ışığına karışıp arkalarında kayboldukça bu his daha da kuvvetlenmişti. Anna ne yapacağını bilmiyordu; yalnızca bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

Birlikte bir gelecekleri olmayabilirdi, ama Arthur'un ölmesini istemiyordu.

Babası da onlardan hemen önce kaleden ayrıldığı için, beklediği fırsat işte buydu.

En asaletli duruşunu takınıp - zira yirmi küsur adamm onun ihtiyacını gidermeye gittiğini izlemesi çok utanç verici

439

ciydi - ağabeyinin yaverinin kendisine atından inmek üzere yardım etmesine izin verdi, dizginleri verdi ve adeta bir kraliçe edasıyla ağaçların ve eğrelti otlarının oluşturduğu sık koruluğun içine doğru yürüdü. Gözden kaybolur kaybolmaz eteklerini toplayıp koşmaya başladı.

Buradan kaleye ulaşmak için on dakika boyunca koşması gerekecekti. Mahkumların tutulduğu muhafız kanadına girebilmek için dil dökmesi ne kadar sürecekti, bundan emin değildi. Ama ağabeyi onun gözden kaybolduğunu fark etmeden oraya ulaşmayı umuyordu. Zira nereye gittiğini anlaması uzun sürmeyecekti. Ve onun aksine, Ewen at üstünde olacaktı.

Anna koşarak ağaçların arasında yol aldı. Patikadan görünmeyecek şekilde, paralel bir yolda gidiyor, mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışıyordu. Ama ormanın zeminini kaplayan kuru yapraklar ve dallar sessizce ilerlemesini imkansız hale getiriyordu.

Aniden arkasında bir ses duyunca resmen içinden öfkeyle feryat etmek geldi. Gözden kaybolduğunu nasıl bu kadar çabuk fark edebilmişlerdi? Saklanmayı umarak hemen büyücek bir kayanın arkasına çömeldi, ama kendini bir anda biri onu arkasından tutup kaldırmış gibi havada buluverdi.

“Bırak beni,” dedi kendini kurtarmaya çalışarak. Ancak ağabeyi veya onun adamlarından biriyle yüzleşmeyi beklerken, kaba saba görümlü, siperli miğfer takmış bir savaşçının çelik gibi bakışlarıyla göz göze gelince, vücudundaki kan aniden çekiliverdi. Çığlığı basar basmaz adam elini ağzına kapattı.

“Şşş, sana zara vermek istemiyorum, güzelim.”

Adamm, insanın yüreğine korku salan yüzü pek de güven verici değildi. Dağ gibi cüssesine uyan sert, keskin yüz hatları vardı.

440 Monica McCarty

Anna ona inanmış gibi kendini sakın durmaya zorladı.

Ardından adam kollarını gevşetir gevşetmez, ayakkabısının topuğuyla var gücüyle tekme atıp dirseğini kuvveti yettiği kadar adamm deri kaplı zırhına geçirdi. Kemiği adamm göğsündeki metal parçalara isabet edince ise acıyla yüzünü ekşitti.

Adam gafil avlanmış gibi bir homurtu koyuverdi, ama onu kaçmasına izin vermeyecek kadar sıkı tutmaya devam etti.

Anna başını kaldırıp öfkeyle adama baktı ve hareket etmeyi kesti - bu sefer gerçekten. Bu adamla ilgili bir şeyler ona tanıdık geliyordu. Hayır, adamla ilgili değil, giyim kuşamıyla ilgili bir şeyler.

Aniden dehşetle içini çekti. O kara miğfer, o çelik kakmalı siyah deri **cotun** zırh, o tuhaf sarılmış tartan...

Hem Ayr’daki o yakışıklı savaşçıda, hem de eniştesinin üzerinde gördüğü kendine özgü savaşçı kıyafetleriyle aynıydı. Bu adam Bruce’un gizli muhafız alayından olmalıydı.

Bir an sonra bu konuda kuşkuya yer kalmadı. “Yeğenimin sana inandığını zannetmiyorum, Aziz.”

Anna afallamış halde yanında başka bir savaşçıyla ağaçların arasından çıkan Lachlan MacRuairi’ye bakakaldı.

“Aziz, Tapmakçı,” diyerek ona doğru işaret etti eniştesi.

“Size Leydi Anna MacDougall’ı takdim edeyim.” Onu tutan adama eliyle işaret etti. “Bırakabilirsin onu. Ağabeyini ve adamlarım öldürmemizi istemiyorsa ağzını kapalı tutacaktır.”

Anna serbest kalır kalmaz uyuşmuş dudaklarının kenarlarını ovmaya koyuldu. Ardından etrafına bakıp, “Sadece üç kişisiniz,” dedi.

Adamlar bu dediğini adamakıllı gülünç bulmuş gibi gö**Gazap**
441

ründüler. “Bize gerekenden iki fazla yani,” dedi üçüncüleri.

Bu adam diğer ikisi kadar iri yarı değildi - Anna artık Bruce’un gizli ordusunun bir parçası olmak için her yanı güçlü kaslarla kaplı bir dev olmanın önkoşul olduğunu düşünmeye başlamıştı - ve siperli miğferinin arkasından gözüken gülümsemesi hem sevecen, hem de dostaneydi.

Eniştesi ona “Tapınakçı” diye hitap etmişti. Ne garip isim... Bu adam kafirlere karşı savaşmış biri için fazlasıyla genç görünüyordu. Zira son Haçlı Seferi’nin üzerinden en az otuz beş yıl geçmişti.

Az önce onu kısıkvrak tutan adama ise “Aziz” demişti.

Bunlar onların **nom de geurre**leri - savaşçı lakapları - olmalıydı.

İzci! Ormandaki o yakışıklı adam Arthur’u öyle çağırmişti.

Yoksa bu da onun savaşı lakabı mıydı?

“Burada ne arıyorsunuz, enişte?” Kendinden yalnızca on yaş kadar büyük olan birine “enişte” diye hitap etmek ne tuhaftı. Adam Arthur’dan pek de büyük durmuyordu. Gerçi otuz üç ya da otuz dört yaşlarında olsa gerekti.

“Bunu esas sana sormalı. Neden ağabeyinle adamlarının yanından kaçtın?”

Anna, eniştesinin ona cevap vermemesine şaşırmadı. Ya arazide keşif yapıyor, ya da kaleyi gözetliyor olmalıydı. Sahile yakın olduklarından buraya gemiyle gelmiş olsa gerekti. Neticede Lachlan MacRuairi sapma kadar korsandı.

“Bruce’un babama karşı denizden yapacağı saldırıyı desteklemek için buradasınız,” dedi Anna, onun vermediği cevabı tahmin ederek.

MacRuairi onun sözlerini başından savar gibi omuz silkti.

“Sana gelelim, Leydi Anna. Ne diye seni ormanda koşarken buluyorum?”

442 Monica McCarty

“Kaleye geri dönmem lazım.”

“Niye?”

Anna onlara neyi söyleyip neyi söylememeye karar vermeye çalışarak dudağını ısırıldı. Ama fazla zamanı yoktu. Zaten onu yeterince alıkoymuşlardı. Ağabeyi ona yetişmeden kaleye varması zor görünüyordu. Belki de bu adamlar onu götürürdü.

“Atlarınız yakında mı?” diye sordu Anna.

MacRuairi kaşlarını çatı. “Evet.”

Anna derin bir nefes aldı. “İyi. Kaleye gitmem için yardımınız gerek. Arthur’un iyi olduğundan emin olmam lazım.”

Adamların hiçbirisi tepki vermedi. Ki tahminince vermemeleri de gerekirdi. Çünkü Anna’nın gerçeği bildiğini bilmiyorlardı.

“Sanırım siz ona İzci diyorsunuz.”

MacRuairi bir küfür savurdu. “Sana anlattı mı?”

Anna başını iki yana salladı. “Uzun hikaye. İşin gerçeğini kendim öğrendim. Ama maalesef tek bilen ben değilim. Babam da öğrendi.”

Adam bir küfür daha savurdu. Bu seferki babasının bile nadiren kullandığı okkalı bir taneydi. “O halde işini bitirmişlerdir.”

“Hayır,” dedi Anna, adamm bu denli kesin konuşmasına afallamış halde. “Hapis tutuluyor. Babam onu sorguluyor.”

MacRuairi, o karanlık yüz hatlarına yerleşmiş katıksız bir nefret ifadesiyle yere tükürdü. “O halde keşke bitirseler diyordur.”

Bu da ne demekti şimdi?

Adam, Anna’nın aklının karıştığını yüzünden okuyarak açıkladı: “Benim de babanın sorularının öbür ucunda bulunmuşluğum var. Kendisi insanlardan bilgi almak için gayet etkili, gayet yaratıcı yöntemlere başvurur. Eğer İzci’nin işini hâlâ bitirmedilerse, yakında bitirirler.”

Gazap 443

Onun ne ima ettiğini anlayınca Anna'nın içi burkuldu.

“Benim babam asla-”

İtirazını yarıda kesen MacRuairi'nin yüzündeki kasvetli ifade değil, babasının çalışma odasına girdiği sırada kulak misafiri olduğu konuşmadan aklında kalanlardı. Ne anlama geldiğini şimdi idrak ettiği o konuşmadan. ***Dediğimi yapın. Ne pahasına olursa olsun yapın.***

Yüce Tanrım. Anna neredeyse oracıkta yere yığılacaktı. Kendini kusacak gibi hissediyordu. Babası Arthur'a işkence ediyordu. Böyle yöntemlere başvurulduğunu tabii ki biliyordu, ama bu savaşın hiç de akıma getirmek istemediği çirkin bir yönüdü. Hele babasının böyle zalimliklere bulaştığı, akıma getirmeyi hiç istediği bir şey değildi.

“Ona yardım etmemiz lazım,” dedi olduğu yerde adeta çırpınarak. Gözleri yaşarıp yanmaya başlamıştı.

Yakınlarda bir yerlerde birinin seslendiğini duyunca ise kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. “Arma!”

Telaş içinde karşısındaki üç adama baktı. “Beni çağırıyorlar - ***derhal*** gitmemiz lazım.”

MacRuairi başını iki yana salladı. “Senin gelmene gerek yok. Biz hallederiz.”

“Ama-”

Adam onun itirazlarını yarıda kesti. “Eğer bizimle gelersen, onlar da peşimizden gelir. Ortada şüphelenecekleri bir durum yokken İzci'ye daha rahat yardım ederiz. Ağabeyinin yanma dön ve yoluna devam et.”

“Ama bana ihtiyacınız olabilir.” Hem Anna, Arthur'u kendi gözleriyle görmek istiyordu. “Kaleye nasıl gireceksiniz? Onu nasıl bulacaksınız?”

MacRuairi üstüne kasvet çökmüş gibi bir ifadeyle ağzını gerdi. “Nerede olduğunu biliyorum.” Anna ürperiverdi. Adamm bunu söyleyiş biçiminden önceden orada bulunmuş Monica McCarty

olduğu anlaşılıyordu. Ama esas kanım donduran gözlerindeki o boş ifadeydi.

Tanrım, babası ona neler yapmıştı kim bilir? Peki ya Arthur'a neler yapıyordu?

“Sen yapacağın yardımı yaptın,” dedi eniştesi. “Eğer İzci hâlâ yaşıyorsa, canını sana borçlu olacak.”

Eğer yaşıyorsa... Anna gözyaşlarına yenik düşmemeye çalışarak başını salladı. Onların haklı olduğunu farkındaydı. Arthur'a yardım etmenin en iyi yolu, adamların onsuz gitmesine izin vermektir. Ama bunun bilincinde olmak, onların koruluğun içinde kayboluşunu izlemeyi hiç de kolaylaştırmadı. Anna da onlarla gitmek istiyordu.

Arthur yaşıyor, diye telkin etti kendi kendini. Öyle olmak zorundaydı. Olmasa bunu benliğinde hissedirdi. Olmasa, kendi ruhunun bir parçası da onunla beraber göçüp giderdi. Adamlar gözden kaybolur kaybolmaz, Anna geldiği yönden gerisin geri koşmaya başladı. Küçük bir dere kenarına

vardığında, ağabeyinin onun çağırın sesine karşılık verdi. Neden bu kadar geciktiğini açıklaması gerekecekti, ancak mevzunun niteliğine bakılacak olursa, ağabeyinin onu uzun soluklu sorgulayacağını sanmıyordu.

Artık elinden tek gelen, bir mucize olması için dua etmekte. Zira çok geç olmadan Arthur'u içeri sızmanın adamakıllı imkansız olduğu Dunstaffnage Kalesi'nden kurtaracak tek şey buydu.

Arthur bıraktı ki, daha da yakınına gelsinler. Duyularını her tıkırtıyla, her ciklemeyle daha da bileyerek sıçanların iyice yaklaşmasına izin veriyor, ardından hayvanları tek eliyle yakalayıp bacağına yaslayarak boyunlarını kımıyordu. Yalnızca tek elini kullanabildiğinden bu kadanni bile yapabildiği Gazap

için şanslıydı. Ancak maalesef kullanabildiği eli, omzundan çıkan koluna aitti; dolayısıyla parmağını bile kımıldatmak işkence gibi geliyordu. Çıkan kolunu tekrar omzuna oturtmayı denemişti, ama ne bunu başaracak kuvveti vardı, ne de güç alabileceği bir düzenek.

Aç bırakılmış sıçanlar tarafından kemirilmek, Arthur'un kendisi için umduğu bir ölüm şekli değildi, ama bu mahlukatları daha ne kadar savuşturabileceğini bilmiyordu. Ne zaman içi geçse, sıçanların keskin dişlerini etine geçirdiğini hisseder hissetmez uyanıyordu. Ancak çok kan kaybetmişti. Saatler ilerledikçe vücudu daha da zayıf düşüyor, duyuları bulanıklaşıyordu. Yakında gözleri bir daha açılmayacaktı. Halihazırda bu tiksiniç hayvanlardan elli tane öldürmüş olmalıydı, ama yüzlercesi vardı. Vücudu bir ürpertiyle sarsıldı. Muhafızlar onu içeri atmadan meşaleyi çukura tuttuklarında, zemin sıçandan geçilmiyordu.

Çukurun tepesi kapanınca içerisi zifiri karanlık olmuştu. Arthur yalnızca duyularından yardım alabiliyordu; ancak duyuları da yavaş yavaş işlevini yitiriyordu.

Gözleri kapanıyordu. Öyle yorgundu ki, şöyle azıcık dinlense... "Ah!" diye acı içinde haykırıverdi aniden. Sıçanın teki jilet gibi keskin dişlerini onun ayak bileğine geçirir geçirmez kendine geldi. Ayağıyla hayvanı tekmeleyip yanından uzaklaştırdı.

Bu kadar dayanabildiği için anlaşılan Dugald'a teşekkür borçluydu. O karanlık ambarda geçirdiği saatler ona idman olmuştu. Kulağını neye göre açacağını, sıçanların hareketlerini nasıl öngöreceğini biliyordu.

Ama gittikçe daha yavaş tepki veriyordu. Sıçanlar elinden daha sık kaçıyor, elini daha isabetli ısıyorlardı. Bu halde uzun süre dayanamayacağını biliyordu.

I

446 Monica McCarty

Mücadele sona erene kadar muhafızlar ona bakmaya gelmeyecekti. Zaman kavramını yitireli bayağı olduğundan, bunun ne zaman olacağını kestiremiyordu.

Kahretsin. Arthur’u çılgına çeviren sadece ortalıkta cirit atan sıçanlar değil, dostları dışarıda dosdoğru bir tuzağa doğru ilerlerken, onlara yardım edemiyor olması.

Başarısız olmuştu. **Başarısız.** Gözlerini kapayıp bu acı gerçeği zihninden silip atmak istiyordu. Üstüne bir ağırlık çökmüştü. Şuursuzluğun o huzurlu karanlığına doğru sürüklenmenin cazibesine karşı koymak, gitgide daha da zorlaşıyordu. Öyle bitap düşmüştü ki...

Bu sefer gözleri kapalı kaldı.

Artık hiçbir şey onu uyandıramazdı. Ne sıçanlar, ne de birkaç dakika sonra muhafızları haldır haldır kapıya üşüştüren gök gürültüsünün sesi.

Biri onu tutmuş sarsıyordu.

“İzci! İzci! Hay, lanet olsun, uyan! Fazla zamanımız yok.”

İzci de kimdi?

Arthur gözlerini tam ardına kadar açmıştı ki, meşale ateşinin parlak aydınlığı, adeta kafatası bir hançerle yarılmış gibi başına bir ağırlık soktu.

İzci **kendisiydi.**

Ama nasıl olur...?

Gözlerini tekrar açtı. Bu sefer yavaşça, ışığa alıştıra alıştıra. MacRuairi duruyordu başında.

Rahatlamışlığı yüzünden okunuyordu. “Hâlâ canlı mısın, değil misin, emin olamadım.”

Arthur sersemlemiş, kafası kazan gibi olmuştu. “Ben de olamadım.”

MacRuairi’nin aniden ürperdiğini hissetti. Meşale ışığın Gazap da bile adamın pek iyi görünmediği anlaşıyordu. Beti benzi kül kesilmiş, gözlerini endişeyle bir oraya bir buraya kaydırıyordu. Neredeyse telaşa kapılmış denebilirdi. “Hadi bir an önce buradan defolup gidelim. Yürüyebilir misin?”

Arthur başını sallayıp oturur gibi kaykılmaya çalıştı. Zemine bakmamaya dikkat ediyordu. Meşale şimdilik sıçanları uzak tutuyordu. “Galiba.”

“İyi, seni buradan taşımayı denemeye pek hevesli değildim zaten.”

MacRuairi elini uzattı, ama Arthur onu başından savar gibi bir hareketle tek başına zar zor doğrulup, “Yalnız mı geldin?” diye sordu.

MacRuairi hasar tespiti yapmak üzere Arthur’a tepeden tırnağa şöyle bir göz gezdirip, onun neden elini uzattığında tutmadığını anlayınca dişlerini sıktı. “Yok. Aziz ve Tapmakçı da var. Şahin de gelmek istedi, ama birinin donanmanın başında durması gerekiyordu. Patlamanın sesini duymadın mı?”

Arthur başını iki yana salladı. “İçeri o şekilde mi girdiniz?”

MacRuairi halatı bacaklarının oradan geçirip beline bağlamasına yardımcı oldu. Arthur’un bacakları yeni doğmuş kulun gibi titrese de, dik durmayı başardı.

“Hayır, ama ortalığı karıştırmada iyi iş görüyor.” MacRuairi ikinci halatı tutup çabucak tırmandı. Ardından öbürüyle Arthur’u yukarı çekti, ki bu da hiç kolay değildi; zira halatın öbür ucu gülle gibi ağırdı. Ancak MacRuairi, yılan gibi sinsi olmanın yanı sıra lanet bir aslan kadar da güçlüydü.

O cehennem çukurundan kurtulduğu için Arthur’un içini kaplayan rahatlama hissi tarif edilemezdi. İçinden coşkuyla haykırmak geliyordu. MacRuairi üstündeki tartanı çıkartıp ona uzattı. Çıplak olduğunu unutmuştu. Kıyafeti büyük bir minnetle kabul edip, parmakları ezilmiş eliyle elinden geldiğince beline ve omzuna sanp tutturmaya çalıştı.

“Sıçan bokunun kokusu zamanla geçer.”

MacRuairi’nin yüzüne şefkat kınntılarını andıran bir ifade yerleştiğini görmek Arthur’u şaşırttı. Onun neden çukurdayken o denli telaşlandığı, bir anda kafasına dank etti. Orada olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor olsa gerekti. Benzer bir şeyler yaşamış olmalıydı. “Ya gerisi?” diye sordu Arthur. MacRuairi çabucak yüzünü başka yöne döndü. Sanki o buz gibi zırhında beliren ufak çatlak sınırı bozmuştu. “Gerisi daha sonra geçer.” •—

Ya da hiç geçmez diye kendi kendine devamını getirdi Arthur.

“Beni nasıl buldunuz?”

“Senin kız, bize seni hücreye kapattıklarını söyledi. Gerisini kestirmek kolaydı.”

Senin kız-...

“Anna mı?” diye sordu, kulaklarına inanamıyormuş gibi keskin bir sesle.

“Öyle ya, onu gördüğümüz iyi oldu.” MacRuairi arazide keşif yapıp Arthur’un onlara şifreli mesaj bırakmadığından emin olmak için koruluktaki anıt mezann etrafını taradıkları sırada nasıl civardan geçen bir grup atlıyı duyduklarını anlattı. Anna’yı da ağabeyi ve adamlarını atlatmaya çalıştığı sırada görmüşlerdi.

Arthur neye uğradığını şaşırdı. “Kaçmaya mı çalışıyordun?”

“Benim anladığım, senin iyi olup olmadığından emin olmak istiyordun.”

Ağzında bir küfür geveledi. Neyse ki Arthur’u o halde kendisi bulmamıştı. Anna’nın, babasının ona neler yaptığını öğrenmesini hiç istemezdi. Anna bu gerçeği kaldıramazdı. Yanılgıların bir kısmına tutunmalıydı.

Gazap

Ama gidip onu bulmaya kalkışacak kadar ona değer verdiğini bilmek dünyalara bedeldi. Dünyalardan da öte. Arthur canını ona borçluydu. Ve içinde bir umut yeşermişti.

“Hay, lanet olsun,” diye tiksintiyle homurdandı MacRuairi.

“Sen de MacSorley gibi o aynı ebleh ifadeyle bakıyorsun. Vaktimiz yok böyle şeylere. Devamını sonra anlatırım.” MacRuairi bir kolunu Arthur’un beline dolayıp, yaralı omzuna değmemeye

dikkat ederek onu kapıya kadar yürüttü. Ardından iki kere art arda, bir kere de yavaşça tıklatır tıklatmaz kapı açıldı. “Kahretsin, Yılan. Peşinden gelmeme ramak kalmıştı.” Magnus Aziz MacKay, Arthur’a şöyle bir bakıp yüzünü ekşitti. “İyisin ya, İzci?”

Arthur aniden bastıran bir ağırla ancak yarım yamalak gülümseyebildi. “Daha iyi olduğum zamanları bilirim, ama sizleri görmek güzel, lanet olsun. İçeri nasıl-”

Aniden gecenin içinde gümbür gümbür yankılanan şiddetli bir patlama sesi, sorusunu yarıda kesti. **Gecenin** içinde.

Tanrım, saldırı başlayacaktı! “Saat kaç?”

“Gece yarısını biraz geçiyor,” dedi MacKay.

“Krala haber ulaştırmam-”

“Sonra ulaştırırsın,” dedi MacRuairi. “Zamanımız yok.

O az önceki şaşırtma taktiğimizdi. Eğer buradan kurtulmak istiyorsak, acele etmemiz gerek.”

Bir yanından MacKay, diğer yanından da MacRuairi destek olup onu koridordan muhafız odasına götürdü. Muhafızlara ne olduğunu anlamak için Arthur’un şöyle bir aşağı bakması yetti. Ne yazık ki, yerde yatan cesetlerden hiçbirisi işkencecisine ait değildi. Lom’un sağ kolu, efendisiyle birlikte savaşa gitmiş olmalıydı.

Saldırıya vaktinde yetişeceklerini ummak için işte bir sebep daha - işte görülecek bir hesap daha - çıkmıştı.

Muhafız odasının bulunduğu kuleden karanlığa çıktılar.

İ

450 Monica McCarty

Kale avlusunda in cin top oynuyordu. Ama kale kapısının girişinin orada, bir hengame çıkmış gibi sesler geliyordu. O tarafa doğru gitmek yerine doğrudan kale siperliğine çıktılar. Arthur, MacRuairi’nin neye niyetlendiğini anladı. Kale kapısının tersi yönde kalan siperliğin öbür ucu göle bakıyordu. Tam o noktadaki korkuluğa üç uzun halat bağlanmıştı.

Normalde siperlik boyunca devriye gezen bir muhafız olurdu, ama şu an herkes patlamanın olduğu yere üşüşmüştü.

Arthur aşağıda uzanan karanlığa bir göz atıp yüzünü ekşitti.

“Önce omzunu düzeltmek lazım,” dedi MacRuairi. Arthur’a dönüp kolunu üstten tuttu ve hançerini ona uzattı.

“Hazır mısın?”

Arthur hançerin ahşap sapını dişlerinin arasına alıp başını salladı. Acı anlık fakat tarif edilemez derecede şiddetliydi. Ancak bir an sonra kolunu omzuna bağlandığı yerden her yöne doğru hareket ettirebiliyordu. “Daha önce yapmış mıydın bunu?” diye sordu MacRuairi’ye.

“Yok,” diye cevap verdi adam, yüzünde ender rastlanır bir gülümsemeyle. “Ama nasıl yapıldığım görmüştüm. Şansın varmış ki, böyle işleri çabuk öğrenirim.”

Kolu yerine oturmuş vaziyette, Arthur yoldaşlarının yardımıyla halata tutunup aşağı inmeyi becerdi. Üçü de sağ salim toprağa ayak basınca, MacRuairi onları dış duvarın kuytuda

kalan bir kısmına doğru götürdü. Arthur aşağı bakınca birkaç yerinden oynamış kayanın altında bir delik olduğunu fark etti. İçeri tünel kazarak girmişlerdi.

“Burası duvarın en eski bölümü,” diye açıkladı MacRuairi.

“Taşlar adeta un ufak oluyor.”

Bunu daha önce yapmış olmalı, diye içinden geçirdi Arthur.

Duvann öbür tarafında Gordon onları bekliyordu.

“Niye bu kadar- ” diye söze başlayıp Arthur’a şöyle bir

Gazap 451

bakar bakmaz sustu. “Hay lanet olsun, İzci, kötü görünüyorsun, lanet olsun.”

“Öyleymiş, duydum,” dedi Arthur ilgisizce.

Tekrar kullanmaları gerekir diye duvarı düzeltmeye koyuldular

\ e ardından sahile doğru bir koşu kopardılar. Kalenin yaklaşık bir kilometre uzağında MacRuairi’nin bir koya gizlediği küçük kayığı buldular.

“Beni krala götürmeniz gerek. En kısa zamanda,” dedi

Arthur. Doğu yönünde ufukta günün ilk ışıklarının geceyi aydınlatmaya başladığını görebiliyordu bile. Lom’un donanması

Brander’a giden deniz yolunu kapattığı için at üstünde

gitmeleri gerekecekti. “Umarım zamanında ulaşırız.”

“Ne oldu?” diye sordu MacKay, durumun aciliyetini sezerek.

“Ne öğrendin?”

Etive Gölü’nün Lom Halici’nde açık denize döküldüğü noktaya konuşlandırılmış gemilerin arasından sıyrılarak batıya doğru yol aldıkları sırada, Arthur hızlıca Lom’un hain planını - hem kurdukları pusuyu, hem de nasıl ateşkes bitmeden saldırma niyetlerini - anlattı.

Gordon bir küfür savurdu. “Adi şerefsiz.”

MacKay ise konuyla ilgili düşüncelerini çok daha renkli ifadeler kullanarak dile getirip, “Kral böyle bir şeye hazırlıklı değil,” diye ekledi.

“Evet, Lom kendine iyi yer belirledi,” dedi Arthur ve yoldaşlarına Ben Cruachan’daki derin vadiyi ve dar geçidi anlatmaya koyuldu.

“Araziyi biliyorum,” diye ekledi MacRuairi. “Keşif erlerinin onların yerini tespit etmesi güç.”

“İşte bu yüzden onları uyarmamız lazım.”

MacRuairi keyifsiz bir tavırla başını iki yana salladı.

“Ordular şafağın ilk ışığıyla yola koyulacak. Geçidin en dar kısmına gelmeden biz onlara ulaşırsak bile, üç bin kişilik

452 Monica McCarty

birliği geri döndürmek hiç kolay olmayacak. Arazi hepten tehlikeli.”

“Birliğin geri dönmesi gerekmeyecek,” dedi Arthur. “Bir planım var.”

Bunun üzerine diğer üç yoldaş birbirlerine imalı bakışlar attı.

“Ne var?” diye sordu Arthur.

Hepsinin aklındaki düşünceyi dile getiren Gordon oldu:

“Sen savaşacak durumda değilsin. Haberi krala biz ulaştırırız.” Arthur dişlerini sıktı. “Ben de sizinle geliyorüffi.” Hiçbir şey onu savaşmaktan alıkoyamayacaktı. Lom ile savaş alanında kozunu paylaşmak için zerre kadar bile şansı varsa, bu şansı es geçmeyecekti.

“Gelman bizi ancak yavaşlatmaya yarar,” dedi MacRuairi lafı dolandırmadan. “Bırak bizim hızımızda yol almayı, atın sırtına bile binemeyecek kadar güçsüz gözüküyorsun. Hem o elinle dizginleri nasıl tutacağını zannediyorsun?” Arthur ona zehir gibi bir bakış attı. “Bırak da onu ben düşüneyim.”

MacRuairi ile göz göze geldiler. Bir an sonra, adam başını salladı ve ekledi: “O halde sana savaşırken giyebileceğin bir şeyler bulalım hemen.”

Hem birliğe vaktinde yetişmeyi başardılar, hem de Arthur atından düşmedi - ancak düşüp kendini rezil etmesine ramak kalmıştı.

MacDougall askerleri halihazırda yerlerine konuşlandırılmış olduğundan, güneye doğru yönelip etraflarında daire çizmeleri gerekmişti. Geçide bir kilometre kala krala yetiştiler. Robert Bruce, kolay kolay öfkesine yenilen bir adam deGazap 453

ğıldı, ama Arthur ona Lom’un planını anlattığında adeta kan beynine sıçradı.

Ağzına geleni söyleyip Lom’a adamakıllı sayıp sövdü.

“Tanrı aşkına, bunu nasıl düşünemedik?” diye ortaya sordu.

Ancak tam bir felaketle sonuçlanabilecek bu durumdan dolayı savaşçıların her birinin - kral dahil - kendini sorumlu hissettiği aşıkardı. Bruce’un şövalyelik ilkelerine bel bağlamaması gerekirdi.

“Kayalıklardaki sarp bir yamacın ardında saklanıyorlar,” dedi Arthur. “şayet onları özellikle aramıyorsak, gözden kaçırmamız çok kolay.”

MacLeod’un keşif erlerine attığı bakışlardan anlaşılıyordu ki - durum beklenenin çok dışında olsun olmasın - her birinin çekeceği vardı.

“Bir planım var demiştin?” diye sordu kral.

“Evet, var,” dedi Arthur ve diz çöküp zemine elindeki sopayla bir harita çizdi. “Lom’u kendi oyununda yenebiliriz. şuraya birkaç yüz adam konuşlandırılmış,” deyip yamacın ortalarında bir yeri işaretledi. “Ordunun geri kalanı, siz kaçmaya çalışırken geçidin ağzında taarruza geçecek - sizi hem yukarıdan hem de aşağıdan sıkıştıracak.” Lom’un askerlerinin bulunduğu yerin biraz üzerine işaret etti. “Siz onların bulunduğu yerin yukarisına bir birlik gönderirseniz, Lom’un askerleri arada hapsolür. Pusu başarısız olunca da sayıca dezavantajlı konuma düşerler.”

Bruce kaşlarını çattı. “Birliği o kadar yükseğe çıkarabileceğimizden emin misin? Anlattığın kadarıyla arazi dik ve zorlu. Çıkmanız gereken yere ulaşamadan bizi görürlerse

plan suya düşer.”

“Benim Kuzeyliler halleder,” diye lafa girdi ağabeyi Neil. “Bu civarları bilirler.”

“Emin misin?” diye sordu Bruce.

454 Monica McCarty

“Eminim,” dedi Neil. “Aslan gibi dövüşür, kedi gibi hareket ederler.”

“Birliğe ben önderlik ederim,” dedi Arthur. “Araziyi iyi bilirim.” Neil hâlâ krallığın en çetin savaşçılarından biriydi, ama yaşı elliydi ve eskisi kadar çevik değildi.

Bruce onu tepeden tırnağa süzdüğünde, tereddüdü yüzünden okunuyordu. Üzerindeki kam ve pisliği temizleyip ödünç aldığı savaşçı zırhını giymiş, elini ve bileğini sargı beziyle sarmış ve yüzüne renk gelene kadar yiyip *uisge-beatha* içmiş olsa da, hâlâ sanki azgın bir zebaninin ağzında bir iki çiğnenip tükürülmüş gibi görüldüğünü biliyordu.

Kral ona itiraz etmeye fırsat bulamadan, Arthur söz aldı:

“Yapabilirim efendim. Kendimi görüldüğüm kadar kötü hissetmiyorum.”

Bu son söylediği yalandı, ama çok da vahim bir yalan değildi.

Lom ile hesaplaşmasının yakın olduğunu bilmek onu daha dinç hale getirmişti.

“Bu göreve hak kazandın, Sir Arthur,” dedi kral. “Senin sağladığın bilgiler olmasa, bu savaş tam bir felaketle sonlanabilirdi.”

Arthur, iki yıl önce Dal Righ’da, Lom’un onu

kaçıp canını kurtarmak zorunda bıraktığı zamanın anısının

Bruce’un zihninde hâlâ taze olduğunun bilincindeydi. Kral

en genç ancak en güvendiği şövalyelerinden biri olan Sir James

Douglas’ı yanına çağırdı. Douglas’ın ezeli rakibi, aynı

zamanda kralın yeğeni olan Sir Thomas Randolph’tu. Bir

ara taraf değiştirmiş olan Randolph, batıda MacSorley’nin

yanında, gerekli olması durumunda denizden yapılacak saldırının

hazırlığını üstlenmişti. “Douglas, senin de onunla

gitmeni istiyorum.” Bruce bir diğer savaşçıya daha işaret

etti. Gregor MacGregor, Arthur’un İskoç Muhafız Alayı’ndaki

esas partneri bir adım öne çıktı. Kral ona, “Nişancı, sen

Gazap 455

okçulardan sorumlusun,” dedikten sonra Arthur’a, “Yanma ihtiyacın olduğu kadar adam al,” diye emir verdi.

Ardından Neil ve MacLeod’a danışmak için döndüğü sırada

MacGregor, Arthur’a, “Araya birkaç MacGregor atarsan

iyi edersin, İzci,” dedi. “Campbell’ların gidip zaferi bütünüyle sahiplenmesine izin veremeyiz.”

Arthur nihayet gülümseyebildi. Ey Tanrım, geri dönmek

güzeldi. Eskiden MacGregorlar ile Campbell’ları kanlı bıçaklı

hale getiren kan davasını böyle alaya alabilmek güzeldi.

“Campbell’ların alın terinin üstüne konmaya niyetlenmek

de, tam MacGregorlar’ın yapacağı iş zaten.”

“Kızları etkileyebilmek için malzeme lazım,” dedi MacGregor.

Arthur güldü. MacGregor’un kızları etkilemek için hiçbir

şeye ihtiyacı yoktu; yüzü ona yeter de artardı - adamm yakışıklılığı, aynı zamanda, onu kıskırtmak için de daima yem olarak kullanılmaya elverişli bir mevzuydu. “O güzel yüzünle ilgili yardım gerekirse, seni bunu yapan adama yollayabilirim,” dedi Arthur ve kendi yüzünü işaret etti.

MacGregor yüzünü ekşitti. “Piç herif işini etraflıca yapmış; hakkını yememek lazım.”

“Onu görünce takdirlerini iletirim,” dedi ilgisizce. İkisi de bunun pek uzun soluklu bir sohbet olmayacağını biliyordu.

Neil, kralın yanından aynlıp adamları hazırlamak üzere Arthur’u bir köşeye çekti. “İyi olduğundan emin misin, Arthur? Bu işi üstlenmek istemezsen herkes anlayışla karşılar.

Zaten çok şey yaptın.”

Ben anlayışla karşılarım, demek istiyordu aslında. Arthur, gerçekte demek istediğinin bu olduğunu ağabeyinin yüzünden okuyabiliyordu. Ama ikisi de bu işin sonunun henüz gelmediğini biliyordu. “İyi olacağım,” diye onu telkin etti. “Ancak, bu iş bitince.”

Yirmi Beş

Arthur’un planı işe yaradı. Douglas, MacGregor ve ağabeyinin birkaç askerinden oluşan birliğini, Ben Cruachan yamaçlarında, Lom’un pusu kurmuş klan üyelerinin yukarısında bir yere çıkardı. Bruce’un ordusu aşağıdaki dar geçide geldiğinde MacDougalllar, sözde gafil avlanan askerleri ok yağmuruna tutup yamaçtan aşağı kaya parçalarıyla yuvarladı.

Ancak Lom’un beklenmedik ani saldırısı karşılığını buldu.

Arthur ve yanındakiler üstüne kendi oklarını yağdırdıkları sırada, MacDougalllar dehşet dolu gözlerle başlarına yoktan var olmuş gibi üşüşen savaşçılara bakakaldı.

Şaşırtma taktikleri suya düşüp stratejik olarak daha avantajlı konumlarını da kaybedince, MacDougalllar’ın kurduğu pusu hezimete uğradı. Hem aşağıdan hem de yukandan tuzağa düşürülünce askerler arada telef oldu. Lom, geçidin ağzında taarruza geçince karşısında telaşa düşmüş bir yığın asker yerine Bruce’un kudretli ordusunu buldu.

Arthur tabana kuvvet sarp yamaçtan mücadelenin ortasına daldı. Savaşan askerlerin oluşturduğu güruhu yarararak

Gazap 457

geçtiği sırada aklında yalnızca tek bir hedef vardı: Lom’u bulmak. Tepe yamacının karşısında adamların tekrar düzene sokup kahramanca yeni bir saldırı düzenlemeye çalışan Alan MacDougall’ı gördü. Ama kahramanlık artık tek başına yetmezdi. Arthur, Anna’nın iyiliği için, Alan’ın da bunu çok geç olmadan anlayacağını umdu.

Geçidin dar olması Bruce’un sayıca üstünlüğünü biraz törpülese de, Lom’un saldırısı kısa zamanda başarısız oldu.

MacDougalllar’ın öncü birliği dağılmaya başladığı sırada, Arthur cephe hattına ulaştı.

Ordunun en önünde kendisine yakın şövalyeler ve İskoç Muhafız Alayı’nın üyeleriyle omuz omuza savaşan Kral Robert,

kaçan askerlerin peşinden gitme emri verdi. Ümitsizce Dunstaffnage'a ulaşmaya çalışan MacDougalllar, Awe Nehri'nin üzerindeki köprüden geçmeye çalışırken ya kılıçtan geçirilerek ya da düşüp boğularak helak oldu. Kazanmışlardı. MacDougalllar, Bruce'un karşısında bozguna uğradı ve böylece kral, Dal Righ'in öcünü almış oldu. Kuzey İskoçya'daki en güçlü klanın hakimiyeti sona ermişti. Zafer insanın yüzünü güldürüyordu, ancak Arthur, Lom'u bulana kadar muradına ermeyecekti. Geri çekilenlerin yarattığı hengamenin içinde düşmanını bulmak için, gözleriyle kaçan klan üyelerini taradı. O sırada Alan MacDougall'm bir grup askerini güvenli bir yere yönlendirdiğini görerek memnun oldu. Köprünün yakınında duran MacRuairi'yi fark ederek onun yanına gitti. "Nerede o?" Kimi aradığını belirtmesine gerek yoktu. MacRuairi yere tükürüp güney yönünde Awe Gölü'nün ağzını işaret etti. "**Birlinn**inden karaya inmedi bile - kahrolası ödlele savaşı suyun oradan yönetti. Askerler geri çekilmeye başlar başlamaz, gölün aşağısına kaçtı."

458 Monica McCarty

Arthur bir küfür savurdu. Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişken son anda adaleti elde etme fırsatının elinden alındığına inanmayı reddediyordu. "Ne kadar oldu?" "En fazla beş dakika."

O halde hâlâ şansı vardı. Ama ona yetişmeye kalkışacaksa, MacRuairi'nin denizcilik kabiliyetlerinden yararlanması gerekti. Awe Gölü üzerinde Lom'a ait üç kale vardı, ama aralarından en yenisi - ve en müstahkem olanı - eskiden Campbelllar'a ait olan Innis Chonnel'dı. Lom oraya gidecekti. Arthur hiç oradan girip buradan çıkmaya gerek duymadan dürüst bir ifadeyle MacRuairi'ye baktı. "Bir yanlış ne dersin?"

Denizlerin en korkulu, en tehlikeli korsanlarından diye bilinen adam ona dönüp gülümsedi - ya da en azından o yüzündeki bir gülümseme olsa gerekti. "Adamları ben toplarım; sen tekne bul."

Arthur, nehrin kıyısından limana doğru koşmaya başlamıştı bile. Bu yanlış kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Lom'lu John, bu sefer kaderinden kaçamayacaktı. Anna'mın elinden tek gelen şey, beklemektir. Innis Chonnel Kalesi'nin kaim taş duvarlarının ardında neler olduğunu bilmemek resmen işkenceydi. Aniden içi cız etti. Hayır, işkence diyemezdi. Kendi yaşadıkları Arthur'un yaşadıklarının yanından bile geçemezdi. Bunları düşünmeye dayanamıyordu, ama görünüme göre düşünmeden de edemiyordu. Onun başına gelenleri gözünde canlandırmak... Yaşayıp yaşamadığından emin olamamak... Çılgınlıktı bu! Arthur'u kurtarmayı bırak, eniştesi en başta kaleye nasıl girecekti?

Onlarla gitmeliydim. O zaman en azından emin olurdu.

Gazap 459

Ama eniştesi haklıydı. Anna onlarla gitseydi, ancak ağabeyini kaleye geri yönlendirmiş olurdu.

Saatler geçmek bilmiyordu. Anna, kalenin küçük şapelinde dizlerinin üstünde dua etmediği zamanlar, kendini bir şekilde oyalamaya çalışıyordu.

Babasının askerlerinin çoğu savaşta olduğundan, ufak bir muhafız birliği - topu topu yirmi adam - kaleyi korumakla görevlendirilmişti. Anna önceki akşam beraberindekilerle kaleye vardığında (dere kıyısına bir başka yalandan ziyarette daha bulunmaksızın), adamları odaları hazırlamak, Büyük Salon'u havalandırmak ve erzak envanterini çıkarmak üzere işe sürmüştü.

Innis Chonnel Kalesi, Dunstaffnage Kalesi ile yaklaşık olarak aynı zamanda inşa edilmişti. Dunstaffnage kadar görkemli olmasa da, benzeri bir mimariye sahipti. Kare şeklindeki hisar, adanın güneybatısındaki kayalık arazinin üzerine kurulmuştu. Kaim, yüksek taş duvarlar ufak bir avlunun etrafını çevreliyordu. Köşelere iki kare şeklinde kule dikilmişti. Bunlardan biri ana kule, diğeri ise muhafız evi olarak hizmet veriyordu. Kulelerin ortasında ise, Büyük Salon yer alıyordu. Kışla, cephanelik, ahır ve mutfığa cv sahipliği yapan diğerküçük ahşap eklemeler ise duvarlara inşa edilmişti.

Buranın bir zamanlar Arthur'un evi olduğunu düşünmek ne garipti... Bu kaleyi babasıyla ziyaret etmek Anna'nın hep hoşuna gitmişti, ama şimdi tuhaf geliyordu.

Sanki burada olmaması gerekiyordu. Kendini bir işgalci gibi hissediyordu.

Böyle hissetmenin çok saçma olduğunun farkındaydı.

Savaş zamanı kaleler devamlı el değiştirirdi. Ama Arthur'un ona anlattıklarını hatırlayınca...

Anna iki arada bir derede kalmıştı. Hâlâ sevdiği ama es460

Monica McCarty

kisi gibi gözünde ilahlaştırmadığı babasıyla, nefret etmesi gerekirken bir türlü edemediği adam arasında kalmıştı.

Arthur'un o yaptıklarını neden yaptığını anlamak istemiyordu, ama bir yerde anlıyordu da... Onu bu yola iten sadakat hissini anlayabiliyordu, çünkü aynı duyguyu kendisi de hissediyordu. Krala ve vatana duyulan sadakat... Klana ve aileye duyulan sadakat...

Hele ki, İkincisini çok iyi anlıyordu.

Neticede Arthur Kuzeyli'ydi. Kuzeyliler kam yerde bırakmazdı.

Arthur babasının öcünü almayı kendine görev bilirdi.

Ama Anna bunun görevden öteye uzandığını biliyordu.

Arthur hâlâ içinde babasının ölümüne tanık olup buna engel olması gerektiğine inanan o küçük çocuğu barındırıyordu.

Bu bir adalet arayışıydı. Bir intikam arayışıydı. Fakat aynı zamanda bir kefaret arayışıydı.

Ancak anlamak bazı cevapları da beraberinde getirmiyordu.

Birini sevmek, ötekini kaybetmek anlamına gelirken

Anna'nın elinden ne gelirdi ki?

Huzursuz geçen bir gecenin ardından, bu yeni gün de öncekinden pek farklı geçmedi - Anna dua ediyor ve kalın kale duvarlarının ötesinde olanları düşünmemek için kendini bir şekilde oyalamaya çalışıyordu. Arthur için endişelenmesi yetmiyormuş gibi, bir de dışarıda mücadelesi devam eden bir savaş vardı.

Anna'nın içinde hep yaşayageldiği dünyasının sonu şu dakika geliyor olabilirdi. Değer verdiği insanlar yerde cansız ya da yaralı halde yatıyor olabilirdi. Ama Awe Gölü'ndeki bu ıssız adanın üzerindeki Innis Chonnel'in korunaklı surlarının berisinde her şey, her zamanki gibiydi. Parlak güneş ışığı hâlâ gölün hareler halinde hafifçe dalgalanan sularının üzerinde ısıldıyor, kuşlar neşeyle şakırdıyor ve kale avlusunda yürüdüğü sırada rutubetli rüzgar hâlâ saçlarını savuruyordu.

Gazap 461

Anna, ana kuleden çıkan Ewen'a rastladı. "Haber var mı?" diye sordu. Gerçi vereceği cevabı biliyordu. Kaleye yaklaşan olsa uyan niteliğindeki boru sesi duyulurdu.

Ewen başını iki yana salladı. "Hayır, henüz yok."

Anna biliyordu ki, bu bekleyiş, ağabeyi için de zordu.

Nitekim farklı sebeplerden ötürü... Ewen da savaşmak istiyordu.

Ancak Innis Chonnel'a sürgün edildiği için, onu suçluyorsa da belli etmiyordu.

Anna dudağını kemirmeye koyuldu. "Keşke ne olup bittiğini bilebilsem."

Ewen gülümsedi. "Ben de. Ama kayda değer herhangi bir şeyin haberini alır almaz - "

"Gemiler yaklaşıyor, efendim!" diye uyardı yüksek kuledeki muhafızlardan biri.

Anna koşarak merdivenlerden yukarı siperliğin tepesine ağabeyinin peşinden geldi. Kuzeyden bulundukları yere doğru yaklaşan kare şeklinde üç yelkeni hayal meyal seçebiliyordu. Gemiler hızla yaklaşıyordu.

"Bu babamızın gemisi," dedi Ewen meyas bir sesle.

Anna içinde kötü bir şeyler olacaktı gibi bir hisle ürperdi.

"Ne var? Ne oldu?"

Ewen gerçeği ondan saklamakla uğraşmadan, "Buraya ancak zorunda kalırsa gelirdi."

Zorunda kalırsa. Anna'nın yüreği ağzına geldi. Bu geri çekildikleri anlamına geliyordu.

Kaybetmişlerdi.

Sanki bacakları tutmuyormuş gibi hafifçe sendeledi.

Kendini dengelemek için siperliğin taş kenarlarına tutundu.

Hızla onlara doğru yaklaşan gemileri izleyerek, bu durumun bir başka açıklaması olsun diye içinden dua etti. Bruce'un galip gelmiş olması dışında herhangi başka bir açıklama.

Gözlerini kısarak, güneşe doğru baktığı sırada bir şey

462 Monica McCarty

daha dikkatini çekti. “O nedir?” diye sordu yaklaşan gemilerin hemen arkasında kalan bir noktaya işaret ederek. “Şu arkalarındaki?”

Ama Ewen askerlere emir vermeye başlamıştı bile. “Saldırı var! Yerlerinize gidin!”

Adamlar derhal harekete geçti. Anna ise gözlerini başka yöne çeviremeden donup kalmış gibi dehşet içinde gemilerin yaklaşmasını izliyordu. Babasının adamları takip edildiklerinin farkında değil gibiydiler.

“Arkanıza bakın!” diye haykırdı, onları uyarmaya çalışarak.

Ama rüzgar onun sesini alıp başka yöne taşıdı.

Ewen ona doğru bağırdı. “Anna, derhal buradan uzaklaş. Güvende değilsin. Kuleye git ve kapıyı arkandan sürgüle.”

Anna tek kelime etmeden başım sallayıp ağabeyinin dediğini yapmaya koyuldu. İçeri girdikten sonra koşarak ikinci kattaki odanın penceresine koştu. Ana kule, kalenin güney köşesinde bulunduğundan gemileri ancak kıyıya yanaştıklarında görebildi.

Kalbi adeta boğazına düğümlenmiş halde, bulunduğu yerin tam aşağısında başlayan mücadeleden gözlerini ayıramadı. Babasını, adamlarının arkasından emir verirken gördü.

Tam bu sırada düşman savaşçılar-

Anna olduğu yerde donakaldı. Kalbi aniden büsbütün durmuş gibi oldu. Gözlerini yumup tekrar açtı. Hayır, rüya görmüyordu. İçinde bir anda dolup taşan rahatlama hissiyle adeta kalbi sıkışır gibi oldu.

Arthur yaşıyordu.

Tuhaf bir savaşçı zırhı kuşanmış, siperli miğferi saçlarını ve yüzünü örtüyordu. İlk bakışta etrafındaki diğer savaşçılardan farklı durmuyordu, ama Anna onun o olduğundan emindi.

Gazap

Şükürler olsun.

Bir an sonra aniden Arthur’un burada oluşunun esasen ne anlama geldiği bütün dehşetiyle kafasına dank etti.

Korku bütün benliğini ele geçirdi, dört bir yanını buz gibi sarmaladı. Eğer Arthur buradaysa, bunun tek bir sebebi olabilirdi.

Anna derhal kapıya koştu. Bir şeyler yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Onu durdurmak zorundaydı. Arthur’un, babasını öldürmesine izin veremezdi.

İşte Arthur’un beklediği an gelmişti. Lom ile son kozunu Innis Chonnel’in bulunduğu bu küçük adada, bir zamanlar evi olan bu kalenin boylu boyunca uzanan gölgesinde paylaşacak olması bir nevi anlamlıydı da...

Yanş çekişmeli geçmişti, ama sonuçta Lachlan MacRuairi ününü hakkıyla kazandığını ispatlamış oldu. Parlak gün ışığının kör noktasına gizlenmiş halde, kendilerini ele

vermeden Lom'un geri çekilen gemilerinin peşine takılmış, takip ettikleri üç **birlinm** kıyıya yaklaştıkları sırada yetişmişlerdi. Tam bu sırada Arthur, gafil avlanan MacDougalllar'ı ok yağmuruna tutma emrini verdi.

MacRuairi korsan soydaşlarından kırkını toplamıştı. Ki MacDougalllar'm sayılarının bunun üç katı olduğu düşünülürse, taraflar kuvvet bakımından birbirine eşit olmuyordu. Ancak MacRuairi'nin adamları bu koşullar altında boy ölçüştürmeye dünden razıydı. Eşkuya, cani, katil - bu sıfatlar onları tarif etmek için hafif bile kalıyordu - olarak bilinen MacRuairiler, denizlerin en zalimleri olarak nam salmıştı. Ama karada da bir o kadar çetin savaşıyorlardı.

Monica McCarty

MacRuairi, MacDougall **birlinnlermm**. hemen gerisinde Aşırdıkları gemiyi karaya çıkardığı sırada, savaşçılar - kılıçlarını çekmiş halde, "Aslan uğruna" naraları eşliğinde, güverteden karaya atlamaya başlamışlardı bile. Arthur da hemen yanlarında saldırıyı yönetiyordu.

Lom, MacRuairi'nin adamlarının önünü karaya çıkmaya çalıştıkları sırada kolayca kesebileceğini umarak adamlarını rıhtım boyunca konuşlandırmıştı.

Ancak MacDougall savaşçıları soydaşlarının amansız hücumu karşısında solda sıfır kalıyordu. İki klan da Somerle d'in - yüz elli yıl önce Adalar'da hüküm süren İskandinav kralının - oğullarının soyundan geliyor olsa da, birbirlerine karşı üstünlük sağlamak için nesiller boyu savaşmışlardı.

MacDougalllar, Largs Savaşı'nm adından galip gelmiş ve İskoç krallarının tarafında yer almışlardı. Böylece asimile olarak Viking kökenlerinden gittikçe uzaklaşmışlardı. Mac-Ruairiler ise yakın zamana kadar bilindikleri üzere - hatta bazılarının onları hâlâ bildiği üzere - barbarlar gibi savaşırlardı. MacDougall askerlerinin hattını kolayca delip mücadeleyi adanın kayalık sahiline taşıdılar.

Sadece tek kolunu kullanabildiği için - zayıf düşmüş olması bir yana - Arthur dezavantajlı konumdaydı. Her zamanki savaş kabiliyetiyle kıyas kabul etmeyecek bir düzeyde olsa da, işini görebiliyordu. Kararlı bir şekilde MacDougalllar'ı yarararak geçtiği sırada gözünü hep Lom'un üstünde tutuyordu.

Lom mücadelenin en gerisinde, adamlarının oluşturduğu koruma çemberinin içindeydi. Çemberi oluşturan adamlardan biri de sağ koluydu.

Arthur beklenti içinde kanının kaynadığını hissetti.

MacDougalllar geri püskürtülüyordu. Kısa süre sonra Lom'un adamlarının sayıca üstün olmasının zaferi elde etmeye yetmeyeceği belli oldu.

MacDougall klan üyelerinin biriyle - ne yazık ki önceden tanıdığı biriyle - çetin bir kılıç dövüşüne tutuşmuş olan Arthur, askerinin geri çekilmesi için yapılan çağrıyı duydu. Lom'u ve o kör olasıcı sağ kolunu kale içine sığınmadan

durdurması gerektiği bilinciyle bir küfür savurdu.
Bu kadar yaklaşmışken amacından alıkonamazdı.
İçinde yükselen yeni bir şevk dalgasıyla, rakibinin hamlesini savuşturup ondan aldığı hızla kılıcını adama doğru savurarak ölümcül darbeyi indirdi.
Lom ~ hâlâ sağ kolu tarafından korunuyordu - kale kapısıyla arasındaki on beş metrelik mesafeyi kapatmaya gayret ediyordu.

Bu sefer değil.

Arthur, MacRuairi'nin adamlarından birkaçına seslenip onlara kendilerinden ne yapmalarını istediğini anlattı. Adamlar peşinden takip ederken bir yandan mücadeleye devam ederek Lom'a doğru yaklaşıyordu. Adamları Lom'u çevreleyen koruyucu çemberi delip, Lom ile sağ kolunu diğerlerinden ayırdı. Arthur yanlarına ulaştığında, MacRuairi'nin adamları arkasında bir siper oluşturmak için dağıldılar.

Lom'un kaleye ulaşmasına beş metre kalmamış olsa, Arthur onun sağ kolunun leşini sermekten daha fazla zevk alabilirdi. Ancak hal böyle olunca, işkencecisinin işini çabuk bitirmesi icap etmişti. Adam bütün o işkence kabiliyetine rağmen, Arthur'a - sadece tek elini kullanabiliyorken bile - rakip dahi olamazdı.

Arthur nihayet kale kapısına üç metre kala Lom'a yetişti. MacDougalllar kendilerini savunmaya çalışmakla öyle meşguldüler ki, liderlerinin yardımına yetişecek kimse yoktu.

Kılıcını ona doğru kaldırdığı sırada Lom'un öfkesi göz466

Monica McCarty

lerinden okunuyordu. "Nasıl kaçmayı becerdin?" diye sordu gözlerine inanamıyormuş gibi.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?"

Adamm gözlerinde kana susamış gibi bir pırıltı belirdi.

"Senin işini bitirmeliydim."

"Evet, bitirmeliydin."

"Bu felaketin sorumlusu sensin. O katil orospu çocuğuna planlarımı sen ifşa ettin."

"Kral Robert diyeceksin," diye çıkıştı Arthur, bir yandan sanki avını köşeye sıkıştırmış gibi adamın etrafında daireler çizerek. "Dilini buna alıştıırırsan iyi edersin derdim, ama nasılsa buralarda pek fazla vaktin kalmadı."

Ve ardından kılıcını savurdu.

Lom kendini hamleye hazırlamıştı. Darbeyi savuşturmayı başardı başarmasına, ancak bunu son anda zar zor becerebildi - sarf ettiği güç, tüm vücudunu tir tir titrer halde bırakmıştı.

Kuzey İskoçya'da bir zamanların en korkulu savaşçısı artık bir tehdit oluşturuyordu. Adam ileri yaşından ve hastalığından nasibini almıştı. Gölde kalıp savaş alanının gerisinde durması gururdan değil, hasta oluşundandı. Lom'un o kahrolası gururu, ne kadar hasta olduğunu kendi kendine itiraf etmesine meydan vermiyordu.

İkinci hamleyle adam dizlerinin üstüne çöktü. Arthur kılıcını

Lom'un boynuna doğrulttu. Zırhın boyunluğu keskin çeliğine dayanacak kadar sağlam değildi. Güneş Lom'un miğferinden yansıdı - tıpkı on dört yıl önce Arthur uzaktan babasının kılıcını aynı adamm boynuna dayayıp ona merhamet ettiğini izlediği zamanki gibi. İşte beklediği an gelmişti. Birazdan olacakların heyecanını damarlarına akın ediyor olmalıydı. Zafer ağzında bal gibi bir tat bırakmalıydı. Kasları, kılıcı ileri doğru savurmaya hazır halde iyice gerilmiş olmalıydı.

Gazap 467

Ama Arthur, bunların hiçbirini hissetmiyordu.

Tek düşün ebildiği Anna'ydı.

Eğer bunu yaparsa, onun gözünde Lom nasıl bir adam ise, o da Anna'mn gözünde sonsuza dek o adam olarak kalacaktı: Babasını öldüren adam.

Anna'nın onu affedebileceğini ummak belki de haddine değildi, ama eğer Lom'u öldürürse olan şansını da yitirecekti. Savaşamayacak kadar hasta bir adamı öldürmeyi nefesine yedirebilir miydi ki? Babası adaletini bulmuşt u. Lom her şeyini kaybetmişti. Brander'da aldığı yenilgi, Bruce'u durdurabilmek için beslediği tüm umutları suya düşürmüştü.

Anna haklıydı. Lom'u öldürmekle eline geçen tek şey, intikam olurdu. Anna'yı, babasını öldürmenin ona vereceği anlık hazdan çok daha fazla istiyordu.

Alacağı haz anlık olmanın ötesine geçecekti geçmesine, ama Anna'yı yine de daha çok istiyordu.

Lom, miğferinin elik siperliğinin altından yakıcı gözlerle onu izliyordu. "Ne bekliyorsun? Bitir şu işi!"

Merhamet. Babasının ona verdiği son ders buydu. Gerçi Arthur bu dersi şimdiye kadar hep ihmal etmişti.

"Kralın önünde diz çökersen yaşamana izin veririm."

Lom'un yüzü öfkeyle çarpıldı. "Ölürüm daha iyi."

"Peki ailene ne olacak? Klanına ne olacak? Onlar da ölsün mü istersin?"

Gözleri adeta nefret kıvılcımları saçıyordu. "Bir katilin önünde diz çökmelerinden iyidir."

"O lanet gururun yüzünden kızlarının öldüğünü görmeyi mi yeğlersin?" Arthur öfkesinin kabardığını hissedebiliyordu.

Anna'yı iyi tanırdı. Onun asla babasının sözünden çıkmayacağını biliyordu. Ailesi onun her şeyiydi. "Anna için

hakkını helal et. Ben onu koruyup kollarım. Artık işinin biti

468 Monica McCarty

tiğini sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. Ama çocukların - torunların - klanının soyunu sürdürecektir."

Lom zıvanadan çıkmıştı. şakaklarındaki damarlar şişmiş, gözleri kararmış, yüzü pancar gibi kızarmıştı. Ağzı köpürerek bir dizi okkalı küfür sıraladı. "Ona asla sahip olamayacaksın. Ölüsünü görürüm daha iyi!"

"Baba!"

Arthur arkasında yükselen acı dolu feryadı duydu. Anna'nın

sesiydi bu. Düşünmeden arkasını dönüverdi.

Ve Lom'a sırtını verdi. Tıpkı babasının yaptığı gibi.

Yirmi Altı

Anna kale avlusuna tam Arthur babasını dizlerinin üstüne çöktürdüğü sırada ulaştı.

Ah, Tanrım, çok geç kalmıştı!

Daha hızla koştu.

Ewen ve diğerleri kalenin dış duvarındaki ince yarıklardan nişan alarak fırlattıkları oklarla kaleyi savunmaya çalışıyorlardı.

Babası ve adamları içeri gireceği an, kapıyı indirmeye hazır bekliyorlardı.

Girişteki muhafızlar gözleri önünde olup bitenleri izlemeye öyle yoğunlaşmıştı ki, Anna'nın yanlarından geçip gittiğini fark etmediler.

"Leydim!" diye haykırdı adamlardan biri arkasından.

"Sakin-"

Anna uyarıyı dinlemedi. Girişin ötesindeki birkaç metrelik mesafeyi bir çırpıda katetti, ama fazla yaklaşamadı.

Düşman askerler, Arthur'u ve babasını diğerlerinden ayıran bir hat oluşturmuşlardı. Anna askerlerin arasından geçmeye kalkışınca da adamlardan biri onu yakalayiverdi.

470 Monica McCarty

"Ah Tanrım!" dedi adam, onun ayaklarını yerden keserek.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, kadın?"

Anna tam ağzını açıp karşısındaki korkunç görünüşlü eşkıyaya onu bırakmasını haykıracaktı ki, Arthur'un konuştuğunu duyup olduğu yerde duruldu.

Duyduklarına inanamıyordu.

Arthur kılıcını babasının boynuna dayamış, bütün hayatını şekillendirmiş olan intikamı alıp kefareтини ödemek üzereyken, ona merhamet ediyordu. Ona herkesi kurtarması için bir şans tanıyordu. Arthur'a yaptıklarından sonra hak etmediği bir şans. Gelecek için bir şans. —

Beni seviyor, diye içinden geçirdi Anna. İntikam arayışından vazgeçecek kadar seviyor.

Ancak Arthur'un sözleri kalbini sevinçle doldurduysa da, bir an sonra babasının söyledikleri derinden yaraladı.

Ölüsünü görürüm daha iyi.

Anna geri çekilip kendini askerin elinden kurtardı. Duyduklarına inanamayarak dehşet içinde bir çığlık koyuverdi.

Öyle demek istemedi.

Ama öyle demek istemişti işte. Babası onu düşmanıyla evli görmektense, öldüğünü görmeyi yeğlerdi. Düşmanı sevdiği adam olsa bile. Arthur'un teklifini böylesine haşin bir tavırla reddetmesi, Anna'nın hâlâ barındırdığı yanılğı kırıntılarını da un ufak etti.

Ancak Anna çığlık atarak hata etmişti. Hayal bile edemeyeceği kadar vahim bir hata hem de.

Savaşın uğultusu çığlığını bastırmalıydı. Kimse onu duymamalıydı.

Ama Arthur duydu. Sesine doğru döndü ve o an

dünya adeta durdu.

Yüce Tanrım. Miğferinin gölgesinden gözüken onun o yara bere içindeki yüzünü görünce, Anna'nın içi ezilir gibi oldu, yüreği cız etti.

Gazap 471

Ama en dehşet verici olanı bu değildi. Anna, gözünün ucuyla güneşin bir anlığına babasının kılıcından yansıdığını görür gibi oldu.

“Hayır!” diyerek ileri doğru atıldı, ancak ilerleyemeden asker onu tuttu. “Dikkat et!”

Kör nokta. Anna onun kör noktasıydı. Ama onun, bunun için ölmesine izin vermeyecekti.

Arthur hızla arkasını dönüp kendisini hedef alan ölümcül darbeyi savuşturmak için kılıcını öyle bir hışımla savurdu ki, babasının kılıcı elinden fırlayıp havalandı.

Ardından kılıcını başına doğru kaldırdı.

Anna gözlerini olacakların dehşetinden sakınarak başka yöne baktı. Arthur babasını öldürecek. Ve az önce olanlardan sonra, Anna'nın onu suçlamak için hiçbir mazereti kalmamıştı. Ölümcül darbenin o tüyler ürpertici sesini duymayı bekledi.

Ama sessizliğin sonu gelmek bilmiyordu. Etrafa öyle bir sakinlik hakim olmuştu ki, sanki savaş bile durmuştu.

“Git buradan,” dedi Arthur. “Adamlarını ve kızını bu kaleden götürmek için beş dakikan var.”

Anna gözlerini babasına - hâlâ hayatta olan babasına çevirdi.

Arthur kılıcını indirmiş ve onun yanından uzaklaşmıştı.

Babası, yüzünde hırsından ölürcesine isyankar bir ifadeyle ayağa kalktı. “Sen tam bir aptalsın.”

“Sen de, kızın benim için senin o aşağılık canından çok daha değerli olduğu için şanslısın. Ama seni temin ederim ki, kral aynı kanıda olmayacaktır. Ya kendin gidersin ya da zincire vurulup gidersin. Hangisinin olacağı benim için fark etmez, ama gideceksin.”

Sanki onun sözlerine arka çıkar gibi kalenin yukarisından bir haykırış duyuldu: “Gemiler yaklaşıyor, lordum, yarım düzine kadar. Bulduğumuz yöne doğru geliyorlar.”

472 Monica McCarty

Bruce.

Babası bir an bile tereddüt etmedi. Derhal Ewen'a adamlarını toplayıp kaleyi boşaltarak taşıyabilecekleri kadar cephane yüklenmesini emretti.

Anna, kendisini tutan adam onu serbest bırakır bırakmaz öne doğru atıldı. Ama Arthur çoktan aksi yönde yürümeye başlamıştı.

O ve Bruce'un diğer savaşçıları - eniştesi de gürhunun içindeydi - kenara çekilip MacDougalllar'ın geçmesine izin verdi.

Eniştesi bu gelişmeden pek memnun değilmiş gibi görünüyordu, ancak Arthur ile kısa fakat sert bir çift laf ettikten sonra duruldu.

Arthur onun olduğu yöne doğru bakmıyordu.

Neden bakmıyordu? Anna'nın içinden onun yanma gitmek geliyordu, ama adam o sırada ona öyle uzak, öyle mesafeli görünüyordu ki...

Kalbi aniden kuşkuyla sıkışır gibi oldu.

Şimdiye kadar bırakıp giden tarafın hep o olacağım düşünmüştü.

Ama Arthur kale gibi sağlam, yavuz ve sözünün eri bir adamdı. Sığınacak bir limandı. Onun için ejderhalarla savaşacak, cehennem ateşinin ortasında dizlerinin üstünde sürünecek bir adamdı.

“Hadi, Anna. Gitme vakti geldi.” Ewen arkasında durmuş, onu dirseğinden hafifçe çekerek oradan uzaklaştırmaya çabalıyordu.

“Ama...” Anna tereddüde düşmüştü. Gözleri istemsizce Arthur'un olduğu yöne doğru kayıyordu. Sanki onun bir şeyler demesini bekliyor - umut ediyordu.

Ewen ona kuşkulu bir bakış atarak adamlarının yanma yürümeye koyuldu.

Babası, Anna'nın Arthur'a doğru baktığını yakalamış olsa gerekti. “Sakın, kızım. Aklından bile geçirme.”

Gazap 473

Anna gözlerini babasına, hayatı boyunca hep sevdiği o adama çevirdi. Aslında sandığından çok daha çelişkili olan o adama. Her ne kadar aslında aynı kişi olduklarını bilse de, bugün burada tanıdığı bu adam ile kendi sevecen babasını bir tutmak güçtü.

Bir an için tekrar babasının dizine oturup, ona sanki bir tanrıymış gibi bakan küçük bir kız olduğu zamanlara dönmek istedi. Her şeyin basit olduğu o zamanlara...

Önceden Arthur'un ona duyduğu sevgiden şüphe etmişse bile, artık edemezdi. Az önce onun için yaptıklarından sonra edemezdi.

“Onu seviyorum, babacığım. Lütfen.”

Babasının bakışlarında belirip kaybolan o anlık hüznün gözünden kaçmamıştı. “Yeter bu kadar. Seçimini yap, ancak sakın yanılgıya düşeyim deme. Ona gidersen yüzüne bir daha asla bakmam. Benim için ölmüş sayılırsın.”

Anna'nın gözleri yaşlarla doldu, boğazı düğümlendi.

“Gerçekten böyle demek istiyor olamazsın.”

Ama öyle demek istiyordu işte. “Seçimini yap,” diye emretti babası öfkeyle.

Anna, yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarının arasında, ağabeyinin onu beklediği gemiye doğru yürümeye koyuldu.

Arthur, onun gidişini izlemeye dayanamayarak arkasını döndü.

Anna'nın babasıyla arasındaki konuşmanın her kelimesini içi acıyarak duymuştu. Lanet olsun Lom'a, ona bunu yaptığı için! Onu ikisi arasında bir seçim yapmak zorunda bıraktığı için. İlle böyle olması gerekmiyordu. Arthur her ne kadar bir açık kapı bırakmaya çalışmışsa da, piç herif bundan yararlanmayı reddediyordu.

k

474 Monica McCarty

Arthur neredeyse onu öldürmediğine pişman olmuştu. Neredeyse. Ama Anna'nın kendisini sevdiğini söylediğini duyunca, doğru olanı yaptığından hiç şüphesi kalmamıştı. Bu, Anna'yı bırakmak zorunda olduğu anlamına gelse de. Ne yazık ki, ayrılığın acısı ilk seferkine göre bir nebze bile hafiflememişti. Yüreği için için yanıyordu. Vücudu tepeden tırnağa sanki bir usturanın keskin kenarında dengede durmakta direniyormuş gibi gergin ve huzursuzdu. İçinden Anna'yı o kahrolası gemiye binmeden durdurmak geliyordu. Ona kendisine ait olduğunu söylemek geliyordu. Ona, onu sevdiğini söylemek geliyordu. "Ondan, kendisini seçmesini istemek geliyordu. Ama bu, durumu, onun için olduğundan daha da zor hale getirmeyecekti. Onu daha da paramparça etmeyecekti. Babası ona son sözünü söylediğinde, yüzündeki o ıstırap dolu ifadeye tek bir bakış atmak bile, içten içe yüreğinin nasıl paralandığını anlamaya yetiyordu. "Üzgünüm, Ewen. Anneme de ki- " Anna'nın sesi bir an için kısılır gibi oldu. "De ki, çok üzgünüm. Ama ben başkasına aitim."

Arthur olduğu yerde kalakaldı. Onu doğru duyduğuna inanmaya cesaret edemeyerek kulaklarını iyice açtı. Yavaşça dönüp kadını ağabeyine sarılırken bulda. Bu bir veda kucaklaşmasıydı.

Arthur'un adeta nefesi kesiliverdi. Anna ağabeyini bırakıp arkasını döndü ve çekine çekine ona doğru bir bakış attı. Yüzündeki o kendinden emin olmayan ifade yüreğini sızlattı, onu zar zor olduğu yerde tutan dizginlerinin her birini kopardı. Arthur birkaç uzun adımda hemen kadının yanında bitiverdi. İçinde çalkalanan duygulara hakim olmak için sarfettiği çabayla sesi bir haykırışa dönüşüverdi: "Emin misin?"

Gazap 475

Bunu yapmak zorunda değilsin. Gitsen bile seni ve aileni en iyi şekilde koruyacağım."

Anna ona bakıp gülümsedi. Gözyaşları gözlerinde pırıl pırıl parlıyordu. "İşte esas bunu gerçekten yapacağına inandığım için eminim. Seni seviyorum. Eğer beni hâlâ istiyorsan, şeninim."

Yüce Tanrım, istemez olur muydu? Arthur üstündeki kiri, pisliği - ve hatta savaşın o leş kokusunu - unutup benliğinin en derinlerinden, bir daha hiç kimse uğruna gün yüzünü görmeyeceğini düşündüğü derinliklerinden kopup gelen bir iç çekişle kadını kollarına aldı. Çenesini onun başının üstüne yaslayıp saçlarının o ipeksi sıcaklığını ve mis kokusunu içine çekti, ona sıkı sıkı sarıldı. Konuşamayacak kadar duygulanmıştı. Ama zaten hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Anna kollarım onun etrafına dolayıp yanağını **cotununa** yaslayarak

söylenmesi gereken her şeyi en iyi şekilde ifade etmişti. Onu seçmişti. Arthur buna hâlâ inanamıyordu. Bir gün böyle duygular hissedeceğini hiç düşünmemişti. Böyle bir mutluluğun onun yüzüne gülebileceğini hiç düşünmemişti. Ancak bu durumun, Anna için ne kadar zor olduğunun bilmek sevincini baltalıyordu.

Gönülsüzce kendini geri çekti. Kadın gözlerini ona doğru kaldırdı. Güneş ışığı o ay parçası gibi çehresini altından bir nur gibi hafif hafif okşuyordu. Onu sımsıcak kollarına alıp sarmalayan bir nur gibi. Arthur yüreğinin, benliğini sarsarcasma titrediğini hissetti. Ne şanslı adamdı...

Ardından Anna'ya hâlâ cevap vermediğini fark ederek hafifçe gülümsedi. "Eğer şimdiye kadar tahmin etmediysen, bu evet demektir."

Kadının yüzünü aydınlatan gülümseme adeta içine işledi.

Arthur, kaderinde hep yalnızlık olduğuna inanmıştı, ama şimdi biliyordu ki, aslında bunca zamandır onu bekliyor476

Monica McCarty

muş. Birlikte hayatın onların karşısına çıkaracağı bütün güçlükleri, bütün engelleri göğüsleyeceklerdi.

Anna'nın babası dahil. Lom hızlı adımlarla rıhtımda ilerleyerek adamlarının yanında yerini alırken, Arthur hep kadının yanı başında durdu.

Babası ona tek bir bakış bile atmadan yanlarından geçtiği sırada, Anna'nın yere yığılacakmış gibi sendelediğini hissedebiliyordu. Bedenini ona siper etmek istermiş gibi kadını kendine daha sıkı yasladı. Piç kurusu, onun kalbini paramparça ediyordu. "Baba," diye seslendi Anna usulca.

Lom gözlerinde buz gibi bir ifadeyle ona döndü. Ama adam da aslında pek kayıtsız değildi. Gözlerinde katıksız bir ıstırap okunuyordu. "Söylenecek başka bir şey yok. Seçimini yaptın." Anna başını iki yana salladı. "Ben ikinizi de sevmeyi seçiyorum. Ama geleceğimde Arthur'un yanında olmak var."

Lom ona uzun uzadıya baktı. Bir an için Arthur onun kararından döneceğini düşünse de, hemen sonra yüzüne duygusuz bir ifade takınıp tek kelime etmeden arkasını döndü. Gururu bir kez daha onun zevali olmuştu. Kızını hayatından çıkartarak ancak kendine zarar veriyordu. Anna herkesi bir arada tutan ışık gibiydi - lehim gibiydi. Onsuz hayatları öncekinden daha karanlık olacaktı. Arthur bunu iyi bilirdi; zira Anna'dan mahrum kalmanın nasıl bir his olduğunu deneyimlemişti.

Onu bu acıdan kurtarabilseydi ya da bu acıyı onun yerine kendisi çekebilseydi keşke... Ama elinden gelen tek şey, babası ve diğer MacDougalllar gemiyle uzaklaştıkları sırada onun yanında olmaktı.

Gemi gölün dönemecinde gözden kaybolduktan sonra, Arthur kadına dönüp onun çenesini hafifçe kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Sana yemin ederim, bu kararından asla pişman olmayacaksın."

Gazap 477

Anna ışıldayan gözyaşlarının arasından ona titrek bir gülümsemeyle baktı. “Olmayacağım. Kararım başka türlü olmazdı.

Seni seviyorum.”

Arthur ona doğru eğilip dudaklarına usulca bir öpücük kondurdu. Kadının dudakları hatırladığından da tatlı ve yumuşaktı.

“Ben de seni seviyorum.”

İçinden ona daha neler demek geçiyordu aslında, ama devamı şimdilik bekleyecekti. Takviye kuvvetler her an gelebilirdi.

“Odan hangisi?”

Anna utanmış gibi kızarıp, “En üstteki göle bakan oda,” diye cevap verdi.

Arthur bunu tahmin etmeliydi ya... “O oda benim odamdı.”

Kadın gözlerini iri iri açıp hemen bir şeyler söylemeye koyuldu: “Ben derhal başka-”

Arthur başını iki yana sallayarak onun lafını yarıda kesti.

“Orada kal, ki seni nerede bulacağımı bileyim.” Anna’yı kendi odasında hayal etme fikri hoşuna gitmişti.

Kadının omuzundan öteye bakıp yaklaşan gemileri gördü.

“Git hadi. Benim halletmem gereken birkaç mesele var.

İşim bitince seni bulurum.”

Anna parmak uçlarında yükselip, onun yüzünü ellerinin arasına aldı. “Zavallı yüzün...”

“Biliyorum, çok kötü görünüyor,” dedi Arthur suratını ekşiterek.

Kadının gözlerinde kendini suçlayan bir ifade belirdi.

“Tanrım, çok özür dilerim, Arthur.”

Arthur başını iki yana salladı. “Özür dilemeni gerektirecek bir durum yok. Bunların hepsi geride kaldı. Geçmişte olanları değiştiremeyiz; tek yapabileceğimiz bugünü yaşayıp geleceği planlamak.”

Az önce kapkaranlık görünürken, şimdi taze bir umutla yeşeren bir geleceği.

478 Monica McCarty

Arthur kadının arkasından baktığı sırada aklında onu kaybetmeye ne kadar yaklaşmış olduğu vardı. Ama şimdi Anna’yı geri kazanmıştı ve bir daha asla bırakmayacaktı.

Anna’nın fazla uzun beklemesi gerekmedi. Gemiler ayıldıktan yarım saat sonra kapısının usulca tıklatıldığını duydu.

Bruce’un adamları uzun kalmamıştı. Yine de kulenin penceresinden kale avlusunun düşman askerleriyle olduğunu görmek ona tuhaf gelmişti.

Ama artık onlar düşman değildi. Anna, Arthur’u seçerek, Bruce’un tarafında olmayı seçmiş oluyordu. Gerçi bunun tam olarak neler getireceğini içine sindirmek, tahmin ettiği üzere biraz zaman alacaktı. Şimdilik ailesini bir daha ne zaman göreceğini - ya da hiç görüp göremeyeceğini - bilmeme fikrine kendini alıştırılmaya çalışıyordu.

Bruce’a karşı teslim olmayı reddederek babasının, aylar önce İngiltere’ye giden Buchan Kontu, John Comyn’m izinden gitmek dışında başka seçeneği yoktu. Annesinin, ağabeylerinin

ve ablasının da yakında onun peşinden gideceğini tahmin ediyordu.

Ama Anna her ne kadar zor bir karar vermiş olsa da, doğru karar verdiğini biliyordu.

Babasını bir çocuk gibi körü körüne sevmiştir - onun asla bir kabahat işleyemeyeceğini düşünen bir çocuk gibi. Arthur'u ise bir kadın gibi seviyordu. İnsanlarının - sevdiklerinin bile - kusurları olabileceğini bilen bir kadın gibi. Sevgi bir yerde de affetmekten geçiyordu.

Anna kapıyı açıp Arthur'u karşısında öylece dururken görünce, kalbinin adeta yerinden fırlayacak gibi olduğunu hissetti. Adam upuzun boyuyla kırıba tamamen doldurduğundan içeri girmek için başını eğmesi gerekti.

Aniden küçük oda Anna'ya olduğundan da küçük ve sıkışık
479

gelmeye başladı. Havaya mis gibi sabun kokusu yayıldı. Arthur yıkanıp üstünü değiştirmiş, temiz bir gömlek, tunik ve paçalık giymiştir. Bunları, adadan ayrılan soydaşlarından birinden ödünç almış olmalıydı.

İstemsizce kendini belli eden farkındalık hissinden ziyade, Arthur'un yüzündeki o çocuksu, kendinden emin değilmiş gibi duran ifade, Anna'yı kendini onun kollarına atıp başını onun o geniş, sımsıcak gövdesine yaslamaya itti. Adamın derin, rahat bir iç geçirip kollarını onun etrafına doladığını hissetti.

“İyi misin?” diye sordu Arthur.

Anna başını salladı. Çenesini onun göğsüne dayayıp gözlerini ona doğru kaldırdı. “İyi olmayacağımdan endişe mi ediyordun?”

Bir tutam ıslak saç adamın alnından yüzüne düşüverdi.

“Evet, hem de hiç istemediğim kadar.”

“Ben kararımı verdim, Arthur. Söylediklerimin arkasındayım. Sonuçları her zaman kolay olmayabilir, ama pişman olmayacağım.”

Ağabeyi Alan haklıydı. Anna, kendi aşkı kadar yoğun bir aşkla **ona bağlı** olan bir adamı hak ediyordu. Onun için ejderhalarla savaşacak, cehennem ateşinin ortasında dizlerinin üstünde sürünecek bir adamı. İşte Arthur onun için bunları yapmıştı. Anna da bu yüzden onu asla bırakmayacaktı. Bir an duraklayıp adamın kollarında hafifçe geriye doğru kaykıldı. “Orada yaptıkların için teşekkür ederim. Bunun” - bir an sesi incelikli gibi oldu - “Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum.”

Arthur'un bakışları bir an için, ama sadece bir an için gölgelendi. “Pişman olmayacağım,” diyerek onun yüzünde muzip bir gülümsemeyle Anna'nın az önce söylediklerini
480 Monica McCarty

tekrarladı. “Babanın canını bağışlamak, karşılığında bana bahşedilen mutluluğun yanında küçük bir bedeldi.”

Anna itiraz etmek istemiş gibi dudağını ısırıldı. “Peki ya

Bruce? Babamın gitmesine izin verdiğin için kızmayacak mı?”
Arthur yüzünü ekşitti. “Eniştenin verdiği tepkiden herhangi bir anlam çıkarmak gerekirse muhtemelen kızacak.
Ama kralın bana birkaç iyilik borcu var; bu onlara sayılsın.
Ama baban İskoçya’dan ayrıldığı sürece, anlayışla karşılayacaktır.”
Muhtemelen. Anna bir anda sırtında Arthur’un sadece tek elini hissettiğini fark etti. Geri çekilip diğer elinin sargılı olduğunu gördü. Adam önceden kolçak giyiyor olduğu için fark etmemişti.
“Eline ne oldu?”
“Kırıldı,” diye cevap verdi Arthur soğukkanlı bir sesle.
Göz göze geldiklerinde Anna bakışlarıyla sessizce sorduğu sorunun cevabını aldı. Adam yara bere içindeki yüzüne tek bir bakış atmak, elinin de nasıl kırıldığını anlamaya yetiyordu. Anna adeta yüreğinin parçalandığını hissetti. “Başka var mı?”
Arthur omuz silkti. “Birkaç kaburga kırığı. Ufak tefek yara bere ve sıyrık. İyileşmeyecek bir şey yok.” Ancak gözlerinde bunun aksini ima eder gibi bir ifade vardı. “Sana ettiğimden fazlasını bulmadım.”
“Öyle deme,” dedi Anna, kararlı bir tavırla başını iki yana sallayarak. “Öyle deme. Yaptıkların çok kötüydü, ama bu şekilde cezalandırılmanı asla istemezdim.” Gözlerinde yaşlar belirmişti. “Zor zamanlar atlattık, değil mi?”
Arthur başını sallayarak onun çenesini kavradı. “Öyle, güzelim, ama söz veriyorum her şey değişecek. Artık yalan yok. Sır yok,” deyip çarpık çarpık gülümsedi. “En tehlikelisini halihazırda zaten biliyorsun.”
Gazap 481
Kendisinin, Bruce’un gizli ordusunun bir parçası olduğunu kastediyordu. “Sana neden İzci diyorlar?”
Arthur odaya şöyle bir bakınıp oturabileceği tek oturacak yerin, yatak olduğunu görünce bir an ortama mahcup edici bir hava hakim oldu. Ama Arthur yine de yatağın kenarına oturup, ona da yanına gelmesi için işaret etti. Sorusunu cevapladığı sırada aralarında belli bir mesafe bırakması Anna’nın gözünden kaçmadı.
Arthur casus olarak görevine başlamak için eğitimi yoldaşlarından önce bırakmak zorunda kalmıştı. Savaşçı lakapları kullanma karan o gittikten sonra alınmıştı. Bu lakapların bir kısmı adamların kendi aralarında yaptığı esprilerden türediği gibi, bir kısmı da - onunki gibi - becerilerinden geliyordu.
“Haklıymışım yani,” dedi Anna, ağzı kulaklarına vararak.
“Bence senden çok iyi bir keşif eri olurdu.”
Arthur güldü. “Öyle. Gerçi bu beni pek de mutlu eden bir şey değildi. Ben becerilerimi saklamaya çalışıyordum, ama senin aklında hep başka fikirler vardı.”
Şimdi de Anna’nın aklında başka fikirler oluşmaya başlıyordu. Göğüsleri adamın koluna değecek şekilde hafifçe ona doğru eğildi. “Peki şimdi ne olacak?”

Arthur'un kendini hiç kıpırdamamaya zorluyormuş gibi bir hali vardı. "Ben artık gitsem iyi olur. Burada seninle böyle yalnız kalmamalıyım. Önce yanımızda bir rahip olmadan olmaz."

Anna gülerek elini onun bacağına koydu. Avucunun altındaki yoğun kasların gerildiğini hissedebiliyordu. "Ama ben şimdi yanımızda bir rahip olsun istemiyorum." Adam çenesini kastı - gerçi, vücudundaki kasların çoğu kasılmış gibi duruyordu. "Önce evlenmemiz gerektiğini kastediyordum."

482 Monica McCarty

"Bence artık törenle uğraşmak için çok geç, sence de öyle değil mi?"

"Ben buraya-" Arthur lafını yanda bırakmak zorunda kaldı. "Kahretsin, Anna, dur biraz." Elini eliyle kavrayarak Anna'nın keşfe çıkmış gibi onun bacağından aşağı gezdirdiği parmaklarını kısırdı. "Burada şu işi layıkıyla yapmaya çalışıyorum."

"Yani geçen sefer layıkıyla yapmamış mıydın?" diye sorup yüzünde biraz abartılı duran masum bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı.

Arthur ona azarlayan bir bakış attı. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun. Geçen sefer tek kelimeyle mükemmeldi."

İşin şakası buraya kadardı. Anna adamla tekrar göz göze geldiğinde, kalbindeki aşk bütünüyle gözlerinden okunuyordu. "Ne olur, Arthur. O hisleri bir kez daha yaşamaya mecburum."

O yakınlığı, o bağı hissetmeye muhtaçtı. Her şeyin yoluna gireceğinden emin olmaya ihtiyacı vardı.

Tam o sırada gözleri aniden iri iri açıldı. "Tabii halin varsa. Unutuverdim bir an-"

Arthur onun ruhuna işleyen bir öpücükle lafını yanda kesti. "Tabii ki halim var."

Bunun üzerinde en ufak ayrıntıyı bile atlamadan gayet hali olduğunu ona göstermeye koyuldu. Usulca, nazikçe, en derinden, kalbinde barındırdığı bütün o aşkla. Ve hazzın o son ürpertileri vücudunu terk ettikten sonra Arthur onun çıplak vücudunu kendi yara bere içindeki bedenine yasladığında, Anna bu güçlü, güvenilir savaşçının kollarında nihayet aradığı huzuru bulduğunu anladı.

Son Söz

Dunstaffnage Kalesi, 10 Ekim 1308

Barış İskoçya'ya ve Anna'ya iyi gelmişti. Babasının Brander'da aldığı yenilginin üzerinden iki ay geçmeden Bruce, İskoçya'nın asilzadelerini kendi tarafına çekmek için verilen savaşı kazanmıştı. Anna'nın dedesi Alexander MacDougall, Dunstaffnage Kalesi'nin kısa süreliğine kuşatılmasından sonra, Ross Kontu ise daha birkaç gün önce teslim olmuştu.

Bruce'un, karısını, kızını, ablasını ve Buchan Kontesi'ni

yakalanıp uzun süre esir tutmakla sorumlu olan adamı cezalandırmaktan vazgeçerek, Ross'un yaşamasına izin vermiş olması, onun İskoçya'yı ve İskoç asilzadelerini tek yürek halinde görme arzusunun kanıtıydı.

İskoçya'nın menfaati için. Anna adamın felsefesinden etkilendiğini kabul etmek zorundaydı. Ancak adamın kendisine gelince...

Eh, açık fikirli olmaya gayret ediyordu işte. Yılların sadakati öyle birkaç hafta içinde el değiştirmezdi. Ama Bruce'un bugün için planladıkları, düşüncelerini değiştirmeye Monica McCarty

oldukça yardımcı olacaktı. Anna bu planın Arthur için çok anlamlı olacağından emindi.

Büyük Salon'a şöyle bir göz gezdirdi. Salon, kutlama yapan klan üyeleriyle dolup taşıyordu. Aralarından bazıları tanıdık simalardı, ancak çoğu ona yabancıydı. Ama Anna hepsini zamanla tanıyacağına dair kendi kendine söz verdi. Burası onların evi olacaktı. Bruce'a olan sadakatinin ve ettiği hizmetlerin karşılığı olarak Arthur, Dunstaffnage Kalesi'nin koruyucusu ilan edilmişti. Bir sonraki görevi de onun evine yakın olmasını sağlayacaktı. Birkaç ay Lom ve Argyll arazisinin tamamını gezip bölgenin haritasını çıkaracaktı. Arthur eliyle Anna'nın elini kavrayıp hafifçe sıktı. "Mutlu musun, güzelim?"

Anna bakışlarını kaidenin üstünde yanı başında oturan adama, daha bu sabah kocası olan adama çevirdi. Onun, yaşadıklarının izlerini hâlâ tek tük taşıyan o yakışıklı yüzüne baktıkça gözleri yaşarıyordu. "Evet, nasıl olmayayım? Beni nihayet himayen altına aldın; artık Peder Gilbert'in yüzüne tekrar bakabilirim umarım."

Arthur bir kahkaha attı. Gülüşünün artık kulağa çok daha coşkun gelen o derin, tok tınısı, hâlâ Anna'nın vücudunun her bir yanına sınımsız ürpertiler yayıyordu. "Demiştin sana daha erken ayrılalım diye."

Anna somurtur gibi dudaklarını büzdü. "Ama üşüyordum." "Gitmeden üzerine bir battaniye daha örteyim de demiştin."

"Ama ben bir battaniye daha istemiyordum ki," dedi

Anna, en başta başını belaya sokan inadını devam ettirerek. Battaniye değil. Arthur'u istemişti yanında.

Innis Chonnel'deyken onun yanında uyumaya alışmıştı.

Ama geçen ay Dunstaffnage'a döndüğünde bayağı zorlanıyordu
485

inişti, çünkü gizli gizli ortalıkta dolaşmak eskiden olduğu kadar rahat ve kolay değildi. Tabii birilerinin onları görmesi de her an muhtemeldi - ki zaten tam da bu olmuştu. Geçen hafta Peder Gilbert, Arthur'u onun odasından çıkarken görmüştü.

Arthur ona uzun uzadıya, ateşli bir bakış atarak; "Bu gece battaniyeye ihtiyacın olmayacak," dedi.

Son iki ay içinde Anna bekaretinden pek çok kez - ve pek çok aydınlatıcı şekilde - sıyrılmış olsa da, yanaklarının

kızarmasına engel olamadı.

Arthur ona doğru eğilip, “Sence şimdi buradan gitsek kimse fark eder mi?” diye sordu.

Anna onun kulağına usulca fısıldayan nefesini hissederek ürperiverdi. Ama esas bacaklarının arasında nabız gibi atan hafif, sıcak titreşimlerin kaynağı, Arthur’un onu sahiplenircesine ve tereddüt etmeden kalçalarında gezdirdiği elinin verdiği histi.

Parmaklarının tenine sürtünüşü, Anna’ya adamın diliyle yaptıklarını hatırlattı. Diliyle yaptıklarını hatırlayınca da, dudaklarıyla yaptıklarını hatırladı. Dudaklarıyla yaptıklarını hatırlayınca da, onu bu sabah - düğün günü sabahı hem de, iflah olmaz herif! - nasıl uyandırıp, nasıl zevkten gözyaşlarının eşğine getirdiğini hatırladı.

Sonra da kendisinin onu diliyle çıldırtarak nasıl yaptıklarının acısını çıkarttığını hatırladı. Adamın o leziz, tuzlu tadını hatırladı. O sütun gibi sert, kadifemsi erkekliğini, nasıl ağzının en derinlerine kadar kaydırıldığını hatırladı. Başını hareket ettirerek onu nasıl sert okşayışlarla zevkin doruklarına çıkardığını, nasıl dudaklarının arasına alıp emdiğini, dilini nasıl sertliğinin o iri, şişkin başının etrafına doladığını hatırladı. Ta ki Arthur doyuma ulaşmak için adeta yalvarana dek. Ve nihayet ulaştığında, nasıl kendine hakim olamayıp

486 Monica McCarty
onun başını elleri arasında tutarak, ağzının derinliklerine doğru kendini koyuverdiğini hatırladı. Boğazından yükselen o boğuk, haz dolu inleme hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Anna arzusun o tatlı sıcaklığıyla adeta kendinden geçmişti.

Aniden silkinip nerede olduğunu hatırladı.

İçinden kimsenin onları izlemiyor olmasını dileyerek hemen Arthur’un elini üzerinden çekti. Eyvahlar olsun, gözleri yarı kapanmıştı neredeyse! Kendi dikkatinin dağılmaması gerekiyordu, onun dikkatini dağıtması gerekiyordu. “Gidemeyiz. Çünkü daha...” deyip hemen sustu. Az daha ağzından bir şeyler kaçırıyordu. “Onur konuyuz biz.” "

Arthur kaşlarını çatıp masanın ucundaki birkaç boş sandalyeye doğru baktı.

Tanrı aşkına! Arma aniden nabzının fırladığını hissetti.

Arthur bir şeyler döndüğünü fark etmişti. Tabii ki fark etmişti; gözlerinden hiçbir şey kaçmayan bu adamın fark etmeyeceği şey yoktu.

Anna hemen onun elini tutup, “Hadi dans edelim,” dedi.

Adam yerinden hiç kıpırdamadan suratını astı. “Bir şey mi oldu, Arma? Tuhaf davranıyorsun.”

Anna’nın gözleri iri açıldı. “Yok bir şey. Sadece dans etmek istiyorum.”

Arthur muzipçe gülümseyerek, “Korkarım benim birkaç dakikaya ihtiyacım olacak,” dedi.

“Niye acaba...?” Adamın aşağı kendi kucağına doğru baktığı yöne bakınca, Anna’nın yanaklarına ateş bastı. Görünüşe

göre sabah olanları hatırlayan yalnızca kendisi değildi. Anna masanın ucuna, Gregor MacGregor'un oturduğu yöne doğru bir bakış attı. Adam ona dönüp başını hafifçe iki yana sallayınca ise hemen geri kocasına döndü.

Arthur yine kaşlarını çatmıştı. "Emin misin gerçekten...? Biliyorum, aileni özölüyorsun."

Gazap 48/

Arma'nın dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Özlüyorum, ama bu mutlu değilim anlamına gelmiyor. Hem büyükbabam da burada."

Başıyla MacDougall klanının liderinin oturduğu yöne doğru işaret etti. Alexander MacDougall kralın oturduğu yerin - ya da birkaç dakika öncesine kadar oturduğu yerin - biraz ötesindeydi.

Kale düştükten sonra, annesinin ve ablalarının, babası ve ağabeylerinin izinden sürgüne gitmelerine izin verilmişti, ancak Bruce, arkasında büyükbabasının desteği olsun istiyordu. İhtiyar savaşçı desteğini bahşeder miydi, emin değildi, ama Anna düğün gününde en azından ailesinden bir kişi olduğu için mutluydu.

Bir de tabii Yaver vardı. Bir gün Arthur'a, kale kuşatma altındayken hayvanı nasıl dışarı kaçırmayı başardığını zorla anlattıracaktı. Anna yavruyu görünce hüngür hüngür ağlamaya başlamış, afallamış vaziyetteki Arthur'a mutluluk gözyaşları döktüğünü açıklamak durumunda kalmıştı. Adam, Yaver kara sevdalı gibi nereye gitse onu takip etmeye başladığından beri onu kurtardığına pişman olduğunu söyleyip duruyordu, ama Anna onun bunu o kadar da umursamadığını iyi biliyordu.

Başkalarından sevgi görmek - daha ziyade, gördüğü sevgiye güvenmek - artık onun için daha kolaydı.

Arthur'un onun mutluluğu için bunca zahmete girmesi Anna'yı öyle çok duygulandırmıştı ki, anlatmaya kelimeler yetmezdi.

Kale düşüp ailesi İngiltere'ye kaçmadan önceki gün, ağabeyi Alan için de benzer bir şey yaptığına ise, Anna sevincinden adeta havalara uçmuştu. Ağabeyinin babasıyla aynı görüşleri paylaşmadığını ve onu tamamen hayatından çıkarmayacağını öğrenince umduğundan fazlasını bulmuştu.

488 Monica McCarty

Alan, babasına sadıktı, ama sadakatini kız kardeşine duyduğu sevgiye mal etmemişti.

Yaa... Anna'nın yeni kocasına teşekkür etmesi için bir dolu sebep vardı.

"Ya sen, Arthur? Muhafız yoldaşlarının hepsi burada olamadığı için üzölmüşsündür."

Anna, Bruce'un seçkin muhafız alayıyla ilgili her ayrıntıyı bilmiyordu, çünkü kocasını güvende tutacak şeyin gizlilik olduğunun farkındaydı. Ama alayın işkoçya'daki en seçkin savaşçılardan oluştuğunu - savaşın her bir dalında en iyinin

de iyisini barındırdığını - biliyordu. Arthur'un hep-başkalarından üstün bir yanı olduğundan hep şüphelenmişti, ama bu kadar üstün olabileceğini hayal bile edemezdi.

Diğer muhafızlardan birkaçının kimliklerini de öğrenmişti.

Eniştesini biliyordu. Arthur'u kurtarmaya yardımcı olan diğer iki adamı -- Gordon ve MacKay'ı biliyordu. Aylar önceki o saldırıda gördüğü, o gerçek olamayacak kadar yakışıklı Gregor MacGregor'u da biliyordu - onun yüzünü unutmak pek mümkün değildi zaten. Ve anlaşılan çetin görünüşlü Adalı Tor MacLeod ile muzip, cana yakın İskandinav Erik MacSorley'nin de alaya dahil olduğunu tahmin ederek yanılmamıştı. İkisi de eşleriyle birlikte kralın yanında yerlerini almışlardı, gerçi şu an görünürde sadece eşleri vardı. Anna tüm ayrıntıları bilmese de, bu adamların Arthur için ne kadar önemli olduğunu anlayacak kadarını biliyordu - o anlamasa bile.

Ama o da anlayacaktı.

Arthur, bunun bir önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Ku ■ zeye barış geldi, ama sınırda daha çatışma var. Eminim, gerçekten burada olabilecek olsalar olurlardı. Gordon yakında evlenecek; belki o zaman hepsini görürüm." Bir an duraklayıp devam etti: "Kral gelecek bahara ilk meclisi toplamadan Gazap 489

yapacak çok iş var," deyip kaidenin aşağısında kalan masaya bir göz attı. "Ağabeylerim burada olduğu için memnunum. Hepimiz tek çatı altında bir araya gelmeyeli yıllar oldu."

Sir Dugald ve Sir Gillespie de büyükbabası ve Ross ile birlikte teslim olmuştu. Beklenmedik biçimde, ikisinin de Arthur ile aralarında herhangi bir husumet yoktu. Ancak Sir Neil ile tartışan Sir Dugald'm yüzündeki ifadeye bakılırsa, aynı şey iki kardeş için söylenemezdi.

"Görünüşe göre bir süre daha gelmeseniz olurmuş."

Arthur kendi kendine güldü. "Onlar hep öyleydi. Çocukluklarında da birbirleriyle hep çetin bir rekabet içindeydiler.

Dugald'ın bunca zamandır İngilizlerle müttefik kalmasının nedeni buydu bence - Neil'dan emir almak zorunda kalmamak için. Ama zamanla aralan düzelir. Er ya da geç düzelir."

Anna onun yine salona göz gezdirmeye başladığını fark etti. "Artık dans etmeye hazır mısınız?" diye sordu telaşla.

Arthur tek kaşını kaldırdı. "Ben yatağa gitmeye hazırım."

Anna farkında olmadan bakışlarını yine MacGregor'un olduğu yöne kaydırıverdi; ama neyse ki bu sefer adam başını olumlu anlamda salladı.

Tekrar Arthur'a döndüğünde ise onu gözlerini kısmış halde kendini izlerken buldu. "Neden her yatağa gitmekten bahsettiğimde MacGregor'a baktığını öğrenebilir miyim?"

Anna kıpkırmızı kesildi.

"Burada neler döndüğünü bana anlatacak mısınız?" diye üsteledi Arthur kızarak. "Bir işler çeviriyorsun - sakın çevirmediğini söyleme, hissedebiliyorum çünkü."

Anna, onun gözünden hiçbir şeyi kaçırmamasına sinir olmuş vaziyette çenesini havaya dikti. “Hani ben senin kör noktandım?”

“Öylesin,” deyip eliyle bir şeyi savuşturur gibi bir hareket yaptı Arthur. “Ama o değil.”

490 Monica McCarty

Her farklılığı, her ayrıntıyı yakalayan, etrafında olan biten her şeyi sezen bir adama sürpriz yapmak kolay değildi.

Arthur onun vücudunda olan değişiklikleri bile ondan önce fark etmişti - ve ona düğünü erkene almaları gerektiğini, yoksa bebeğin iki ay fark attığının çok belli olacağını söylemişti. Anna kocasına kendini beğenmiş bir bakış atarak, “Kıskandın,” dedi. Tekrar gözlerini masa boyunca kaydırıp, yüzüne etrafını ölçüp biçen bir ifade takındı. “Arkadaşın pek yakışıklı.”

Arthur kaşlarını daha da tehditkar bir tavırla çatıverdi.

“Sen ona böyle bakmaya devam edersen uzun süre öyle yakışıklı kalmayacak. Ayrıca beni oyalamaya çalıştığının farkındayım.”

Anna oflayıp puflayarak teslim bayrağını çekti. “Peki, tamam, ama ben sana sürpriz yapmak istiyordum.”

“*Ne* sürprizi yapmak istiyordun?”

Kale kapılarının dışında yaptıkları kısa bir yürüyüşün ardından bütün bu düzmececinin nedeni meydana çıktı. Batan güneşin turuncu haresinin önünde, açıklıkta tek başına duran bir kayanın üzerinde asaletin tüm haşmetiyle Robert Bruce görüldü. Onun iki yanında adeta demirden bir duvar gibi, Bruce’un gizli ordusunun diğer on üyesi, yüzlerini gizleyen koyu renk siperli miğferlerini kuşanmış halde duruyordu.

Arthur olduğu yerde donakaldı. Anna’ya gözlerine inanmıyormuş gibi bir bakış atıp, “Senin bundan haberin var mıydı?” diye sordu.

Anna başını hayır anlamında salladı. “Çeteci-” diye başlayıp kocasının ona attığı bakışı görünce sustu. “Kral Robert’in fikriydi,” diye hemen kendini düzeltti. Böyle demeye hâlâ dilini alıştırıramamıştı. “Benim görevim de senin dikkaGazap

491

tinî başka yöne çekmekti,” deyip yüzünü astı. “Anlaşılan pek layıkıyla yerine getiremedim.”

Arthur onu kollarına alıp öptü. “Bence gayet başarılıydın.”

Anna ağzı kulaklarına varırcasına gülümsedi. “Hadi git. Seni bekliyorlar.”

Arthur nihayet daha evvel katılamadığı törenin bir parçası olabilecekti. Casus olarak üstlendiği görev önceden onu katılmaktan alıkoymuştu. Bu adamlar onun bir parçasıydı. Tıpkı Anna gibi. Ellerini kamına götürdü. Tıpkı doğacak bebekleri gibi.

Arthur onu bir kez daha öpüp, “Fazla uzun sürmez,” dedi.

“Seni bekliyor olacağım.” **Daima.** Tıpkı onun da daima Anna’ya geri döneceği gibi. Bir zamanlar çıkıp gitmek istermişçesine

devamlı gözü kapıda olan adam, ait olduğu yeri bulmuştu. Anna da, barışın pamuk ipliğine bağlı olduğu bir dünyada, nihayet tutunabileceği mihengi bulmuştu.

Arthur'un yoldaşlarının yanma gitmesini izlerken içi gurur ve mutlulukla dolup taşıtı. Kocasını hedefine varınca, Anna da arkasını dönüp yürümeye koyuldu.

Sık ağaçların oluşturduğu çemberin birkaç metre ötesine kadar gelebilmişti ki, iki kadın önünü kesti.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıltıyla sordu Tor MacLeod'un karısı Christina.

Anna, kadının göz alıcı güzelliğinden etkilenmemeye çalışsa da, kayıtsız kalmak elde değildi. Christina adeta bir prenses gibi zarif ve alımlıydı - özellikle de o korkunç görünüşlü kocasına kıyasla. Tor MacLeod eski bir İskandinav destanının sayfalarından fırlamış gibi bir adamdı.1 ... İzlememem lazım diye düşünmüştüm."

Diğer kadın gülümsedi. Christina Fraser'ın güzelliğine sahip olmasa da, Erik MacSorley'nin karısı Elyne'in insanın içine huzur veren, ruhunu okşayan bir duruşu vardı. Anna 492 Monica McCarty

onun, İngiltere kralının yakın dostu olan Ulster Kontu'nun kızı olduğunu öğrendiğinde çok şaşırmıştı. Ama Leydi Elyne aynı zamanda Kral Robert'in esir alman karısı Elizabeth'in de kardeşiydi. Anlaşılan onlar da bölünmüş bir başka aileydi.

"Evet, izlemememiz lazım," dedi Elyne. "Ancak bu benim için mazeret değildi. Kocammkini görme şansım olmamıştı. Bunu dünyada kaçırmam."

"Ama kızmazlar mı?" diye sordu Anna.

Christina muzipçe gülümsedi. "İleride unutulur. Hem ben ona yapacakları dövmenin şeklini merak ediyorum."

Anna ona kafası karışmış bir bakış attı. "Arthur'un zaten bir dövmesi var: Şahlanmış aslan dövmesi. Hepsinde aynısından var zannediyordum."

"Öyle," diye onu doğruladı Christina. "Ama mağaradaki örümcekten sonra bir tane daha eklemeye karar verdiler. O hikayeyi biliyor musun?"

Anna başını salladı. Bruce'un mağarada gördüğü örümceğin hikayesi efsaneleşmişti bile.

"Bu efsanenin şerefine, Erik kolunun etrafına bir burgu eklemeye karar verdi," dedi Elyne. "Şekli bir örümcek ağını andırıyor. Denizci olduğu için, ağın içinde bir de **birlinn** var." Gülümseyerek lafını sürdürdü: "Diğerleri bunu görünce onlar da bir tane daha eklemeye karar verdi." Ardından gülüp, "**Erkekler işte,** " der gibi gözlerini devirdi.

"Gel," dedi Christina, Anna'nın elini tutup geri onu ağaçların arasına götürerek. "Başladılar."

Üç kadın hep beraber gölgelerin arasından Arthur'un kralın önünde eğilip muhafız yoldaşlarının - dostlarının - yanında, hakkı olan yeri almasını izledi.

Anna, Bruce'un ona verdiği kılıcın kabzasında yazanı okudu: **Sebatkâr**. Doğru söze ne hacet.

YAZARIN NOTU

Brander Geçidinde verilen mücadele, İskoç Bağımsızlık Savaşı'nda kilit öneme sahip mücadelelerden biriydi. Bruce'un benimsediği savaş taktiklerindeki (bu savaşta Bruce pusu kuranları pusuya düşürür) değişimin bir örneği olmanın yanı sıra, MacDougalllar'ın uğradığı talihsizliği ve Kuzeybatı İskoçya siyasetinde iktidarın el değiştirmesini anımsatan bir olaydır. MacDougalllar'ın kör talihinden, Somerled'in bir diğer soyandan olan MacDonalldlar'a ve Campbellllar kârlı çıkmıştır.

Bruce'un Argyil'a yaptığı çıkartmanın, Lorn'lu John'un İskoçya'ya kaçışının ve Dunstaffnage Kalesinin düşüşünün tarihine ilişkin, tarihçiler arasında bazı anlaşmazlıklar var. Ben daha yaygın olarak benimsenen 1308 yazını seçtim, ancak bazı kaynaklar Argyll'in nihai tesliminin 1309 yıla kadar gerçekleşmediğini savunuyor.

Savaşı burada kurgusal olarak sizlere aktarmış olsam da, gerçekten yaşanan pek çok olayı da bu kurguya dahil ettim. Mesela, Lorn'lu John'un ateşkesi ilk etapta gerekli kılan hastalığı hâlâ atlatamamış olmasından dolayı, adamlarını gölün üzerinde bir *birlinnâcn* kumanda etmesi. Saldırı başarısızlıkla sonlanınca, Lorn'un gölün üstünde bulunan kalelerinden birine çekildiği söylenir.

Ancak benim hikayemin fikri, savaşın ayrıntılarından birinde gizli.

Kurulan pusuya karşı Bruce'u uyaran ve böylelikle günü kurtaran bir keşif eri olduğunu okuduğumda, bu işin tam da benim seçkin keşif erim, Arthur Campbell'a göre olduğunu düşünmüştüm.

Arthur Campbell'ın karakteri, genel hatlarıyla Neil CampbeH'in erkek kardeşi (veya belki de kuzeni) olan "Dunstaffnage"lı Arthur'a dayanıyor. Bu tabirden de anlaşılacağı gibi, Arthur savaştan sonra Dunstaffnage'ın koruyucusu ilan ediliyor. Bu ayrıntı, MacDougalllar'a mensup kadın kahramanım açısından da uyumlu oldu. Gerçi Anna'nın karakteri kurgudan ibaret ve Arthur'un (evlendiyse tabii) karısına ait herhangi bir isim mevcut değil. Fakat ilginçtir, Arthur ve Adalı Christina (MacRuairi) tarihte gerçekten nişanlanmışlar, ancak İliç evlenmemişler.

494 Monica McCarty

Hikayeye güzel oturan bir başka unsur da Arthur'un - bir diğer ağabeyi, Dugaldla birlikte - bir süreliğine İngilizlerle ittifak kurmuş, fakat sonradan Bruce'un tarafına geçmiş olması.

"Dunstaffnage"lı Arthur" muhtemelen Arthur klanının atası değil.

Bu Arthur büyük ihtimalle ailenin bir başka (daha köklü) bir kolu olan Strachur (Arthur'un Oğulları) Campbellllar'ına mensup. Ancak MacArthur soyuna ilişkin birçok çelişki ve farklı teori mevcut. Bunlardan biri de soyun Kral Arthur'a dayandığına ilişkin. Eski bir Kuzey İskoç atasözü şöyle der: "Şu tepelerden, MacArthur'dan ve şeytandan eski olan gaiptir."

Neil Campbell, Robert Bruce'un en sadık destekçilerindendi. Öyle ki, kralın kız kardeşi Mary, Roxburgh Kalesindeki kafesten serbest bırakıldıktan sonra (1310 yılı civarında) onunla evlenir. Bir sürü dulun olduğu bu çağda sıkça rastlandığı üzere Mary, Neil'in ölümünün üzerine yeniden evlenir. Dizinin ilk kitabı olan İki Ateş Arasında'yı okuyanlara duyurulur: Mary'nin ikinci kocası, Christina'nın erkek kardeşi Alexander Fraser'dır.

Elimde Neil ile ilgili, kitabın geçtiği çağa adeta renk katan ilginç bir bilgi mevcut: Neil'in ilk karısının Andrew Crawford'un kızlarından biri olduğu rivayet edilir. Crawford'un iki kızına muhafız diye görevlendirilen Neil ve kardeşi Donald, kız kardeşleri basbayağı kaçırarak kendilerine eş olarak almaya karar vermişler.

John Bacach (topal John) ve Argylllı John olarak da bilinen Lorn'lu John, Kuzeybatı İskoçya siyasetinde kilit bir role sahipti. Red Ford Savaşı'nda Colin Mor CampbelTın ölümünden sorumlu olduğu gibi, Islay Lordu, Alexander MacDonald'm (Angus Og'un ağabeyi) da canını alan odur. Comynlar ile evlilik bağıyla ittifak kuran Lom, bu aile) e olan sadakati ve Bruce'a karşı olan nefreti yüzünden çok çekmiştir. Bruce'un, Kızıl Comyn'ı öldürdüğü göz önüne alınırsa, nefretinin asılsız olduğu söylenemez. Lorn'un kadınları muhbir olarak kullanması benim fikrim olsa da, haberlerin yolda kaybolmasının yararı hüsran kurgu değil. O döneme ait birkaç mektup günümüze ulaşmıştır. Bunlardan biri de Banff şerifinin II. Edward'a yazdığı mektup. Yakın zamanda deşifre edilen bu mektupta şerif, muhbirlerin öldürülmesinden yakınmaktadır. Benzer şekilde, Lorn'un Bruce ile tek başına başa çıkmak zorunda kalmasından ve civardaki baronların desteğini almakta yaşadığı sıkıntılardan yakınması da onun, II.'Edward'a gönderdiği mektuplara

Gazap 495

dayanıyor. Günümüze kadar ulaşan mektuplarda Lom, hastalığı yüzünden ve "Argylllı baronlardan hiç yardım alamadığı" için ateşkes imzalamak zorunda kaldığını iddia ediyor (*Robert Bruce*, G.W.S. Barrow, Edinburgh University Press, Edinburg, İskoçya, 2005, s. 231). Lom'un hastalığının kaynağı günümüzde bilinmiyor. Kalp krizi geçirmiş olması ve sonradan da kalple ilgili bazı rahatsızlıklar yaşaması benim fikrimdi. Ancak bu durumu, şiddetli öfke nöbederi geçirme eğilimiyle de uyumlu oldu. Aynı şekilde, 1307 kışında Bruce'u elden ayaktan düşüren hastalığın da ne olduğu bilinmiyor. Tarihten gelen söylentiler, cüzamı akla getirse de, yakın zamana ait tahminler iskorbüte işaret ediyor. Hastalığın türü ne olursa olsun, çiçeği burnunda kralı fena vurmuş - anlatıldığına göre adamı neredeyse bedbaht ediyormuş. Bruce'un Inverurie'deki savaşa adamlarının omuzlarında götürüldüğü söylenir.

İkinci bölümde Lorn'un taktığı ve Dal Righ Savaşı'nda Robert'ın üstünden yırtıldığı rivayet edilen iğne, bugün hâlâ MacDougall klan liderinin zilyedindedir ve elli yıl gibi kısa bir süre önce ortaya çıkmıştır. Ancak bazı uzmanlar söz konusu iğnenin, daha yakın bir tarihten günümüze kadar geldiğini savunuyor.

Red Ford Savaşı'nda olaylar, tarihte benim anlattığımdan farklı şekilde gelişti. Pusuya düşürülmekten ziyade, Colin Mor ve Lorn'lu John, Sreinge Gölü'ne karışan bir dere yatağında karşı karşıya geldiler. Sonradan bu gölün adı *Allt a cbomhla chaidh*, "rastlaşılın dere" diye anılmaya başlandı. Tartışmaları önce kavgaya, sonra da dövüşe dönüştü. MacDougalllar sayıca dezavantajlı olmalarından dolayı savaşı kaybetmek üzereydiler. Ta ki Büyük Colin kayalığın arkasına gizlenmiş bir okçuya hedef olup öldürülene kadar...

Savaş öncesinde Campbell'ın, Awe Gölü çevresinde ne kadar nüfuzlu oldukları bilinmiyor. Ancak Colin M orun takriben 1296 ydında Awe Gölü civarına Ayan olarak atanmasından itibaren azımsanamayacağı

anlaşıyor. 1308 yılında MacDougalllar'ın himayesinde olduğu bilinen Innis Chonnel Kalesinin bundan önce Campbelllar'a ait olduğuna inanılsa da, tarihçiler bu konuda kesin bir yargıya varmış değil.

Ancak romanın geçtiği dönemde, kale MacDougalllar'ın yönetimi altındadır. Lorn, Kral Edward'a yazdığı bir mektupta Awe Gölü üzerinde kendi himayesi altında olan üç kaleden bahseder.

Comynlar'ın, Bruce'a beslediği nefretin de soydaşları MacDou496 Monica McCarty

galllar'inkinden aşağı kalır yanı yoktu. 23 Mayıs 1308'deki Inverurie (Barra Tepesi) Savaşının ardından gerçekleşen ve kitabın başında bahsi geçen "Buchan yağması," Bruce'un intikam duygusuna bütünüyle yenik düştüğü nadir anlardan biri olarak karşımıza çıkıyor. Buchan'ın uğradığı yıkım öyle şiddetliymiş ki, yörenin eski haline geri dönmesi yıllar sürmüş ve yağma nesiller boyunca konuşulmuş.

Buna karşın, Kral Robert gerçekten de Ross Kontu, William'ın (II. Uilleam), onun kadın akrabalarının (karısının, kızının, ablasının, kız kardeşinin ve Buchan Kontesi'nin) yakalanmasındaki - ve ardından esir alınmasındaki - rolüne karşılık herhangi bir misillemede bulunmadı ve kendisine boyun eğmesini kabul etti. Ross'un teslim oluşundan kısa süre sonra, oğlu Hugh (Aodh) Bruce'un kız kardeşi Matilda ile evlendirildi. Argyll Lordu, Alexander MacDougaU'ın, Brander'daki savaş sırasında yaşının çok ilerlemiş olduğu ve sağlığının iyice kötülediği söylenir.

Alexander MacDougall, Dunstaffnage Kalesinin kuşatılmasının ardından Bruce'a teslim oldu ve kralın Mart 1309'da Ardchattan'da topladığı ilk meclise katıldı. Ancak sonradan, o da oğlunun peşinden gitti ve 131Q'da sürgündeyken öldü.

Bilindiği-üzere, kitapta adı geçen kalelerden bazıları farklı isimlerle anılıyordu. Auldearn Kalesinin bir diğer ismi Old Even, Glasscry (Glassary) Kalesi'ninki ise Fincharn'dı.

Orta Çağ'da sıçanlarla işkence yöntemi benim ima ettiğimden çok daha tüyler ürpertici bir uygulamaydı. Sıçan, bir kafes içinde kurbanın karnına yerleştirilir ve üstünden ısı verilirdi. Haliyle ısıdan kaçmaya çalışan sıçan da, kurbanın etini yavaş yavaş kemirerek karnında bir delik açardı. Ne hoş (hatta kitabın geçtiği çağın havasını hissettirmek açısından biraz fazlaca renkli) değil mi ?

Son olarak, Campbell üçlememin üçüncü kitabı olan *Highland Scoundret*i okuyanlar, Arthur'un kılıcının, Duncan'ın ta Bruce'un zamanından beri nesilden nesile aktarılan ve üzerinde *Sebatkâr* yazan kılıcıyla aynı olduğunu kaçırmamıştır. Böyle bir ayrıntıyı eklemek benim fikrim olsa da, kılıçların üzerine yazı yazmak ve diğer nesillere aktarmak gelenektir. Kafi değil mi ? Daha çok bilgi edinmek ve kitapta adı geçen yerlerden bazılarının fotoğraflarının yer aldığı "resimli kitaplar"ı görüntülemek için www.monicaeccarty.com adresinden internet sayfamı ziyaret etmeyi ihmal etmeyin.__